

ÖRÖKÉRTÉKŰ IGAZSÁGOK

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉSZETE

Ezoterikus tanítások és közlemények a

**NÉVTELEN SZELLEM és
LAJOS SZELLEM
1951. évi írásai**

Eszter szomnambul író médium útján

**Agárd / Budapest/ Cleveland
1988**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

ELŐSZÓ	6
I. RÉSZ	8
A NÉVTELEN SZELLEM KÖZLÉSEI	8
BIZONYTALANKODÁS.....	8
AZ ISTEN AKARATA	13
A TÍZPARANCSOLAT (Különbséget kell tenni a jó és a jobb között)	17
A MEGKESEREDETT SZÍVŰ, JAVULNI VÁGYÓ LELKEKRŐL	21
SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT TENMAGADAT! - NEVEDEN SZÓLÍTALAK TÉGED!	24
A FÖLDI ÉLET PRÓBA, VIZSGATÉTEL	31
ELVEK HARCA AZ ÉLET: EGY AKOL ÉS EGY PÁSZTOR	38
NAGY TÉT FOROG KOCKÁN A FÖLDI ÉLETTEL; MEGPRÓBÁLTATÁSUL VAGYTOK A FÖLDRE KÜLDVE.....	41
A SZOLGÁLAT LELKE	48
AKIK ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN JAVUKRA VÁLIK	51
ADATIK ANNAK, AKINEK VAN; AKINEK NINCS, ATTÓL AZ IS ELVÉTETIK, AMIVEL BÍRNI VÉL	54
A FEJSZE MÁR A FÁK GYÖKERÉRE VETTETETT ..	58
A TÖRVÉNYES SZELLEMTAN CÉLJA ÉS RENDELTETÉSE	61
ESŐT ÁD MIND AZ IGAZAK, MIND A GONOSZOK FÖLDÉRE (MÁTÉ 5:45)	66
A TEREMTÉS TITKAIBÓL: LÉLEK ÉS SZELLEM.....	69
A TERMÉSZETRŐL SZELLEMI SZEMEKKEL	73
A BELSŐ VILÁG HELYES KIÉPÍTÉSE.....	77
KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT ÉS AZ Ő IGAZSÁGÁT! (MÁTÉ 6:33)	80
A BÖLCSESSÉG SZÜKSÉGESSÉGÉRŐL	84

UTOLSÓ IDŐK ELŐESTÉJE VAN	88
ARRÓL ISMERLEK MEG TITEKET, HA EGYMÁST SZERETITEK (JÁNOS 13:34-35)	91
MIND ÉLETEMBEN, MIND HALÁLOMBAN NYERESÉGEM A KRISZTUS.....	95
Gyümölcseiről ismeritek meg a fát (Máté 7:16-20)	99
SOK MÉG A TENNIVALÓ.....	103
A JÖVŐRŐL	107
SZÜLETÉS NAPRA (Eszter december 13-án született)	110
FARAGJÁTOK LE A TEST HIÁBAVALÓSÁGAIT	114
A TÖKÉLETESSEGRE VEZÉRLŐ ÚT.....	117
II. RÉSZ	121
LAJOS SZELLEM KÖZLÉSEI.....	121
MINDENKIRE SZÜKSÉG VAN	122
AZ ESHETŐSÉGEKRŐL	125
AZ ÁTÉLT FÁJDALMAK ÉS A MEGBOCSÁTÁS	126
A BŰNBE ALÁMERÜLT LÉLEK SORSA	128
AZ ELÉGTETEL RŐL	129
KÉTSZÁZHUSZONÖT ÉV TÁVLATÁBÓL	131
A SORS KIDOLGOZÁSÁRÓL	133
A HIT PRÓBÁJA	137
A LELKI REZGÉSEKRŐL.....	140
JAJ A SZELLEMI IGAZSÁGOK ÚTJÁN DICSŐSÉGET HAJSZOLÓKNAK.....	143
A SZELLEMI ÉLETET A FÖLDÖN KELL MEGKEZDENI.....	145
A FELTÁMADÁSI ELŐESTE EMLÉKEI.....	147
ÉLETTANI MEGVILÁGÍTÁSOK	149
AKIK EGYÜVÉ TARTOZNAK	151
A BŐRRŐL ÉS A BETEGSÉGEKRŐL ÁLTALÁBAN	152
ÉLETUTAK	154
ÚJ UTAKON.....	157
AZ ÖNÉRTÉKELESRŐL ÉS A VÁGYÉLETRŐL	158

CSILLAGHATÁSOK ÉS AZ IDŐJÁRÁS.....	161
A BIZONYOSSÁGRÓL	161
AZ EGÉSZSÉG MEGÓVÁSÁRÓL	164
A MEGHALÁSRÓL ÉS A HALÁL UTÁNI ÁLLAPOTOKRÓL	166
ESZTER ÉLETÉNEK CÉLJA.....	168
A KÖRNYEZETI RÁHATÁS TITKAIBÓL.....	170
A HIT ÉS ANNAK HELYES GYAKORLÁSA	173
A HIT ÉS IGAZSÁG SZOROS ÖSSZEFÜGGÉSE ...	173
A SZERVEZET KIFÁRADÁSÁRÓL	175
A HÍVÓ ÉS A MEGGYŐZÖDÖTT EMBER KÖZÖTTI KÜLÖNBség	176
FÁRADTSÁG	179
A MEGTÉRETLEN LELKEK HIÁBAVALÓ AKARÁSÁNAK KÖVETKEZMÉNYEI	180
AZ ESHETŐSÉGEK KIHASZNÁLÁSÁRÓL	182
HATÁROZOTT LÉPTEKKEL ÉS IMÁDKOZÓ ÉRZÉSEKKEL HALADJUNK A JÓ FELÉ	184
ASZTROLÓGIAI HATÁSOK; VÁGY, SZENVEDÉLY, LEMONDÁS	186
AZ IGAZSÁG SÉRTHETETLENSÉGÉRŐL	189
A FÖLDI ÉLET HELYES BETÖLTÉSÉRŐL.....	190
A MÉDIUMI MUNKA FELELŐSSÉGÉRŐL.....	192
A HATÁSOK JELENTŐSÉGE	194
AZ ÉLET REJTÉLYES OLDALAI	196
A ROSSZ HELYETT JÓT KELL CSELEKEDNI	198
A SZENVEDÉS, MINT ESZKÖZ.....	200
A BOLDOGSÁGHOZ VEZETŐ ÚT	201
CSELEKVÉSRE A FÖLDI ÉLET ADATOTT	202
A ROSSZRA MINDIG FÉNY DERÜL.....	205
A MÚLT EMLÉKEI	206
AZ ASZTROLÓGIÁRÓL.....	209
AZ ÓVATOSSÁGRÓL.....	210

A TITOKBAN ELKÖVETETT ROSSZ KÖVETKEZMÉNYEI	211
AZ ÉLET NAGY ÉRTÉK	212
VISSZAEMLÉKEZÉS EGY ELMÚLT ÉLETRE	215
A MEGTÉRÉSSSEL KÉPESSÉGEINK IS NÖVEKEDNEK	216
A PRÓBA MIBENLÉTE	218
AZ IMÁDSÁGRÓL.....	220
A VALÓSÁG ÉS A KÁPRÁZAT	222
AZ ÜDVÖSSÉG CSAK KEMÉNY MUNKA ÁRÁN ÉRHETŐ EL.....	223
AZ ÁLLAPOTVILÁGRÓL	227
A GONDVISELÉS ANGYALAINAK ORSÓJA	230
BECSÜLETESEN TÖLTSÜK BE HIVATÁSUNKAT..	231
A MÉDIUMOK ÉRZÉKENYSÉGÉRŐL	233
A SZELLEMEK RÉSZÉRŐL ADOTT TANÁCSOK ...	235
A BIZONYTALANKODÁS JELENTŐSÉGÉRŐL	237
A BŰNÖK KÖVETKEZMÉNYEI	239
A JÓRATÖREKVŐKNEK NEM KEDVEZ A FÖLD....	241
A PRÓBÁHOZ MINDENKINEK ADVA VAN IDŐ ÉS ALKALOM	244
A PRÓBÁK CÉLJA.....	245
LAJOS RÉGI ÉLETÉNEK KULCSA.....	247
A KÜLSŐSÉGEK ÉRTÉKTELENSÉGE.....	249
A VÁGYÁLMOKRÓL.....	251
AZ ASZTROLOGIÁRÓL.....	252
A DUÁLFELEK VONZÁSÁRÓL	255
A LELKI OLDALAK CSISZOLÁSÁNAK ESZKÖZEI ..	258

ELŐSZÓ(*)

Mottó: *„És monda: Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld.”*

„És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.”

(Mózes II. könyve 3. rész 5. és 14. versei)

Kedves Olvasó!

A könyv, amit kezdedben tartasz közel negyven év távolából szól Hozzád, az esztendők múlása azonban nem vetett homályt ezeknek az írásoknak időszerűségére. Sőt! A világ - napjainkban oly gyorsan és radikálisan változó - külső képe valójában csak még jobban kiemeli és felmutatja a változhatatlan valóságot. Ez az igazi érték, és ez után sóvárog és eped az emberi lélek. Amikor ez a sóvárgás, ez a kielégítetlenség felébred a lélekben, amelyet nem elégíthet meg sem a dús asztal élvezete, sem a fényűző környezet, s a gyönyörök kelyhét fenékgig ürítve, csupán keserű utóíz marad, akkor másfelé kell fordulnia, elszakasztva magát a környező világ általánosságaitól, másfelé térve, új úton, új irányban, új célt kell keresnie. Felmerül a kérdés: mi módon elégítheti meg éhét és szomját a vágyakozó? Vedd elő kérlek a Szentírást, és olvasd el Mózes életének súlyos fordulatokban oly gazdag történetét. Itt most ebből csak azokat a mozzanatokat emelem ki, amelyek az én lelkemben különösképpen nagy visszhangot vertek e könyv anyagának gondozása közben. Mózes - a fáraó leányának fogadott fia - művelt és tekintélyes, körülvéve korának és társadalmi helyzetének megfelelően jóléttel, kényelemmel, észreveszi a kiáltó igazságtalanságot. Igazságot tesz, és emiatt futva kell menekülnie Egyiptomból, ahol halálra keresik. El kell szakadnia addigi életének minden védettségétől, minden szokásától. Földönfutó jövevény lesz Midián földjén. Az egyiptomi udvar fényűző környezetét maga mögött hagyva, az előkelő úrból pásztor lesz...

„Őrzi vala az ő ipának... juhait...” A kemény munka és a természeti környezet szemlélődővé teszi, és bizonyára sok oldalról meghányja-veti addigi életét és cselekedeteit. S ebben a merőben új, megváltozott élethelyzetben veszi észre az égő, de el nem emésztődő csipkebokrot, ez jelenti életének legjelentékenyebb fordulatát, találkozást Azzal, Aki: VAN. Amint fokozódó érdeklődéssel közelít a csodálatos jelenséghez, hang figyelmezteti: „Ne jöjj ide közel! Oldd le a te saruidat lábaidról, mert a föld, amelyen állasz: szent hely!” Mózes megrendülve hallja atyái Istenének szavát, és félve rejti el orcáját. Kedves Olvasó! Ez az a pont, amelyre szeretnék rámutatni az én lelkem érzéseivel és figyelmeidet ide kívánnám összpontosítani. Ebben a könyvben ugyanis ugyanaz a Jelenés mutatja meg önmagát, Aki Mózesnek is megnyilatkozott az égő csipkebokorban. Vedd hát le saruidat óh földnek vándora és szíved mélyéig megrendülve, orcádat földre hajtva hallgass szavára Annak, Aki VAN, hallgasd meg az igazságokat, amelyek e könyv betűinek fogságából kiszabadulva örökkön égő tűzzel ragyognak, melegítenek, világítanak és hívogatnak. Ne a szemekkel olvasd ezt a könyvet! A szíveddel! A mindenen túláradó Szeretet aggódó, dajkáló anyaöl melegét jelentő intése az, ami a sorokból és a sorok mögül a szíved ajtaján kopogtat. Nyisd meg néki! Fogadd be ama kamrácskába, ahol érzéseidnek, gondolataidnak, cselekedeteidnek csírája lakozik, hogy mindazzal együtt, amit Isten a Szentírásban elénk adott, táplálhassa és gyümölcserlelővé tegye e késői kor „Tamásainak” sok „miértekkel” küszködő lelkét és földi életét. - Egyre sötétebb lesz... szükség van a viharos éjszakában a fénylő, melegítő tűzoszlopra, hogy le ne tévedjünk a helyes útról...

Agárd, 1988

Pné Vay Valéria

I. RÉSZ(*)

A NÉVTELEN SZELLEM KÖZLÉSEI

BIZONYTALANKODÁS(*)

Bár az emberi füleknek az nagyon rosszul esik, azért mégis meg kell lenni bizonyos történéseknek, hogy megindulhasson az erőnek az a mennyisége, ami lehengereli a törvénytelenések túlkapásait. Mert az ember annyira bizonytalanul áll a jó és rossz fogalmai között, hogy csak sok tapasztalati tudás után jut el egy bizonyos pozitív megállapításra, mely azután megadja a lökést a cselekvésre. - Éppen ez a bizonytalankodás nyújtja meg a szenvedések idejét a földön mindenkor, mindenben, és ezt használja ki a sátáni elv arra, hogy megbénítsa a jóra törekvő igyekezetet az emberben. *Ebben a bizonytalanságban találja meg helyét a közönyösség, a részvétlenség, a gondatlan könnyelműség, a lustaság, az elodázás, a felelőtlenség, a határozatlanság, és minden olyan jelentéktelennek látszó, apró hiba, amely az úgynevezett jobb minőségű ember hibája. Azoké, akik szívesen időznek a jobb és nemesebb eszmék világában, lelkesednek is érte, amíg csak az eszmék birodalmában keresik fel gondolataikban őket. De amikor az eszmék kopogtatnak szívük ajtaján, hogy a világban megvalósulhassanak az életükben, a valóság világában, az asztaluknál, a lakhelyükön: egyszóval: amikor áldozni kell valamit érte, akkor már kezd kényelmetlen és kellemetlen lenni az eszmékhez való közeli kapcsolat, mert áldozatot: valamiről való lemondást -jelent. És ezt nem szívesen vállalja a földi ember, ha nem muszáj, ha a helyzet nem kényszeríti. Mint mondtam, a jobb minőségű emberi lelkekről van szó, akik már mind értelmileg, mind érzelmileg elérték a földi fejlődés magasabb régióit, mert lelkük betekintést nyert a tudás és ismeretek elkülönített világába, lelkük érzéseit már megragadták az ott észlelt szebb és a valósághoz közelebb*

álló dolgok. De mivel még a nagy bizonytalanságok ködében tá-molyog a lelkük, nincs kifejlődve a tettekre váltáshoz való erők mennyisége, mellyel legyőzhetnék gyengeségeiket, hogy a lélek értékeit megszerezhessék önmaguknak és a világnak. Kell jönni mindig egy-egy vihar, ami elsöpri azokat a testies értékeket, azokat a bálványokat, melyeknek imádata minden nemesebb és tisztább szellemi megmozdulást és áldozathozatalt lehetlenné tesz a földön. Ilyen kemény kézzel dolgozik a Természettörvény még azoknak életében is, akik már tudják és érzik lélek szerint, hogy hogyan kellene cselekedni, de mégsem cselekszenek úgy, mert önmaguktól képtelenek kényelmüktől, címüktől, rangjuktól és azoktól az előnyöktől megválni, amelyek ezekkel együtt járnak. Tehát kell jönnie egy vihar, ami elsöpri mindezeket a külső kerettel járó értékeket, hogy a belső értékek felszabadulhas-sanak, és küzdőképes erőket termeljen ki a lélek magából. - Mindennek le kell omlania, ami nehezítette a lélek mozgását és cselekvőképességét. Természetes, hogy ezt a rombolást nagy meglepéssel, sőt örömmel szemlélik a sátáni gondolatok és ér-zések hálójában vergődő lelkek tömegei, akik még nem tekintet-tek be - mert még nem fejlődtek odáig, hogy betekinthessenek - a nemesebb és tisztább eszmék szellemibb birodalmába. **Ezek még a hernyó mohó étvágyával esnek neki az anyagi élet nyújtotta, testies örömeiket sejtető lehetőségeknek, hogy azokat megsze-rezhessék. Soknak csak a mohó étvágy a valóság, a vágyak fel-lobogása, mert még - vagy bele sem kóstolhat a látszat által oly közelnek feltüntetett előnyökbe, vagy éppen csak hogy belekós-tolt, s a tülekedők vad tolongása máris messze löki őt azoktól a lehetőségektől, melyek mint csalfa délibáb oly közelnek mutatták vágyai teljesülését.** Az emberek ezen sorsüldözött csoportjai va-lóban szánalomra méltók, mert küzdenek, fáradnak, szenvednek, reménykednek, és csalódnuk kell. Mert minden küzdelmük és szenvedésük eredménye egy marék hamu vagy egy pár ásonyi föld, mely mulandó testük emléknélküli megjelenéséből megma-radt. A földi világ dicsőségéért, testi jólétért, mindent odaadnak, ami az övék, ami felett rendelkeznek és az ellentét mindent elvesz tőlük, de semmit nem ad helyette, mert nem is adhat. Csalódvá kell elhagyniuk e földi pályát, ahol nagyon lemaradtak. Ezek a

nagyon lemaradt lelkek magukba roskadtan várják - mint a tömegesen bezárt foglyok, börtönük ajtajának megnyílását - hogy mikor vetődik egy-egy napsugár tompított fénye, szomorú reménytelenségük állapotába, ami megmutatná az irányt, merre kereshetik a kivezető utat, sivár, félelmekkel és rettegetekkel megrakott világukból. Ezek lesznek a jövő megelégedettjei, akik csendesen meghúzódva élvezik azt a békét és nyugalmat, melyet a becsületesen elvégzett munka után élvezhet a munkában elfáradt testi ember lelke, amikor megpihen. Az ilyen étellel sok felfűtött vágy lecsendesedik, sok hiábavaló törekvés válik céltalanná, és elkövetkezik egy nap, amikor a lélek magába tekintve sok hamuvá vált törekvései között felismeri elmúlt énjének csalódásait, fájdalmait, és azokat a régen letűnt alkalmakat, melyek kísértésbe vittek. Talán egy pillanatig tévovázik, és nem tud az érzései és gondolatai felett uralkodni, mert a vágyak megragadják, de a szenvedések és csalódások árnyékai eltompítják az emlékezés hatását, és végképpen meghal a vágy a földi értékeket olyan úton-módon megszerezni, ami nem törvényes. A fejlődés útjai ezek, melyek nem az egyesek külön életébe folynak bele, hanem a hasonlók vonzásának az egy csoportba való terelését végzik el, hogy az egymástól való szenvedések elviselésével mindig újabb és újabb szabadulási utat nyisson a lehetőségek megteremtésével azok részére, akik a jobb és igazabb eszmék felé törekednek. Mert mindenki szenved a fejletlen és bűnbe ágyazott lelkű emberek közelségétől, és kölcsönösen ők maguk is szenvednek egymástól, mivel tudják, hogy jót és kívánatosat nem várhatnak, így örök küzdelem az életük. Egymással szemben őszinték nem lehetnek, bizalommal nem viseltethetnek, mert ez annyit jelentene, hogy kiszolgáltatja önmagát különböző vágyak és célok elérhetéséhez, mellyel semmiféle jót nem cselekszik senkinek, haszna nincs belőle, csak a késői bánat mutatja meg azt, hogy mit nem lett volna szabad cselekednie. Ez a késői bánat sok tanulsággal szolgál sokaknak, akik nem szeretnek gondolkodni, hanem gyors elhatározásokkal belevetik magukat az első kedvezőnek látszó lehetőség megragadásába, és csakhamar megtapasztalhatják hátrányos eredményeit. A hiszékenység kihasználásához ravaszság, hazug-

ság, család és egyéb - ehhez tartozó elferdült lelki fejlettség szükséges, hogy célját elérhesse az ilyen ember. A hasonlók vonzása törvény, és ez a törvény nem tesz kivételt azokkal sem, akik elméletileg már nagyon sokat tudnak azokból az igazságokból, melyeket az isteni Szeretet az emberek világába küld, hogy azoknak segítségével szabaddá tehesse magát a földi ember a hasonlókkal való közösségtől. - *Így történnek sokszor azok a kétségbeejtő nagyon nehezen megérthető sorscsapások, melyeknek alig lehet más nevet adni, mint, hogy nem használták ki az Úr által adott talentumokat a maguk idejében, amikor még derült volt az ég felettük.* Nem gondoltak arra, hogy a viharok elől védelmet kell és lehet keresni. Emberek, akiknek talán fejlettebb volt az értelme, nagyobb az áttekintő képessége, talán világosabban látták a dolgok fejlődését, nem gondoskodtak idejében az elkövetkezendő jövőről, mely egyik-másik vonalon nem kívánatos fejleményeket hoz létre. - Akik bár tudnának segíteni, de - csak a maguk előnyeiről gondoskodtak. Hírnév, dicsőség, személyhez kötött kiváltságok, ezekért adják el életük szép eredményeit. Nem gonoszság, csak gyengeség, önzés a testi élethez való nagy vonzódás, és akkor veszi észre mindezt, amikor már az eredmény viharrá torlódott, amely lerombolt mindent, hogy újabb tévedés szerint építhesse fel a külső világot. Az úgynevezett jobb - félig fejlett - emberek tévedései, bűnei veszedelmesebbek és több szenvedést okozók, mint az egészen fejletlen és tudatlan emberlekek bűnei és tévedései. Mert ezek a külső világban durva, ellenszenves módon fejezik ki a maguk természetének megfelelő elgondolásaikat, és megkapják a megfelelő eredményt rá. De a lélekben előrehaladtakra több van bízva. A szellemben már fejlettekre még több van bízva! - **Azért nagyon nagy a feladata mindenkinek, aki tud valamit. Aki az isteni Igazságokat tudja és ismeri, annak nem hátra, hanem előre kell néznie. Úgy éljen, úgy cselekedjék, és úgy beszéljen, hogy az ne legyen ítélet saját maga felett. Mert akire az Úr sokat bízott, annak sokról kell elszámolnia. Ez az elszámolás pedig nem titokban megy véghez, hanem a világ színpadán, erősen megvilágítva, a következmények feldolgozásával.** Isten veletek!

AZ ISTEN AKARATA(*)

Már vártam tőled ezt a kérdést, de örülök, hogy csak most tetted fel, mert most már könnyebben meg tudom magyarázni, azaz elfogadhatóbban, érthetőbben tudom neked azokat az okokat felismerhetővé tenni, mintha már sokkal előbb felvetted volna. Vannak nagy dolgok, melyek súlyosak addig, amíg a földi világ nehéz terhét hordozza a lélek, de egyszerre könnyűvé és magától érthetővé válik, amikor a szellem a maga derengő világosságával tekinthet már bele az igazságok lerögzített törvényeibe. Akkor egyszerre megérti, egyszerre megvilágosodik előtte azoknak a dolgoknak az elkerülhetetlensége, amelyekben elbotlik, és sokszor el is esik a fejlődésben lévő lélek. És hitének romjai felett siránkozik soká, amíg elernyedtt lelkierőit összeszedheti, és új próbára készíti elő, hogy a másik oldalról is megnézhesse azokat a kérdéseket és megfejtéseket, melyeken elbukott. *Az „Isten akarata” az egész mindenségben olyan nagy, olyan hatalmas, boldogító szellemi ténye az isteni megnyilvánulásnak, hogy azt mondhatjuk: minden, ami szép és jó van az egész létezésben, az minden az isteni Akaratnak a formában való kifejezője.* A jó, a boldogító, a szép, a felemelő, a bölcsesség, a tudás, a hatalom, a gazdagság, a nagyság: mind, mind az isteni forma-alkotás különböző kifejezői - az előtt, aki megérti. Ez a megértés a földolog. A tökéletességre eljutott szellemi lények az ő megértésükkel felfogják ennek a valóságnak minden legfinomabb rezdülését, és ebben boldogok. Mert az ő lelki érzéseikben, mint visszhang, hasonló rezdülések keletkeznek, és ebben a rezdülésben új - eddig még létre nem jött - alkotások születnek meg, és gazdaggá, széppé formálják világaiukat, életüket a folyton tartó új szépségek és boldogító jóságok kiábrázolásával. Ez a teremtés folytonossága, amelynek lecsökkent értékű utánzatát láthatjátok a ti földi életetekben is megnyilvánulni. Minden óra, minden perc elhozza az újat, és viszi a régi alkotást. A régebbi eredményét ülteti a jelen trónjára, és betölti vele a világot, mely a jelen bűvös hatása alatt örökkévalónak látszik mind az örömben, mind a bánatban, mind a szenvedésben. - Bár a földi ember tudja azt, hogy minden elmúlik, és semmi sem állandó, mégis a folyton megújuló percek örömét hajszolja, mert

a lelke éhesen veti rá magát a saját maga alkotta jónak és szépnek vélt látszatra. **Mert csak az a jó és az a szép az emberi lélek előtt, amit ő maga alkotott meg!** Csak azt kívánja, ami hiányzik az életéből. És ez a hiányérzet kergeti bele azokba az isteni törvényekkel ellenkező elgondolásokba és alkotásokba, amelyeket - ha cselekedetekbe rögzített - mindig képtelenebb eredmények jönnek létre. Mert az anyagban megvalósított gondolatok és érzések tükörképei azok az állapotok, melyekben szenvednek nemcsak azok, akik azt létrehozták, hanem a fejlődésben még alattuk állók, és sokszor azok is, akik már elhagyták a tévelygések állomásait. Ebben a kétféle céllal irányított mozgásban elkerülhetetlen az ütközés. Sőt szükséges, hogy az megtörténjék. Mert az ütközésben a külső, anyagba rögzített formák és szokások megpattognak, és lehullanak a föld emberéről, hogy a lélek minősége láthatóvá váljék. - Küzdelem az élet célja. Nem magáért a küzdelemért ugyan, hanem azért az eredményért, amit a jövő hoz az emberré lett szellem elé. Boldog az, aki jó magot vetett az élet szántóföldjébe, mert a jó mag meghozza sokszorosan a maga gyümölcsét. De a gaz - a haszontalannak magva - az égő kemencébe vették. **Az ítélet nem más, mint amit az ember cselekedett, annak az eredményét végig kell szenvednie a maga megmásíthatatlanságában.** - Ez a szabad akaratú választása a földön az embernek. - Mivel a bukottak világában a zűrzavar, a káosz teljesen elhomályosítja az igazságot és a tájékozódni kívánó lélek nem ismerheti ki magát a megtévesztő gondolatok és érzések rajzásában, azért az isteni Gondviselés nem hagyja magára a megfáradt és megterhelt emberi lelkeket. Hanem mindenkor küld a harmónia és béke világaiból olyan erős lelkeket a földre, akik azokat - az igazság befogadására már megérett - lelkeket egybegyűjtik, akiket a csálódások és szenvedések már fogékonyá tettek a nagyobb, a szellemibb igazságok iránt. Lelkek tömegei érnek és fejlődnek az ilyen nagy katalizmák alatt, és a szenvedések eltörlik minden külső szokásból, elvekből, elgondolásokból kialakított igazságait. Az embernek be kell látnia, hogy minden, amit önmagából alakított ki, amit az önmaga emberi értelmével gondolt el, azzal csak a saját végzetét sietteti, hogy aláhulljon mindennel együtt a

megsemmisülésbe. Pedig az élet szép, és örömet, boldogságot kínál kiszámíthatatlan sok alkalmai várják azokat, akik az életet - sokak által semmibe vett - titokzatos törvényei szerint rendezik be, és megelégednek azokkal az ajándékokkal, amelyeket az egyszerű, természetes élet nyújt nekik. **Akkor jut eszébe az embernek: mit nem kellett volna cselekednie, amikor már a végzet kopogtat szíve ajtaján. Szorongó félelmekkel gondol elmúlt életének idejére, melyet nem lehet visszahozni soha többé.** Nincsen sem remény, sem vigasz a jövőre nézve, mert mindenki csak azt arathatja, amit elvetett. - Nem az Isten akarata az, hogy minden így történt. Nem az az élet célja, hogy szegényen és rettegésekkel térjen meg az ember a szellemi életbe. Nem is az az Isten akarata, hogy az új élet új reménységével útnak induló lélek a földi életében a fájdalommal és csalódásokkal szembe találkozva elveszítse a jövőbe vetett hitét, és megborzadva az élet ridegségétől visszameneküljön a halálba. **Mind az, ami rossz és fájdalmas az életben: nem az Isten akarata. Mind az, ami tévedés és bűn: nem az Isten akarata. Minden gonosz, ami megtörténik: az Isten akarata ellen történik meg. És minden, ami az isteni Akarat ellen történik: azon rajta van a bűnhődés törvénye: az ítélet.** Valaki bűnt cselekszik, ítéletet von magára azokban a következményekben, amelyeket felidéz önmaga ellen. A bűn ítéletet hoz magával, akár hisz benne valaki, akár nem. Azt nem az isteni ítélet kárhoztatja, hanem maga a bűn. *A bűn ellen küzdeni és harcolni kell, hogy felettébb el ne hatalmasodhassék a világon. A küzdelem nem abban van, hogy a bűnöst kell elpusztítani, hanem a bűnt.* A bűnös megtérhet, és akkor - ha idejében megtért, - még megmenthető. De ha az idő és az alkalmak elmúltak, már nem menthető meg, és az ítélet beteljesedik fölötte. Isten hosszútűró és kegyelmes, mert ő tudja, mit jelent az ítélet. Az ember nem tudja, mert nem ismeri önmagát, és nem ismeri sorsát s az örökéletben való helyfoglalását. Azért ad az Úr időt és alkalmat a megtérésre mindenkinek. Azért figyelmeztetett, azért tanított, azért küldött vezetőket, tanítókat, azért küldte el az Ő egyszerűt, azért adta áldozatul földi testét a halálnak, azért támadott fel és azért dicsőített meg, hogy megmenthesse az „ítélettől” azokat, akik hisznek Benne, és az ő nyomdokain járnak. Ezek

odaáldozzák az ő testi életüket, hogy az örökkévalóban tökéletes testtel támadhassanak fel. - Akik pedig így értik meg az Isten akaratát, azok nem halnak meg, hanem átmennek a halálból az életbe. **Mert a bűnökkel terheltek között élni: halál azoknak, akik minden nap áldozatot mutatnak be, amikor a gonoszt nem fizetik vissza gonosszal.** - Ami jó és valóban Isten szerint való jó, az az Isten akaratá. De a gonosz nem hivalkodhat soha sem azzal, hogy a jó az isteni Akaratból van mellé adva, mert a jónak áldozat és lemondás a rossz mellett lenni, ezt pedig a jó csak a saját lelkének Isten előtt való áldozatos engedelmségéből vállalja. Nem! Az isteni Törvény felsodorja ugyan - mint hasznavehetetlen salakot - a rosszat is, de az soha sem jelenti azt, hogy számít valamit a jóban. Isten még a törvényében sem vált szót a gonosszal: a megátalkodott gonosz a külső sötétségre vettetik. *Ez a külső sötétség az isteni jónak teljes hiányában van és semmi jó nincs ott többé.* Mi történik a salakkal? - ez a sorsa a külső sötétségre dobottaknak is - nincs semmi értékük. Az elégett hamu javítja a talajt - s talán egyszer felhasználódik. Amíg van egy kis jó bennük, addig a körforgás forgatja, hogy valamit kihozzon belőlük, de amikor ez is kimerül a lélekből, akkor már felörlődik egészen. De ez nagyon szomorú igazság, és mi, akik az Életben hiszünk csak, az utolsó kapuig nem megyünk el, még képzeletben sem. Az Úr meghalt a földön, és a bűnt feloldotta az ő isteni szeretetének vegyészeteivel, és ezzel a feloldással a kegyelem ereje úgy dolgozik, hogy a rossz helyett sok jóra képesíti a megtérő lelket. Ezt a kegyelmet megragadni a földi ember feladata. Aki ezt megérti és követi, annak első, fő kötelessége, hogy felvegye az alázatosság ruháját, és ebben kezdje meg munkáját. A többit elvégzi a kegyelem. Isten veled!

A TÍZPARANCSOLAT

(Különbséget kell tenni a jó és a jobb között) (*)

Az összes eshetőségek és lehetőségek Isten kezében vannak, de mivel az Isten bölcs és igazságos, így a meglévők helyett nem teremt egy más kiindulási pontot, hanem a meglévőt használja fel, mert ha egy szál elszakad, akkor a folytonosságot egyedül csak az elszakadt szálak újbóli összekötözésével lehet és kell fenntartani, hogy az út végig egyenes legyen visszafelé is. Lehetnek a gyengébb szálak mellett erősítő szálak is, amik az eredetieket gyenge részeinél kipótólják, hogy a folytonosság meg ne szakadjon, és nagyobb tartása legyen az egésznek. - Így az Izrael tizenkét nemzetségét a tizenkét szellemtípus teszi ki, akiket az idő a létbe hívott, hogy az örökkévalóságnak ezen a pontján végezhessek el a földön az ő nagy feladatukat. Természetesen nem a tiszta angyalok seregeiből tevődik össze ez a tizenkét szellemtípus, hanem a bukottakból. Mindamellet, hogy a lélek elbukhat és felemelkedhet, de azért nem veszi el alaptermészetének sajátosságát, mert mind a mélyben, mind a magasságban pályáját annak megfelelően kell befutnia. Nem minden lélek azonos természetű, még a legmagasabb régiókban sem. Azért nem tud senki a másiktól helyes véleményt alkotni, mert nem érti meg teljesen. De különböző természetüknél fogva nem is érthetik, mivel különböző ízlése, vágya és hajlamai folytán törekvéseik is szétágazók. A hasonló közelebb állnak egymáshoz, kiegészítik és kiegyenlítik egymást. Ideiglenes - jónak hitt - állapotokat hozhatnak létre, de végeredményben mégis megtalálják rendeltetésük helyes útját és azon haladva, harmonikus egységgé olvad össze az a belső lényeg, ami az ő alaptermészetüket képezi. Mert a kiindulási pontnál mindegyik szép és jó - egymást kiegészítő - tökéletes alkotása az Istennek, azonban a későbbiek során - az eltévelyedés és bűn következtében, a legragyogóbb lelkitermészet is eltorzul és a maga hibáival, bűneivel visszataszítóvá, ellenszenvenné válik. Az Izrael tizenkét nemzetségének hibái és bűnei, erényei és jóra való beállítottsága ott állnak előttetek a fennmaradt írásokban, és most az idők végén könnyen megítélhetitek őket a maguk primitív egy-

szerűségében (Noha az ember egyáltalán képtelen akár a saját lelkét is, elfogultság nélkül, helyesen megítélni...) - Emberek, természetes emberek voltak Izrael fiai, akik még nem ismerték a tettetést, és fel nem ismert hajlamaik szerint cselekedtek, amikor irigységgel eltelt lelkük vágyát követve úgy igyekeztek a náluknál sokkal fejlettebb, jobb és tisztább lelkű fiatal testvérüktől megszabadulni, hogy bedobták a kiszáradt kútba. De, időközben mégis megszánták, és eladták rabságra, - ami a halállal egyenlő, vagy esetenként sokkal rosszabb. Ez az elhatározásuk a legsötétebb bűn volt. És az egyáltalán nem menti, vagy enyhíti bűnüket, hogy Isten gondviselése a későbbi időkben még ezt is felhasználta az ő fennmaradásukra. Mert József halála után az Igazság Törvénye szoros bilincsekbe zárta a hasonló hajlamú és érzésű maradékaikat. Az lett a sorsuk, amit ők szántak Józsefnek: rabszolgaság.

Nemcsak a megtörtént cselekedet a bűn, hanem a hajlam, a vágy, a törekvés: a bűn csirája, amelyet az alkalom csak kivált, és valósággá teljesít ki. Minden leküzdött törvénytelen vágy és ösztönzés meghozza gyümölcsét a lélek részére, mert amennyit veszít a rosszban, ugyanannyit nyer a jóban az ember lelke. „Akik az Istent szeretik, azoknak mindenek javukra válnak.” Nem azért válik javára a léleknek a gonosztól való szenvedések elviselése, mert az tán kedves az Isten előtt, hogy szenvedni látja az igazakat, hanem kedves az Úr előtt az a nagy engedelmesség, mely a gonosznak nem áll ellene gonosszal. Minden jó megtermi a maga jó eredményét, és minden rossz megtermi a maga rossz eredményét. Senki el be bizakodjék abban, hogy nem érte utol a rossz eredmény, mert egy szempillantás meghozhatja annak egész sorozatát. - **Az Isten nem teszi próbára az igazat a gonosszal. Azonban az igazság fegyver, és a gonosz lelkű ember ösztönösen gyűlöli az igazság fegyverét, mert lelke mélyén fél tőle. Nem érzi magát biztonságban, kényelmetlen és kellemetlen az igazság még akkor is, ha nem látszik veszélyesnek.** Törvénytelen vágyait és törekvéseit korlátozva érzi és mindent elkövet, hogy útjából, mint akadályt, eltávolíthassa. Hogy hogyan, és milyen eszközökkel cselekszi ezt meg? - az már a lélek süllyetségi fokától függ. A földön testet öltötteknek csak 10-15%-a az elvetemült gonosz hajlamú ember. Ugyanannyi körülbelül az átlagon felüli

jóra törekvő, aki meg is valósítja jóra való elhatározását. A nagy átlagot az egyik vagy másik felé vonzódo emberlelkek teszik ki. De sem a jóra, sem a rosszra való hajlandóságukat nem valósítják meg, mert fáradtak és közönyösek a nagyobb dolgok véghezviteléhez. Azonban a kisebb, titokban elkövethető, gonoszságokban szívesen részt vesznek, mert úgy gondolják, nem kockáztatnak semmit. - A földi törvényeket megkerülik, az erkölcsi törvényekre még nem eléggé érzékenyek, hogy lelkiismeretük tiltakozna ellene. Így ebben a nagy átlagban mozgó tömeglelkek egymást szenvedtetve lassan javulnak, mert a sok szenvedés mégis lecsiszol valamit a lélekről, és vágyódva gondolnak a jobb, a csalódás és szenvedésmentes életre. A szenvedések a bűnökkel együtt sokasodnak, végül nagy krízisekké dagadva előntik az egész földi világot, és lesöprik a föld lakóinak nagy csoportjait, hogy más csoportoknak készítsék elő a földet... - Egy-egy ilyen világrengető vihar maga alá temeti az ilyen félig fejlett nagy szellemcsoportoknak különböző fajtáit, míg a rendesen fejlett, az igazság ismeretére eljutottak új életformákban új világot képeznek a kialakult igazságuk szerint. Ilyen nagy válság előtt áll a világ és azok a csoportok, amelyek régi idők óta nem jutottak el az egyéniség fokozatára; azaz nem ébredtek szellemi öntudatukra, nem tudtak belátni az Igazság megmásíthatatlanságába. Ezek ösztetapadva, mint a rajzó méhek, várnak arra az időre, mikor egyszer ismét megjelenhetnek a próbák színhelyén. - Mert amíg a lélekben ki nem alakulnak azok a határozott vágyak és törekvések, amelyek cselekvéssé válva már bizonyos értékű eredményeket hozhatnak létre, addig nem érkezik el részükre a testöltés szükségessége. Addig csak félig élnek, mint a hernyó a bábosodás időszakában. Az élet többféle változatain keresztül jut el a szellemi öntudat ébredéséig, hogy azon túl már magasabbrendűséget nyerve felelős lehessen tetteiért. Ezért kell a fizikai létben próbálkoznia, ismereteket, tudást és képességeket megszereznie, hogy szellemi megmozdulásaival beleilleszkedhessen annak a világnak az alaptörvényeibe, amelybe az isteni Gondviselés helyezte. A mozgás, a munka az élet előbbrevivő tengelye, melyet, ha minél tökéletesebb lendületben tart a szellem és minél nagyobb eredményeket ér el a munkájával, annál magasabbrendűvé válik. Minél

nagyobb fokban tud beleilleszkedni az isteni elgondolásokba, vagyis törvényekbe, annál nagyobb ismeretek birtokába jut, s az élet nagy kincseit vonhatja magához. *Tehát a fizikai életbe lépésével minden lélek előtt ott áll a lehetőségeknek áttekinthetetlen óriási mennyisége, melyeket mind felhasználhat a saját sorsának megteremtéséhez, boldogság utáni vágyakozásának kiteljesítéséhez. Nagy esemény ez a szellem életében, mert ha korlátok között mozoghat is, mégis szabadságában áll a választás, hogy egy-egy életében megtanulhassa a jót és rosszat egymástól különválasztani.* Nincsen egy sem a csoportban, akinek mindig kívül, és egy sem, akinek mindig a csoport belső világában kellene élnie, hanem a sorrend folyton változik. Hol fenn, hol lenn kell végigtapasztalni az életet. Hol a napsütéses fénylő, kívánatos életben van része, hol az árnyékos és viharos részt kell megismerni az életből. Az értelmes és jól felkészült szellemi egyedek a maguk lelki fejlettségük szerint mindent igyekeznek a saját javukra felhasználni. Tanulnak és gondolkoznak, hogyan lehetne a meglévő rosszat - a nem kívánatos - az életből kiszorítani. És itt van az az idő és alkalom, hogy az isteni Kegyelem a legkisebb jó elgondolásához hozzákapcsolódva, csodálatos eredményeket hozzon létre az emberen keresztül. - Az „ember” ezt nem veszi észre, mert nem a hús és vér emberen észrevehető formában jelentkezett a teremtő gondolat, hanem a láthatatlan emberben, a szellemi ében kel életre, és úgy valósul meg a láthatóban. Ez a láthatatlan én, a mozgató: a munkát vállaló a szellem, aki a földi életben is felfelé tör a magasba, ahonnan lehullott. Tudása minden ismerettel és tapasztalattal nagybodlik, de minden ismeretnél, tudásnál marad egy homályos úr, amit nem képes átvilágítani. Ez természetes, mert bármilyen nagy legyen a tudománya az embernek, bármilyen nagy eredményeket éljen is el, az csak kicsiny része a nagy egésznek és véges, mint minden a földön, mert a halál törvénye uralkodik a test fölött. Ez a legáthághatatlannabb korlát, mely minden földi hatalomnál nagyobb. Ember, állj meg! Eddig és nem tovább! - Mert még sok, megszámlálhatatlan nagy titkok merednek a gondolkozó földi ember elé, amiket csak a hit világosságával képes megközelíteni. A véges életnek a végtelen élet előtt meg kell hajolnia. A véges értelemnek a végtelen bölcsesség előtt

térdre kell omolnia. A véges, változó hatalomnak a végtelen és örök Hatalom előtt meg kell semmisülnie, mert ez a próbaköve a további élet fejlődés-lehetőségeinek elnyeréséhez. - A kimagasló eredmények birtokosai, mint a csoportok vezetői, irányítói, magukban hordozzák a csoport lelkiességét. A csoport erényei és bűnei bennük is visszhangra találnak. Úgyszintén a csoport vezetőinek erényei és bűnei a csoportokban terjeszkednek szét. A vezetők és kimagasló egyéniségek jóra, vagy rosszra befolyásolják a csoportokat, és így emelkedik vagy süllyed a csoportszellem az által, amit választ. A csoport együtt marad, amíg fejlődésében a teljes szellemi függetlenséget és szabadságot ki nem küzdötte az egyéni lélek magának. Ezt pedig csak a felfelé fejlődéssel, az isteni törvények betartásával, és az ebben való munkálkodással érheti el. - **Ezért kell a keresés a tökéletesebb, a jobb megismerésére a földön, hogy állandóan tudjon különbséget tenni az ember a jó és jobb között, hogy a jobbat választhassa.**

A MEGKESEREDETT SZÍVŰ, JAVULNI VÁGYÓ LELKEKRŐL(*)

Az Isten ezekre az időkre is megadta az emberiségnek az útmutatást. De az emberiség nem egy ember, - bár természeténél fogva azt lehetne mondani, hogy annyira egy, hogy nem lehetne szétosztani, mert egymásra utaltságuk miatt a legnagyobb boldogtalanságot szenvednék, ha szétszakadnának az együvé tartozók. De a bűn következtében nem tudnak egybe kapcsolódni, mert a lélek érintkezési felületén a bűn úgy kiütözik, mint a rozsdá a fémek felületén. - Nemcsak a vas rozsdásodik el, hanem minden fémnek megvan a maga betegsége, amely megtámadja, ha nincs megfelelő környezetben. Ez a meg nem felelő környezet mindig valami ok következtében áll elő. Ilyen a lélek természete is. - Ha valami egymáshoz idomított alkatrészeket szétszednek, és különböző helyen tartják, idővel megtámadja azokat a rozsdá, és hiába akarják összerakni, minél tovább volt szétszórva, annál nehezebben lehet őket összeilleszteni. Az emberi lélek is mindent felszed, mindenre hatásokkal felel, és ezek a hatások bizonyos erjedési, bomlási fo-

lyamatot okoznak a környezetében, és ebből a bomlási anyagokkal való érintkezésből új átalakulások jönnek létre. Kívülről és belülről megindulnak az átváltozások az érintkezések folytán, és ezek hozzájárulnak azokat a jelenségeket, melyeket csodálkozva szemlél az értelmes ember, és azon gondolkodik, hogyan, miképpen állhatott elő. Az ember és világa szoros egységet képez, mert egymásra nagy hatást gyakorolnak, és mégis - mindig voltak emberek, akik meghasonlásba jutottak a földi élettel, ahelyett, hogy boldog örömmel, áthatott lélekkel adtak volna érte hálát a mindenható Istennek. Mindig voltak emberek, akik keserű érzésekkel hagyták el a földet, mert a többi emberek gonosz érzéseiből kialakított gyötrelmes állapotok oly súlyosan nehezédtek rájuk, hogy testben és lélekben összeroppantak, s csak a halál oldhatta meg számukra a nagy kérdést: a nagy „miért”-et. Mert a halál sok miéltre válaszol, sok kérdést megold, sok helytelen dolgot helyreállít, és sok igazságtalanságot kiigazít azzal, hogy a helytelenül kiformalódott állapotokból kiemeli azokat, akik méltatlanul jutnak lelki fejlődésükkel nem egyszerű állapotokba. Az emberi lélek szabad akarattal rendelkezik, és módjában van jól, vagy rosszul cselekedni. Azonban nem vonhatja ki magát a következmények elhordozása és feldolgozásának kötelezettsége alól. És ha valamilyen elhibázta az életet, a következmények vasszigorral terelik az igazság útjára vissza, amelyről letévedt. A megtévesztés szelleme; az ösbűn, mely a sötétségből, a tudatlanságból és a bizonytalanságból nem szűnik meg a csábítással, hanem a léleknek az igazság útjáról való minden egyes letérése alkalmával elhangzik biztatása, amely azt ígéri, hogy nem lesz semmi baj, ha okosan és ügyesen hajtja végre a törvényből való kilépést a bűnre hajló ember. Így az emberi értelem inkább az isteni Törvények következmény nélküli áthágása és kijátszása felé fejlődött, semmint az igazság kikutatására és megismerésére. **Az Igazság azonban vasmarokkal fogja össze a bűnt és következményeit, nincs senki, aki kimenekülhetne ebből a szorításból.** És mégis, az ember a maga fertőzött lelkén keresztül olyan könnyűnek „hiszi” az Igazság hatalmától való szabadulást, hogy félelem nélkül cselekszi a gonoszt. Pedig a próbára adott idő hamar letelik, és üt az óra, amely az Igazság szerinti létbe hívja vissza a szabad választás

szereplőit, hogy elszámoljanak a talentumokról, melyeket földi életük szerepléséhez kaptak. Ez a nagy számadás minden földi ember lelkére vár, aki bármilyen jelentékeny, vagy jelentéktelen életet élt végig a földön. Az álarc lehull, a szintiszta világosság, az Igazság világítja át a léleknek minden érzését, minden gondolatát és törekvését. Ennek a fénynek a hatása alatt a lélek visszatekinthet a múltba és előre, az időnélküli jövőbe, mely minden következményeket megérlel és kiteljesít. Sok lélek összeroskad ilyenkor bűne következményeinek láttán, és nagy szomorúságában mindent vállalna, csak megakadályozhassa a bűn következményeinek a kiteljesedését. Az isteni Kegyelem az ilyen, javulni vágyó lelkeket kiemeli a Természettörvény lassú forgásából, és egy gyorsabb hatású törvénybe helyezi bele, ahol a lélek több ütközésnek van kitéve, de nagyobb hatóerővel szedi fel és semmisítheti meg azokat a következményeket, melyeket már az időnélküli mozgás a felszínre vetett. Sőt, nem feltétlenül szükséges, hogy a saját tévedéseinek és bűneinek következményeivel találkozzék, elég, ha a más tévedéseinek eredményével sikeresen felveheti a harcot, és a „rossz”-nak, mint az isteni Akarat törvényben rögzített megnyilvánulásával szembehelyezkedő ellentétes akaratnak, - nem enged szabad folyást az életében. - Egyszerű, kicsiny, hangtalan életek ezek, sokszor elvesznek a tömeg harsogó kiáltásában, és mégis ők azok, akik feltartóztatják a lejtőn lefelé rohanó szekeret, hogy idő előtt a mélybe ne zuhanjon. - És egyszer eljön egy nap, amikor beborul az ég, és szomorú egyhangú koppanásokkal megered az eső, hogy megáztassa azt a magot, amit egy ilyen lélek elvetett a földi élet talajába. A mag megduzzad és gyökeret hajt a földbe lefelé és szarát hajt a nap felé, hogy a nap sugaraiban megfürödve, tündöklő színekben pompázó virágot hozzon. Nem ennek a világnak a színeiből, hanem annak a világnak a színeit mutatja meg, amelyet a „rossz”-szal szemben érvényre juttatott. - Ennek a virágnak is lesznek magvai, és kikelnek a földön élők szívében, hoznak virágot, illatot magukkal. Erőt, megnyugvást, békességet és bizakodást, kitartást és reményt a jövőre nézve. Így lassan és csendben munkálkodva az ilyenek törnek fel a járatlan vadonban az utat, hogy a tévelygő emberlelkek könnyebben megtalálják az utat a mennybe. Nem nagy fényt vető

reflektorok ezek, csak kicsiny mécsesek, akiket meg-meg bolygat a földön száguldó vihar szele, és van olyan is, akiknek lángját kioltja - de újra meggyújtja a kis lámpákra vigyázó isteni Gondviselés, hogy világítsanak amerre járnak. Mindegy, hogy hol születnek ezek, palotákban, vagy kunyhókban, amerre az ő életútjuk ki van mérve, ott világítanak. A rosszal elkerülhetetlen az ütközés mindazoknak, akik az igazság útján járnak. Akik megéreztek a vonzást felfelé, azok nem félnek az ütközéstől, mert az csak a külsőben játszódik le, és azért engedi meg a jó Isten, hogy az értéke-sebb felszabaduljon a külső forma hatása alól. Isten veletek!

SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT TENMAGADAT! - NEVEDEN SZÓLÍTALAK TÉGED! (*)

Mindnyájan az Úr nevében élünk és vagyunk, mert a névben benne van az egész lényegnek a kifejezése. Azért mondja az Úr: „neveden szólítalak téged”. Nem mindig fejezi ki a földi név a lélek lényegét, nem is fejezheti ki, hiszen minden csak átmeneti, szerephez kötött, akkor is, ha csakugyan megközelíti a valóságot. Az Úr adott neveket, és ma is ad azoknak, akik Hozzá közel vannak lélekben, még átmeneti életekre is, de azt nem tudja, nem érti más, csak az az egyéni szellem, akihez szól. Vannak túlzások, amit a túlemelkedett emberek kitalálnak, hogy magukat fontossá tehessek. Áldozat nélkül nem lehet egy elveszett bűnöst sem megkeresni. Áldozat nélkül nem lehet megmenteni senkit, aki már a veszendők közé pártolt. De ennek mindig kell egy külön okának, egy visszavezethető okozatának lenni, hogy ki, mit és miért cselekszi azt, amit maga elé vesz. Mert a szenvedések nem esnek soha hiába. Nagy ára van annak, ha még a vadakon is megköveteli a vér árát a Természettörvény. Az ember nem tudta, és ma sem tudja, mi az élet. Csak úgy könnyedén bánik vele, mint valami felesleges dologgal, aminek nem tudja, nem ismeri az értékét. Az élet a legnagyobb érték mindenekfelett, mert ha élet nincs, akkor minden hiábavalóvá válik. **A törvénytelen élet pedig a törvényes életnek a halálát, a megszűnését célozza.** - Ezt így felületesen tekintve könnyen elmagyarázhatják az okoskodók, a mindent jobban tudók, de a dolgok mélyére tekintők már aggódva

csóválják meg fejüket, mint a régi zsidók és tétova tekintetükkel keresik már a kibontakozást, mert belebonyolódnak okoskodásaik útvesztőibe és nem találják meg a kiutat, a teljes szabadulást. Ez pedig kézenfekvő és könnyen érthető. De vissza kell térni újra és újra a Természettörvény igazságához, mely minden földre teremtett lénynek törvénye: mert az élete ebben van megalapozva. Ebből kel ki, mint kicsiny életcsíra és ebből lesz naggyá, mint a hatalmas tölgy, és ebből változik át mennyei polgárrá. Tehát a Természettörvény az életet kikeltő melegsége, és az élet formába öntő elgondolását és tervét megvalósító közege annak a végtelen nagy Hatalomnak, Aki az egyetemes Életnek Teremtője, Ura és Fenntartója. Aki van és Aki lesz örökké. Az elméletekben elme-
het, eltávolodhat Tőle messze az emberi elme, de gyakorlatban vissza kell ismét Hozzá térnie, mert az életlehetősége megszűkül és végül is elfogy. Vele együtt megszűnik a lehetősége a félrefejlődési elmélet gyakorlatozásának is! Ezért jobb az embernek amíg a földön van, először csak a földi élet követelményeinek lehetőleg úgy megfelelnie, hogy abból sem önmagára, sem másra nézve kár, vagy szenvedés ne származzék. Ha ennek eleget tudott tenni, csak azután vegye fel élete céljául azt, hogy hasznot hozzon életével az egésznek, mert ez a hasznot jelentő élet már áldozatot kíván. **Az áldozat nem azt jelenti, hogy valamit adok abból, ami van, - mert nem adhat az ember semmit az Istennek, amit már előbb nem Isten adott volna néki. Az áldozat annyit jelent, mint az Isten kezébe teljes hittel átadott élet, melyet az isteni Akarat különleges célokra különleges eszközül használ fel, melyet nem tud felbontani és nem tud megérteni az emberi elme, ennél fogva nem használhatja fel túlzásaira sem, hogy ebből kiindulva új törvényeket alkothasson.** Az ilyen lelkek sorsát sem a földön, sem a szellemi életben nem lehet törvények kereteibe szorítani, mert olyanok ezek, mint a suhanó szellő, vagy mint a virág illata: volt, és a következő pillanatban már nincs. De a közönséges halandó ember, akinek ezer tévedése és ebből kifolyólag temérdek bűne származik, az maradjon a Föld törvényében, az tartsa be a kőtáblákba vésett Tízparancsolatot. Teljes lelki törekvéseivel azon legyen, hogy az isteni Akarat eme kijelentésé-

nek eleget tegyen földi életében, mert ez is igen nagy engedelmességet és önmegtágadást követel. Mert amikor azt mondja: „Én vagyok az Úr” azzal azt is mondja egyben, hogy minden az övé, az ember is, akit teremtett. És ennek az embernek a javáért, a boldogságáért akarja a Törvény ismeretét adni. **A Természet-törvény betartása elvezet a Kegyelem Törvényének ismeretére, a Szeretet mindent felölelő és egybehangoló csodálatos misztériumához, mint a nagy Célhoz, amiért minden van, mert „Isten a Szeretet.” A Természet-törvény Krisztushoz vezérlő nagy hatalom,** melyet megkerülni vagy az útból félreállítani nem lehet és nem szabad, mert akkor, ha a Természet-törvény igazságát nem ismeri el az ember, akkor a hamis krisztusok és hamis próféták tévigazságainak útvesztőiben marad fogva, és nem szabadulhat meg sem bűneitől, sem szenvedéseitől. Az ember ösbűne az engedetlenség szerint, az önmaga által elgondolt féligazság nagyobb, és jobban tetszik neki, mint az isteni Törvény, ami előtt meg kell hajolni. *A Szeretet mindent felold, mindent átváltoztat, újjá teremt, csodákat tesz, de a szabad akaratot nem kötheti béklyóba, mert akkor már nem volna szeretet.* A szeretet áldozatokat hoz, keményen munkálkodik, lemond, hisz és reménykedik. De a földi ember élete és ereje is véges, így elfárad és kimerül. Erőforrásai elapadnak, és nem képes önmagát sem egyensúlyban tartani az élet zajló hullámai közepette. A szeretet is tévedhet, és ez a tévedés is okozhat bukást, ha az igazságot mellőzi. Az isteni Szeretet mindenről gondoskodó, óvó, védő, jóra és igazra serkentő indíttatásával beleírja minden földi ember lelkébe a Természet-törvény igazságait, mely összhangba hozza az ember lelkébe a Természet-törvény igazságait, mely összhangba hozza az embert embertársaival és a teremtett világgal. „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.” **Ez a szeretet a legigazabb, a legőszintébb jóakaratot foglalja magában.** Az emberiség, ha ezt meg tudná érteni, és lelkében fel tudná dolgozni, egy pillanat alatt átválna a föld, a megpróbáltatások helye, az üdvösség hónává változhatna. Megszűnnének a szenvedések, a csalódások, az ellenségeskedések, a gyötrelmek, az aggodások, a félelmek és rettegések. De amíg tévelygések és bűnök vannak az emberek lelkében, addig a szenvedések nyomon kísérik a bűnt és tévelygést.

Amíg hazugságok vannak, addig csalódások, félelmek között vezet el az út. Amíg visszaélések vannak a szeretettel és bizalommal, addig óvatosnak kell lenni az ilyenekkel szemben. Amíg rosszindulatú, támadó szándékú, kegyetlenkedő, gyűlölködő, pusztító hajlamú emberlelkek kiszámíthatatlan meggyőzhetetlen konoksággal csak a rosszban találják meg vágyaik kielégülését, addig az ilyen életek nem képesek sem a békességet, sem a megelégedettséget a világban előmozdítani. Csak a háborúságot, békétlenséget, félelmet és elkeseredést ültetik el a szívekben minden felé, mind a családban, mind a csoportokban és mindenfelé, amerre csak hatóerejüket szétáraszthatják. Az isteni Szeretet nem pusztítja el az ilyen ellentétes erőkkel megtelített emberlelkeket sem, hanem a saját elgondolásaikhoz hasonló elgondolású lelkekkel egybe csoportosítja őket, hogy a hasonlók hatásaiból tanulja megismerni elveinek tarthatatlanságát. A hasonlóság törvénye amilyen békét és boldogságot jelent a bűntől tisztult világokban, éppen olyan poklot jelent a bűnökkel megrakottak világaiban. Ezek is elfáradnak, kimerülnek, és a szenvedések kohójában kiolvad a lélek természetéből a rossz, és vágyódik a hasonló, valamelyes enyhültebb formája után. Ha kitartoan akarja és vágyja, akkor el is érheti. A Természettörvény érleli meg a lelkeket a magasabb igazságok keresésére. A lelkiismeret nehezen ébred fel, amíg nem találkozik önmagához hasonlóval. A jóság, a legritkább esetben hatja meg a vétkezőt, csak amikor már elmúlt az alkalom, akkor siratja meg a visszahozhatatlant. Türelem, elnézés, a rossz nem viszonzni rosszal, hanem a rossz helyett, ha lehetséges jót adni, ezek a krisztusi Igazság legelemibb pontjai azok részére, akik az úton előre akarnak haladni. De az embernek áldozatul dobni oda magát a gonosznak, hogy ellenségei megtérés nélkül felemészthessék az életét, hitét, lelki és testi biztonságát, az ilyen csak a túlzó emberi nagyot akarásból jöhet létre. Az ember még azt a felebarátját sem képes úgy szeretni, mint önmagát, aki nem tör rája, nem okoz fájdalmat, kárt és keserűséget, annál kevésbé szeretheti az ártására beállított ellenségét, mert ez már bizonyos foka az öngyilkosságnak. Tehát aki ilyen tételeket állít fel, az nem az Isten lelkétől vezérelt lelkű ember. Az Úr békéje legyen veletek!

*

A névben benne kell lennie a lélek egyéniségének és hivatásának, mert ez mutatja meg, hogy ki ő. Ezért ez a folytatás. Az emberi lélekben benne van minden, a valóságnak a megsejtése, de ez leginkább az elérni kívánt vágyaknak kiteljesedését célozza. Bukottságánál fogva azonban az eszközök felé nem terjeszkedik ki, hogy azokat megismerje és megkeresse, mert azok nem kedvesek előtte, csak a cél elérésére törekszik. - A munka, a tanulás, a lemondás, az áldozathozatal nem jelent neki örömet és boldogságot, mert az még nem beteljesülés. Azért van könnyű dolga az ellentétnek az anyagi világokon, mert az emberi lélek felületességénél fogva mindig a könnyebb részét akarja megfogni, mint eszközt, mert azt hiszi, hogy hamarabb célhoz ér vele, mint a fárasztó munkával és tanulással. Azonban minden léleknek meg kell tanulnia a keserű tapasztalatokon keresztül, hogy nem lehet csak a látszatnak élni, hanem kívül-belül egyformán ki kell dolgozni az életet. Minden életsors, minden feladat más és más, mindegyiknek más a megoldása. Ezek a különböző megoldások különböző szerepekre osztódnak, melyekbe bele kell nőni, bele kell fejlődni, mert be kell azokat a szerepeket tölteni. Minél tökéletesebben tölti be az ember a reá kiosztott szerepet a földön, annál magasabbrendű munkára válik alkalmassá a teremtettségben. A föld csak próbahely, a valódi életek és a valódi munkák elnyeréséhez, mert a munka, a feladat teljesítése gyönyörű a maga helyén és idején. Nem kényszer, nem teher, nem fáradtság, hanem öröm és a legnagyobb boldogság szemlélni az eredményt, várni a csodát, mely mindig új, eddig még ismeretlen formában születik meg a lélek munkája nyomán. - Szent elragadtatással állni meg a teremtés misztériuma előtt, mely az isteni áldás nyomán fakad. Ezt soha sem lehet megszokni, soha sem lehet megunni, hanem mindig nagyobb hévvel és teljes odaadással éli át a lélek a maga munkáját. És az eredmény mind nagyobb tudás és gazdagság, mely a lélekre sugárzik. Ezért kell a földön tanulni, és a szerepeket minél tökéletesebben betölteni, hogy hasznavehető valaki válhasson belőle. Hogy amikor próbáit leélve jól vagy jobban vizsgázott a lélek, az új minősítésében már a valóságot élhesse át, és öröme legyen

azokban az eredményekben, amelyeket munkája nyomán élvezhet. A jól és becsületesen betöltött szerep nem múlik el a halállal, mert a testben is a lélek a maga képességei és jóra, igazra való törekvései szerint cselekedhet jól, vagy helytelenül. A test csak eszköz azokban az életkeretekben, ahová sorsa ültette el. A legutolsó, a legmegvetettebb életkeretekbe is be lehet ültetni a jót, az igazat, és a legirigyeltebb, legkívánatosabb életformákat is félelmetessé, riasztókká lehet tenni, ha ilyen természetű emberlelkek töltik be azokat a szerepeket, melyekre feltekint a tömeg, a nagy átlagban nyüzsgők sokasága. Mindenki, még a legjelentéktelenebb ember is szerepet tölt be a földön, és felelős érte, hogyan és miképpen töltötte azt be. Származott-e munkájából valami jó, valami olyan, amivel valakinek a lelkében meglegedést okozott? Az igazságot engedte-e érvényesülni a hazugsággal a félrevezetéssel szemben? Le tudott-e mondani a saját előnyeiről, amikor egy kis hamissággal azt könnyen mások érdekei elé helyezheti? Ezekről a kis hamisságokról, ferdítésekről igyekezett-e leszokni földi életében? Mert ezek a kicsiny, alig észrevehető, könnyen a jóra és igazra átmagyarázható hibák a legveszedelmesebb ellenségei az igaz boldogságnak, mert ezekből legnehezebb gyógyulni. És a jövőjét mindenki magában hordja. Így a kicsiny hibák, nagy kirívó bűnökké nőnek, hogy végre az emberi lélek kénytelen legyen önmagába tekinteni. A próbák azok az ütközések, melyek sokszor lehántják a lélek külső mázát, és a belső természet a maga valójában mutatja meg magát a földi világban. Nem mindig a nagy szenvedések, csalódások jelentenek megpróbáltatásokat, nem. Sokkal nagyobb próbákat jelent a jólét, a kedvező életforma, az ún. szerencse, vagy a hatalom elérése, a dicsőség, a hírnév, az emberek csodálata, ünneplése és elragadtatása. Ezek azok a bűvös narkotikumok, melyek boldog szédületbe ejtik a földi embert, és - amíg fel nem ébred a rideg csalódásra, addig kiváltságos helyzetével sokszor visszaélve - elfeledkezik emberi feladatairól, Isten és embertársaival szemben való kötelességeiről. Mindenki fölé helyezi magát, és kiváltságos jogokat követel. Ezek azok a nagy szenvedéseket okozó próbák, melyeknek szomorú eredményei nem maradnak el a sírnál a testtel együtt, hanem kísérik, mint az árnyék, életéken keresztül, amíg csak a lélek ilyen

irányú vágyai és törekvései el nem fakulnak, le nem válnak a csalódások és szenvedések tüzeiben. Természetes, hogy az ilyen és ehhez hasonló lelkek nem tudnak sem békét, sem megnyugvást teremteni maguk körül, mert az önmaguk elégedetlenségét és békétlenségét vetítik ki minden cselekedetükkel és beszédeikkel. Megfertőzik a környezetükben élők lelkét a maguk téves elgondolásaival, feltevéseikkel, és ezeknek ténykedései nyomán ismét csak nem kívánatos eredmény jön létre. Az ember a maga erejéből soha sem tudna kiszabadulni bűneinek és tévelygéseinek útvesztőjéből, hanem mindjobban benépesíti a világot lelki termékeinek szenvedést okozó miazmáival, és addig pedig az Istentől mind messzebbre eltávolodó kárhozat törvényébe tartozik. Addig nincs neve. Addig csak egy szám, vagy egy számnak valamely hányadrésze. Addig annak nincs beírva a „neve” az Élet Könyvébe. Addig csak egy cseppje annak a sötét és szennyes folyamnak, mely a kárhozat tengere felé siet, hol időt nem ismerő örökkévalóságban remény nélkül vesztegelnek az Istentől eltávolodott lelkek sokaságai. De a mi Urunk ezekért a nevüket régen elfelejtett lelkekért vette fel a testet, ezekért adta fel mennyei életét, hogy a kárhozat felé siető csoportokat feltartóztassa. Új életet, új lehetőségeket ajándékozott azoknak, akik a földi életben feltekintenek őreá, és meghallgatják az Ő igazságát. Kegyelmet és bűnbocsánatot kínál fel mindazoknak, akik itt, a szabad választás idejében és alkalmában elfogadják az ő ajánlatát, belátják bűneik és tévelygéseik tarthatatlanságát, és rálépnek arra az útra, melyet Ő mutatott meg az Őt követőknek. Ezt a mennyei meghívást aki elfogadja és lelkét átadja Krisztusnak, az ő igazságát követi, és lelke mélyéig kitarja lényét, új életet talál, új lehetőségekkel és ebben az új életben újjá születik. Az újjászületéssel új lapot nyit meg az Úr, és új nevet ír be az Élet Könyvébe, melyet csak az életet visszaadó isteni Szeretet és a megtért lélek ismer. Ez mindenki más részére titok marad egészen addig, amíg a könyv tiszta lapjai tele nem íródnak azokkal az új névhez tartozó érzelmekkel és cselekedetekkel, melyekkel az Úr megbízta, és útnak eresztette a megtérő lelket. - A megtértek, akik igaz, tiszta érzésekkel hajtották fejüket a töviskorona alá, azoknak a töviskoronája lassan ragyogó drágakövek foglalatává válik, és tövistől szagatott lelki ruháik

alatt pehelykönnyű finom és fénylő felhőburkolat takarja be lelki testüket. A tékozló fiak és tékozló királyleányok, akik a moslék-ból táplálkoztak, királyi lakodalmon mutatkoznak be a Mennyei Seregek előtt, akiket a diadalmas Krisztus mutat meg, mint az Ő áldozatának drága véren megváltott eredményeit. - Ekkor szólítja az Úr mindenki előtt azon az új egyéniségén, melyet a megtérés elragadtatott pillanatában adott a megtérőnek. Nagy és szent pillanatok ezek, az újjászületés pillanatai, amikor a halálból megszületik az életre a lélek. Ebben munkálkodni, ezt az újjászületést előmozdítani szintén nem kicsiny munka és nem értéktelen feladat. Mert akik ebben dolgoznak, azok is fénylenek, mint a csillagok az Isten templomában. Ezeket is megtépi a tövis, ezeket is megmarja a kígyó, ezek is belesüppednek a sárba, beleesnek az ellentét által elkészített és elpalástolt vermekbe, de az isteni Hatalom kimentí őköt. Azért nem szabad senkinek elreménytelenedni, aki magát az Úr szolgálatába adta. Az Úr hatalmas, és segítő ereje ma és tegnap és a jövőben ugyanaz, ami volt. Vigasztalódjatok és bízzatok. A folyók megtérnek medrükbe, és a földek felszikkadnak. A rétek ismét tarka virágokat hoznak, a pocsolyák-ból a békák más tanyát keresnek, és az Isten napja áldóan sugárzik a megtért világra. Isten veletek.

A FÖLDI ÉLET PRÓBA, VIZSGATÉTEL(*)

Veled imádkoztam az Úrhoz, hogy meghallgatásban legyen része annak a könyörgésnek, amelyet annyira a lélek mélyéről küldesz az Égiek felé. Semmi esetre sem szabad az életet céltalannak látni, még a legjelentéktelenebb életnek is sokszor nagy céljai vannak, és az a nagy jelentéktelenség éppen előkészítője egy nagyjelentőségű életnek. - Az Isten bölcs és igazságosan gondoskodó az ő kicsiny gyermekeiről, hogy valamiképpen kárt ne szenvedjenek. Idő előtt nem adhatja kezükhöz mindazokat az értékeket, amelyeket félretett részükre. Az embernek meg kell tanulni azokkal az értékekkel bánni, hogy a gonosz ki ne csalja, vagy ki ne csikarja kezükből, még mielőtt azt értékelni és megbecsülni tudnák. - Mert ne feledjétek soha el, egyetlen pillanatra sem, hogy ti emberi állapotban csak próbára vagytok küldve: mit és mennyit

tudtok megvalósítani azokból a nagy és nemes elhatározásokból, amelyeket testbe öltözése előtt minden lélek maga elé vett, hogy azt véghez is viszi. - Álom ez a földi élet mindvégig, mely a lélek erőnyeit és fogyatkozásait tükrözi vissza azokban az érzésekben és törekvésekben, amiket a földön a cselekvésekben megvalósít. Az álom néha küzdelmes, és ilyenkor örömteljes az ébredés, mert a küzdelem véget ér, s boldog megnyugvással állapítja meg az ébredő: milyen nagyon jó, hogy mindez csak álom volt! - Néha a szegény, sokat nélkülöző szellem azt álmodja, hogy gazdagságban, hatalomban volt része, és a saját elgondolásai, vágyai szerint élhetett vele. S amikor fölébred, egy ideig még szeretne visszatérni az álomba, szeretné nyújtani ezt a boldogságot. Még a gazdagság utolsó – befejező - felvonása a drága művészi síremlék is megvigasztalja, még ott is szívesen időzne, de a reggel derengése szétoszlatja az álomképeket. És a lelkiekben szegény, kénytelen mégis felébredni a valóságra azzal a keserű csalódással: milyen kár, hogy csak álmodta. A természet felruházta a mezők liliumát kecses formával és pompás, ragyogó színekkel, hogy a nap sugaraiban tündököljék. A szemek gyönyörítisan tekintenek a színeknek egymásba olvadó harmonikus szépségeire és azt hiszik: ez a valóság! - Nem! - Ez, a valóságnak vetített képe csupán, mely egyik napról a másikra meghervad és elmúlik, porba vész, mert onnan vétetett. Az élet változó szépsége és kívánatos jósága, látványos boldogsága: csak vetített képe a valóságnak. A valóság tibenetek van, mert tiérettetek van minden, ami van. A látszatot valósággá az ember lelke teheti, ha az örök isteni Igazságot keresi, és a múlandóban érzéseivel és cselekedeteivel megpecsételi. Azért próba és vizsgatétel a földi élet, hogy mennyit értett meg, mennyit valósított meg az isteni jóból az áloméletben a lélek. S amit megvalósított a jóból, az igazból, azt magával vihesse ébredéskor, mert a valóság a lélekben van. A külső világ ábrázata elmúlik, a leggyönyörűbb virág elhervad, a legszebb emberi test is megöregszik, meghal és semmivé válik. A lélek azonban az isteni jó és igaz sugaraiban tündöklék, mert nincs az elmúlás törvényéhez kötve. **A megvalósított jó egyéni sajátjává válik, amit nem vehet el senki tőle.** Az élet örök. Csak az élet formája változik. A változhatatlan romolhatatlan jót és szépet az ember is éppen

úgy magában hordja, mint az egyéni lélek, csak a változások torlódásában nem tudja mindig úgy kifejezni az emberi testen keresztül, mint azt a maga világában, a határtalan szabadság birtokában, megteheti. A föld a bukott szellemek próbául készített ideiglenes helye és állapota. Azért ideiglenes, mert mind a jóra, mind a jobbra törekvő, mind a haladó, mind a haladottabb szellemek vizsgáló helye, hogy ezeknek a törekvő emberré lett szellemeknek munkája és eredménye nyomán előállott fejlődési vonal, a közepes - fejlődésnek induló - szellemeknek iránymutatóul szolgáljon. Ezeknek nagy átlaga tiszteletben tartja a fejlettebbek eredményeit és igyekszik belenőni, - mintegy betölteni azokat a „formákat”, amelyeknek belső lényegébe még sem értelmével, sem érzelmi világával behatolni nem tud, de látja azokat az eredményeket, melyeket úgy érez, hogy a maga tudásával sem elérni, sem megközelíteni nem volna képes, de a haladást így, az engedelmisségükkel, biztosíthatják a maguk részére. Azonban a szellemileg haladó emberi csoportok mögött - mint a jól ápolt kertekben az elfajzott vadhajtság - úgy burjánzik elő azoknak a testet öltötteknek csoportja, akiket a vadság világának törvénye, mint hasznavehetetlent, nem foglalkoztat. És így szegényen, ödöngve, a jobb élet eshetőségei után kutatnak. Ezeket a földi síkon használja fel a Természet Törvénye. Ezeket a jótól és igaztól elmaradt, tudatlanságba esett lelkeket a kegyelem mintegy utolsó kísérletként, engedi a föld szféráiba, de mivel lelkükben túlnyomóan az ellentétes törekvés érvényesül, így a földön nem kívánatos és nem óhajtott vendégek. Bár sokszor előfordul, hogy ellentétes hajlamaik megszelídülnek, és beleilleszkednek a földi törvényekbe, azonban ezek okozzák a legtöbb bajt a földön. Nemcsak a saját ellentétes cselekedeteikkel, hanem ravasz, bujtogató, rosszra, ellentétesre hangoló befolyásukkal, mellyel nagy hatásokat tudnak elérni a jóban még nagyon gyenge emberlelkeknél. Ilyenek okozzák a nagyobb megpróbáltatásokat a szenvedéseket, mert magukkal hozzák a saját robbanásra kész villamos atmoszférájukat. Az ilyenek sokszor nagy pozíciókat töltenek be, vezető szerepet játszanak mindenben. Kiverekedik a maguk részére a világ javait, mert egyedül ez a vágyuk, a törekvésük: hogy ezt elérhessék. Cselekedeteik eredménye nyomán nagyon ritkán kerülük

el a földi igazságszolgáltatást. Ezzel bezárul mögöttük a földi világ kapuja, és az utolsó kísérlettel a „külső sötétségre” kerülnek, ahonnan nincs többé visszatérés. Ezek magukban hordozták a saját sorsukat. Amit ők saját lelkükből a világra kivetítettek, csak az történt velük. Azért nem lehet közömbös senki számára az, mit ad a világnak? Mit sugároz szét a természetre? Mit épít, vagy mit rombol embertársai szívében, lelkében? Mik a vágyai, a törekvései? Gyógyít-e, vagy sebez? Használ-e vagy árt beszédeivel, cselekedeteivel? Áldás vagy átok fakad megmozdulásai nyomán? Ha a bűnük megsokasodnak, a kegyelem is megsokszorozódik,- azt mondja az írás. Szükséges ez, hogy így legyen, de erre senki ne előlegezzon magának semmit, mert a kegyelem azért kegyelem, hogy azt annak adja az Úr, akinek ő akarja. A Természettörvény a tükör, ami azt tükrözi vissza, aki a lélek. Ha a kegyelem menyeyei leple le nem takarná ezt a tükröt, senki nem szabadulhatna meg az ítélettől. De a kegyelem letakar, megbocsát, meggyógyít és életre hív. A megtérő ember lelkét Isten az új életben bőségesen elárasztja ajándékaival, hogy ékes legyen jó és igaz cselekedetekkel és nemes elhatározásokkal. A lélekben, - ha nem is teljesen, de hogy rá lehessen ismerni - kiábrázolódhasson a Krisztus arca. Mert akinek a lelkéből hiányzik a kiábrázolódtott Krisztus, az nem mehet be a Valóság Országába, az Istentől elkészített Örök Boldogság Hazájába, ahová mindannyiótokat elvárunk. Isten veletek!

*

Nem tudod-e, hogy mindenkit, aki a gonosznak útjában áll, azt minden igyekezetével le akarja hengerelni, és meg akarja fosztani azoktól a létlehetőségektől, amelyek törvényes kereteket képeznek a földön minden megtért és a megtérés útjára rálépett emberlélek körül. **A földi világ nem egy külön szenvedtető hely, nem a vezeklésnek - az úgynevezett „visszafizetésnek” vagy „jóvátételnek” a helye és ideje, hanem a megpróbáltatásoknak, a vizsgatételeknek. A szépnek, a jónak, a kívánatosnak a megismerésére adott hely és alkalom. A szeretet és az igazság gyakorlására való ideiglenes állapot.** És ha a szellem ezekben bizonyos előrehaladást tud elérni, nagyon sokszor kincsekkel megra-

kodva térhet vissza szellemi hazájába. Ez az a „nagy szerencsekerék”, ahol bizonyos nagyobb tételekkel igazi boldogságot is nyerhet a földi ember. Éppen ezért, mert ez olyan forgandó és egy percre sem állandó életforma, nagy tülekedés folyik azokért a javakért, melyeket az ember csak ideiglenesen tarthat a magáénak. Azok a megtanulni valók, amelyekkel tartós és megmozdíthatatlan jókat szerezhet az ember magának, azok el vannak hanyagolva, és félre vannak dobva. Mert a türelmetlen emberlélek tévesen azt hiszi, hogy a maga akaratával a maga erőinek egy cél felé irányításával hamarabb elérheti vágyainak teljesedését, mintha megvárja azt az időt és azt az alkalmat, amikor minden akarata ellenére is ölébe hull az az érték, melyért valaha sóvárogva nyújtotta ki a kezét. Az a mérhetetlen tülekedés, ami ezekért az értékekért folyik, megrontja az emberek életét, és több szenvedést teremt, mint amennyi örömet, vagy boldogságot élvezhet ha elérte azt. A beteg és tévelygő lelkek tömegei ellepik a földet, és nem gondolnak semmivel, amikor vágyaik teljesülését közeledni gondolják. Ezek a nehezen tanítható lelkek makacsul ragaszkodnak fix ideáikhoz, és előre törnek mindenek keresztl. Mivel nem tudják azt, hogy mindez csak álomkép és látomás a részükre, hibás mozdulataikkal ütnek, vágnak maguk körül, és mindenkit megbántanak és megsebesítenek, aki közelükbe kerül. Csak amikor nagy harcok után valamit elértek, vagy el sem értek, de éltük gyertyája kialszik, és felébrednek a szellemi életre, akkor látják, hogy mindaz, amit ők nagy értéknek hittek, semmivé vált, mert csak por és füst volt az, ami olyan tetszetős színben tűnt fel előttük. A valódi érték is ott van előttük, de nem közelíthetik meg, mert közójük áll a sok szenvedés, - azoknak szenvedése, akiket vad törtetésükkel hátra löktek. Akiket megcsaltak, akiket hazugságaikkal félrevezettek, akiket erőszakosan eltaszítottak, mert ők akartak boldogok lenni, ők akartak hatalmasok, parancsokat osztogatók lenni, ők akartak irányítani, az élen lenni. Egyszóval a földi élet kívánatos javait ők akarták megszerezni maguknak. Ezek az elgondolások és kivitelezésük mikéntje választják el az igaztól, amire vágyakozott. Nincs a valódi életben választás, csak belenyugvás a változhatatlanba. Amíg ezt a lélek megérti, és kíséreltezi, hogy meggyőződjék arról az egyszerű igazságról,

amit meg nem változtathat az időtlen idők végtelenében sem, addig sok hiábavaló erőpazarlást visz véghez. De végtére mégis csak belátja, hogy nincs más útja a szenvedésektől való szabadulásnak, mint az isteni Törvényekbe való beleilleszkedés, és a lépésről-lépésre való előrehaladás. Ez az előrehaladás azt jelenti, hogy a lélek csak úgy juthat előre, ha maga után felszedi a lerombolt Törvénynek hulladékát, és mindent a helyére visszarak, hogy a káosz megszűnjék körülötte. Lélekben ezt meg is teszi mindenki, bármennyire fájdalmasan esik is ez néki, de amíg a szellemi élet szoros korlátok között tartja őt, addig lassú mozgásával a hasonlók vonzásának gyűrűjében, alig tud valamit előre jutni. És ha nagy nehezen valamennyire mégis előre jutott, akkor mintegy jutalmul és pihenésül, egy földi életben való testöltés próbául és vizsgaképpen, minden földi szférában kijár. Kinek hosszabb, kinek rövidebb idő után, hogy a szigorú törvényes keretek közül egy szabad választással esetleg nagyot lendülhessen előre. Ez a lendület adja meg minden léleknek hosszú időre azt az irányt, amelyben bizonyos eredményeket kell elérnie, hogy a boldogságnak bizonyos állomását elérhesse, mindig az ő fejlődési fokozatához a legközelebbit! A földi síkon nem csak az egyéni lélek belső világának harmóniában tartása a legfőbb cél, hanem a földön megjelenő mindenféle életformákban magát kifejező élethullámzás alakot öltötteivel is bizonyos összeköttetésbe kerül. És ez az összeköttetés mindig más és változó kötelességeket rak a testet öltöttek vállára. Nincs két teljesen egyforma sors, és nincs két egyforma gondolat, ami pillanatról-pillanatra egyforma maradna. Ezért a földi élet nagy változataiban minden lélek megtalálhatja a maga helyét, a maga feladatát és célját, ahol „jól” elvégezheti a reá bízottakat. Azért hangsúlyozom azt ki, hogy jól, mert lehet rosszul is. A „jól” annyit jelent, hogy magából a legjobbat adja, a legbecsületesebben megfelel ott, ahová sorsa szerint állítva lett. Az ember bármilyen jól és helyesen cselekszik is, nincs oka és joga az elbizakodásra, mert csak azt tette, ami a kötelessége az étellel szemben. Ha jól cselekedett, akkor élvezheti annak gyümölcsét azokban a jó eredményekben, melyek lelkében felhalmozódnak, és békés megnyugvással fejezheti be földi napjait. És ha fáradtan tér is nyugovóra, nyugodtan hajtja fejét álmra, mert

érzi, hogy nem kéri számon senki mulasztásait. Úgy tér meg utolsó földi éjszakájába is, mert a kiegyenlített számadás tudata új erővel és új világossággal látja el a távozni készülő lelket. A földön jól elvégzett munka képesíti a szellemet nagyobb és nagyobb megbízatások elvállalására, mind nagyobb örömök, nagyobb boldogságok megismerésére és elnyerésére. Mert csak azután jelent az ő létezése „valamit”, amikor már hasznavehető munkát tud végezni. Ebbe bele kell adni a lelkét és lényének minden tartozékát. Ha ezek a tartozékok nem tiszták, és az igazságtól, a szeretet megfelelő fokától nem áthatottak, nem felelnek meg a szellemibb törvényeknek. Tehát addig kell a földön gyakorolni ezeket, amíg meg nem felelnek annak a Törvénynek, amely már átminősíti a magasabb rendű életek világainak törvényébe. Természetes, hogy amíg az emberi lélek a maga szűk látóköréből nem képes kinőni, addig sokat elhibáz, sokszor elbukik, sokat félreért. A legjobb akarattal is helytelenül ítéli meg az elébe kerülő dolgokat, bár az isteni Kegyelem megbocsátja a gyengeségből, a tévedésből eredő bűnöket és hibákat. A javulás és tisztulás utáni forró vágy kíséretében újra való kísérlethez alkalmakat nyújt, hogy segítsen és eljuttassa az ember lelkét a diadalmas befejezéshez azokon a vizsgatételeken keresztül, melyeket elébe állít az úgynevezett sors. A sors is csak elvégzendő munka, mert az előrehaladás kerekei sokszor megakadnak, ha nincsenek értelmes mesteremberek, akik hozzáértően nyúlhatnak a bűnbe ragadt lelkek csoportjainak a kiemeléséhez. Ha vannak ilyenek, és megértik az idők jeleit, akkor ha nehéz is a munka, mégis vállalják, mert tudják azt, hogy az ilyen kiváltságos nagy munkáért az Úr bőséges fizetést ad. A bűnbe ragadt emberi lelkek csoportjaival való érintkezés nem boldogító, nem örömteljes, és főképpen nem tiszta munka, hanem küzdelmet jelent a bűnnel, amely az emberi lelkeken keresztül harcol az igazság és a szeretet ellen. A megtévesztés és hazugság fegyvere ellen a sötétben nehéz védekezni, de minden éjszaka után eljön a ragyogó reggel, és a világosságban mindenki megszegyenül, aki ezekkel az undokságokkal védekezett az igazság világossága ellen. Minden jól végzett becsületes munka után meg kell a földnek is adnia a maga termését, és meg is adja minden munkásnak a mindennapi kenyeret a test szükségleteihez

mérten, hiába akarják elvenni a harácsolók. **Aki elveszi a másét, az a magáét szórja szét, mert mindenki, aki a másét elveszi, a magáét elveszti.** Végeredményben csak a maga törvényét sietteti a beteljesedéshez, mert beteljesedik minden, hogy az igazság uralkodjék a földön is. Az ilyen erőpróbák megzavarják a tengert, a népek tengerét, hogy a törvényes medréből kicsapjon, és elborítsa a hegyeket hullámaival. De bármilyen nagy hullámokat vet felfelé, fajsúlya szerint visszahull a mélybe. A szélvihar elmúlik, a tenger lecsendesedik, és tükrében ismét meglátjátok az ég csillogait. Isten veletek!

ELVEK HARCA AZ ÉLET: EGY AKOL ÉS EGY PÁSZTOR(*)

Egyesekből állnak ugyan a csoportok és csoportokból a nagy összesség, de mégis ha elágazók is a tervek, a törekvések, azért a közös nagy érdek összevonzza a különböző elágazásokat, mert amíg az emberiség meg nem találja önmagában azt a helyes utat, mely a közös célhoz vezet, addig mindig zsákutcába jut minden törekvésével, munkájával és eredményével együtt. Ebből nincs kivezető út, mert önmagát emészti fel minden előrejutásnak tessző megmozdulásával. Ezt meg kell látni és meg kell tapasztalni, hogy az értelem rájöhessen arra az igazságra, hogy a nincsből nem vehet el semmit. Ami van, ami létezik, csak abból lehet elvenni valamit. Az a valami, aminek van már célja, mert azért lett megteremtve. Ha céljától eltérítik, és más célok szolgálatába akarják állítani, már nem az, aminek lennie kellene. Nem lehet semmit sem másra felhasználni, csak arra, amire elő lett állítva. Hiába akar a sátán mennyet összeállítani a maga helytelen elgondolásával, az nem sikerül neki, ha még olyan ravaszul kieszeli is. A mennyei dolgokhoz mennyei anyagot kell felhasználnia. A mennyei anyag pedig, ha le is hull a föld porába, idők múltán visszaemelkedik. A salak lemarad róla. A földön a legfehérebb hó is csak addig tiszta és fehér, amíg emberi kéz nem nyúlt hozzá. így a legtisztább eszme is csak addig ragyogó, amíg az ember az ő fertőzött értelmével fel nem bontja, és a másik ember értelméhez nem igyekszik közelebb hozni. Amikor ez már megtörtént,

akkorra vagy a gőg, vagy a hiúság, vagy az érdek, vagy a hibás értelem valamit vagy elvett, vagy hozzátett. Ha minden emberi lélek egy fokozaton lenne, akkor hamarabb megértené az „egy akol - egy pásztor” hasonlatát. Nem a különböző formák, nem a különböző pásztorok, nem a különböző népek és nemzetek állják útját eme isteni kijelentés teljességének, hanem a különböző lelkeség. A különböző vágyak és törekvések, melyek az isteni igazság előtt homályosak, átvilágíthatatlanok és nem tiszták. Ezek azok az akadályok, melyek elválasztják az embert az embertől, nemzeteket a nemzetektől, csoportokat a csoportoktól, felekezeteket a felekezeteiktől, és a különböző társadalmi rétegeket egymástól, mert mindegyik meg van arról győződve, hogy ő jár a helyes úton. Az ő nézete, az ő megállapítása, az ő igazsága a teljes és tökéletes igazság. Ha időnkint meg is győződik az ellenkezőjéről, azt hamar igyekszik másképpen kimagyarázni önmaga előtt is, mert ha ezt nem tenné, akkor be kellene látnia tévedését. A gőg ezt pedig nem engedheti meg. Belátni, beismerni, és más célt, más eszközt választani a boldogság kereséséhez, mint amit a gőgös lélek egyszer elismert és jónak látott, azt nem engedi meg a kevélység, az Istennel való szembehelyezkedés elve! Azért mondom én mindig: elvek harca az egész emberi élet: a szenvedések, fájdalmak, a lelki és testi sebesülések, csalódások, összeomlások, pusztulások. Mindennek el kell múlnia, meg kell semmisülnie, amit nem az isteni „elv” hozott létre. Mindennek, ami nem e szerint az elv szerint épült fel, ami nem az isteni terv szerint helyezkedik el a mindenségben. Mert csak egyetlen tökéletes, árnyék nélküli világosság van, csak egyetlen tökéletesen átlátszó igazság van, és csak egyetlen tökéleteset teremtő akarat van: ez a szeretet, a jóság, és ez csak egyedül Istennél és Istenben van. Őrajta kívül nincsen senki és semmi, aki tökéleteset, hibátlant, árnyék nélkülit hozhatna létre. Ez az egyedüliség uralkodik az egész teremtettség felett, és nincsen Őrajta kívül senki, aki Hozzá hasonló lehetne. Azonban az értelemben és az ismeretben előrehaladott szellemi lény a maga tökéletlenségének állapotában, mindezeket nem ismeri fel, és az értelem fellobbanásának első stádiumában könnyen megtéveszti őt a saját értelmének messzeható sugárzása, és magát szívesen képzeleli nagynak, hatalmasnak, hiszen értelmével

felbontja a tudatlanság homályát és akaratával, képzelőerejével a semmit valósággá teszi: és hamis világot teremt a hazugság ígéivel. Ezt a hamis világot ő uralja, a saját elgondolása szerint hűz hasznát belőle, amíg az a hamis világ, mint a kártyavár, össze nem omlik az igazság szellőjének érintésére. Mint ahogyan az igaz Isten a maga teremtettségének Ura, úgy a hamis isten, a fellobbant értelemnek forrása, a szellem is ura akar lenni az önmaga által teremtett kisebb világnak, hogy a még tökéletlen, kiforratlan, lelki természetét elfogadó, neki engedelmeskedő élőlények az ő elgondolását és akaratát úgy hajtsák végre, hogy abból neki haszna legyen. Mi volna más az a haszon, mint a lélek folyton terjeszkedő vágyainak a kielégíthetése? Igaza van az ilyen emberi léleknek is a maga szempontjából: mert a boldogság keresése és megmunkálása az élet célja. De mivel kiforratlan és tudatlan, felületesen elsietti, vagy elmellőzi a másik nagy célt: a másik boldogítását szem előtt tartani, és azt, hogy egyidejűleg ezért is dolgozni, munkálkodnia kell. Egyiket a másik nélkül nem érheti el, tehát mind a kettőért kell dolgozni, tanulni és ismereteket gyűjteni, hogy tökéletes eredményt érhessen el a lélek mind a földön, mind a szellemek világában. Mivel tökéletlen a kiindulás, az eredmény is csak tökéletlen lehet. A beismerésig eljutott lélek újra kezdi. Megtér a kiindulási ponthoz és más utat, más módszert keres a boldogság, a megelégedés eléréséhez. **Téves feltevés az, hogy az ember csak akkor nyerheti el az üdvösséget, ha mindenkől lemond. Az élet ártatlan örömeitől is megfosztja magát. Nem!** *Az élet nyomorúságát a szenvedéseket, a bűnök okozzák. Az Istennek nem telik öröme a szenvedések látásában, de öröme telik abban, ha a jóhoz és igazhoz való ragaszkodás olyan nagy az ember lelkében, hogy még a szenvedések árán is hű marad az igazsághoz. Mert azon az áron nem tud, és nem akar boldog lenni, hogy másokat boldogtalanná tegyen.* Az isteni elvek tökéletesek és minden viszonylatban helytállóak. Az Istentől elpártolt, az ő törvényét semmibevevők elvei, eltorzítják az életet, és ha a maguk boldogságát csak kis részben is elérhetik, szívesen feláldozzák érte a másét. Nem munkálkodnak mások javára, így az életnek csak „vámstedői” lesznek. Az isteni törvénynek nem megtartói, csak megcsúfolói és kijátszói. Az elvek nagy harcában

az ellentétes erőket segítik diadalra életükkel és cselekedeteikkel, ennél fogva sorsuk egybeforrt az ellentétes elvek sorsával. Mert „ég és föld elmúlnak, de az én beszédem megmarad mindörökké” azt mondja az Úr. Az isteni elvek harcolnak, és diadalra viszik az Úr akaratát mindenütt, ahol élet van. Azért titeket ne búsítson a sötétség, a lélek éjszakája, ha nem is könnyű tájékozódni a földi vándoroknak ilyenkor, de ott jár előttetek az Úr tűzoszlop alakjában, és aki felnéz Rá, az nem téved le az útról. Annak megmutatja magát, azt segíti, azt bátorítja. És ha nem is láttok bennünket mi azért látunk titeket, és figyeljük a ti lelketek érzéseit. És aki hű és igaz az eszméhez, az az Úrhoz igaz és hű, és annak új nevet ad és új megbízatást. Azok ebben az új megbízatásban új minősítést nyernek. Boldog az, akinek az új alapok lerakásánál a neve bevésődik a téglákba, mert nem törlődik el a múlandó test értékével, mivel az „egy akolban, az egy pásztor” vezetése alatt az igazságra, belső lényeg megismerésére adott időben és alkalomban kihasználta az isteni ajándékot: a földi életet. Akkor látjátok meg milyen nagy dologra tartotta fenn a ti életeteket a jelenlegi időben. Most Isten veletek!

NAGY TÉT FOROG KOCKÁN A FÖLDI ÉLETTEL; MEGPRÓBÁLTATÁSUL VAGY TOK A FÖLDRE KÜLDVE(*)

Bizonyos hatások, - de csak a fejlődés idejében - azt a célt szolgálják, amit a faltörő kosok háború idején: az ilyen hatásokat azonban csak a külső rétegnek a lehántására lehet felhasználni, a belső értékeket azonban meg kell védeni a rombolás ellen, mert a lélekben is mindennek a helyén kell lennie, ha valamit fel akarunk használni. Bizonyos dolgokat nem is azért cselekszik a gonosz, hogy kedvezzen, hanem bosszúállásból. Azonban minden téglá, amit a romokból elhajít, saját fejére hull vissza. Senki sem cselekedhet rosszat anélkül, hogy a következményeket el ne kelljen fogyasztania. **A Természettörvény dolgozik. Arat és öröl. Útravalókat készít kinek-kinek az ő cselekedetei szerint.** - Itt van a hitnek az a hatalmas ereje, mely fölemeli az emberi lelkeket az események lejátszódásának káprázata fölé. - Mert mindegy az,

akár a csillogó élet káprázata csábítja az embert a bűnre, akár a bosszúállás lehetőségének édes mérge ejti kábulatba, és annak hatása alatt cselekszi meg a gonoszt, az mindenképpen rossz eredményt terem, és azt fel kell dolgozni. Jaj azoknak, akiknek sok terhelő van feljegyezve az ő maguk által helyesnek ítélt törvényükben, és az isteni Igazság tükrébe sohase tekintettek bele, hogy megnézzék: vajon ebben a világosságban is helyesnek látszik-e az ő elgondolásuk és cselekedetük, vajon nem torzképet mutat-e?! Mert másképpen látszik az igazság, ha az egyéni lélek a saját, és másképpen, ha az isteni Törvény igazsága szerint ítéli meg a dolgokat. Azért az ember ne restüljön meg az igazság keresésében, mert amíg ideje van rá, addig kitérhet a Természettörvény ama mindent felörlő és romboló igazságszolgáltatása elől, mely nem veszi figyelembe az árnyalati változatokat, hanem ami nem üti meg a mértéket és nem tölti be hivatását tehát használhatatlan a maga helyén, azt felszántja és letisztítja, még akkor is, ha van valami termés, valami eredmény az életében. Az emberi életek kevés kivétellel legtöbbször a jóban és igazban valamennyire haladott szellemek vizsgatételei. A lelki vágyak szerint ugyanis mindenki szeretne kiemelkedni nyomorúságos állapotából. A hasonlókvaló együttélés poklot teremt a bűnökben sínylődő szellemek között. Mindegyik azt hiszi, hogy a másik rossz: pedig csak tükörképei egymásnak. A szabadulás lehetőségei, mint kívánatos jók ott lebegnek vágyviláguk egén, és elméleteiben mindenki nagyszerűen megérti, mit és hogyan kellene cselekednie, de a bűn hatalma sziklánál keményebb akadályokat épített eshetőségeik megközelíthetősége elé. Nincs járható ösvény, nincs erő, nincs kitartás hozzá, hogy új építkezésbe kezdhetne a lélek. Éppen ezért van „elkárhozva”, mert a lélek önmaga teremti meg saját poklát a gonosz elvek megvalósításával. Amikor már a lélek a maga természetében felörlődik, akkor érik meg a testöltés kegyelmére, hogy tanulhasson és javulhasson. Új erőket gyűjthessen a megismert jobb és tisztább eszmék megvalósításához, egyelőre a földön, azután a szférákon. Ezek a feladatok várják a földi embert: a lerombolt régi, rossz helyett új, jobb világot építem. Azonban meg kell tanulni azt, hogyan, miképpen, mert máskülönben csak romokat építhet. Mindenkinek meg kell tanulnia élni úgy,

hogy a maga életével a másik életét ne veszélyeztesse, hanem szolgáljon a köznek munkájával. Tanuljon meg úgy dolgozni, mozogni, hogy ami haszon ebből és ezen keresztül származik, annak egy részét ő kapja, mint munkájának gyümölcsét, és azt élvezheti. Ebből szerezhet bizonyos előnyöket vágyainak teljesüléséhez. Ez az a munka: amellyel az isteni Tervbe bekapcsolódhat a lélek. Fénylő, ragyogó kilátások a szenvedésekben elfáradt léleknek, de ...azért még ott van az árnyék, és elhomályosíthatja a fényt. Mert ha azokat a ragyogó kilátásokat már gyorsabban és kevesebb tanulással, kevesebb fáradsággal akarja elérni, mint azt a valóság előírja, akkor hamissággal kerüli meg az igazságot és cselhez folyamodik. Dolgozik, cselekszik, de már nem az igazság szerint. Tehát munkájával nem hasznára, hanem kárára volt az összességnek. Kiszakította magát a haladó közösségből, és így ez a közösség többé nem nyújthat néki erösséget és védelmet. A földi világ a nagyobb, a jobb, tökéletesebb világok mintájára épült a maga természetével és megjelenési formájával. Tehát nem azért szép, vagy jó, mivel hogy azt az „ember” alkotta ilyenné, hanem azért van benne szép, jó és kívánatos, hogy a bűnbe tapadt szellemekre is tisztítólag, felemelőleg hathasson, és a jóban, igazban munkálkodva megtalálhassák a kivezető utat a valódi jó és valódi szép életek felé. Ezt a szép és nagyszerű jövőt ajándékozza az isteni Kegyelem minden földi testben megjelenő léleknek, aki az igazságot keresi, abban magát kiképezi, és rálép az Istentől megmutatott igaz útra, hogy bűneit, tévelygéseit elhagyva azon az úton haladva, megtisztulhasson minden ellentétes elvtől, hazug és ravasz tudománytól, amely az egyszerű és egyenes fejlődési útról letéríti a szellemet. Valaki ebben munkálkodik, hogy az eltévedt emberlelkeket az Isten útjára tereli vissza, az Istentől nagy jutalmat és kegyelmet nyer. De ha valaki ismét csak tévelygésekre, hamis igazságokra tanítja a hitre éhes lelkeket, az elvettetik az Úr szemei elől, és kirekesztetik a külső sötétségre mindazokkal egyben, akik hittek a hazugság igéinek. **A földi étellel nagy tétek forognak kockán. Sokat, vagy mindent megnyerhet a földi ember, de mindent el is veszíthet könnyelműen felfogott irányválasztásával.** Ez az örökérvényű nagy érték mindenkinek a kezében van, és szerezhet hozzá mérhetetlen nagy gazdagságot,

vagy könnyelműen felfogott irányválasztásával elfecsérelheti értéktelen és bizonytalan hamis látszatokért, melyeket csak messziről lát és távolról kívánhat, mert a Természettörvény nem engedi azt meg neki. **Az igazságot keresni, abban élni, azért munkálkodni: a legjobb és legértékesebb cél és feladat. Az igazságnak szolgálni, az igazságért áldozatot mutatni be az Örökkévalónak, azt jelenti, hogy az ilyen lelket az Igazság fölemeli és kiemeli a folytonosan tartó nagy rostálásból, a Kiválasztótörvényből, nehogy a nehéz súllyal ránehezedő igazság felmorzsolja, megsemmisítse.** A Kegyelem-igazsága veszi pártfogásba, és a kegyelem megbocsát, a kegyelem elnéz, a kegyelem megtisztít, a kegyelem megigazít, és megszenteli azt, akit pártfogásába vett. *Azért a Kegyelem nagyobb, hatalmasabb a Természettörvény igazságánál. De a Kegyelemhez csak azok a lelkek közeledhetnek, akik már előbb ráléptek az Igazság útjára, akik már előbb keresték a kibontakozás lehetőségét, nem pedig csak akkor, amikor a Természettörvény ítélete már megsokallta a bűnt, és megpecsételte a leszámolás és letisztítás idejét.* Tehát ezért **mindenki addig határozza el magát az isteni igazságok komoly megismerésére, amíg a láthatatlan világban a számadása teljesen le nem zárul a föld lakóinak, mert azután már minden későn lesz.** Ez még csak egy gyenge előre vetített képe a jövőnek: amikor betelik már azoknak száma, akikre a Kegyelem vár. Azért mindenki bízhat és remélhet még, aki hisz az isteni Igazságban, aki arra támaszkodik, benne él, és aszerint cselekszik. Még nyitva a menny ajtaja, még várja az Atya megtérő fiait és lányait, még fenn van a kegyelem napja, még lehet az igazságban az igazságért munkálkodni, még áldozatokat is lehet hozni, ha az adott alkalmak úgy kívánják. Még mi is itt vagyunk, még segítünk, ahol lehet, de már hanyatlóban a nap és megnyúltak az árnyak. Ereszkedik az este a maga bizonytalan árnyékaival. Az Isten nyája hazatakarodik. A Hű Pásztor ismeri és nevéen szólítja valamennyit. Betereli az akolba, védő öröket állít körül, mert a készülő vihar nagy károkat tesz: évezredes építményeket dönt le, országokat, nemzeteket, kultúrákat töröl ki az élet látható megjelenéséből. De akik idejében megtalálták az utat hazafelé, azok védett helyen lesznek most is, és akkor is...” Isten veled!

*

Az isteni akarat kinyilatkoztatását minden nép lelki életét vezető vallási igazságban megtalálhatjátok, de csak az azokat megalapozó igazságok gyökerében és törzsében, a kiindulási pontoknál.

Amikor már elágazódik és apróbb nagyobb hajtások mutatkoznak, akkor rendszerint már messze eltávolodtak a kiindulási pontoktól. *Azért idővel minden vallás elkorcsosodik, annyira hogy nem is lehet ráismerni az eredeti igazságokra, amelyekből keletkezett.* Amikor már ennyire eltávolodott az eredeti gondolatoktól, nagy zavarok keletkeznek. És akkor, ha van olyan feltisztult lelki egyéniség ebben a forrongásban, akivel vissza lehet térni azokhoz az igazságokhoz, vagy meg lehet közelíteni azokat a kiindulási pontokat, akkor egy nagy tisztulási folyamaton keresztül esve mint új vallási forma hódít teret, vagy szétesés következik be.

Minél több anyagiasságot szedett fel, és minél több béklyót rakott az emberi lelkekre, annál jobban magára marad a régi forma. De ha egészen elvesztette az életképességét, akkor a teljes hitetlenség áll be, és ebben azután szabadjára lesz eresztve az emberi léleknek minden alsóbbrendű vágya és törekvése. Ezt viszont nagy összeomlás követi, mert az életlehetőségek megszűnnek. Ezt a katasztrófát szenvedik át az egyesek, a családok, a nemzetek. Sőt, ha már teljesen kihálnak azok a lélektartályok, akik erős hittel és erős lélekkel állják az ilyen viharokat, és a kellő pillanatban meg tudnák ragadni a kormánypálcát, és a jó felé tudnák irányítani a tömegeket, hogy egy mozdulattal megállíthassák a romlást, akkor egész világok süllyednek el, annyira, hogy a következő korszakok számára még a híre sem marad fenn a réginek.

Új igazságok, új tartályokba lesznek felfogva, új emberek, új eszmék, új életlehetőségek kerülnek a felszínre, és a világ képe teljesen megváltozik. Ez előtt áll a mostani emberiség, csak még egy utolsó nagy próbatétel van hátra. Nagy, komoly kérdésekre felel meg az emberiséget vezető őrszellemelek csoportja, mielőtt ez bekövetkezik. Ezt a feleletet érezitek ti most, mert tudjátok, hogy ezen a feleleten dől el az egész emberiség sorsa. Nemcsak azoké, akik jelenleg a testben élnek, hanem azoké is, akik ebben a korszakban éltek már, és nem jutottak a földi szféráknál magasabbra,

és azoké is, akik még nem születtek meg, de meg kell még születniük. Azért mondom én mindig: nemcsak a saját lelkéért felelős az ember, hanem kortársaiért és az utána következőkért is, hogy életének és cselekedeteinek következményei milyen hatást váltanak ki azoknak lelkében, akik szemlélik azokat, vagy annak áldásthozó, vagy elkeseredést okozó, szenvedtető ráhatását érzik. Milyen örökséget hagy maga után a földi életből távozó egyéni lélek? Áldó emlékezések maradnak-e, melyeket a hála érzése és a szeretet örökérvényű hatalmas törvénye diktál bele az emberi szívekbe, vagy az elkeseredés, nehéz, lelket megülő és földhöz szegező érzése járja át azoknak lelkét, akiket sorsuk valamely formában a távozóval összekapcsolt? A földi élet nem egészen az egyéni léleké, mert mint az előbbi írásomban is kifejtettem: „nem szenvedni”, hanem megpróbáltatásul vannak a földi életbe küldve az emberek lelkei. Próbát él az ember mindenben: a bánatban, a csalódásban, a szenvedésben, de legfőképpen a jólétben, a hatalomban, a képességek birtokában. *A szenvedések elhordozásában, a békességes tűrésben, az engedelmisségben mérhetetlen erő és hatalom fejlődik a lélekben, mellyel sokszor a letakart nagy bűnök feltörekvését és érvényesülni akarását már a tudat alatt elnyomja, és erejüktől megfosztja ez a hatalmas erő, melyet a lélek helyes irányban való fejlődése mintegy készen ad a szellem rendelkezésére. Azért az alázatosság bár az erények között a legelhanyagoltabbnak mondható sok földi ember gyakorlati életében, de mégis a legnagyobb és a leghatalmasabb eredményekkel gazdagítja a földről távozó emberi lelkeket. Az alázatosság annyi, mint önmaga értékéről teljesen lemondani, és feloldódni az isteni nagy Kegyelemben, melyben szolgálatot vállalt, hogy a jó és igaz szabadon érvényesülhessen. Nem kérdez, nem keresi az okokat, nem boncolgatja a látszat-igazságot, egyszerűen eltűri a rosszat, a fájdalmasat, mert tudja azt, hogy ha az Úr megengedi, hogy legyen, akkor azzal bizonyára célja van.* Az ilyenek földi szenvedése a lélek részére már nem próba, hanem felmagasztosulás. A hitnek és az Istenben való bizalomnak a megkoronázása, mely példa gyanánt sok lélek megerősödését szolgálja. Mert nagyon sokan szenvednek hit nélkül és Istenbe vetett bizalom nélkül. Sokan ingadoznak, és sokan el is esnek, akik nagyon szépen hisznek,

amíg elég tűrhetően megy dolguk az életben, de rögtön elfordulnak, amikor a megszokott jót nélkülözniük kell, amikor kísérletezéseik nem sikerülnek, mert „az Isten nem segítette meg” őket. Ez is próba, de ezek a „próbák” nem jelentik a lélek szabad választását, hanem bizonyos kényszerhelyzetekben való beleszorítását, melyből csak a különleges isteni Kegyelem emelheti ki az emberi lelket. **De nagy próbákat rejt magában a gazdagság, a hatalom, a kiváltságos életkeret, a hírnév, a dicsőség és a kívánságok teljesülése.** Az „én”-nek a feltűnő érvényesülése és az akarat teljesülése. Nehéz feladattal áll szemben a földi életben az a szellem, aki felkészületlenül sodródik bele az ilyen próbákba. Mert a testen keresztül alig képes azoknak az eléje torlódó - próbát rejtő - dolgoknak helyes megítélésére, melyeknek mindegyike - mondhatni halálos - veszedelmet jelent, ha elhibázza a választást. Az ilyen elhibázott választás következményeit sok életen keresztül szenvedheti, amíg a lélek megtanul mindent a maga valódi értéke szerint megismerni. A szorgalmas lélek tanul, fárad, keresi az igazságot, és csendben figyeli a látható dolgok mögött a láthatatlan mozgató erőt, és ebből merít magának tapasztalatokat, mielőtt bármihez fogna. Ez már eleve kizárja a lélek érvényesülésre törekvését, mert a csendes szemlélődésben való több oldalú lekötöttség meggátolja ebben. Azért olyan ritka az élre törekvők között a bölcsen gondolkozó és helyesen ítélő, mert szükségszerűen érzi az ilyen, hogy nehéz feladat elé állítja a sors, ha emberek vezetésére vállalkozik. Mert először is a saját lelkiismeretével áll szemben, mint számadásra kényszerítő nagy hatalmassággal; másodszer pedig nagy és sok erőt lekötő az a harc, amit a rosszakarátú, irigy - mindenben gáncsoskodó - ellenfeleivel kell megvívnia. Akik csak azokat az irigylésre méltó előnyöket látják, amiket ők szeretnének élvezni, azoknak a kötelezettségeknek betartása nélkül, amelyeknek terhe alatt roskadozik az igaz ember lelke. Azért olyan nehéz az élen járni az igaz embernek, mert nagy áldozatokat követel mások helyes útra való vezetése. A sátáni elv a testen keresztül hatalmat gyakorol még a jóra és igazra törekvő emberek lelkére is, akik már nagy szenvedések árán bőséges tapasztalatokra tettek szert, mégis gyengének bizonyulnak a próbán. Amikor egy-egy élet után az eredményeket összegezik azok,

akik kortársai voltak egymásnak, szellemi világosságuknál szomorúan állapítják meg - még akik a legigazabb, a legbecsületesebb jóakarattal végezték is munkáikat -, hogy egy kis áldozattal sokkal nagyobbat érhetnek volna el. Akik igaz jóakarattal végezik kötelességeiket, és valami kis sikert érnek el, azoknak számolniuk kell az irigyek ki nem elégíthető hadával, hogy t.i. azok sohasem lesznek megelégedve semmivel. De az igaz ember nem az embereknek, hanem az Úrnak munkálkodik akkor is, amikor embertársai javáért vállal munkát az igaz jó szolgálatában. Akik megértik és értékelik, azok egy lelki rezgésben összeolvadva erősítik, támogatják egymást a jóban. Akik nem tudják megérezni az igazságot, azok ellene cselekszenek még akkor is, ha nem akarnak, mindaddig, amíg a sátáni elv hajtja őket a cselekvésre. De mindennek eljön a leszámolása, és mindenkinek ki kell lépnie az önáltatás zezugos gondolat-barlangjaiból, és ez is nagy bűnhődés a gögös lelkek részére. Az Igazság nem tűri meg a homályt. A homályban húzódik meg a veszedelem. *A szenvedés világa nem a földön van, hanem a lélekben. A földi élet a Kegyelem ajándéka a szenvedésekkel együtt. A bűnöktől megtisztulni felséges megszabadulás a szenvedésektől is. A szenvedés hordozása a lélek nagy szabadságának az előkészítője.* Az Igazsággal szembe kell nézni, akár előbb, akár később, de jobb előbb, mint később. Most Isten veletek!

A SZOLGÁLAT LELKE(*)

Igen, a bűn teljesen kiélheti magát, ha hagyják megnövekedni. Azután már nem az ember parancsol a bűnnek, hanem a bűn az embernek, mert ő lett az úr és az ember a szolga. Azonban az embernek kell tudni meghúzni a határvonalat, hogyan, mikor, meddig mehet el a gonosszal szemben, hogy az el ne hatalmasodjék felette. Mert nem az a veszélyes, ami a testet szenvedteti, és a halált hozza rá, hanem az a veszélyesebb, ami mind a testet, mind a lelket a halál gyötrelmeibe taszítja. A büntetésnek sohasem szabad határtalannak lennie, mert a büntetés a javításnak bizonyos célú eszköze kell, hogy legyen. Ha ezen túl megy, akkor már a bosszúállást, a bosszú kielégülését tűzte ki célul a lélek, és ez már nem hozhatja azt az eredményt, ami az előbbre vivő célt, vagyis

a javítást szolgálja. A bűn sohasem szolgálja a jót, hanem a gonoszt, mert célját nem a jobbá-tevésben, hanem az ártani akarásban igyekszik elérni. Így sohasem engedi meg az isteni Törvény, hogy a gonosz a „törvényes” keretek között kereshesse és találhassa meg a maga tetteire a mentesítést. Nagy tévedés azt hinni, hogy a hamisság megjelenhet az igazság szolgálatában, mert ha ez csak árnyalatilag is meg volna engedve, akkor nem volna többé tiszta igazság. De bármilyen csúnyának és torznak látszik is a hazugság, vagy bármiféle bűn, azt nem lehet és nem szabad szépiíteni, mert aki ezt cselekszi, az a gonosz szolgálatába szegődött. Nem szólhat egyszerre átkot és áldást az emberi száj. Mert vagy az egyik, vagy a másik érzés foglalja el szívét. Nem lehet egyszerre jó és gonosz, mert ez nem fér össze egy szívben, egy időben. Az érzések váltakoznak aszerint, amilyen hatások érintik. A rosszabb összetételű lelkét nagyon nehéz a jóval megközelíteni, azaz olyan jóval, ami a legkisebb lemondást, vagy áldozatot követeli. Az ilyen lélekhez csak a neki kedvező és könnyen elérhető „jó”-val lehet közelíteni, t.i. ami neki jólesik, amire vágyik. Tehát elsősorban a testileg élvezhető „jó” és kedvező jöhet szóba, mert csak ezen az úton hozzáférhető. Az isteni Kegyelem az ilyen nehezen kezelhető lelkeket testbe helyezi, hogy megérthessék a Természettörvény igéjét, hogy a legkisebb jóért, amit beleadnak nagy jólét, nagy hatalom, nagy kiváltság, hírnév, dicsőség jön eredményképpen az életükbe. De mellette a rosszért, amit elkövetnek, nagy nyomorúságok, szenvedések, elnyomatások - nagy emelkedések után nagy mélyre zuhanások - következnek, hogy a visszahatásokból tudják megkülönböztetni azokat a hatásokat, amiket ők bocsátanak ki magukból a világba. Mivel a fejletlen lélek önző, sohasem terjed ki a figyelme odáig, hogy másokra milyen hatást gyakorol a maga életmegnyilvánulásaival. Azt azonban egészen természetesen találja, hogy az ő akaratát, az ő elgondolását másokra ráerőszakolja, de hogy ő mások javáért bármit is feláldozzon, vagy valamiről lemondjon, az elképzelhetetlen a részére. Igazsága nem nagyobb az önzés igazságánál, tehát alantas törekvései és célkitűzései elárulják belső lelki minőségét, fokozatát. Ha elérte célját, akkor amíg újabb, nagyobbra törő vágyai ki

nem bontakoznak tudatában, addig megbékélve élvezi az anyagban elért eredményt, és nem ritkán felfuvalkodva dicséri és dicsóíti okosságát. Ha valamelyes hite van, bizonyos szellemi elbizakodottsággal állapítja meg önmagában, hogy ő az isteni külön kegyelem birtokában van, és az Isten azért segíti, azért áldja meg külön, mert bizonyára nagyobb érdemei vannak, mint szenvedő embertársának. Innen, ebből az érzésből származik a gazdagok gögje és elbizakodottsága a szegény sorsban élőkkel szemben. Egyszóval a kedvezőbb sorsban élők önmagukat felértékelik a megalázottakkal szemben. Pedig ez súlyos tévedése az emberi léleknek, és ez a tévedés alig levetkőzhető bűnné válik, ha nem tanulja meg szorgalmasan a Természettörvény betűiből azt a nagy igazságot, hogy *az egész emberiség egy nagy család, melynek feje a teremtő Isten. Az egész emberiség családjához tartozik mindenki, és a gyámoltalanokat, az elmaradottakat, a kicsinyeket, a tudatlanokat az erősebbek, a nagyobbak, az ismeretekben gazdagabbak szolgálják. A szolgálat által válnak mind nagyobbakká, erősebbekké és az ismeretekben gazdagabbakká. A Szolgálatnak Lelke teszi nemesebbé, igazabbá és magasabbrendűvé az ember lelkét. A lemondás, az áldozathozatal emeli fel a bűnök és tévedések zajló hullámsávjai fölé, hogy többé ne sodorhassa le a mélyre az az áramlat, amely időtlen idők kiszámíthatatlan hosszúságáig rabságában tartja a lelket.* Aki a földi életben nyitott lelki szemekkel jár, az látja mindennek a háttérét is. Annak látnia kell, hogyan követik egymást az események változatai. Hogyan változnak az emberi érzések, igazságok, törvények, állapotok. És mindez nem más, mint a végtelen Életfolyó örvénylése, ha valamely akadályba ütközik. Az éretlen lelkek lázongásai ezek, akik még nem tudják, hogy a lét tengerében csitulnak csak el ezek az örvénylések. Az Istenben, az isteni nagy Szeretet törvényében juthat csak nyugvópontra ez, az örvénylésekben kifáradt lélekcsoport. Mindaddig, amíg ezt képtelen felfogni, addig az utolsó pontokig lemerülhet, mégsem tud olyan eszmét, olyan elméletet felállítani, amivel mindenkit boldogíthat. A kavargó örvény felett életveszélyben van az is, aki a védett helyen, a hit sajkájában igyekszik átjutni a túlsó partra. Az örvény megforgatja, lehet

hogy össze is töri a csónakot sokaknál, akik nem tudnak jól kormányozni, de erősen kell fogódzani még az összetört darabkákban is, mert még azzal sem merül el, aki belekapaszkodik. A vihar elmúltával az Ég csillagai ismét tiszta fénnel ragyognak le az Életfolyóra, és a sima víztükör mutatja meg az emberiség igazi arculatát. Most Isten veletek!

AKIK ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN JAVUKRA VÁLIK(*)

Nem kell aggódnod, az Úr Isten minden gyermekéről gondoskodik és sokszor csak a kezét kell kinyújtani egyiknek-másiknak, máris ott találja a mentőövet, hogy magához ragadhassa, és megmenekülhessen a veszedelemtől. Nem mindenki részére rejt veszedelmet még a tengeri vihar sem. Még a hajótöröttek is megmenekülnek idejében, ha az az eshetőség sorsukban van. A sorsukban lévő nagyon rossz dolgoktól is megmenekülnek sokan, ha idejében eléri azt a fokot, amelyen túl már nincs hatalma a karmának felettük. Majd ha tenéked egy kicsit nyugodtabb lesz az életed, akkor úgyis szándékomban volt ezt a dolgot az emberekkel közelebről ismertetni, hogy felettébb el ne keseredjék az, akinek úgynevezett rossz karmája van; és el ne bizakodjék az, akinek látszólag igen előnyös kilátásai vannak a földi életben. **Mert minden rossz karmát meg lehet javítani, ha nem is egészen, de valójában mindent a maga helyére és idejére lehet állítani, és ott valójában beteljesedik, ami meg van írva: „...akik az Istent szeretik, azoknak mindenek javukra válnak.”** Az isteni Kegyelem azt, ami rossz, úgy engedi lefutni, hogy az nem tesz nagyobb horzsolást a lélek falán, **mert előre átítatja azt az isteni Kegyelem azzal az elhordozó erővel, világossággal és bölcsességgel,** hogy amikor már átesett rajta, akkor látja: milyen nagyszerűen oldotta meg feladatát, és milyen jó eredmény származott belőle. Mert nagy tévedésben van az, aki azt hiszi, hogy minden rosszat csak annak kell elszenvedni, aki azt valamikor előhozta, és mindenki okvetlen méltán szenved a világon, vagyis saját maga okozta a bajokat, melyek miatt szenvednie kell. Nem így van! Az emberi bűnök, mint az árnyék úgy bevonják a

lélek világát, és mivel sötétségben van, nem is tudja, hogy bünt követ el bizonyos elgondolásaival és cselekedeteivel. *A Természettörvény nem egyéni sorsokat kalkulál, csak a beszennyezett erőket osztja el az egyénekre, még pedig úgy sorakoznak ezek, mint ahogyan a fényképeket készíti el a mai ember a napfény hatásokkal. Ez is magától sorakozik a fény és árny szerint, amint a meglévő dolgok a maguk képét önmagukon és önmagukban hordják. Ez nem előre elkészítése a sorsoknak, hanem csak kivetítődése a belső énből egy-egy résznek, mely a nap fényében a Törvény szerint formát nyer.* Lehet egy nagyszerű és szent elhatározása az egyéni léleknek, amivel esetleg egy hatalmas árnyékot akar a belőle kisugárzó fényvel felbontani, de az árnyék nagy és tömörségével ellenáll a fénynek. Az árnyék felfalja a fényt, és az eltűnik, mielőtt felbontotta volna az árnyékot. Ilyenkor azt mondják az emberek: nem sikerült a jónak diadalra jutnia a rosszal szemben. Ilyenkor, amikor a jó eredmény nélkül bukik el a világi szintéren, azt mondják, az emberek: nem jött még el az ideje. Ebben is tévednek, mert *amikor már előlép valaki valami jobbal, mint ami már megvan, annak máris itt van az ideje, csak a tudatlanság még sötét árnyékban tartja az emberek lelkét, és nem értik meg, mivel nem is akarják megérteni a jobbat, hiszen azon gondolkozni és annak érdekében valamit cselekedni és áldozni kellene.* Ez az áldozathozatal nagy gyengéje a földön élőknek és nehéz megértetni velük azt, hogy áldozat nélkül nem várhatnak semmi javulást sorsukban. **Csak az áldozat eredménye hozhatja meg azt a kézzel fogható és érezhető jobbat, amire mindenki várt és mindig vár.** Mert minden idők terhesek voltak bizonyos várakozással, aminek el kell jönnie, aminek ki kell teljesednie. Hiszen a történések világában minden percben változik a kép, minden pillanatban történik valami; vagy jó, vagy rossz, ami a képet másnak mutatja. Minden pillanat elhozza az alkalmakat, csak az emberi lélek árnyékban él, és nem akarja észrevenni ezeket az alkalmakat, amikor jót kellene cselekednie. Mert az árnyék önző természeténél fogva tartja, és fél mindentől, ami áldozattal jár. Mivel önzése miatt magától nem áldoz semmit előbbre jutása érdekében, tehát időnként eljön az ideje a számonkérésnek, amikor akár akar, akár nem, muszáj áldozatot adni. Mintegy az életért

járó adót le kell fizetni a Természettörvényben. Igen, le kell fizetnie, de hogy ezt javára, vagy kárára fordítja-e az a bizonyos törvény, azt már megint a Kegyelem magasabbrendű törvénye szerint bírálják el a Gondviselés Angyalai. Mert itt már különválasztódnak az egyéni sorsok a tömegek sorsától, mert a minősítés és osztályozás árnyalatai megkülönböztetéseket tesz az egyéni lelkek haladottsága és elmaradottsága között. Az egyiket felmagasztalja, a másikat elmarasztalja egy és ugyanazon cselekedet miatt. Azért nagyon szükséges az, hogy az emberi lélek megtanulja azokat a törvényeket, amelyek szerint felmentést, vagy elmarasztalást várhat a sorsok kiszabásánál. Az ember önmagában hordozza sorsát, mert minden pillanatban gondolatok és érzések cikáznak át lelkén, vágyak, lelkesedések lobogtatják meg, örömökre és sikerekre vágyakozó érzésvilágát. *Szükséges, hogy tudjon különbséget tenni jó és rossz között, hogy ezzel az ismerettel bizakodva indulhasson el a cselekvések terére. Bátran kiállhasson a jó és igaz mellett a földi életben, megvédelmezze a jót, és elűzhesse a rosszat az életből. Természetesen az ütközéseket nem kerülheti így el, mert a gonosz erősen védi a maga várát, és minden eszközt jónak ítél, hogy célját elérje, de az Istenben élő lélek nem bizonytalanokodik amikor a jó és rossz között választania kell, hanem habozás nélkül a jónak és igaznak ítélt eszme mellé áll, és kitart mellette. Nem keresi az elismerést, a felmagasztalást, de szerényen és alázatosan el tudja hordozni az emberek megbecsülését, ha ez keresés nélkül kijut néki. De ugyanolyan szerényen és alázatosan tudja a megszegyenítést és a gúnyolódók tudatlanságból, vagy rosszakaratból származó bántásait is elviselni, ha ez elkerülhetetlenné válik. A belső bizonyosság tudata adja meg azt a biztonságot a léleknek, amelyből kiindulva szilárdan ki tud tartani az Igazság mellett. Aki elérte ezt a bizonyosságot, és van egy szent cél lelki szemei előtt, ami felé törekszik, és áldozatot tud hozni érte, az nem tartozik a tömeglelkek törvényébe. Azt bárhová vezesse sorsa, - mely a külső szerint kapcsolatos ugyan a tömegek sorsával, de azt kiemelik az egyéni sorsokat intéző Gondviselés Angyalai, mert az már nem tartozik a szorosan vett tömegek karmájához. Hiszen az egyetemes világtörvénynek az a célja, hogy mindenkiben eljuthasson az egyénesült szellemi lényeg az isteni*

világosságban lévő legmagasabb megismeréshez, és önmaga törvénye bírálja el cselekedeteinek mineműségét. Ha az isteni világosság át tudja hatni az egyénesült lélek minden legrejtettebb zugát is, akkor már tiszta és megdicsőült állapotában az isteni jószág és igazság keresztülragyog rajta. Ez pedig nem egy irigyen elrejtett dolog, mert mindenki előtt itt áll az Eszmény, a megdicsőült Krisztus alakjában, Aki legyőzte a bűnt és a halált. Ez a Krisztus nem rejtőzik el a templomok hűvös magányába, sem az ég távoli felhőiben nem lakik, hanem kíván lakni az emberek szívében, hogy megtölthesse azt szeretettel, és mennyei igazsággal, és ezzel képesítse a megpróbáltatás alá vettett emberi lelket a jó és rossz közötti különbségtevésre. Hogy a jót szeresse, és érvényt szerezzen neki életének minden mozzanatában, a rosszat kerülje el, bármilyen csábító szirénhangon csalogatja is be a bűn mocsarába, ne engedje magát sem a csábítással, sem a félelemkeltéssel félrevezetni. Mert az Atya feltámasztotta egyszülött Fiát, és hatalmassá tette mennyen és földön. Az egyszülött Fiú pedig a legmélyebben sínylődők közül is magához emeli mindazokat, akik hisznek és hittek az Ő beszédjének. Ezt senki ne feledje el, és meglátjátok az Isten nagy segítségét azokhoz, akik hisznek Benne. Az ember gyenge és gyarló, amikor itt a megpróbáltatás ideje, még az erősek is reszketnek, de én azt mondom, ne féljen senki, az Isten kegyelmének világossága felbontja a félelmes árnyakat, és kisüt a nap a sötét és viharos éjszaka után. Isten veletek!

ADATIK ANNAK, AKINEK VAN; AKINEK NINCS, ATTÓL AZ IS ELVÉTEK, AMIVEL BÍRNI VÉL(*)

Nem lehet bizonyos dolgokat büntetés nélkül véghezvinni még annak sem, aki teljesen idegen, és semmit sem tud a szent célról, mert belenyúlni azokba, amit az ember bár nem tud, de keresztelje vele a közvetlen isteni akaratot, az annyi, mint bárminek a védelmére kiküldött fegyveres erővel szembeszállni. Az visszaüt, mert a Természettörvény védelmezi az ő felfelé emelő és vezető útját. Bárki és bármi útjába áll, azt lesöpri. A természetes erők nem ismernek kegyelmet, azok csak vagy vele, vagy ellene: ezt a két lehetőséget ismerik. A földön pedig csak a Természettörvény

az uralkodó, amin csak felül lehet emelkedni, de szembezállni nem tanácsos senkinek. Azért, akiben egy kevés jó van, azt öntudatlanul is fel tudják a szellemi célokra használni azok, akik az ilyen ügyeknek a sorsát igazgatják a földön, mert vagy hajol, vagy török. A Gondviselés Angyalai - akik mindenben benne vannak - úgy jellemzik az embereket, hogy használhatók-e vagy használhatatlanok az isteni Akarat véghezvitelére. Ha használhatóságuk bebizonyult, akkor - amikor az ilyenek nem is tudják, nem is kérik, de az ő előmenetelükről van szó, vagy valamely nagy vágyakozásuk van valami jobb és igazabb ügyben - ezek az erők, melyek titkon felszaporodnak lelkükben, segítségükre jönnek. „Adatik annak, akinek van; akinek nincsen: az is elvételük tőle, amivel bírni vél.” Azért vannak sokaknál nagy nyomorúságok, mert amiye volt, mindent elpazarolt az ellentét közvetítésével. Amikor már látja, hogy hiába minden kísérletezése a rossz irányban, már nem sikerül neki semmi, az akkor már azt jelenti, hogy erői kimerültek, és nem érdekes többé az ellentétben dolgozó hatalmának. Azután már csak hitvány rabszolga, aki eladta magát egy kis múlandó valamiért, amit úgysem tarthat meg, mert az időben minden kifolyik a kezéből. *Az ember csak azt tarthatja meg a mulandóból, amit örökkévaló értékekre becserélt.* Ez valóban érték marad mindvégig. Mindennek megvan a maga célja és rendeltetése a földi életben is. És a földihez hasonlatos a mennyei is, amíg a tisztán eszmei mértéken át minősül, és mint az eszmét megvalósító szellemi eredmény a maga ragyogásával, szellemi kincsként gazdaggá teszi annak kimunkálóját. Ilyen szellemi kincseket akarok én tinéktek adni, hogy a maga helyén és idején majd boldogan válthassátok át lelketek legközelebbi örömeire. Mert az örökkévalóság értékei igen kelendők már a szellemvilág előcsarnokai-ban is, mivel ezek nélkül bizony szegény, fáradt és gyenge szellemek lesztek minden nagy tudástok és ismereteitek mellett is. *Aki a földön nem tanulta meg az engedelmességet és a türelmet, aki csak parancsolni és diktálni szeret, az bizony mindenhol lemarad, ahol előre lehet jutni, mert minden lépésével próbának van kitéve az érkező.* Minden vágyakozásával, törekvésével nyitott könyvet mutat, amelyből mindenki látja, ki ő és mit akar. Ha

érdemes és értékes törekvései vannak, és lelkében az igazság cselekedeteinek olyan emlékeit hordozza, melyek az önzéstől és önértékeléstől mentesek, hamar felszívja a törvény kereke, és átminősíti, hasznavehető munkával bízva meg, amit szeret és örömét találja benne. Sohasem sejtett lehetőségek nyílnak meg előtte, hogy lelkének minden szép és igaz törekvéseit kiélje, és sikerekben gazdag életet élhessen. Mindenki a saját lelkitermészetének megfelelő életforma szerint élhet, és ha gazdagságát, kincseit itt közrebocsátja, még sokkal többet is szerezhet hozzá, és élheti a szép és gondtalan boldog életét. *Azért sokszor nagy megdöbbenéssel veszem tudomásul, hogy mindezeket tudjátok és elhiszitek, és mégsem tud ez a hit olyan mély gyökeret verni a lelketekben, hogy a múlandó élet akadályai felett türelmesen, és az akadályok kiküszöbölését tűzve ki célul haladnátok előre azon az úton, amit a mi Urunk mutatott meg minden földi embernek.* Mindennek ki kell világosodni azokon a próbákon, amiket a sors, mint akadályokat elé ad. Mint mondtam, az ember próbául van a földre küldve, és ha diadalmasan végezte el küldetését, akkor nagyon előre lendül. Ha pedig elbukik, és mélyen leesett, akkor annál nagyobb a szenvedése, minél magasabbról esett le. (Azért volt az, hogy ő nem tudott felemelkedni, mert ő maga nem tudott kivezető utat találni. (Eszter és duálja sorsáról van szó.) A ti torsotok össze volt kötve (Lajos). Nagyon sokan vannak, akiknek ilyen kötött sorsuk van, és mégis, amikor itt van az ideje a kibogozásnak, akkor újra elbuknak. *Amíg a lélek nem tud a maga burkolt igazságából kilépni, addig nem tud előre jutni. Csak a teljes Istennek való átadottsággal foszlik el a köd az emberi lélekről. Csak akkor tud megállni a próbákon, ha mindig szem előtt tartja azt az igazságot, hogy mindez csak próba és átmenet, melyen diadalmaszkodni kell és lehet, mert az isteni segítség fokozottabb mértékben velük van a próbát élőkkel, mint akik csak pihennek. Ezeknek nagy szükségük van a segítségre és a támogatásra, mert ha meggyengülnek a hitben, akkor elesnek. A próbák azért szükségesek, hogy a lélek - aki már sokszor elesett - egyszer a maga erejéből tudjon felemelkedni, és fenn tudja magát tartani bármilyen viharok között is.* Mivel az emberi természet nagyon szoros korlátok közé van szorítva, elvesztette a biztonságát Az emberi dolgokban

is alig tud tájékozódni, annál kevésbé a lelki és szellemi dolgokban. Szükséges, hogy ez így legyen a földi életben, mert a testen keresztül az alsóbb természeti rétegekkel is össze van kapcsolva, melyek még ellentétes elveket képviselnek. Nem tudatosan, mert az csak az emberi lélek közelében, az ütközések következtében válik tudatossá, és lesz nyilvánvalóvá az az elv, ami ezeket létrehozta. **Az ember részére jobb, ha ezeket nem ismeri, mert minden, amit az ember tud és ismer, kísértést jelent számára, és az elbukás lehetőségeinek nagyobb számát szaporítja.** Ezeket keresztül sebezhetővé válik. Még az úgynevezett nagy és erős szellemek részére is megpróbáltatást jelent a földi élet a maga szűk határai között, szemben állni az ellentétes erők mindennemű felsorakozásával. Hogy az ember sikeresen tudjon ezek ellen küzdeni, szükséges, hogy előbb keresse az isteni Igazság világosságát, hogy annak fényénél tájékozódni tudjon, a jót a rossztól meg tudja különböztetni. Azután az igazságot megismerve higgyn benne, és az igazság ereje megvilágosítja, megtisztítja és megerősíti, ellenállóvá teszi a rosszal szemben. **Ha már a rosszat, a nem igazat elvetette magától, akkor az nem kísérti, vagyis a bűn nem tűnik fel kívánatos formában előtte. Az isteni erősítések és megvilágosítások csakis a megtisztult lelkű embereken keresztül juthatnak el a világba.** Ezeket pedig a világ nem szereti, mert a hasonlók a hasonlókat szeretik csak. Így az ellentétes eszme a „világban” élők és az ellentétes eszmétől átítatott lelkű embereken keresztül gyűlölet formájában üldözi és eltiporja, megcsalja, gúnyolja és minden gonosz hazugsággal vádolja őket. Ezzel tesz tanúbizonyságot - akarva, nem akarva - mindenki önmaga felől. De senki ne féljen azoktól, akik ok nélkül gyűlölni és üldözni tudnak, mert az Úr hatalma a legsűrűbb bűnszövevényen is keresztülhatol. Az isteni erők, az isteni segítség mint a legelzártabb helyekre a levegő, úgy a legreménytelenebb állapotokba is megtalálják a vezető szálakat, és jaj azoknak, akik ezt a behatolást gátolni próbálják. Azért csak higgycetek és bizzatok, erős az isteni akarat, ledönti a hegyeket, ha útjában vannak, de simogató és felsegítő azokhoz, akik engedelmesek és tűrők az Ő akaratával szemben. Isten veletek!

A FEJSZE MÁR A FÁK GYÖKERÉRE VETTETETT(*)

Igen, hiszen én mindig azt mondom, és arra készítem el a lelkedet és a mások lelkét is, mert ha nem volna semmi remény és semmi kilátás, volna-e célja annak, hogy ilyen hiábavaló dolgokkal töltssem az időt? Amikor anyád betegségét még régen megkérdezted tőlem, hogy meggyógyul-e, azt feleltem igen, és neki még van ideje, hogy munkát vállaljon. Te akkor azt mondtad, hogy bizonyosan azért mondom ezt, hogy téged megkíméljelek a szomorú kilátások közlésétől. Nem gyermekem. Ezeket az apró kilengéseket sem engedhetjük meg magunknak, ha az igazság útján akarunk haladni. Az ilyen kegyes csalások csak az egészen gyenge és még valóban értelmetlen emberlélek tulajdonképpeni játéka. A gyermeki értelemhez igazodó, félig burkolt, félig átható igazságot rejtő felvillanásai a tudatban, még nem a valódi élet komoly munkájához tartozó felelősséggel teljes vállalás, melyet az Úr szolgálatában ajánlunk fel. Az ilyen gyermeki lelkeket még nem lehet és nem szabad komoly felelősségteljes munkába állítani, mert még nem értik meg a dolgok egészen komoly jelentőségét és kapkodnak hol ide, hol oda, amikor a valóság előttük megjelenik. Nem, ennek a komoly jelentőségű munkánál nem szabad előfordulnia. Azért mindenkit a maga helyére kell állítani, hogy zavarók minél kevesebb számban fordulhassanak elő. Azért ha egyszer azt fogom mondani, hogy most minden hiteteket és minden erőtöket szedjétek össze, mert most szükség lesz rá, akkor bizonyára nagy lesz a vizsgatétel. De most nem mondom ilyent, mert mindezek most még nem következnek be reátok. Még lehet tanulni, még lehet erősödni, még lehet kétszínű életet élni azoknak, akik még csak elméletben követik az Úr szavait. Még van egy kis idejük. De jobb volna, ha mindnyájan megszívlelnék a figyelmeztető szót, és az előjátékból következtetnének a nagy és visszavonhatatlan bekövetkező végső leszámolásra. Mert az is eljön. Előbb, mint azt nagyon sokan óhajtanák. De az sem olyan formában jön el, mint azt sokan elképzelik. Úgy jön el, mint a lopó. Abban az időben, és abban az órában, amikor a legbiztosabbnak hiszi magát a föld népe. Amikor a tudomány a legszebben virágzik, és azt mondja a tudós: már minden fel van fedezve, minden meg van

hódítva, csak az élet fennmaradásának titkát fedi még a fátyol. Az élet rejtett vonatkozású erői és a szellem messze előre lövellő, megvalósító reflektorai fel vannak fedezve, csak még a lélek különböző állapotainak kiinduló és keletkező okait és okozatait nem ismerjük egészen. Egyszóval a lét problémáinak keletkező forrásait kell felfedeznünk, és meg van oldva a boldogság elérése és megtartásának titka. Ezek a durva kérdések, amik ma képezik a lélek nyugtalanságának okait, már régen el lesznek felejtve, de sokkal nagyobb várakozással várják a holnap, nagyjelentőségű eseményeit, mert az emberek életszeretete és várakozása a holnap újdonságaira nagyobb lesz, mint bármikor is volt a földi életben. Azért az életet megtartani és kellemessé tenni, nagyobb és izgatóbb problémává válik, mint a fájdalmak és küzdelmek idején a haláltól való félelem. Mert amíg az egyik oldalon a halál, a megsemmisülés, mint legfőbb rossz, a másik oldalon az élet, a legfőbb jó, áll szemben egymással, ott mindenesetre az élet, a testi lehetőség - az életigényekkel egyben - legyőz minden mást, és mint elv, a testi jólét kérdése a vezető mindenben. Pedig az élet lehetősége a síron túl, nagy bizonyosságokkal lép majd előtérbe, és az emberek könnyűszerrel győződhetnek meg majd azokról a nagy felfedezésekről, melyek ott állnak a tudományos kísérletek eredményei között. A szellemi élet nem fogja csábítani az élet vándorait a maga nyugalmat és pihenést kínáló igazságaival. Csak azt a keveset, akik be vannak jegyezve az Élet Könyvébe, akik még itt maradnak a nagy babilonban, hogy vándorútjuk befejezéseképpen még egy utolsó próbával elszakítsák magukat a világ hiú káprázatától, és lerázzák magukról a bűn bilincseit. Ezek a kevesek lesznek majd a komoly hívők, az önmagukat megtagadók, akik idejében megismerik majd a veszedelmet, amely a világra következik. Mert ha az emberi lélek úgyszólván már a gyermeki állapotában irigy és gyűlölködő volt, annál nagyobbra nővi ki magát, amikor már a lélek fejlődésével ezek a bűnök is mély gyökeret vernek, és kitéphetetlenül átszövődnek minden érzésen és gondolatlan. Ezért nagyon nehéz lesz az embernek magát tisztán megtartani a valódi jónak és igaznak, mert a hamis jó és a téves igazság uralja az életet, a világot. **Azért jobb idejében megtérni,**

jobb, amíg a külső világ mostohábban kezeli a tudatlan embert, mert a sokat és rosszul tudó embert, - ha egy kicsivel jobban megdolga - már nem lehet megmenteni a mélyebbre eséstől. *Azért veszélyes a jövő a félig megtért lélek részére, mert elbukik, időben és lehetőségekben messze eltávolodik a jelen embereitől, úgyannyira, hogy az összetartozókat szétválasztja, és sok lélekben időtlen időig ki nem egyenlített érzések, áthidalhatatlan akadályok állják útját az összetalálkozásnak és a kiengesztelődésnek. Csak amikor a lélek ismét visszatér az egészen egyszerű igazsághoz és az alázatos szeretethez, csak akkor vonzza ezeket majd újból együvé a mindent kibontó és átminősítő Természettörvény.*

A nagy tudás, a kedvező eshetőségek, kívánatos életkeret, a dicsőség és hírnév, az élet javainak könnyűszerrel való megszerezhetősége nagyon csábító az emberi lélek részére. Hogy mindezekről lemondjon, és keresse az élet rejtett célját - arra képtelen, ha csak nem érez egy titkos ösztönzést. Ezt a titkos ösztönzést pedig csak az érezi meg, akiben már megindult a szellemi fejlődés után való vágy és akarat. Hogy ez elinduljon, szükséges testi életében szorongattatást és fájdalmakat éreznie, hogy ennek okát a bűnt felismerje és elkerülje, s mint minden bajnak és szenvedésnek gyökerét kigyomlálja a maga lelkéből és életéből. Mert amíg ezt meg nem teszi, addig a bűn és következményei nyomon kísérik életét. Valahol egyszer meg kell kezdeni a bűn kiirtását a lélekből, hogy helyébe az Istentől kapott erényeket el lehessen ültetni. De mielőtt ezeket a Gondviselés Angyalai elültetnék, előbb porhanyóvá kell tenni a földet, hogy a gyenge mennyei növény meggyökeresedhessen, és fejlődésnek indulhasson. Ilyen folyamaton megy át most a világ. A csoportszellemek tömegei kénytelenek az okkal foglalkozni, mert az okozatok nagyon fájdalmasak. Ezek meg fognak oldódni, és egy jobb, könnyebb anyagi élet lesz az eredménye. Ez az anyagi könnyebbség közönyössé és önmagát túlértékelővé teszi az embereket. *A feltalálások kora lesz ennek a századnak a második fele és mivel a szellemi tan is nagy külső eredményeket hoz a világba, ezeket nem az isteni kegyelemnek, hanem a tudomány előhaladásának tekintik majd. A belső, szellemi értékek, mindinkább veszítenek érde-*

kességükből, és megindul a vetélkedés, ami már most is folyik titkon, de akkor nyilvánosan. Kevesen lesznek, akik megérik és megértik Isten célját és akaratát az emberek világával, és nem készülnek a nagy átalakulásra. Csak azok, akik minden külső kedvezőnek látszó körülmény ellenére, aggódva kémlelik az elkövetkezendő időket. Éppen a tudomány, a természet titkainak felfedezése sietteti és hozza az emberiségre a veszedelmet. Azért jó az embernek mind életében, mind halálában; mind boldog, mind boldogtalan állapotában az isteni igazság előtt meghajolni, és magát ehhez engedelmesen hozzáilleszteni életének minden változataiban. Mert nem a külső látszat, hanem a belső lényeg szerint felemeltetik, vagy elvettetik az ítéletre. Te azért ne aggódjál, és ne kétségkedjél, akinek idáig gondja volt reád és ügyünkre, az ezentúl is gondoskodik, és Ő nem tesz semmit hiába. Az ő cselekedeteinek oka és célja volt, van és lesz a jövőben is, hogy az ő akaratát véghezvigye. Mert eljön az idő, amikor az mindent megmagyaráz, és te áldani fogod az Úr kegyelmét, mellyel téged körülövezett. És áldani fogod még ezekért a fájdalmakért és szenvedésekért is, mert sok titkok nyílnak meg ezeknek nyomán előtted. Most Isten veled!

A TÖRVÉNYES SZELLEMTAN CÉLJA ÉS RENDELTE-TÉSE(*)

Az emberi természet alapján véve önző és mivel ilyen, mindig önmagából indul ki. Minden gondolata, érzése és törekvése oda irányul, hogy azt érvényre juttathassa és pedig úgy, hogy az neki mindenben előnyt biztosítson. Ezeket az előnyöket ismét más irányításokra is felhasználhassa, egyszóval ő, az ember, akar a saját elgondolása és ízlése szerint új világot teremteni, ahol az élet folyását ő irányíthatja. **Az ember tévelygő természete ez. Mert a szabadság birtokában újra és újra felébred benne az Isten ellen lázadó természet, hogy tökéletlenségével mindig újabb káoszt hozhasson létre, bár nem ez a szándéka, hanem mindig valami jobbat, kedvezőbbet szeretne. De még akkor is, amikor a legjobbat akarja, az egyéni önzésnek nagy része van benne.** Ez magában véve nem volna baj, ha nemes szándékaiból nem húzna

hasznot a „világ fejedelme”. De hasznot húz a maga módja szerint, és jaj annak, aki megtagadja a neki járó zsoldot. A „világ fejedelme” a tévedések és tévelygések ura, mely meghúzódik a legnemesebb és legmagasztosabb érzések és szándékok redőiben, és onnan indítja el azokat a sikeres támadásokat, melyeket csak a legnagyobb hittel, Istenbe vetett bizalommal és önmegtágadással lehet kivédeni. Ezek a léleknek a legnehezebb próbái, melyeket ha sikerül legyőznie, akkor nemcsak saját magát, hanem a tévelygő szellemeknek megszámlálhatatlan tömegeit sikerül a bizonyosság útjára, az egyenes útra terelnie. A földi emberek azt hiszik, ha a durva, testes bűnöktől valamennyire sikerült magukat megtartóztatni, akkor már büntelen az életük. Pedig a nehezebb része még csak azután bontakozik ki a lélekből. **Azért nem tudom eléggé hangoztatni, hogy a megtérés csak kezdődik az irányváltoztatással, de a befejezés még távol van. Mert a befejezés teljes megtisztulást és megigazulást jelent.** Amikor a gyermeket beíratják az iskolába, még nem tud semmit, csak a lehetőséget ragadta meg, hogy majd tudhat, ha szorgalmasan tanul. Amilyen nagy a különbség az iskolába beíratott gyermek és az egyetemi tanulmányokat folytató ifjú között, olyan nagy a különbség a megtérés útjára rálépett ember és a megtérés útján már haladottabb lélek között. Azonban a földi test általánosító törvénye elfedi ezt a különbséget, mert akkor nem lenne előrehaladás. **Csak a cselekedetek és szándékok, és ezek hogyanja és mikéntje adja meg a helyes tájékoztatást az emberi lélek haladottságáról, vagy fejlettségéről.** A szellemileg elmaradottnak szükséges volt, hogy az utolsó időkben mintegy keményebb és nyersebb formában érzékelve ismerjék meg az isteni Törvényekbe rejtett Igazságot. A láthatatlan szellemlények, akik a föld légköréből nem tudnak kiemelkedni, mintegy rést találtak az anyagelvűség megpattant burkán és ezen a szabaddá vált résen az emberek világába tekinthettek. Az isteni Tervben benne volt és benne van ez a lehetőség, hogy tudniillik ezzel a vaskos bizonyítékkal szabaddá vált emberi szellemek az utolsó idők eszmei káoszában kevesebb életek eltöltésével nagyobb próbákat átélve, nagyobb hitre és erősebb bizonyosságokra támaszkodva több bölcsességet szerezhessenek. S így az emberiség a káoszt felbontva

igyekezzék helyére állítani mindent, ami csak emberileg módjában van. Ez a törvényes szellemtannak a célja és rendeltetése napjaitokban. Természetes, hogy a fejletlen és a félig fejlett emberi lelkek nem tudják az isteni gondolatot és tervet magukévá tenni a maga teljes egészében, hanem a saját lelki és testi előnyeiket szeretnék benne feltalálni. A saját vágyaiknak és törekvéseiknek a kiteljesedéséhez adott eszközt látnak benne, és mohón ragadják meg azokat a lehetőségeket, melyekkel könnyen és gyorsan jutnak vélt céljukhoz. Ez az a nagy tévedés, amely a testi szabadsággal a magasabb ént behálózza és béklyóba veri: mert tévesen hiszi azt, amit hisz. Nem keresi az adott dolgok mélyebb értelmét, mert lelkének alsóbbfokú rétegeivel fogta fel az isteni Gondolatnak az anyagban való kifejezését. A spiritizmusban célt lát és nem eszközt a cél eléréséhez. A cél: az emberi léten túlra van helyezve. Ez csak út, amely odavezet. **A testi létezésen túl való tisztább, jobb, igazabb élet elérésére tanít meg a szellemekkel való érintkezés lehetősége. Nem hoz újat, csak megerősíti az egyetlent, az igazit, amit az egyszülött Fiú hozott az Atyától a földre. De bebizonyítja a sírontúli életet.** Megmutatja azokat az állapotokat, melyek felett a lélek már nem nyerhet szabadságot, már nem áll módjában „megtérni”, mert állapotai felett az Igazság Törvénye áll őrt. Megmutatja az isteni Léleekben élők eredményeit, az öröm és boldogság le nem nyugvó napját, a változhatatlan elveszíthetetlen bizonyosság szilárd alapjait, melyet le nem dönthet senki és semmi, mert ezek isteni alkotások és örökérvényűek. Megkötözi a halálfélelmet és új reménységet nyújt az elfáradt és sokszor csalódott szíveknek. Az Istent közelebb hozza az ember érzelmi és értelmi világához, hogy az ember megismerje felülmúlhatatlan jóságát, és ne félelemből, hanem szeretetből engedelmessé váljon az Ő törvényének. Minden kereső és kutató emberlélek előtt kinyílik egy része a szellemi világnak, és értelmével kereshet és találhat olyan támpontokat, ahová az élet viharai alatt elvonulhat, és menedéket talál a kétségek ellen. Az örökélet nagy ígéretét beteljesítve látja a földi ember maga előtt, mert látja a nagy bizonyosságot, meggyőződéssé vált hitében és megkezdődik minden ilyen átalakult hitben élő ember részére az „új élet”.

Megkezdődik a szellemi célok megvalósításáért, a jónak és igaznak hitt eszmékben való munkálkodás ideje. Az első, fellobogó lelkesedés tüzeiben izzik a lélek. Az akarat nemes célokat tűz maga elé és nagy erőket fejt ki, hogy azt elérje. Szent hevületében mindenki boldogítani szeretne, mindenkivel siet közölni boldogságának titkát. Két kézzel szórja gyöngyeit - nem egyszer a disznók elé - amíg el nem fárad, amíg ő maga is megszegényedik. Nem tudja ugyanis, hogy amíg ő másokat „akar” boldogítani, addig ő maga megáll, és nem jut előre, mert felületességében elfelejti, hogy neki folyton tanulnia kell, hogy hogyan lépjen egyet előre a bűnök szövevényében anélkül, hogy megbotoljék és elesen. Az elesésnek ez a lehetősége még ismeretlen az újonnan „megtért” emberlélek előtt, és így eszébe sem jut, hogy felvértezze magát olyan erőkkel és erényekkel, melyekkel sikeresen ellene állhat a kísértésnek. A kísértés sohasem kívülről jön, hanem belülről. A lélek fejletlenségéből, tájékozatlanságából, az élet törvényeinek bűnökkel összekuszált szálaiból adódnak azok a nehezen érthető események, melyek előtt tétova tekintettel keresi az igazságot és az okszerűséget, még a „beavatott” is, de meg nem találja, mert az Igazság a mélyen van, valahol a léleknek a mélyén elrejtve. Ezek az elesések sokszor nem is válnak tudatossá, mert önző természetével fel sem tudja fogni, el sem tudja képzelni azt, hogy nincs az igazság birtokában. Sőt, egyenesen úgy hiszi, és úgy gondolja, hogy a legjobbat a legigazabbat cselekszi, amikor a saját akarata szerint jár el, ha az eredmény nem is hozza meg azt, amit akart és várt, hanem éppen az ellenkezőt hozza a saját és esetleg mások részére. Az önző természet hatni vágyó, és nehezen tud lemondani arról, hogy ne az ő gondolatai, nézetei, az ő általa jónak látott igazságok legyenek az irányadók. Az önzés nemzi a hiúságot, mely az „én”-t mindenki fölé helyezi, még akkor is, ha abból semmi úgynevezett haszna, vagy előnye nem származik, csupán egy pillanatra kiemelkedhetik az átlagból, és egyéni értékét megcsillogtathatja az elismerés fényében. Az önző természetnek édes bódulatot jelent ez is, és a kiemelkedés, az érdeklődés középpontjának pillanataiban nagynak, hatalmasnak érezi magát, mert nem tudja azt, hogy a kicsinyek, az erőtelenek, a magukat megalázók, a szerények, a jelentéktelenek vannak kiszemelve az

Úr előtt, hogy az ő akarata szerint, az Ő Szentlelkének segítségével vigyék véghez a legnagyobb és legdicsőségesebb dolgokat. Ezek még nem tapasztalták meg, hogy az Isten nem kedveli azokat, akik magukat felmagasztalják és nem segíti őket, még ha a legjobbat akarják, akkor sem, mert önzésük árnyat vet Isten dicsőségére, hogy a saját dicsőségük érvényesülhessen. Az isteni szolgálatban, az úgynevezett jócselekedetben, még az áldozathozatalban is, ott van az önző „én” magát kiemelő akarata, vágya, törekvése mindaddig, ameddig ő akar, amíg a maga jónak tartott igazságának érvényesülésére vágyik. Éppen ez az a kényes pont, amelyen a legszebb erényekkel ékes lelkek is elbuknak, mert a földi élet jelenti a válságokat a szellem életében. Itt kell azon a keskeny pallón átmennie minden magasra felfejlett „léleknek”. Azért mondom, hogy léleknek, mert **a szellem kimondhatatlan sóvárgással vágyik az isteni Jó és Igaz után.** De a „lélek” természetén múlik, hogy elérheti-e?! Felemelkedhet-e hozzá?! Megtöltődhetik-e vele, hogy fennmaradhasson az örökéletre a magasabb világok légkörében? Ha át tudott jutni a nagy válaszüton, akkor többé nem kell lejönni próbálkozni. De ha nem tudott átjutni, akkor az utolsó válaszutat többször meg kell ismételnie. Ez választja el a kétféle lelket egymástól. Az önző érdekű, hiú lélek keresi és akarja a kiemelkedést, az önboldogítást, a múlandó dicsőségben ideig-óráig való ragyogást, az ő egyéni énje akaratának teljesedését, mely hatalmat és uralkodást jelent. A másik nem kívánja, nem keresi, sőt kerüli a lehetőségét ennek, mert tudja és érzi, hogy a földön minden fényt nagy árnyék kísér, minden dicsőséget gyalázkodás, minden felemelkedést nagy alábukás követ, és minden átlagból kiemelkedőre gyilkos irigység leselkedik. Ezeket nem lelkesíti a világ káprázatában való megjelenés lehetősége. Kerülik az ilyen, veszélyt rejtő alkalmakat. Az ő világuk a kicsinyben való becsületes munka tökéletes elvégzése, mely megelégedéssel tölti el lelküket. A kevéssel való beérés és az egyszerű, sima, könnyen áttekinthető életút, mely ha göröngyös is, de nincsenek kitérések és elágazások. Ezeket a kicsiny, egyszerű életeteket világítja be az Úr nagy világossággal, és ezekben hangzik el az a szó: „...kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután...” Félelemmel, rettegéssel, magabiztosság nélkül teszik meg a kijelölt utat,

és terhesnek érzik, mert ez az az állapota a léleknek, amikor már nem érték a föld dicsősége, de még nem érezi magában azt az erőt, hogy öntudatosan elvállalja a nehéz küzdelmet, mely a megbódult tömegeből kiemelkedni „akarók” felől támadás formájában feléje törekszik. Mindegyik „jót” akar, de az egyik a maga „jó” törekvése szerinti jót, a másik az Isten akarata szerinti jót adja a világnak. Az egyik kiéli a velejáró, sőt megkövetelt tiszteletet, a másik áldozatot hoz azzal, hogy türelmesen elszenvedi. A világ nem érti meg - nem is értheti - csak az, aki mindezeket végig élte és végig szenvedte. De az a vigasztaló, hogy míg az egyik a mulandónak a saját érdekében a magáét adta, addig a másik az Isten akaratát adja tudtul azoknak, akiket a „Lélek” kikeresett a nagy átlagból. Isten veletek!

ESŐT ÁD MIND AZ IGAZAK, MIND A GONOSZOK FÖLDÉRE (MÁTÉ 5:45) (*)

Nem minden látszik élénk nyomokat hagyni a lélekben, csak az, ami vagy nagyobb és mélyebb érzéseket váltott ki: fájdalmasokat, szenvedéseket, félelmeket és aggodalmakat, vagy egészen felemelő, megszentelt érzéseket hoz a lélek mélyéről a tudatba. Ezek az igazán nagy, tiszta és felemelő érzések maradandó emlékezést vésnek a lélekbe, és ezzel együtt annak az emléke is kitörölhetetlenül ott marad, aki azt okozta. Minél nagyobb érzés bontakozott akkor ki, annál szebb, színesebb és maradandóbb kép marad meg utána. **Ha az emberek azt tudnák, hogy az örömmel, a jóság gyakorlásával, az irgalommal, milyen tartós emlékképeket hagynak hátra, kortársaik, szeretteik lelkében, minden más megőrkítő eljárás háttérbe szorulna, csak ezen a módon kívánnák a maguk emlékét és életük eseményeit megőrkíteni.** Ez a szép és jó, boldogító örökítés módja. De van olyan is - és sajnos az a gyakoribb - amikor sok időnek kell elmúlnia, sok szenvedést kell eltűrni, sok megaláztatáson keresztül vezet az út, amíg a lélek felismeri magában azt a lemoshatatlan és letakarhatatlan rossz, csúnya és félelmetes emléket, ami miatt nem mehet előre, mert a lelkén ott van a sátán pecsétje, a sötét múlt minden

elkövetett bűneivel és tévedéseivel. Az emberi lélek nagyon későn szokott magára eszmélni, mert a tévelygés és bűn bódulata fogva tartja. A bűnök legnehezebben felismerhető gyökere a gőg és önzés. Ezeknek ha töből vágják is le káros hajtásait, újra és újra kihajt a lélekben, ha kedvező talajt talál. A finomabb változatokban már csak egyéni érvényesülésre törekvés, irányítás és az „én”-nek felettébb való dicsőségvágya és a bírvágy, mely a kívánatos felé irányítja az érzést és gondolatot. Felettébb nagy teher ebből még a kevés is, mert olyan ez, mint a kis szikra, mely felgyújthatja az erdőket is. Júdás lelkében is csak annyi volt, mint bármelyiknek a jelenkor hívői közül, és mégis megpecsételte sorsát. Amíg a késői kor gyermeke nagy magabízón ítéletet mond felette, addig nem veszi észre, hogy a teljes ismeret birtokában nagyobbat vétkezik, és vétkét megtetézi azzal, hogy önmagát jobbnak állítja, ugyanakkor ugyanúgy elárulja az Igazságot, mint kétezer évvel ezelőtt Júdás cselekedte. A bűn megcsalja a legértelmesebb embert is, ha nem elég alázatos, és nem tudja magát az isteni Akarat alá helyezni. Ezért mindenekfelett az alázatosság és az Istenbe helyezett bizalom a legfőbb kelléke az emberi lélek tisztaságának és felemelkedési lehetőségének. Az ember nagyon gyenge és erőtelen ahhoz, hogy a maga erejéből meg tudjon tisztulni és fel tudjon emelkedni. Azért a Gondviselés úgy osztja el sorsában a megpróbáltatásokat, és örömeket, hogy egyensúlyban maradjon a lélek, bármily erősen hullámzik is az élet tengere, és dobálja a sors gyenge élethajóját. Van egy szál, bár erőtelennek látszik, és mégis erősebb minden hajókötélnél, mely nem engedi elsüllyedni, hanem a Lélek erejével egyensúlyban tartja még a legválságosabb sorsok közepette is, mert a láthatatlan erőt a láthatatlan Akarat kormányozza. És ez a láthatatlan Akarat az Élet Ura és Kormányzója. Ha a megtérő lélek ebbe a hatalomba fogódzik, akkor csodákon keresztül is kivezeti, és biztonságba helyezi azokat, akiket bűnei miatt utolér ugyan az Igazság Törvénye és szembe kell állnia a követelésekkel, de a Kegyelem is ott áll mellette. És könyörülő segítségével nem hagyja elveszni, hanem kézen fogva vezeti ki a káoszából, amelyet bűneivel, vétkeivel létrehozott. A káoszt neki kell beleilleszteni a rendbe, neki kell felbontani azokat a csomókat és hurkokat, amelyekben az egyenes

igazság fel lett tartóztatva, de ehhez a nagy, emberi természet meghaladó munkához csak az isteni segítség ígéretével lehet hozzákezdeni. Az isteni segítség nem is marad el, aki hittel kéri és önmaga akarátát az isteni Akarat alá helyezi. Mint ahogyan a rendes magaviseletű foglyokat a földi törvény is sokszor a büntetés kitöltése előtt szabadon bocsátja, úgy a láthatatlan hatalom Ura is megbocsátja az emberek vétkeit és megenyhíti a büntetést, sőt teljes kegyelmet ad, ha látja a lélek őszinte jóakarató törekvéseit. Ezt a kegyelmi ténytet, senki ki nem követelheti a maga részére, mert ezt a kegyelemosztást az Isten fenntartotta a maga részére. Erre nem szabad sem számítani, sem arra építeni, mert aki erre számít, máris messze esett a lehetőségek kimunkálásától. **A kegyelem a léleknek a jóhoz és igazhoz való teljes átállásának szól.** Hogy a földi testben ne dicsekedhessék senki a másik előtt az Úrtól való külön kegyelemmel, mert a tökéletlen lélek gyengeségében könnyen eljátszhatja a legnagyobb kegyelmi ajándékot is, ha elbizakodva ezt a magáénak hiszi, és szellemi gögbe esve, a maga érdemeinek tekinti és jogot formál hozzá. Azért mondja az Úr „**esőt ád mind az igazaknak, mind a gonoszoknak földjére.**” **Áldást ad egyformán, de „mindeneket megvesszőz, mielőtt fiává fogadja.**” És tovább: „**akit szeret az Úr azt megdorgálja**” - a földi testben nem engedi, hogy a „világ” elkápráztassa a maga hazug csillogásával, hanem a külső felől elfordítja figyelmét, és a belső felé irányítja. Hogy ott találja meg azokat a mennyei értékeket a szenvedésekbe és fájdalomba, a földi élet nem kívánatos járulékaiba elrejtve, amelyeket ha megtalált és felismerte benne a szerető atyai gondoskodást, akkor azokat többé már nem veheti el tőle senki. Azért ne sirjon, ne essen kétségbe senki a földi élet mostohasága miatt. Ideig-óráig tartó a megpróbáltatás ideje, de örök értékű békét, biztonságot és fokozatos boldogságot talál az a lélek, akinek ha nem is vezet útja az élet napfényes oldalán, de lelkében érezi az isteni kegyelem vezetését, mely lépésről lépésre biztonságosabb és valódibb talajon kíséri, amíg csak meg nem közelíti, el nem éri életének célját. Minden isteni Törvénynek engedelmeskedő léleknek találkoznia kell ezzel a céllal, amelyet, mint feladatot tűzött földi élete elé. Ezzel

elérkezik a lélek ahhoz az állomáshoz, ahol megpihenhet, és vágyai beteljesedhetnek. Sokszor már a földi életben elkezdődik ez a célhoz érés és megpihenés, mert sorsa megváltozik. Előbb beérkezik lélekben ahhoz a fordulóponthoz, mint földi élete lejár, mivel a Kegyelem segítette. Ezért a Kegyelemért imádkozzék mindenki, de ne essen kétségbe, ha nem kedvező az út. Mert ahol nagyobb és nehezebb a próba, ott a Kegyelem bőségesebben árad. És sokszor a legkietlenebbnek tetsző úton jelenik meg az Úr, hogy segítse, erősítse, bátorítsa az övéit, mert Neki gondja van minden egyes Benne bízó lélekre. Figyelemmel kíséri lépteit, és ha gyenge, felfogja, mielőtt elesne. Ha elesett, fölemeli és megtisztítja. De Rá kell bízni magát, és át kell adni a lelkét és életét. Azok, akik így élnek a földön, vagy így akarnak élni, azok felismerik egymás lelkében a kialakuló Krisztus-ábrázatot, azoknak cselekedeteikben fel kell ismerniük a krisztusi Szeretet Törvényét. Így gyakorolják a mennyei élet első kis szárnypróbálgatásait. Ez volna az eszményi gyülekezeti élet megalapozása a földön. De jaj azoknak, akik ravaszsággal, göggel, hazugsággal és megtévesztéssel visszaélnék egymás bizalmával. Befurakodnak egymás lelki és testi életébe, hogy abból a maguk részére bármiféle előnyt, vagy meg nem érdemelt hasznot húzzanak. Hogy mutassák a jót és cselekedjék a gonoszt. Ezeknek jobb volna, ha malomkövet kötnének magukra, és a tengerbe hajítanák őket, mert súlyos számadás várja az ilyeneket. Amilyen boldogító a kegyelem közeledése, olyan kétségbeejtő az eltávolodása az emberi lélek részére. Azért aki megismerte a Kegyelem áldásait, az fogadja lelkébe nagy áhítattal és alázattal, az legyen engedelmes az Isten akaratával szemben, mert ha a Kegyelem elhagyja, akkor a Természettörvény igazsága elmarasztalja. Isten veled!

A TEREMTÉS TITKAIBÓL: LÉLEK ÉS SZELLEM(*)

Senki nem emelkedhet önmaga fölé. Senki nem tehet mást, mint amit elébe adnak, hogy azt feldolgozza, mert a szellemnek a szabadsága kötött, amíg a földi testben él. A szabad akarat nem mindenki van tisztában, mert **a szabadakarát is lehetőségek ha-**

tárain belül érvényesíthető csak, és így ezzel eljutottunk a sokszor nagyon is szűkre szabott korlátok közé ékelt lehetőségek világába. De ez így van jól, mert a fejlődés, a lelki növekedés megvan, de hogy mi az eredmény, azt nagyon sokan keserű könnyek között szemlélik, amikor az összegzésekre kerül a sor. Azért mondom, hogy a „lelki” növekedés és „lelki” fejlődés, mert nem szabad ezt a szellemi fejlődéssel összetéveszteni. A lélek fejlődése törvény, és okvetlenül elérkezik egy bizonyos ponthoz, ahonnan visszatekintve, meglepődéssel néz az elért eredményekre, mert a lélek értelmi és érzelmi világában minden egyes étellel nagyobb világosság és nagyobb melegség az eredmény. Ennek hatásaképpen az emberré lett szellem, mindig jobbat, mindig igazabbat és szebbet képes létrehozni az anyagból, ha az eléje szabott útról nem tér le, ha a rábízottakat híven elvégzi, és nem tulajdonítja azokat az elért eredményeket az ő saját érdemeinek, hanem hálát tud adni igaz alázattal az úton vele együtt haladó isteni Kegyelemnek. Akkor ez a Kegyelem vele marad, tovább segíti és tovább egyengeti az utat részére. Azonban, ha ezeket az eredményeket a saját akaratából és ügyességéből kifolyóaknak tekinti, és önmagát túl nagyon felduzzasztja, gögijében felfuvalkodik, akkor a kegyelmet már nem tudja magához vonzani, és lassan elfogyatkoznak azok az erők a lelkéből, amelyekkel az élősdi lelkitermészeteket távol tudja magától tartani. A gögös magabízó léleknek meg kell aláztatni, hogy lássa gögijének nemkívánatos eredményeit, és eszébe vegye, hogy ha másképpen cselekedett volna, akkor jobb eredményeket érhetett volna el. Ez a belátás az önmaga lelkiismerete előtt az első jó irányba történő fordulat, ezzel már megállt a helytelen irányban való ténykedés útján. Most már új cél, új feladat, új irány ismerete és kidolgozása a fontos, hogy az erők abban az irányban fejlődhessenek. **Ez a fejlesztési korszak részben a szellemi életben, de nagyrészen a földi életben megy véghez, mert a földi életben egyidejűleg vizsgálják is.** A szellem mindig jobban urává lesz a lélek világának, és a megkezdett úton együtt fejlődik a szellem a lélekkel, azaz a lélek erői felett hatalmat nyer, és ezzel már a fejlődés irányát ő diktálja. A lelkileg felett egyéniség a világiakban nagyon hamar feltalálja magát, amit a testen keresztül a maga vágyai kielégítésére jónak lát, azt siet

megszerezni és törekvései mindinkább odairányulnak, hogy erőit ebben az irányban fejlessze. Mindez nem tudatosan történik, inkább az öntudat alatt, az ösztöni énben megy véghez. **A szellem, a legfelsőbb öntudat** - amíg nem rendelkezik elég tapasztalati tudással - addig nem tesz, és **nem is tehet semmit a lélek terjeszkedési vágyaival szemben, mert az élet szeretete mint hatalmas ösztön védelmezi a lélek mindennemű törekvéseit.** A tapasztalati tudás azonban már megtanítja különbségtételre és két külön fogalom alakul ki a tudatban: a jó és a rossz. Ami kellemes és jóleső, az jó; ami kellemetlen és szenvedtető, az: rossz. **E kettő között hányódik és súrlódik a legmagasabb öntudat, a szellem is, amíg a lélek a fejlődés lépcsőfokainak legmagasabb csúcsáig el nem ér, ahol egy utolsó nagy próbával legyőzi a bizonytalanság homályát, és a szellem teljesen átvilágíthatja a lélek legrejtettebb részecskéjét is, és: megszűnnek a tévedések és bizonytalanságok.** Amíg idáig el nem ért a fejlődés vonalán, addig sokszor téved és ennek következtében sokszor elbukik. Főképpen akkor, ha a maga erejére, a maga tudására támaszkodik az ember. **A szellem tehát amíg bűnben él, egyáltalán nem ura a léleknek,** vagyis önmaga énje felett sem tud uralkodni, mert a lélek életszeretete hordozza őt is a Lét végtelen óceánján. Amikor már megtanul kormányozni, akkor már ő irányítja, ő vezeti a saját kis világát az élet kifogyhatatlan szépségekben gazdag lehetőségei felé, hogy az ő lelke világának egyéni termékeivel is gazdagítsa a Létet. *A lélek, mint mondtam az élet ragyogását, visszatükröző fényes, csiszolt vagy még csiszolatlan gyémántszemecské, vagy fénylő napkorong, mely a belső fényt kifelé vetíti, és a kívülről reá eső sugarakat felfogja, és belső világában dolgozza fel. Ezzel növekszik és tágul, színesedik, és fénylő világosságot sugároz magából. Életet fogad be a nagy Mindenség életéből, és életet sugároz ki, mely életsugárzás megfogamzik a nagy Egészben, és eredményeket hoz létre, azok szerint az elvek szerint, melyek azokat a ténykedéseket elindították. Idáig jutva szükséges, hogy megmagyarázzam, hogy az elvek a legmagasabb „Én”-nek a teremtésre indító okai, melyeket az élet folyton megújuló és átalakító törekvései igényelnek, hogy mindig szebb és jobb, boldogítóbb*

alakulatok jöhessenek létre. Mindig újabb és újabb szükségszerűség áll elő, mely kiegyenlítésre vár, és ezek a szükségszerűségek már is bölcsőjévé válnak azoknak az elveknek, melyek szerint a teremtés kiteljesedik. Tehát a teremtés nem áll meg, hanem folyton terjed, ezek szerint a legmagasabb Én, a szellem bizonyos teremtő erővel és hatalommal rendelkezik. Azonban mivel fokozatilag nagyon nagy az eltérés szellem és szellem között, azért a mélyen alábukottak teremtőereje és hatalma egészen szűk korlátok közé van szorítva, mert fejletlen szellemi elveikkel tökéletlen elgondolásaikkal csak a káoszt hozzák létre. **A magasabb szellemi öntudat csak a lélek bizonyos tisztulási folyamatai után emelkedik ki az énből, és csakis akkor válik érzékennyé a más, tisztultabb szellemi befolyás iránt.** A sűrű lelki burok a maga tompaságával nehezen áthatolható a finomabb rezgéseknek, bár a természeti erők megérik ezeket a ráhatásokat, de az ezekbe beburkolt szellemek érzéketlenek ezekkel szemben. Azért szükségessé vált, egy közvetítő egyenruha, a test, mint külső burok, hogy azon keresztül a felsőbb az alsóval, a közeli a távolabbival ezen az egygyé tevő burkon keresztül egymásra hatást gyakorolhasson. A felsőbbtől a jó, az igaz, a megnyugtató, a bizakodást, reményt keltő hatásokat felvegyék, hogy a saját tévedéseiknek szenvedtető eredményei miatt ne essenek kétségbe, hanem tanuljanak meg hinni és remélni. És tanuljanak meg a jobb és igazabb elvek szerint élni, és dolgozzanak az önmagukban felszapodott rossz ellen, amelyet senki meg nem változtathat, amíg a lélek önmagában fel nem számolja őket. Ez az a nehéz küzdelem, amely minden magasabb öntudatra ébredt szellem részére nehezen elviselhető földi életet eredményez. Ez az a küldetés, melyet nagy készülődéssel mernek csak elfogadni a szenvedéseket ismerő szellemek. De nagy az eredménye, a visszahatása, mert ha a földön nehéz is volt a kereszt hordozása, de a szellemvilágban sok hála és köszönet egyengeti az utat a boldogság felé. Az elvek kormányozzák a világot. De a legmagasabb, a legdicsőségesebb elveket megismerni, és azok szerint élni, és másokkal megismertetni, az a legszebb feladat, ami egy testbe öltözött szellemre vár. Az isteni elvek kormányozzák nemcsak a világot, hanem az egész

világegyetemet. Ezeket ismerni és ezek szerint az egész lelket átformálni annyit jelent, mint a világegyetem szabad polgárává lenni. Az a szabadság már nem korlátozott, az a szabadság hatalom és dicsőség, mert a Lét tengerén nem téved el a saját téves lelki vágyaiban, hanem a szellemi fény tisztán tükröződik vissza lelkéből azokon az érzéseken, gondolatokon és törekvéseken keresztül, melyek a lélek bensőjében élnek és vannak. Ezek még akkor is értékesek, ha villámokat szórnak, mert nem a ravaszság sima kígyója csúszik-mászik egyik lelkéből a másikéba, hanem az azok elleni megsemmisítő fegyver, az igazság világossága, mint a villám úgy világítja át a lelket. De az egy élet csak rövid időre tartja fogva a lelket, és az emlékek sötét árnyai hamar elmosódnak a lélek faláról, mert más, színes és boldog eredmények rajzolódnak ki, mint hideg időközön a jégvirágok az ablak üvegére, úgy képződnek ki a jövő sokat ígérő képei. **A szellemet kihámozni sötét és foltos lélekburkából, hogy az az isteni elveket elfogadva, megvilágosodjék, és önmaga igyekezzék megszabadulni bűnös énjétől - hogy egy világos, tiszta lelki énből várhassa az önmaga és az egész emberiség boldog feltámadását: ez az én munkám,** és velem sok szellemeké, akik szánják a szenvedő, bűnös emberiséget, a félrevezető bűnös elvek áldozatait. Ezeket **a sötét elveket átvilágítani, és a tévelygőknek felnyitni lelki szemét, ez volna a spiritizmus munkája és célja, de nagyon belepte a por és pókhálóval beszövődött a haladás útja.** Most kicsit fárasztó még, de amint kisüt a nap, lesz segítség. Most Isten veletek!

A TERMÉSZETRŐL SZELLEMI SZEMEKKEL(*)

Befejezni nem lehet semmit ezen a világon. Aki azt hiszi, hogy valamit jól befejezett, az nagyon téved, mert a befejezésnek itt nincs sem ideje, sem tere. Itt a földi világban minden csak átmeneti, ideiglenes és kezdetleges, azért nem lehet befejezni sem. Itt folytatni lehet az abbahagyottakat, jobbá, igazabbá formálni lehet valamit, tökéletesíteni és közelebb vinni a valósághoz, de befejezni nem. Ilyen vágyakat ne is hordozz a lelkedben. A megkezdett munkát, azt igen, be fogjuk fejezni, úgysem sok kell hozzá.

(Hegy Beszéd.) Azon még fognak mások is gondolkodni és még fognak hozzá írni is, mert a korhoz kell egy kicsit formálni, hogy minden korban élők valamennyire fel tudják használni azokat az igazságokat, amelyek lényegükben sohasem változnak, csak a külső formájuk alakul át, úgy mint a szellemi lényeg, amely a maga valójában megmarad annak, ami, de a külső burok, az mindig más, mert annak a változás a törvénye. Ha pontosan megfigyelitek a természetet, meg kell látnotok, hogy a fák levelei is napról napra mások lesznek, színben, formában, erezésben különböznek egymástól. Még a gyümölcs sem egyforma. Színben, alakban, ízben és zamatban különbözik egymástól, ha egymás mellett nőttek is. Ez az örök változata mindennek, mert ha észrevétlenül is, de **haladni kell mindennek és tökéletesedni kell a lényeknek. Jóllehet a lényeg nem változik, mert mindez az eshetőség benne van. Azonban a lényeg törvénye kényszeríti, hogy mindazt, amit magában hordoz kivetítse, és hatásokat hozzon létre. Ezek a hatások viszonyhatásokat keltenek - enyhébb ütközéseket is mondhatnánk, - mert a természet nem okoskodik mint a szellem, hanem mindent őszintén tár a szemlélő elé.** Ezek az ütközések már komoly megmozdulásai az erőknak, melyeket a „lényeg” magából létrehozott. A természetes világ hű tükörképe a szellemek, és ennél fogva az emberek világának. Az egész természet a szellem másolata. Azé a szellemé, aki nem lefelé, hanem már felfelé próbál fordulni. **A „természet lelke” is a benne rejtőzködő szellemi lényeg szerint ad magáról életjelt.** Így, megjelenése szerint, a természet lehet szép, gyönyörű, lelket felemelő, imádságra hangoló, tiszta, boldogságot, meglepedést, áldást hintő; de lehet borzalmakat magában hordozó, félelmetes, gonosz, pusztító, szenvedést okozó, amilyen az őt létrehozó szellemi lényeg. Az ellentétből származó megjelenési formában élő „életelv” küzd egymással, hogy az önmaga életének biztosíthassa az életlehetőséget. Azért ellenségeskedés folyik a legkisebbtől a legnagyobb formában élők között. Ellenségeskedés van a növények között egymással, és az állatok között egymással. Ellenségeskedés az állatok és növények között. A fejlettebb értelmű, az erősebb legyűri a fejlettségben hátrább állót és az erősebb elpusztítja a gyengébbet. A természetben nagy harcok

folynak a lét fennmaradásáért. A forma kialakítása és megtartása ádáz küzdelmeket okoz a benne élők között, mert bár értelmében felfogni nem tudja, de érzésében őrizi az összetartó törvény erejét és hatalmát. Érezi, hogy minden alakulat, minden forma elmúlásra van ítélve, amíg a maga természetének és formáinak tökéletességét el nem érte, és az örökkévalóság nagy törvénye fel nem veszi és át nem olvasztja magába. Azért van a tökéletlenség világaiban az „élet” már megjelenésének pillanata előtt halálra ítélve, mert az ellentétes eszmékkel és elvekkel már születése előtt, megfertőzte magát. Nem tudatosan, csak a természetre való egybeolvadásával. Az ellentétes elvek ugyancsak természetet, vagyis a természet lelkét hozzák létre, amely lélek az elveknek megjelenési formát alakít, és időleges lejáratí határt szab. S ezalatt, míg az az erőmennyiség ezek között a határok között lefut és beleolvadhat más, fejlettebb alakulatok erőtömbjébe, a megfertőzött élet tisztul, javul és a tudat világosodik. Az ellentétes elvek fakulnak lassan, elvesztik eredeti ellenálló erejüket, mert szelídebb hatású elvek természetével vegyültek, és így kifejlődik a lélek egy olyan öntudata, mely a jóval minden megjelenési formában áthatolhatóbb. Végül az ellentétes elvnek utolsó foszlánya is lemarad a kialakult formáról, és a természetet képező erőkből és formákban megjelenő „élet” részére megszűnik a halálban való átalakulás törvénye. Magasabbrendűvé válik, többé nem a Természettörvény uralma, hanem a természetet vezető magasabb lényeg fennhatósága alá tartozik, s a szellemi elvek hordozóinak szolgálatába kell szegődnie. A „természet lelke” átalakul a „természet szellemének” kifejező alakjává, és fejlődési útján már a természetet átformáló gondolatok és cselekvések összekötőjévé válik. A szellemek világaiban, mint valóságok, időleges életet is élhetnek, s ahogyan a gyorsabb hullámműködés életlülketés hol testbe zárja, hol felszabadítja a test szenvedései alól, már bizonyos lelki önállóság, derengő öntudat-alakulat képződik, ami egyben tartja az erőket és az élet kiteljesedése felé ösztönzi. Az állati életek felfejlődései ezek, mely állapot alatt az összetartozókhoz való kapcsolat igen erős, mert érezi, hogy önálló erőinek forrása a közösségből árad. A természet erői tartják egybe a fajokat, az alakulatokat, és ezeket az erőket a „szellemi” vezető elvek alakítják a nagy egészhez,

hogy hézag ne képződhessen. A nagy és szép összhang, mely a világegyetem minden pontján összeolvad, ennek a természetet vezető elvnek a munkája. Minden világtest határait - a legfinomabb változatokban - ezek a természetes erők övezik, ezek nyúlnak ki messze a világtest légköréből, hogy hidat alkossanak más világtestek természetes kisugárásaival. Mindennek, ami van, a nem látható lelke benne él ezekben a megtisztult formákban, és a szellemi elveknek el nem képzelhető formai megnyilatkozásaiban él a természet lelke, a szellemek szolgálatában. Mint engedelmes, szerető, jó gyermek alkalmazkodik azokhoz a gondolatokhoz és érzésekhez, melyeket felfog, hogy azokat valósággá tegye. A természet is elérkezik a maga paradicsomába a szellemmel, aki azt magából életre keltette. De ha egy pillantást vetünk az ellentétes elvek által megfertőzött életalakulatok világába, és ha a félelmek, rettegések hazáját csak messziről szemléljük is, felébred a lélekben minden szánalom az elkárhozottak iránt, mert bár nem tudják és nem akarják, de mégis minden gondolatukkal, minden bosszúálló elhatározásukkal egy-egy villogó szemű vadállat alakjába öltöztetett érzésük jelenik meg. Minden alattomos hazugsággal, lépre csaló hízelgéssel, rágalmozó rosszindulattal tudatosan elindított ártó beszéddel: kisebb- nagyobb kígyók, undok varangyok, mérges bogarak és egyéb ártó - még ki nem teljesedett alakú, határozatlan formák nyernek életet, és indulnak útnak, hogy ártsanak. Azonban ha nem találhatnak célhoz, mert még nem érett meg az ártásra, vagy érdeme nincs rá, akkor azok visszatérnek, és mivel nem tölthetik be kívül feladatukat, a saját létrehozójukat támadják. A természet vad bogáncsai, tüskéi, mérges növényei mind az emberi lelkek ártatlan teremtményei. De az elvek, a lélek megfertőzött, helytelen irányban történt okoskodásai szerint keltet életre. Az elszaporodott konkoly elnyomja a búzafajok kifejlődési lehetőségeit, a bűnökre való hajlandóság elnyomja a jó és igaz elvek utáni vágyat és törekvést. Kevés hely marad a lélekben a jóval való benső összeforradásra. A konkoly - a bűn - elhatalmasodik, és a táplálékra való igazság kivész a lélekből. Felveri a gaz az ilyen lélek természetét, meggyökeresedik benne és hiába akarja, nem tudja kiirtani. Isten veled!

A BELSŐ VILÁG HELYES KIÉPÍTÉSE(*)

Mindig mondtam neked, hogy sohasem szabad hátrafelé tekinteni a földi életben, hanem csak előre. Mert amit magunk mögött hagyunk, az nem érdemes másra, mint emlékeztetőnek, hogy azokkal a szenvedésekkel együtt láthassa a szellem az elhagyott tévedéseket is, melyek ezeket nyomon követték. Mindennek csak az a célja, hogy a szellem a kísértés idején tájékozódni tudjon. Amikor már ezeken is túl van, és próbája diadalmasan befejezést nyert, akkor már erre sincs szüksége többé. A jövő, az sokkal érdekesebb, ha a szellemnek van már némi tőkéje, amit földi élete tartamára befektetett, és már-már bizonyos kamatokat is élvezhet. A kamatokat biztosítja az a lerögzített cél és igazság, mellyel a lélek a maga erőivel is hozzájárul, hogy az azokban a másik lelkekben ne csak alkalmi elméletekként szerepeljen, hanem cselekvésekkel is megrögzítést nyerhessen. Ha ezek a cselekedetek még némi lemondással és áldozattal, vagy éppen szenvedéssel járnak is, és a lélek mégsem tántorodik meg, hanem tudatosan is vállalja az eszmények iránti hűséges ragaszkodásból, akkor már jelentős sikereket könyvelhet el a maga javára, még akkor is, ha mellette valami kis félrefogások történtek. Az emberi lélek gyenge, és felettebb tőkéletlen állapotában képtelen a jót a rossztól az első pillanatokban megkülönböztetni, és így sokszor elveti a jót és a rosszat cselekszi jó gyanánt. Természetes, hogy amilyen az elvetett mag, csak annak megfelelő gyümölcsöt hozhat eredményképpen. Így nagyon sokszor a legjobbnak hitt dolgokból rossz eredmények jöhetnek. **Azért az embernek igen fontos a megkülönböztetés ismeretét is megtanulni, mert hiába a jóra való készség, ha nem tudja helyesen elkezdni sem.** Amíg ezt megtanulja, addig sok tapasztalatot kell keresztül mennie. Ezek pedig legnagyobb részben fájdalmas tapasztalatok, kevés jó eredménnyel, azaz olyannal, melyben már sikereknek örülhet. A sikereknek még csak a magvai vannak ezekben elvetve, és bizony annak még ki kell kelni, növekednie kell, és amikor már kifejlődött mindenképpen, akkor jön csak a virág és gyümölcs. Ez már azután mindig meghozza a maga jó eredményét, ha rendszeren ápolják és gondozzák. Ilyen az emberi életben is az eredmény. A jó és nemes

magnak előre el kell készíteni a talajt: a lélek talaját. A lélek természetének összetételétől is függ, hogy az isteni erények nemes magvai kikelnek-e és tudnak-e fejlődni? Az első lelkesedés mámorában mohón kapnak sokan a meggyőződés hatása alatt az isteni igazságok után, és némi megtérés is mutatkozik. Sokszor megeltűzött formákkal éppen az ellenkező hatást keltik, mint amit szeretnének és óhajtottak volna. Természetesen ezek vagy elkedvetlenítik a lelkesedőt, vagy éppen dacossá teszik és csak azért is, még nagyobb lendülettel vetik bele magukat a mások megnyerésének kimunkálásába. Kifáradnak, összetörnek a sikertelenség miatt, lelkesedésük elhalványul, és vele a munkálkodási és javulási vágy is kihűl. Ezek az első tökéletlen szárnypróbálgatások, melyek legtöbbször csalódásokat hoznak az emberi léleknek, aki kifelé akar hatni. A külső világba akarja kivetíteni belső érzéseit, hogy onnan megsokszorozódva kaphassa vissza azokat. Gyors eredményekre rendezkedett be a felületes, hatni vágyó lélek, és mivel az ő lelkében örömet és lelkesedést váltott ki, azt remélte, másokban ugyanazt az eredményt fogja látni. **Itt még nem lehet bűnről, vagy éppen tévelygésről beszélni sem, csak nagyfokú tökéletlenségről. Jót akart, érdek nélkül cselekedett, de nem tudott számolni a következményekkel, mert nem ismeri a más emberek lelki világát. Nem tudja el sem gondolni, hogy a másik lélek egy másik világ.** Nem ismeri a másik lélekhez a bejáratot, nem tudja milyen érzések, milyen gondolatok behatása alatt áll. Türelmetlen, és elfelejti, hogy ezzel kockára teszi saját örömét, saját boldogságát, mert lehetséges, hogy a másik lélekben egy már kiépített határozott ellenállással találkozhat, melyen megtorpan a legigazabb jóakarát is, és kudarccal végződik az örömmel szánt jócselekedet. A visszahatás lesújtó ereje szétrobantja a szépen felépített reményt és a hirtelen lelkesedéssel megalapozott hitet, mielőtt még megerősödhetett volna. Ez az eredmény szomorú és lesújtó. Pedig a lélek a legszebb és legigazabb jóra törekvését adta bele. Azonban ha nem is bűn, nem is hiba, nem is önzés, csak a tudat alatti én még tökéletlen ismerete hozta a rossz eredményt létre, akkor más oldalról kell megpróbálni megközelíteni az igazságot. *A megközelítés abban áll, hogy az*

ember tanuljon meg belső világában örülni, bánkódni és szomorodni, mert a belső világban átélt érzések alakítják át az egész lelkivilágot. Belső lelkivilágával kapcsolódik az ember Istenhez és az egész láthatatlan világhoz. A belső lelki világnak kell valamely eszméhez átalakulnia, hogy annak munkájában hathatás részt vehessen. Ha ez a belső lelki világ nem tud magában olyan határozott alapot kialakítani, amire tovább lehet építeni, akkor hiába minden akarás, minden lelkesedés, minden erőpazarlás, csak romokat épít, amelyek nem nyújtanak semmit, sem a jelenben, sem a jövőben. Csak csalódás vár minden próbálkozás után az ember lelkére.

A munka eredménye nem azonnal látszik meg, a kezdet kezdetén, hanem mikor már jelentős előhaladást tett meg a lélek. A példát folytatva most a másik oldalról megvilágítva szemléljük meg, hogyan cselekszik a tapasztalatokban már gazdag lélek a maga elgondolása szerint, ha hitének megerősítésére valamely meggyőződést kapott. Legelőször is örömét az ő Teremtője elé viszi, hogy hálaadással dicsőítse az Urat, Aki megajándékozta ezzel a mennyei kincssel. Azután örömeivel befelé fordul és lelkében feldolgozza, minden oldalról átvizsgálja, hogy megismerje valódi értéke szerint, vajon az csak egyedül neki van-e szánva, vagy mások részére is támogatást jelent-e a hitben? Amikor mindezzel tisztában van, és úgy látja, hogy nagy igazság birtokában van, akkor először csak azokkal közli, akik hasonló érzésben és törekvésben vele egy irányt követnek, hogy azok is minden oldalról megszemlélve, egyformán gyönyörködjenek a felismert isteni ajándékban. Ha az ajándék olyan sokoldalúan kifejezőképes, hogy többen megtalálhatják benne lelki épülésüket, akkor közzé lehet tenni a nagy egész részére. Még akkor is számítani lehet és kell arra, hogy lesznek többen, akiknél valamely kikutathatatlan oknál fogva ellentétes hatást válthat ki. De ha ebből több a haszon mint a kár, akkor ezt vállalni kell. Ezt az ellentmondást el lehet, és el kell tudni viselni azzal az alázattal és azzal az Istenben való bizalommal, amely ígéret szerint megadja a jónak jó eredményét, a rossznak pedig a rossz eredményét. Tehát ismét csak a hit. Az Isten kezébe helyezett, lelki vezetésben való megnyugvás adja meg azt a kitartó erőt, hogy mind a jóban, mind

a rosszban rá kell bízni az embernek magát erre az isteni vezetésre. Éberén figyelve arra, hogy az isteni akarat ellen ne cselekedjék az ember. A tévedésektől, a hibáktól a legjobb ember sem mentes a földön, mert mint mondom, maga a tökéletlenség és a tudatlanság magában hordja ezeket az eshetőségeket. De **azért mondja az Úr, hogy szüksége van az embernek arra, hogy szüntelen imádkozzék. Azaz sem érzésben, sem gondolatban ne távozzék el az Istentől, mert éppen a tökéletlenség állapota folytán, könnyen beleeshet az önhittségbe. Ez pedig már egy önmaga által bereteszelt ajtó. Egy magánzárka, melyet még a Szentlélek sem nyithat ki, csakis az nyithatja ki, aki önmagát bezárta. Ennek a zárnak a kulcsa egyedül csak az alázatosság, a belátás és beismerés.** Azért képeznek a hasonló törekvésű lelkék egységet, hogy ebben az egységben a többféle természetű lelkeknek a folyton vibráló fényében hol az egyiknél, hol a másiknál csilloghasson fel pillanatokra a lélek csiszolt lapján a Szentlélek megvilágosító sugárzása. *Ez a célja a gyülekezeti életnek. A mennyei fénynek ezért a pillanatnyi felvillanásáért érdemes, hogy mindenki levesse magáról az emberi énben felhizlalt tudományát, és önmagáról alkotott hízalgő véleményét, mert az Úr olyanokat keres, akik, ha nagyok is, kicsinyekké tudnak lenni, hogy az Úrnak Lelke megnyugodhasson rajtuk.* Mert ha még olyan nagyot művelt is valaki, az Úr az, Aki megértékeli a cselekedeteket. Azért senki ne akarja még az úgynevezett jót sem felettébb, mert minden az Úrnál van, Aki a kicsit és a keveset sokra értékeli és a sokat kevésre. Mert az emberi én a saját akarata szerint akarja a jót és nem engedi, hogy az Úr akarjon általa. *Azért mindenki az engedelmisségben legyen nagy, a türelemben legyen gazdag, hogy az Úrnak Lelke megkereshesse a Neki tetsző időben.* Most Isten veletek!

KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT ÉS AZ Ő IGAZSÁGÁT! (MÁTÉ 6:33) (*)

Nagyon gyenge eredményeket látok a jóban köztetek, úgy mondhatnám, hogy a legjobb akarattal is alig lehet csak valamicskét felfedezni. Pedig amilyen az eredmény, csak olyan mértékkel

mérnek mindenki részére. A mértéket mindenki magában hordozza. Ki mennyit tud áldozni az igaz ügy érdekében, azzal a mértékkel mérődik minden jó a részére. **Nincs semmi ingyen, nincs semmi a pazarlás jegyében. Mindennek értéke van, és ami érték, arról el kell számolni az Igazság Törvényében.** *Az Isten ingyen való kegyelméről beszél ugyan az írás, de ezt nem szabad úgy értelmezni, mint valami pazarlásra szánt dolgot, amiről nem kell senkinek elszámolnia. De igen is, el kell számolni, mint valami olyanról, amelyet az ember még a maga tudatlanságában nem ismert fel, és nem ismerte annak értékét.* De nem is tett ellene semmit, hogy annak hatóereje elé gátat vessen. Ez mondjuk még nem bűn, de nem is erény; sem dicséret, sem megrovás nem jár érte, de semmi előnyt, vagy hasznát nem élvezheti a lélek. Azonban, amikor a lélek már kezd a tudatlanság ködéből kibontakozni, és a valót a valótlanról kezdi megkülönböztetni, és felismerve a jót, szeretné a maga érdekében felhasználni, de önmagából még semmi jót nem tud beleadni a világot fenntartó igaz jó Törvényébe, de annál több rosszal sűríti meg az erőket, akkor már szemben találja magát elkövetett cselekedeteivel. Amíg a tudatlan lélek a maga ködös értelmével csak az egészen vastag eredményekben ütközhet meg, addig a tudatos rosszat cselekvő lélek már mélyebb sebet kap, mert lelkébe is belehasít az az eredmény, amivel szembekerült. Így kell annak lennie, mert csak ez az egyetlen tanító mód van a bűn, vagyis az ellentét elvének a gyökeres kiirtására. Ez pedig a teljes igazság, hogy az emberi lélek megismerje a jót, hogy azt követve annak boldogító eredményeit élvezhesse, vagy megismerje a rosszat és meggyőződjék annak szenvedtető következményeiről és kerülje el azt, mint a legnagyobb veszedelmet. Amíg nem ismeri azt olyannak, és nem fél, nem retteg tőle, addig az első csillogó ígéretnél már is elveszti mérlegelő képességét, és könnyen félrelép, mert a kísértést nagynak, hatalmasnak érezi és nem tud ellenállni. Ez az a nagy törbe ejtő hatalom, mely megpróbálja az emberi lelket egészen addig, amíg diadalmat nem tudott aratni a kísértő gondolat és érzés felett. **A kísértő ezer és ezer formában ott ólálkodik az emberi lélek körül. Nem mint egy személy, vagy külön e célra küldött szellemi egyéniség, nem. Hanem a gondolati és érzelmi világot körülengő lelki**

erők tömege, melyet a lélek magához vonz, és erőit azzal táplálja, azzal cseréli, szaporítja. Mint a levegő, amelyet az emberi tüdő beszív, és éltető elemeit felhasználva ismét kibocsátja magából, úgy az emberi lélek is a maga természetének megfelelő gondolat és érzésvilágot vonzza magához, öntudatlanul akaratlanul. A hasonlóknak vonzzák egymást, és ez a vonzás teremti meg a szférákat, a földön a fajokat, az éghajlatokat, melyek mind egy központi erőszabályozó törvény hatalma alá tartoznak. Mivel a hasonló érzések, hasonló gondolatok vonzzák egymást, hasonló természetű lelkek termékei is összevonzódnak, tömörülnek. Ebben az erőegyüttesben forrnak, tisztulnak, javulnak, és ezekben a tisztult erőhullámzásokban érnek meg a jobb, igazabb tisztább gondolatok és érzések elfogadására, mely könnyebb fajsúlyánál fogva mindig felette kerül el, és egyformán sugárzik alá a ködösebb, homályos burkolatokon keresztül. Ez egy láthatatlan világ, melyben az ember él, de nem tud róla. Az alacsonyabb rendű érzések és gondolatok már egészen a test szféráin keresztül hatnak a lélekre, mert mindent csak a testen keresztül érezhet az ember, amíg lelkülete idetartozik. A megrontott testi erők leginkább a lélek tudatlanságából és félrefejlett törekvéseiből keletkeznek. A Természettörvény örökösödik azok felett, hogy teljesen meg ne romoljanak, azért a különböző betegségek alakjában új átképződés indul meg a testben már, hogy a lélek kénytelen legyen önmagával foglalkozni, és a hibás részeket javítás alá venni. Ez a folyamat nagyon sokszor a halál előtt kezdődik, és a test halála után fejeződik be, mert a halál utáni gyógyulás már nagyon kellemes új életbe vezet a lelket. De a nagy feladat csak a teljes átértékelés és felismerés után nyer megoldást, amikor a lélek az ő maga belső világában mindent „tudatosan” a maga megfelelő helyére rendez el, és elkészül az újabb vizsgára, az új emberi életre. Latba véve minden megszerzett ismeretét és tapasztalatát, szembenézni készül hibáival és bűneivel, tévedéseivel, hogy azokat a hatásokat, amelyeket ő hozott mások lelkében létre, önmagában dolgozza fel, és a sok rosszat átszenvedve, jót adjon helyette a világnak. Az emberi természet erre képtelen, mert **a lélek a maga nehezen átforgalmazható erőivel ellenáll, és bármilyen nagyon szeretne a**

rossztól szabadulni, önmaga fölé nem tud emelkedni, mert önmagából jót nem tud előhozni, csak ha az isteni kegyelem megtermékenyíti a lelket azzal az isteni Jóval és Igazzal, melyet nem a lélek termel ki magából, hanem az a kegyelem, amit odáig nem ismert, nem tudott. A természetes jó, amelyet az ember sokszor elpazarol - mert ennek értékét nem ismeri - elmarad az életúton, csak a nemkívánatos, a szenvedtető igazság kíséri élete során. Az ember zúgolódik, elégedetlenkedik, üt-vág maga körül, elragadja a kívánatos javakat másoktól, mert az életigényei nagyok és kielégíthetetlenek. Dicsvágya mohón tapad minden kielégülési lehetőségre, és mindenütt kudarcral végződnek kísérletei. Vad irigységgel tekint mások sikerei felé, és keserű haraggal és bosszúval eltelve nem tudja az igazi okát fellelni önmagában. Ezekről az érzésekről nem mentes még sokszor az a lélek sem, aki már a javulás útjára lépett, de az isteni jó és igaz még nem tudott tért hódítani a lélek természetében. Még nem tudta lefékezni az erőszakos előretörést, az önhittséget, az önzést. És az indulatokat, nem tudta magában a benne lévő jóval elerőtleníteni. Újra és újra visszaesik bűneinek hatalmába, melyeknek súlyos következményei felsorakoznak haladási útján. Csak az isteni kegyelem segíti előre, hogy az elhatározásaiban megerősödjék a nagy jóra való törekvés, és a hatalmas, támogató erőhullámmal hatására a tiszta szellemi belátásra való elfogadó hit és alázatosság felnövekedjék a lélekben, s így a próbákon diadalmas győzelem legyen az osztályrésze. **Minden leküzdött rossz elsenyved és elenyészik a lélek természetében, és helyette a jó és igaz a maga tisztaságával terjeszkedik és növekedik.** Végül a lélek természete teljesen átváltozik, és megtisztul a bűntől, a hibáktól és a tévedésektől. Nem jelent kísértést többé az igaztalan, mert a lélekben már meggyógyult az utána való vágy. Az igaz jó eredménye - bár még nincs birtokában -, több örömmel tölti el lelkét, mint a könnyen elérhető hamis jó, amelyet a csábító csillogtat meg előtte, hogy bűnbe vezesse, mert a hit és a reménység ígérteét bírja. Könnyen ellent tud állni, sőt ha kell, szenvedni is tud a jóért és igazért, mert az Úr Szentlelke képesíti erre. A jó és igaz szolgálatában sebesüléseket kapni, méltatlan megaláztatásokat, üldöztetéseket elsen-

vedni, már a kiválasztottaknak kijáró dicsőség. **Mindent csendben eltűrni és elszenvedni az emberi felmagasztaltatás példája.** Senki önmagától ezt végig nem cselekedheti, hanem a lélekben felerősödött hit erejével magához vonzott isteni erők segítségével emelkedhet fel azokba az érzés és gondolati világokba, ahol ennek a hazája van. **Ide pedig mindenki eljuthat, mert mindenki imádkozhat, mindenki kérhet erőt, mindenki kinyithatja lelke ajtaját, hogy az isteni kegyelem világossága és ereje behatolhasson** és ahová az életet újjáteremtő isteni erők behatolnak, ott a bűn élősdi miazmái elpusztulnak. **Aki milyen gondolati erőket vonz, olyanok veszik körül. Keressétek Isten Országát és annak igazságát, akkor ezek tapadnak lelkeitekhez!** Ezek vezetnek, ezek világítanak, ezek titkokat fedeznek fel, ezek sok rejtett dolgok ismeretéhez vezetnek, és így minden megadatik azoknak. Sok úgynevezett „karma” feloldódik, mert az Isten nem gyönyörködik a szenvedésekben, **hanem gyönyörködik az odaadásban, a hűségben és Feléje siető gyermeki szeretetben és bizalomban.** *Megbocsátja a bűnöket, eltakarja a hibákat, éppé és tökéletes teremtménnyé formálja át a lelket. Boldoggá formálja az életet, áldásaival árasztja el azokat, akik Reá bízzák magukat, mert Ő jó, és Őtőle csak jó származik. Azért emelkedjék fel a lelketek érzése Őhöz, hogy eláraszthassa segítő kegyelmével lelketeket.* Isten veletek!

A BÖLCSESSÉG SZÜKSÉGESSÉGÉRŐL(*)

Gyermekem, láttam, nagyon elernyedtem reménységgel vagy mostan, mert a világ nyomorúságának árnyéka reád is rádvetődik. Ezen ne búslakodjál felettébb, mert ennek így kell lenni, hogy az ember ne vonhassa ki magát a nagy közösségből. Nem az a karma, amit a gonosz a magából beleszór a világba, és azt mindenkinek szenvednie kell, hanem az, amit az egyéni lélek a magáévá tesz belőle, a maga egyéni hasznára fordít a mások nyomorúságából és ebben örömet leli; mások szenvedései nem indítják meg, hanem hideg szívvel taszítja bele a nyomorúságba. **Akinek lelkében nincs szánalom és irgalmasság, az nem számíthat a**

maga részére sem erre, mert mindenki csak azt kaphatja vissza, amit belead a világba. Azért szükséges, hogy az Igazság mérlege az egyensúlyi helyzetet megmutassa, hogy semmi eltúlozva ne legyen, mert minden, ami elveszti az egyensúlyt, már nem lehet jó és hasznos az eredményeiben. Mindennek megvan a rendes mértéke. Ezt ugyan nem igen ismeri fel a földi ember, de azért valamiképpen mégis megközelítheti bizonyos bölcsességgel. Ezért a dolgoknak igazságos megítélését csakis az érett lelkű, bölcsességre eljutott embertől lehet várni, aki bele tudja magát képzelni és élni azokba az elgondolásokba, amelyek még mielőtt megvalósulnának, már eleve vagy elvetve, vagy teljes erővel támogatva lesznek a láthatatlan történések síkjain. **A bölcs ember gondolkodik és érez mielőtt az anyagban bizonyos dolgok megvalósulnak. Azonban a bölcsesség híján lévők még ha jót akarnak, akkor sem képesek azt a jót kihozni, amit szeretnének, mert nem tudnak helyesen érezni és gondolkodni, csak a saját rövidlátásukkal, a maguk érdekei szerint képesek jót vagy rossz következtetéseket levonni. Így nem tudnak igazságosak lenni.** *Szükséges az, hogy az emberi lélek még akkor is lássa és érezze az elrontott dolgok következményeit, ha nem is szolgált rá, ha nem is volt része a szenvedtető következmények létrehozásában, hogy lelkében az Igazság mérlege egyensúlyban maradjon.* Nehéz ezt megérteni, és nehéz ennek a végére járni, mert a földi élet csak annyi, mint egyik kilométerkönek a másik után következése a gyorsvonal utasa előtt. Sokszor alig változik a táj, és csekély eltéréssel egyforma az életút. Azonban, aki élénken részt vesz a lelki fejlődés minden fokozatán azoknak a különböző feladatoknak a megoldásaiban, amikkel, mint mindig ismeretlenekkel és újakkal találkozik, az látja, hogy minden helyesen megoldott feladat után mennyivel mélyebben tudott behatolni az emberi lélek titokzatos világába. Ez a nehezen kikutatható ismeretlen világ mennyi lehetőséget és eshetőséget hordoz magában! Mennyi fényt és mennyi árnyat képes magából kivetíteni. Aki mindezt megérti, és helyesen, egy irány felé tudja tömöríteni ezeket az érzés és gondolat tömegeket, az nagy munkát végez, nagyobb, mint a piramis-építők, akik a világ végéig tartó építményt hoztak létre, hogy az ő koruk szellemi nagyságát hirdesse

a föld lakóinak. Ez a szellemi nagyság és előkelőség csakugyan megvolt a maga idejében, de le is tűnt, el is merült az idők és korok rommá vált dicsőségével együtt. Új kor, új szellem-csoport, új feladatokkal töltötte be a földet, és a régi nagyság emléke ugyan fennáll, de szellemi hatóereje nem uralja a világot, és nem keresi fel egyetlen lélek sem azzal a szent áhítattal, amely kiemeli a lelket a hétköznapi munkában görnyedő járma és gondja alól. Tehát, amit az anyagban lerögzít, amit az anyagban hozott létre a földi ember, csak a por és hamu dicsőségére építette fel, csak annak időleges tündöklését és lemúlását hirdeti. De amit az örökké élő lélek számára munkálkodik, azt nem mossák el a különböző korok születésének és elmúlásának változásai, mert a lélek korokon és változatokon keresztül megtartja a maga részére azokat az emlékeztetéseket, melyek a jobb és igazabb eszmék felé vezették. Könnyebbülést hoztak a szenvedésekben, reménységet nyújtottak a kétségbeesésben, egy kis örömet, egy kis vigaszt jelentettek az elkeseredés és szomorúság idején. A szegénység és megpróbáltatások idején a nélkülözések komor napjaiban egy kis segítség és célhoz juttatás a legkeményebb szívekben is a „Jobb” érzést hozza felszínre. Egyszóval az igaz jó érzésből létrejött jócselekedet, vagy a jóra hangoló nemes és szép művelése, mely a szívekben visszhangot kelt a jóra, az Isten Igéjének örökérvényű Igazságainak hirdetése szóban és cselekedetben, ezek mind nagyobbak és maradandóbbak, mint a nagy tudományok, melyek a mulandó dicsőség és nagyság szolgálatába szegődtek. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a földi élet célját hanyagolja el az ember. Hiszen egyik földi élet után következik a másik, a maga újabb feladataival. **Ezért kell a bölcsesség, hogy az embert ne kapja el a jelen kedvező, vagy kedvezőtlen behatása, hanem tudjon mérsékelt lenni mind a kedvező, mind a kedvezőtlen állapotok idején.** Tudjon felülemelkedni a külső világ hatásain, és tudjon számot adni önmaga ellenőrző énjének mindenről ... és tudjon olyan nyomokat maga után hagyni a világban, hogy akik őt, az ő igazságát, követték, el ne tévedjenek, hanem megtalálhassák az előttük ragyogó fényben tündöklő célt, mely felé törekedtek. **Azért kell azoknak is végig járni a homályos utakat, amelyeket a töké-**

letlenek, a tévelygők, a bűnösök tettek homályossá és kietlenné, hogy az utánuk jövőknek megvilágosítsák bölcsességükkel és az Isten Szentlelkének világosságával. Mert az isteni Lélek csak azokat tudja megvilágosítani, akiknek lelke több oldalról megcsiszolódott. Csak ezek a lelkek tudják az isteni Igazságot, ha nem is teljes fényel visszatükrözni, de hasonló formában, az emberi értelemnek felfoghatóvá tenni. **Ezért kell, hogy a vezető ismerje az életnek nem csak az elméleti, hanem a nyers, gyakorlati oldalát is.** Mert amíg csak elméletileg ismeri valaki az élet rögzös útját, addig könnyebben átsiklik azokon az akadályokon, amelyeken a tájékozatlan lélek könnyen elbukik és öszszezúzza magát. *Mert könnyű elméleteket felállítani, de megvalósítani még az sem képes, aki azt elgondolta. Mert nincs két mindenben azonos lélek, és nincs két egyformán azonos sors. Nincs két egyforma feladat és nincs egyforma megoldása sem. Mindenki csak önmaga tudja a saját feladatát megoldani, és ez a megoldás képezi jövő sorsának alakulását. De a feladat felismerése és a megoldás mikéntjének helyes megválasztása attól függ, mennyi bölcsességgel fog hozzá, milyen felkészültséggel rendelkezik. Ezt a felkészültséget a léleknek magának kell megszereznie, szorgalmas tanulással és a tanultaknak belső átértékelésével, hogy amikor itt van a próba ideje, akkor ne álljon készületlenül.* Sokan azt hangoztatják gögösen: miből térjek meg? Hiszen én már régen megtértem, én már régen nem tartozom a tudatlanok közé, ismerem a törvényt és követem, amennyire tőlem telik. Ez az önáltatás a legjobb módszer az egyhelyben maradáshoz, és ez a kerékkötője a haladásnak. **Én azt mondom, mindenből meg kell térni és mindennap meg kell térni, mindennap keresni kell az Igazságnak Lelkét, hogy megvilágosítsa az emberi lélek útját és célját, hogy elérhesse azt.** Rávilágítson azokra a tévedésekre, melyek nyomon követik még a jóra törekvő emberek szándékait is, ha nem bízza magát teljes egészében az isteni Vezetésre. *Tehát az élet apróbb, nagyobb problémáinak a helyes és tökéletesebb megoldása az emberi léleknek a feladata. Jobbá tenni azoknak életét, akiknek sorsa az én sorsommal össze van kötve. Irgalmasságot gyakorolni azokkal, akik erre rászorulnak. Minél kevesebb panasz és minél kevesebb igaz vád hagyja el*

ellenem azoknak ajkát, akik velem egy korban élnek. Ez a törekvés nagy és nehéz feladatot ró az emberre, mert a meg nem értés és félreértés áthatolhatatlan falat von ember és ember közé, nem is szólva a rosszakaratról, a hamisságról, a hazugságról, mely mint a ragadozók a prédára, úgy lesnek a megtérés útján járó emberlélekre a bűnök megszállottjai, hogy kihasználják védtelenségét. Isten veled!

UTOLSÓ IDŐK ELŐESTÉJE VAN(*)

Az Úr az, Aki meghallgatja a könyörgéseket, és a szomorodott szíveket megvigasztalja, meggyógyítja. Mindenki meghallgattatik, és mindenki megtalálja önála amit keres, amit nélkülözni kénytelen. Azért imádkozzon mindenki teljes hittel és bizalommal, mert senkit nem enged el üres kézzel, mindenki megkapja, amit kér, ha az teljesíthető. Az utolsó idők előestéje ez gyermekem, és ha még nem is megy véghez a nagy leszámolása a Természettörvénynek, de az előkészületek mindenhez megvannak, és mindennek kiérlelődik a mikéntje, az eszköze, és az előjáték megtörténééséhez már készülnek a próbák. Boldognak mondom azt, akit nem ér itt a nagy vihar. Nem a földi - testi - életet értem ezalatt, hanem a földhöztapadtságot, vagyis azt, aki még nem tudta kiértékelni azokat a nagy kegyelmi ajándékokat, melyeket az Úr a kegyelem idejében az emberek világába küldött az ő megmentésük és szabadulásuk érdekében. Mert ez a korszak lezárul, a magukat elkészített lelkek kiemelkednek a salak közül, a nehezebb fajsúlyúak pedig még mélyebbre kerülnek. Helyüket elfoglalják azok, akik a különböző nehéz megpróbáltatások után engedelmesen hajtják fejüket a munka járma alá, hogy megindulhasson az élet a földön, és munkájuk befejeztével ők maguk is élvezhessék jó munkájuk gyümölcsét: a békét és pihenést. A természet lassú ütemű előrehaladásában megismerjük a természet mögött a jónak és igaznak hatalmas lendítőerejét. Ebben a csendes, ellenszegülés nélküli haladásban megerősödve és megvilágosodva léleekben ők képeznek majd egy olyan szellemi egységet, mely erős zárákkal tartja fogva a kidobottak nagy közösségét, akik ezer és ezer panasszal ostromolják az eget sorsuk mostohasága miatt. Ma

még nem hisznek, ma még a bűn diktálja az iramot, még áztatják magukat azzal, hogy ez már régen lejárt, elmúlt; ma még a fénypontok felé törekednek, de akkor már minden lemerül az elmúlandóba. Nem jelent az semmit, hogy tán valamely egyházhoz, vagy más szellemi közösséghez tartozik test szerint. A hitetlenség bélyegét viseli lelkén azokban a kedvelt szokásokban, tévelygésekben, bűnökben, melyekből nem akar és nem tud megtérni. Nem tud a megkezdett útról visszatérni, mert akkor le kellene mondania a görgről, és a felettébb való önértékelésről. Ez az az édes méreg, ami megbénítja az emberek millióinak a jóban való előhaladását. Azonban ez akkor nem nyerhet létjogosultságot, mert erejét veszítve tehetetlenségre van kárhozthatva. Azokban a mélyre esett lelkekben nem tud már hatni. Az Igazság megköttözte, tehetetlenné tette a hamisságnak lelkét. Nincs értelme, sem célja többé a félrevezető eszmének és gondolatnak, amikor az Igazság kimondotta felette az ítéletet. A csábító az elcsábítottal együtt száműzve van az élet értékesebb és kívánatosabb részéből, tehát most már a cél is lemerült és eltűnt az elérhetetlenségben. Az ellentét-eszmék hordozói és megvalósítói egymást okolva szenvedéseikért belátják hasztalan és céltalan erőpazarlásukat, s komor duzzogással és bosszús egykedvűséggel veszik tudomásul, hogy minden hiábavaló, már semmiféle beismerés vagy megtérés nem használ. Amíg az élet alsó fokozataiban a reménytelenség és lemondás rideg dermedtségében merevíti lassan ezeket a csoportokat, addig, akik hittek - belső lelki kényszernek engedve - fokozatosan ébrednek fel szellemi világosságára, és az élet kívánság testbe vonzza őket. Ez az első feltámadás. (Jelenések 20:5-6) Bűneiket letakarva a megbocsátás finom puha leplével nem látják, nem érzik és nem emlékeznek elmúlt életeikre. Nem tudnak róla, mint a gyermek sem tud semmiről, nem emlékeznek küzdelmeikről, csalódásaikról, csak az ígéret által növekednek nagyra, szépre és hatalmasra. Időtlen idők peregnek le az Örökkévalóságban, amíg a kétfelé szakadt csoportok talán valaha találkoznak, akik valaha ismerték, talán szerették is egymást. Az Istenben élők találkoznak egymással. Mind szorosabbá válnak a szeretet összekapcsolódó szálai, és minél szorosabb a kapcsolat, annál boldogítóbbá válik a közelség áldása rájuk. Mert Istenben élve minden

megszépül, minden jót áraszt és örömet okoz, mert mindenben Isten van jelen, a legfőbb Jó. Ahol Isten van jelen, ott minden rossz elmúlik, megszűnik. Ahol Isten hiányzik, ott nincs és nem is lehet jóról beszélni, mert a rossz nem rendelkezik jó felett. Az átalakult Földön a rossz nem juthat szóhoz, akiben pedig rossz van, az nem támadhat fel az életre. **A megtérés tehát mindennél fontosabb.** Hogy az igaz jóban képezhesse magát a lélek, bűneit el kell hagynia, lelki természetét át kell alakítania. Tehát így a rossznak ne legyen búvóhelye a lélekben, mert **mind a jó, mind a rossz a lélek természetében gyökerezik meg.** Ez viszi mind a boldogságra, mind a kárhozatra. Mert az ítélet nem a lélek ellen van, hanem a bűn elve ellen. Isten az Ő teremtményeit mélységes és kikutathatatlan nagy szeretettel szereti, és szánja szenvedéseik miatt őket. De hiába kegyelmez meg újra és újra: a bűnökkel elrongálják a kegyelem ajándékait, és mindenben beleszövik a bűnt, a hamisságot, a megtévesztést. Így pedig fokozatosan saját maga ellen cselekszik a bűnös, mivel nem tudja, sőt nem is akarja tudni, hogy ezzel mit cselekszik. *Az Isten meg akarja szabadítani a bűntől az embert, ezért küldte el az ő egyszülött Fiát, hogy minden lélek lássa meg az igazság tündöklő fényénél azt a nagy szeretetet, azt a nagy áldozatot, melyet a bűnös világért hozott. Lássa meg minden teremtett szellemi lény, hogy csak ez az egy út van, amelyen visszatérhet a boldogság világaiba. Az ellentét elve a halálba vezet, ahonnan nincs visszatérés, nincs találkozás, nincs öröm és nincs viszontlátás.* Pedig az összetartozóknak örökkévalóságokon túl is egyszer el kell végezniük azt a feladatot egymással egyetértve, amiért a létbe hívta őket az isteni Akarat. **Hiába a teremtmény lázadozása az ő Teremtője ellen, létének célját halhatatlan lelkében hordozza.** Ez adja meg egyéniségét, feladatát és az egész teremtett Mindenséggel való megmásíthatatlan, eltörölhetetlen összefüggő kapcsolatát. **Amíg ezt: lényegtörvényét, önmagában fel nem ismerte, meg nem érezte, addig fejletlen lélek.** Emberi tudománya és műveltsége folytán lehet értelmes, sokoldalúlag képzett, számottevő valaki az emberek között, de szellemi fejlettség tekintetében még kiskorú. Még nem érti meg lelke a hívó szót, mellyel a mennyei Atya szólítja. Eltéved a bűnök rengetegében, s a hiábavalóságokon csüggve nem tudja

megkülönböztetni a számára fontos és nagyértékű javakat az értéktelen utánzatoktól, és így elpazarolja azokat. Mivel ekképpen a lélek megszegényedik, a bűnökön keresztül rabszolgaságba kerül, és mindig kevesebb kell megelégednie, mert nincs amivel magához vonja a mennyei javakat. Hosszú, nagyon hosszú kitérőkben kalandozik el a lélek a boldogságot keresve, amíg sok, nagyon sok csalódáson keresztül próbál az egyenes útra rátérni. **Az egyenes út: Isten útja**, az Igazság útja, melyen haladva sok eddigi ismeretlen valóságra talál, mely mind Istenhez vezet. A Szeretet útja, melyen már nem csak csalódások, hanem néha beteljesedések is jutnak a földi ember részére. **Aki szeretni tud, az hamarabb megismeri az Istent**, hamarabb megérti az isteni Célt és Akaratot: vagyis Isten azt akarja, hogy az egész teremtett Mindenség megértse őt, az egyetlen Tökéletest, az egyetlen szeretetteljeset, és kövesse Őt, engedje magát vezetni, boldogítani. Mert Őrajta kívül senki és semmi nem boldogíthatja a teremtett világmindenséget. Amikor egy lélek ennek megértésére megérett, és a hozzá hasonló megértő lelkek száma beteljesedett, elválik a saktól, mint az arany, és más sorsa lesz az aranynak és más a saktaknak. A Föld is egy ilyen elválási készülődés előtt áll, hogy fel-emeltessen egy magasabb fokozatra. Azért minden eszköz jó a kiválasztás munkájához. De akik az Úréi, azokat nem a csákány és a fejsze hámozza ki a föld rögéből, hanem a nap áldó melege szívja ki, és emeli fel a szabadságra. Azért, akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik (Róma 8:28), mert mindenből áldást fakaszt számukra a kegyelem. Isten veled!

ARRÓL ISMERLEK MEG TITEKET, HA EGYMÁST SZERETITEK (JÁNOS 13:34-35) (*)

(A feltett kérdésre válaszolva...) az nem érdem szerint van, hanem a szeretet szerint. Mert akit szeretünk, arra nagyobb gondot fordítunk, mint arra, akit nem szeretünk, csak közömbös érzésekkel vagyunk hozzájuk. Nem lehet azt úgy, ahogyan azt az elméletekben az emberek kidolgozzák. Egyformán szeretni: ez a legnagyobb képtelenség. Egyformán jóakarattal lenni mindenkihez,

egyformán kiterjeszteni mindenkire az Istentől kapott és megértett igazságot, irgalmasságot gyakorolni, könyörületes érzéseket hinteni szét magunk körül, azt egyformán - vagyis egyöntetűen - megcselekedheti az ember. De még itt is vannak olyan megkülönböztetések, amelyeken senki sem tudja magát túltenni. Ez az a titok, amelyet senki nem tud megfejtani, és természetesnek veszi, hogy így van. Nem boncolgatja, mert látja és tudja, hogy végére nem járhat úgy sem, így belenyugszik. **Pedig nagyon egyszerű a dolog: a hasonlók vonzzák egymást**, mert lelkük mélyén érzik, hogy lelki összeállítottságuk révén közelebb állnak egymáshoz, mint a más lelkekhez. **Ez a hasonlóság tehát nem az ő okoskodásuk szerint állt elő, hanem az őket megteremtő Gondolat, Terv és Akarat formálta őket egymáshoz hasonlóvá. Ebben benne van az embernek függősége a láthatatlan „Nagy” akaratával szemben.** Azok, akiknek együtt kell valamit elvégezni, vagy megvalósítani, azoknak lelkében mindig nagyobb hiányérzet keletkezik, melyet nem tud lecsillapítani, csak akkor, ha a tudat alatti én megtalálta azt, akit vagy amit keresett. Ez nem mindig személyhez kötött vágy alakjában válik érezhetővé. Sokszor maga a személy közömbös hatást vált ki, de amint egy gondolatformát, egy eszmét kinyilvánít, egyszerre az érdeklődés középontjává válik ezzel a másik előtt, mert ráismer a saját lelkében már kiformalódott gondolatra, és a közös vágy, a közös cél elérésére erőiket öntudatlanul is, összeolvasszák. Lehet, hogy tévednek, sőt tévedésük nagyon sokszor olyan szellemi mélységekbe juttatja őket, ahonnan emberileg számítva soha ki nem emelkedhetnek. De mégis: már a hibáik és tévedéseik hasonlósága is, mind jobban közelebb hozza őket a közös szenvedések elviselésének állapotában. Ezek még nem szeretik egymást, mert téves törekvéseik jutalma nem hozott örömet részükre, így nincsenek egymással kellemes, boldogságra hangoló emlékeik. De az együtt töltött idők szomorú emlékeinek is van egy közössége, mely egygyé forrasztja a lelkek érzéseit. A lélek nem nyugszik meg könnyen, ha célját el nem érte, és ez cselekvésre, gondolkozásra készteti. Más megoldások, más eszközök keresésére indítja, ezért mindig új gondolatok, új eszmék keletkeznek. Új próbálgatások

indulnak meg a cél elérése érdekében. A hasonlók egyformán fogadják el a megoldás lehetőségét, és egyformán próbálkoznak. Ez az őáltaluk elfogadott és feldolgozott eszme az egésznek a kifejezője, és vagy jóra, vagy rosszabbra változtatja sorsukat és megoldási lehetőségeiket. Azért vannak az emberek között is ilyen megfigyelésekből levont eredmények, hogy az embert barátjáról lehet megismerni. Az összesség vezető gondolatát, tervét pedig az együvé tartozók elveiből. Ha elveik és céljuk eredménye egy kicsit kedvező, ezek valamennyire szeretik is egymást. Minél fejlettebb az a csoport, annál nagyobb a szeretet, a megértés és egymás érdekeinek előmozdításához való készség. Minél alacsonyabbrendű, annál nagyobb az egymástól való elszigetelődés, mert nem hoz jó eredményt a közelség. Tehát, az az igazság, hogy „...arról ismerlek meg titeket, ha szeretitek egymást.” (János 13:35, valamint János I. levele 2:10, 11, 3:11-21, 4:7-21) nem kicsiny jelentőségű, hanem a világmindenség és az örökkévalóság elvének a szavakban való materializációja. **A Szeretet összetartó és örök-időkre összeforrasztó Törvénye ki nem játszható és vissza nem vonható „Igazság”**. Mégpedig olyan Igazság, ami a legminuciózusabb részletében is szigorúan mérlegre teszi az érzéseket, s azoknak tisztasága és tartóssága szerint osztja az eredményt, a jutalmat. Akiben igaz szeretet él, mint a virág kivirul, pompázik, és fluidjaiból illatfelhő árad. Vonzza magához a szeretet áldásaira éhező lelkeket, és azzal a jóval, amit megszerzett kielégít, megbékéltet, összhangot teremt maga körül. Építi, újjá teremt a lerombolt hitet és reményt, új bizakodást önt, új valóságokat teremt azoknak lelkében, akik megsebesültek a bűnökkel való küzdelemben. Mert a bűn rombol: a szeretet épít. A bűn vége bűnhődés, a szeretet vége: újjászületés. A szeretet is - mint minden - fejlődik és tökéletesedik. Minden fokozaton van egy beteljesedés, egy célhoz érés, amikor minden átszámítódik és átminősül, így mind-jobban kifejezi a teremtő Hatalomnak az ő lényegében gyökerező alapgondolatát. **A szeretetnek ez az alapgondolata: boldogítani és boldoggá tenni. Ez a kétféleség a maga valódi lényegében egység**, mert nem lehet senki boldog, ha másnak boldogtalanságot, fájdalmat okoz, mert az már nem szereti sem azt a mást, sem önmagát. Nem szereti azt sem, Aki ezt a nagy

Törvényt megalkotta, nem szereti az Istent, és nem engedelmeskedik Neki. **Itt van a nagy eltérés az igazi és az önző szeretet között. Az önző szeretet csak önmaga akar boldog lenni anélkül, hogy mást boldoggá tegyen. Sőt, egyenesen a más boldogtalanná tevésével akarja ezt elérni.** Az ilyen „boldogság” árnyékot vet a lélekre kifelé és befelé. Az árnyak az Igazság fényében visszavetítődnek a lélekre, és mindaddig árnyékban jár, amíg csak önmagától oda nem dobja a megtévesztés szellemének azt a törvénytelenül - vagyis a szeretet Törvényével meg nem egyező módon - szerzett boldogságot, örömet, sikert, előnyöket, melyeket nem az Igazság Törvénye adott igaz úton, hanem a lélek erőszakos módon ellopta azt. A földi élet próba élet. Itt ebben az életben sokat lehet nyerni, de veszíteni is. Itt válik valósággá a lélek nagy és nemes elhatározása a jóra, és itt bukik el sok fogadkozása és nagy eltökéltsége ellenére is az, aki még nem tudott eljutni az Igazság teljes befogadásáig. Itt, ebben a próba életben minden van, amit - a magasabb világok levetítése folytán - a lélek képzelete megragadhat. De minden csak utánczat, ideig-óráig tartó hamis káprázat. Csalogató délibáb, amely oly közel mutatja a célt, mintha nem is kellene érte fáradni. A tökéletlen lélek kap rajta, mert azt hiszi, hogy tanulás, munka és fáradság nélkül, könnyen elérheti a célt. **A némi bölcsességre eljutott lélek már óvatosan lefékezi vágyait, és kíván kevéssel megelégedni. Gyakorolja magát a lemondásban, hogy próbáin sikeresen legyőzhesse a kísértő csábításainak szédítő hatását. Mert érezi és tudja azt, hogy mindezek a földi képek a valóságban távol vannak tőle. Vagyis nem az időben, hanem az Igazság és a Kegyelem Törvényében pihennek Isten kezében, Aki az ő atyai gondoskodásában őrzi azokat, amíg eltévedt gyermeke megtanulja hogyan kell azt megtartani, hogy a megtévesztés szelleme el ne rabolja tőle, és rabszolgaságra ne juttassa az ellentétes eszmével.** Igen, azok, akik már megjárták a szenvedések útját, és keserű könnyeket sírtak bűneik felett, belátták, hogy helytelen irányban tett minden megmozdulásukkal az Igazság Törvényébe ütköztek. Belátták mindazt, hogy nem lehet szabadulni a bűn szomorú és kietlen fogságából, csak az isteni Kegyelem áldozatos szeretete nyithatja meg börtönük ajtaját. Az élet apró, kicsiny, előrevivó

munkásai ezek, akik félelemmel és rettegéssel nyitják meg a börtönajtót, és hunyorgó szemmel tekintenek az Igazság fényébe, de mégis belenéznek, hogy tudjanak tájékozódni a földi világ sokrétegű útvesztőiben. Keresik a világosságot, az utat és az élet nagy igazságát. Ezeknek jelenik meg a Krisztus az evangélium nagy világosságában, és megmutatja nekik Magát és azt mondja: „Én vagyok az, akit te keresel. Jöjj velem, én elvezetlek a te igazi hazádba, ahol én vagyok, te is ott lehetsz, ha hiszel énbennem.” Ezek nem kételkednek, hanem hisznek. Fáradnak, csalódnak, szenvedik a hőséget, a téli fagyot, a hatalmasok kegyetlenségét, a gonoszok erőszakosságát, mert az életút rideg és göröngyös. Ezt az utat elkerülik az éretlen lelkek, a tudósok, a nagy dolgokat művelők, a kiváltságosok, a nagyon eszesek. Ez az út nem nagyon népes, csak a földi élet végén beletorkollik a széles úton járók világába, és akik ezen jártak: azok felemelkednek. A széles úton járóknak pedig csak az az út marad nyitva, hogy itt találkozzanak cselekedeteik hatásaival. A felemelkedő szellemi csoportok szebb és jobb hazát találnak. Új otthonuk csillog az igazság fényében. Szenvédő lelkük megépül, megszépül, lemondásuk bőséges kárpótlást talál az Úr ígéreteinek beteljesülésében. Mert igaz és hűséges az Úr. Szerető és kegyelmező azokhoz, akik őt szeretik, és engedelmesen hagyják magukat vezetni Tőle. Nem tekintenek sem jobbra, sem balra, hanem előre a megvilágosodott Út felé. Ilyen a szeretet: áldoz és ajándékoz, nem érdem szerint, hanem a folyton megújuló, felfakadó szeretetforrás törvényének engedve, aki nem más, mint az önmagát feláldozó Isten Fia, a mi Urunk a Jézus Krisztus, kinek legyen dicséret, dicsőség és hálaadás mindörökké. Isten veletek!

MIND ÉLETEMBEN, MIND HALÁLOMBAN NYERESÉ- GEM A KRISZTUS(*)

Kell, hogy kiengesztelődjék az a panaszos érzés a lelkedben, amit annyira takargatsz, mint valami fájós sebet, amit nem szabad megérinteni. Mindenkinek át kell menni ezeken a nehéz akadályokon, aki el akarja hagyni a csalódások világát. Mert tudnivaló

az, hogy szembe kell nézni a valósággal mindenkinek mielőtt elhagyja a földet, nehogy olyan érzések maradjanak meg, amik visszahívják, visszavonzzák a távozóban lévőt az útról, amelyen haladott. Az emberi lélek t.i. kétféle vonzásnak van kitéve. Egyik felfelé, az eszmények világába emeli, a másik lefelé vonzza a test csalóka káprázatának ködébe, mert jólesik a léleknek azt hinni, hogy minden úgy van, ahogyan világát ő a maga értelmével és képzeletével kialakította. Jólesik azt hinnie, hogy ő jobb, mint más, neki van igaza mással szemben, és neki több joga van mindenhez, mint a másik embernek. A föld javaiból neki több jár, mert ő érdemesebb a másiknál. Ez az önző természet igazsága és ez viszi bele az igazságtalanságba is. Ha valamiképpen sikerült megvetnie lábát a földi világban, akkor meg éppen nagyon kedvére valóvá lett az élet. Az ilyen természetnek nem esik azután jól, ha ebben megzavarja a Változás Törvénye, a halál tudata: hogy mindazt, amit akár igaz, vagy igaztalan úton megszerzett, el kell veszítenie. Azért siet magát bebiztosítani, hogy azokat a születési adottságokat megtarthassa, melyekért sokszor nem is kellett sem dolgoznia, sem tanulnia, csak éppen el kell ezeket fogadnia. Ezeket az előjogokat sokszor a vallásos élettel szeretné vagy megszerezni, vagy megtartani. A halál gondolatával azonban már veszélyeztetve látja ennek sikerét, és nem rokonszenvez vele. **A testi tudat mindig fél a haláltól, mert itt mindennek meg kell szűnnie, át kell alakulnia.** Minél inkább a testiség vágya és a test igazsága lesz úrrá a lélek magasabbrendű igazságán, annál jobban irtózik a halál, az átváltozás törvényétől, mert ösztönszerűen érzi, hogy a lélek törvényében nem tud olyan eredményeket felmutatni, amivel biztosíthatná fennmaradását. Pedig fenn akar maradni, mert ez a fennmaradás az „én” uralomra törekvését szolgálja. Hogy az „én”-nek melyik rétegét, melyik fokozatát emeli fel, azt az „ember” nem tudja, mert előtte egybefolyik a tudatában minden, amit érez, amit gondol, amit óhajt, amire törekszik. Az ember lelke a földi élet felé van vágyaival fordulva, mert azt hiszi, hogy a földi életben elérheti magasabbrendű énjének vágyait és reményeinek teljesülését. *És ebben csalódnia kell. Mert a föld csak próbaéletekre és átváltozásokra előkészítő iskola, ahol ha*

egy-egy tantárgyat megtanul a lélek, akkor átminősül és magasabbrendűséget nyer el, mely magába véve már a reménységek bizonyos beteljesülését és a vágyak megvalósulását hordja magában. A lélek megfinomul, megtisztul, vágyvilágában már más célok, más álmok keletkeznek. A földi élet eszköze a test elhervad, és a lélek a maga megszerzett eredményeivel magára marad, és mire a halál lehántja róla az utolsó földhöz kötő vágyakat és törekvéseket, egy kellemes mély álom után a maga világában ébred fel a test kényszerétől megszabadult öntudat. A természetes fejlődés menetében ez egymásba kapcsolódó folyamat, de mivel az ember nem szívesen adja át magát a természetes lefolyású fejlődésnek, hanem maga akarja sorsát irányítani a látszat szerinti életben, ilyenkor minden elgondolása téves irányba fordul, és ellene áll a törvényes fejlődési folyamatnak. Megakasztja és feltartóztatja azzal, hogy nem végezi el idejében a maga feladatát, nem teszi meg kötelességét, alsóbbrendű természetének keres kielégülést, önzését mind nagyobbra duzzasztja, azzal a természetes élet ajándékaiból másoknak kijáró részt maga felé hajtja, és amazokat megszegényíti. Olyan jogokat erőszakol ki magának, melyekkel másokat megfoszt az élet természet nyújtotta örömeitől, békés fejlődési lehetőségeitől. Ezek a visszaélések mind odaláncolják a lelket a fejlődésnek ahhoz a pontjához, ahol azokat elkövette. Nem mehet előre, hanem mint ütközőkő ottmarad, amíg cselekedeteinek törvénytelen eredményeit le nem mossa, le nem koptatja róla az ütközések áramlata. Ezek a testi én kívánságainak túltengő kinövésai a lélek rovására, és egyben a lélek tanulására, okulására, végül megtisztulására szolgálnak. Mert a léleknek „éreznie” kell azokat a hatásokat, melyeket az egész teremtettségben a maga tökéletlenségével okozott. *Mert minden, ami az isteni tökéletes elrendezésnek ellene áll, az fájdalmat, szenvedést, okatlan fáradságot okoz. Megbontja a rendet, az összhangot, a mindent egymásba kapcsoló, egymást kiegészítő és kielégítő törvényt, és megakasztja a fejlődést a boldogság elérését. Ez a bűn. Az Istennel szemben való engedetlenség. Ez kísérti meg az emberi lelket a földi próbaéletek idején. A földi életben bizonyos szabadságot élvez a bűnös lélek, hogy szabad akaratával élve mód-*

jában legyen a jó és rossz között választani. És ha az isteni Akarattal szemben való engedelmességet választja, akkor az isteni Törvény felemeli a kegyelembe vetek táborába, segíti, támogatja, óvja, védi. Harcaiban erősíti, hogy az önmaga természetében meggyökeresedett bűn ellen diadalmas eredményt érhessen el. Ezzel, az ilyen földi étellel, sok bűn következménye oldódik fel, és a lélek szabaddá válik. Az Úr kegyelme és szeretete kiegyenlíti az Igazság Törvényét. Titokzatos módon, emberileg érthetetlenül, - mint amilyen titok a Szeretet maga. Sem megfejtteni, sem megérteni nem lehet, de van. És így van. Mert **amilyen titokzatos az anya szeretete, olyan, sőt még sokkal titokzatosabb az isteni Szeretet. Az anya magához öleli gyermekét, és az a tudat, hogy az „Övé” a szeretett lény, már boldog örömet áraszt szívébe. Amikor a próbákon keresztül hűségesebb bizonyult lélek odaadással hajtja meg fejét az isteni Akarat előtt, akkor átöleli az isteni Szeretetet, és az „Övének” tudja és érezi.** Ezzel a szeretetsugárással átölelt lelken többé nem vehet diadalt az ellentétnek semmiféle csábítása, sem félelmet keltő riasztása, mert többé nem ő áll ellent, hanem az Úr, Aki magáénak vallotta. Ezután már bátran szembenéz az elmúlással, a halállal, mert szent meggyőződéssel jelenti ki, hogy „mind életben, mind halálomban, nyereségem a Krisztus!” Valóban, minden élet legértékesebb ajándéka és célja a Krisztus szeretete, mely azé a léleké, aki mindent félreállított, hogy őt megnyerhesse. Ezt a nagy lehetőséget adja a földi élet, a szenvedésekkel bővelkedő földi élet. A krisztusi Szeretet, Aki az áldozatok legnagyobbját adta oda a földi ember lelkéért, hogy azt megnyerje, magához hív, és vár mindenkit a megpróbáltatások, a szenvedések útján, hogy megmentse az örökélet romolhatatlan javainak élvezésére. Ahol a szeretet, a jóság, az igazság törvénye uralkodik, mely az Isten atyai szívéből sugárzik azokra, akiket ő szeret, és akik őt szeretik. Töretlen békesség, töretlen boldogság, folyton megújuló örömben lesz a része azoknak, akik nem a mulandóban keresték lelki vágyaik beteljesedését. Nagy és mélységes hála tölti el lelkünket Isten iránt, amikor egy-egy testben élő lélekben ez a nagy és hatalmas elhatározás megerősödik, és vállalja az élet harcait hogy a Krisztus Országának népét szaporítsa. Az élet nagy ajándék az

ilyen munkához gyermekem. Az Úr szeretete és békéje legyen veled!

Gyümölcsseiről ismeritek meg a fát (Máté 7:16-20) (*)

Látom a te sok lelki bizonytalanságaidat, és azért nem akarlak magadra hagyni. Mindennek ki kell fornia magát, hogy ami téves és nem helytálló, felismerhetővé legyen az emberi lélek előtt. Mivel az ember nem tökéletes, sőt nagyon is messze esett a tökéletesség elnyerésétől, így nem is lehet valami nagy dolgot kívánni tőle, mert mint legutóbbi beszélgetésünk alkalmával mondtam, csak a hozzá legközelebbi dolgok iránt fogékony, még akkor is, ha valamennyi bölcsességre eljutott. A bölcsességet itt nem a szó legszorosabb értelmében kell venni, csak éppen annyit jelenthet ez a szó, hogy valamennyire különbséget tud tenni a jó és rossz között. A jót is csak annyiban tudja megismerni, amennyire az igazságérzete fejlett és világos. Mert ha ez fejletlen, nem tudja megkülönböztetni egyiket a másiktól. Azért kellenek a különböző sorsok és állapotok, a különböző szerepek a földi életben, hogy az emberi lélek hol az egyik, hol a másik szerepben tapasztalato-
kat gyűjtson, és mindenkől levonhassa a tanulságot. Az élet nem elegendő, hogy megtanulhassa, és át is gondolhassa a mélyebb okokat, melyek azokat a sorsokat megalkották. Mely sorsok hol kívánatosak, hol félelmetesek, de egy-egy átszenvedett életszakasz, mely több hasonló életekből tevődött össze, egészen bizonyosan meghozza azt az eredményt, hogy az emberi lélek testét levetve gondolkozóba esik. És ez a gondolkozás elvezeti az okok megtalálásához. Az ok mindig a lélekben van elrejtve, de nem abban a felületes formában, melyet a „karma” hívei kevés igazságukkal és még kevesebb tudásukkal vélték és vélnek feltalálni. A bűn gyökerei sokkal mélyebben nyúlnak le, mint azt a felületesen gondolkozó ember meg tudná találni. Amit az ember annak hisz, az csak ütközési felület, mely a lélek törvénytelen törekvései nyomán keletkezett. Azért még az úgynevezett, jó” ember is tévedhet a dolgok megítélésében, ha azok esetleg más formában jelennek meg előtte, mint azt megszokta. Azért mondta az Úr nagyon egyszerű példákban az igazságot, hogy az ember ne keressen külön,

nagy, tudományos formát az Igazság kifejezéséhez, hanem az egyszerű, természethez térjen mindig vissza, ha valaminek a gyökeréhez, a kiindulási pontjához akar eljutni. Itt van az az egészen egyszerű hasonlat „...gyümölcséről ismeritek fel a fát.” Lehet-e egyszerűbben kifejezni azt, hogy eredményeiről lehet felismerni, hogy jó vagy rossz irányban halad-e valamely gondolat, törekvés, vagy cselekedet?! **Az eredmények mutatják meg azt, hogy mit hozhat, honnan jött, és mi a célja mindennek.** A megtévesztés szellemének az a célja, hogy az eredmények kifejlődése előtt, tetszetős és kívánatos színben tüntesse fel a bimbóban rejtőző eredményt, hogy az emberi lélek azt higgye, hogy a hamis színben feltüntetett vágy és gondolat megvalósulása valóban boldoggá teszi majd akkor, amikor teljesedésbe megy. **Ez az ősbűn.** Az ősi téves ígéret elhívése az isteni Igazsággal szemben. Ez kísérti az embert, amíg a lehetőségek birtokában van. **A lehetőségekben és az eshetőségekben való vak reménykedés tartja fogva az emberi lelkeket, amely mindent ígér, amire az ember vágyik. A messze lévőket közelinek, az elérhetetlent elérhetőnek mutatja.** *Ezzel szemben azt mondja a természet és az isteni Igazság: „mindenki csak azt arathatja, amit elvetett.” Mindenki csak azt és olyan gyümölcsöt fogyaszthat, amit a nagy, őt körülvevő természetbe belevetett, amiben és amiért munkálkodott. Jó magot vetettél emberi lélek szabad akaratod birtokában? - akkor jó gyümölcs érik a részedre. De jaj neked, ha keserű magot vetettél el, mert annak termését magadnak kell elfogyasztanod. Ezzel szemben mit mond a megtévesztés szelleme az embernek a vágyain keresztül? Siess, ne késsél, a ma még tiéd. Ma még kedvező a szél, hogy vitorláid feszülve, célhoz segítsenek. Ma, még elérheted szíved vágyát, és bőségesen kínál habzó italával a jelen, színültig tölti serleged az élet gyönyöreivel. Holnap... ki tudja merre visz sorsod, hol akadsz meg egy szalmaszálban és nyakad szeged! A ma van, a holnap csak ígéret, melyet lehet, hogy nem vált be a fősvény jövőndő! Vedd el ma, amit az élet eléd hoz, hogy ha nem is színarany, ami csillog, ha nem is kristálytisza ital az, amit kínál a valóság, de édes és kívánatos az örömrre, a megelégedésre vágyódó léleknek. Pedig az isteni parancsolatok tiltják, és a bölcs óva inti gyermekét a földi kívánságok felé fordulástól, és Krisztus*

azt mondja: „...ha a te szemed megbotránkoztat, vájd ki azt inkább, mert könnyebb neked félszemmel bemenni Isten Országába, mint két szemeddel a gyehennára jutni (Máté 5:29), ha a te kezed megbotránkoztat, inkább vágd le azt, mint az egész tested veszedelemre jusson” (Máté 5:30). Mert bizony veszedelemre jut mindenki, aki az isteni Törvénnyel ellentétbe kerül. Nem azért, hogy talán az Isten gyönyörködne a bűnös szenvedésében, vagy halálában, sőt ellenkezőleg. Éppen azért óvja, azért adja a szenvedésteljes állapotokat idejében, amíg még lehet segíteni, hogy el ne vesszen. **Amíg a természet küzd az életért, addig fájdalmai vannak a testnek.** Amikor a betegség halálosra fordult, a fájdalmak felhagynak, mert a küzdésnek nincs értelme tovább. *A tévedés és bűn betegeinek is szenvedései, fájdalmai, csalódásai vannak, amíg a lélek megmenthető állapotban van.* Amíg a maga értelmével és érzelmével meg tudja állítani a süllyedés folyamatát, és segítségért tud kiáltani az őt figyelő isteni Kegyelemhez. A szenvedő még nincs elhagyva, a küzdő ember - ha igaz ügyért harcol - nincs elfeledve, mert az isteni segítség a kellő pillanatban ott van mellette, és láthatóvá válik. De aki nem fordul meg a tévedések útjáról, és nem keresi az igazságot, a világosság előtt behunyja a szemét, mert nem akarja azt úgy látni, ahogyan az Igazság mutatja, annak a részére nem érkezik meg a segítség, az nem tud megszabadulni, mert bűnei fogva tartják. Az egészen elmerül, amíg az ítélet be nem teljesedik rajta. Az emberi életek, mind megannyi próbák, előjátékai a valóságnak, ami végeredményben bekövetkezik, kinek-kinek a maga érdemei szerint, de sokkal jobb és tökéletesebb formában. Az igaz jóra törekvő emberi lélek tovább halad az ismeret útján, és mind gazdagabb eredményekkel tér meg szellemi hazájába. A szeretetben áldozatokra képes lelkék egyre nagyobbodó táborok felett rendelkeznek, akik a hála drága gyöngyeivel várják, hogy ezeket útjukra szórják. Az igazságnak harcosai, akiket nem tudott elcsábítani senki és semmi az igazság szeretetétől, akik könnyen fölláldozták mulandó javaikat, és az életüket sem sajnálták, azok megpihennek a harcoktól, mert sorsuk az igazság győzelmének diadalában osztozó társakká teszi őket. Az egyszerű munkások, akik kötelességüknek tartják a vál-

lalt munkát jól és becsületesen elvégezni, azok a jól és becsületesen elvégzett munka hiánytalan bérét kapják meg, abban az eredményben, amire régtől vágyakoztak, ami hiányzott. Az emberi lelkek üdvösségüket vesztett bukott szellemek, akiknek lelkében mérhetetlen hiányérzet keletkezett, s a bukással elvesztették tájékozódó képességüket. Éhség és szomjúság gyötri őket, mert ki vannak űzve a paradicsomból, a békesség és összhang világából. Nem tudják, mi az, ami hiányzik lelküknek. Egyszer a gőg kerül felül, egyszer a hiúság, egyszer az igazság ellen lázadoznak, másszor a gyűlölet, a bosszú hajtja őket gonosz cselekvésre. Mert a bűn az Isten ellen való engedetlenségnek lelke hajtja bele a végletekbe őket, hogy a Természettörvénytől kapott előlegezett erőt, mely őket a fejlődés útján előre hajtja, a maga ellentétes céljaira használhassa fel. A bukott szellemek világában a bűn eredményei a szenvedések, a gyötrelmek, a félelmek, rettegések, kétségbeesések, az elmúlás, a halál, a megsemmisülés veszedelme, mind-mind szemléltető módon tárul az ember szeméi elé, hogy lássa a bűn eredményét, és idejében megtérjen a bűn útjáról. De „aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” A leggonoszabb rab-szolgaság ez, mely mindig rosszabbodik, és sohasem enyhül. Az isteni kegyelem megengedi, hogy ideig-óráig az igazak is szenvedjenek a gonoszoktól, de csak azért, hogy hitükkel és béketűrésükkel utat mutathassanak amazoknak, hogy amikor eljutnak a gonoszok a megérdemelt szenvedések elviselésére, eszükbe jussanak saját gonosz cselekedeteik, és igazságérzetükben megszegyenülve beláthassák bűneiket, és megtérjenek. Azért ne búsuljál te sem és senki sem, ha méltatlan szenvedésben van is részetek, mert közel van az Úr szabadítása azokhoz, akik félik és engedelmesek az igazság Istenének, mert eljön Ő az Ő nagy erejével és hatalmával, és kérdőre vonja a gonosznak cselekvőit. A tévelygőket megigazítja keserű csalódásokkal, a megátalkodottakat pedig kiűzi a megbékéltek birodalmából, lehet - hogy mindörökre, azaz az eljövendő korszakot már nem tölthetik a föld szféráiban sem.

Akit szeret az Úr megdorgálja, akit félt, annak elébe áll, nem engedi, hogy megszedüljön a magasban, és lezuhanjon a mélyre. Az igazak bizalommal várják a vihar elmúltát, mert érzik és tudják,

hogy ha fejük felett villámok csatáznak is, az Úr jobb kezével magához szorítja őket, és azt mondja „én meggyőztem a világot, ne féljetek”. Én is azt mondom neked, nem kell aggódnod, félned, az Úr tudja, hogy mi történik a világon és hallja azoknak sóhajtását, könyörgését, akik hisznek és bíznak őbenne és megsegíti azokat.

Most Isten veletek!

SOK MÉG A TENNIVALÓ(*)

Az Úr Jézust imádva szolgáljuk, és az Ő akaratát várjuk, hogy a mi akaratunkat belehelyezve az Ő akaratába, elvégezzük a reánk bízottakat. Mert sok a tennivaló, sok az elvégezni való, amíg a nap még fenn van, amíg világos van. Mert eljő a sötétség, és akkor már nem lehet munkálkodni azoknak érdekében, akik kívül maradnak. Igen, azoknak érdekében, akik még nem elég érettek, hogy a jót a rossztól meg tudják különböztetni, akik még a test kívánságainak vakon engedelmeskednek, és az elferdült lelki irányt követve a veszedelem fiaivá válnak. Mert mindenki, aki bűnt követ el, veszedelembe sodorja magát, mert a bűn nem elégzik meg az egymagában való tartózkodással, az szaporodik, gyarapodik, és felemészti a lélek erőit, hiszen a lélek erőiből tartja fenn magát. Azért olyan nehéz azt a lélekből kiirtani. Megrontja a lélek békéjét, nyugalmát, gátolja fejlődését, haladását, mert ellenkező végletek felé hajtja a célkeresésnél. A cél mindig a boldogság, a megelégedés elérése. És ezt mindig nehezebb feltételekhez köti, mert mindig többet kell áldozatul odadobni, és végül mégsem érheti el a földi ember. Mert azt a külső világ körülményei nem adhatják meg, hanem csak a belső lelki biztonság, a Természettörvénnyel való kiegyenlítés, és az isteni kegyelembe való bekapcsolódás. Amit nem lehet semmiféle erőszakos kiegyezkedéssel, ravasz rászedéssel elérni, hanem egyedül csak az alázatos bűnbánattal, és az isteni kegyelem által megmutatott igaz útra való megtéréssel. Itt már nem lehet színlelni, félrevezetni, mert minden ilyen irányú érzés és gondolat nyilvánvaló kudarcot vall, mert önmagán marad minden tévedés és színlelés. A valóság van. A lélek önmagának tér meg, és önmagának bukik. Amit gondol,

amit érez, amit cselekszik az nem a más érdekében, hanem egyedül a saját érdekében történik, mert ez minden az ő egyéniségét adja ki, az ő maga kis világát, ami a nagyhoz úgy viszonyul, mint annak kiegészítő kicsiny részecskéje. A nagy világmindenségnek talán egy porszemnyi darabkája csak, mely hozzátapadt egy világtesthez; és mégis ez a kicsiny porszem is, szabad akarata folytán részt vesz annak a világtestnek a fejlesztésében, elő haladásában, felemelkedésében vagy lebukásában. Cselekvő részesévé válik mindezeknek, mivel köze van annak a világtestnek a létrejövételéhez, mert annak anyagába az ő lelki eredményei is bele vannak sűrűsödve, bele vannak merevedve mindaddig, amíg azokat ismét szabaddá nem teszi az öntudatra ébredt szellem. Ezért az anyagért folyik a harc millió és millió évek végeleáthatatlan hosszú ideje óta. Az anyag felszabadítóinak munkájuk jutalma az anyag felett való hatalom és rendelkezés: az élet szebbé és jobbá alakításának lehetősége. A földi gazdagság, hatalom és dicsőség, mely a léleknek szabad ténykedési lehetőséget biztosít, mint jutalom, mint serkentő ígéret ott ragyog minden testet öltetni készülő szellem lehetőségei között a Természettörvényben, hogy szorgalmas tanulással és munkával előre vigyék a fejlődést a földön. A szorgalmas munkásnak, a felfedezőnek, az életet jobbá és könnyebbé átalakító tudásnak kijár az elismerés, a megbecsülés, és munkája nyomán a jobb és könnyebb élet. Ezzel szemben kötelességei is vannak, mert amint a kiváltságos és jobb életnek részesévé lett, és az alacsonyrendűek tudatlanságából, kötött állapotából is kiemelkedett, többé nem közös a sora az elhagyott színvonalon élőkével. Most már nem az anyag felszabadítása a cél, hanem az anyag áldásul való felhasználása, a maga mögött hagyott színvonalon élők lelki felemelése, mert minden előhaladás és eredmény, ami az anyag felszabadításával jár, lelki eredménynyé is kell, hogy váljék. Mert ha ez valamiképpen nem szolgálja a lelki felemelkedést, akkor az anyag szabaddá tétele nagy árnyékot vet a lélek fejlődési útjára, és a tömeg ebben az árnyékban eltéved elébe szabott céljától, és lelkében az árnyék visszahatást kelt. A munkát, amivel a kimagasló elődök azt a kiváltságos anyagi helyzetet megteremtették, nem ismeri, így értékelni sem

tudja azt az igazság szerint, hanem csak a jelen árnyékában tévelyeg, és irigy szemmel tekint a gazdagok és kiváltságosok életébe. Vágyviláguk kiszínesedik, és megkívánják a - szerintük - érdem nélkül élvezett életformát, és bűnben fogant igazságukkal jogot formálnak annak megszerzéséhez. Lopnak, csalnak, hazudnak, megtévesztenek, később erőszakoskodnak, gyilkolnak, kegyetlenkednek, hogy céljukat elérhessék, mert lelkiismeretük nincs, még lelkük sincs, mivel azt a bűn elaltatta. Tagadniuk kell, a lelkiismeret szava elől el kell zárni a tudatot, mert különben a bűn már nem képes olyan szabadon rendelkezni az emberi vágyak felett. A testben elérhető minden kívánatos dolognak megszerzése és élvezése: ez a főcél, mely betölti egy időre a lélek vágyvilágát. A test felé fordult léleknek érzőszervei mindig jobban eltompulnak, eldurvulnak. Csak indulatok, mint a harag, bosszú, kevélység, a gőg és mérhetetlen bírvágy, hatalmivágy ösztönzik gondolkozásra. Ez azonban mindig nagyobb és nagyobb erővel tör elő, mivel céljai mind messzebbmenő vágyakban jutnak kifejezésre. Az ilyen emberi lélek nem ismer gátat, amíg a törvénnyel meg nem ütközik. Az ütközés által elszenvedett büntetés azonban csak a legritkább esetben hozza meg a megtérést, mint eredményt, mert amíg a lélek nem látja be, hogy helytelen és „igazságtalan” volt addigi élete és törekvése, addig minden ígérete és fogadkozása merő félrevezetés. **Ezek szerint sokan azt hiszik, hogy a földi törvénynek nincs nevelő hatása. De van! Mégpedig nagy hatása van! Mert a szabadakarat korlátozása és elvesztése béklyóba szorítja a bűnös irányba való vágyakat és törekvéseket.** A lélek kénytelen önmagával foglalkozni, életével, céljával, és azzal a hatalommal, amely sorsa felett rendelkezik. Nagy bűnök elkövetői haláluk előtt összeroppannak, és keresik a megbékélést, a biztonságot, mert a testi élet nem nyújthat semmit többé, ami a léleknek kielégülést nyújthatna. A halálban egy időre megnyugszik, amíg lelkiériő lassan fel nem ébrednek. Minden szakasszal, amivel ébredése előrehalad, nagyobb és nagyobb rémület vesz erőt az ilyen szellemben, mert látja a valóságot. Látja önmagát bűneinek következményeitől körülfogva. Látja, hogy teljesen be van zárva saját törvényellenes vágyainak, törekvéseinek, cselekedeteinek és ezek következményeinek szűk és szoros zárkájába, és

látja, hogy nincs senki, aki segíthetne rajta. Ez a felfedezés a kétségbeesésig gyötri, mert kénytelen önmagával foglalkozni, hiszen ami körülveszi, az mind az ő lelkitermészetének járuléka! Az ő boldogtalansága, szerencsétlensége! Az az ő világa, ahonnan nincs kiút, nincs menekülési lehetőség! Hányszor visszasírja a legkegyetlenebb bűnös is azokat a földi alkalmakat, amikor választhatott a jó és rossz között! Hányszor megutálja szenvedései közepette azokat a megkívánt és törvény-tiltotta dolgokat, melyekért olyan sok szenvedéssel kell fizetnie. De most ne csak a börtönök lakóinak szellemi életét tekintsük olyan borzasztónak, hanem még sokkal borzasztóbb azoknak sorsa, akiknek sikerült a földi törvényekből kimenekülniük akár ravaszsággal, akár úgy, hogy „még” nem ütközött meg a törvény betűjével, de nem csak a vágy és törekvés, hanem a cselekedet szerint is egészen betölti a „rossz”-nak mértékét. Nem különbözik a forma amazokétól, csupán annyiban, hogy a külszín alatt ott van a valóság. A köz-tisztletben álló földi személy titkolt bűnei és törekvései nyilvánvalóvá lesznek, hogy okuljon abból mindenki. De minden belátással, megbánással, főképpen beismeréssel és helyreigazítással egy-egy fátyoltakaró borul a tévedésből és helytelen felfogásból, gyengeségből elkövetett bűnök emlékeire, mert amit az isteni kegyelem eltakar, és amit Ő megbocsát, azok elfakulnak, megszűnnek és megsemmisülnek. **De ennek a megbánásnak, ennek a beismerésnek a „földi ember” életében kell megtörténnie. A földi embernek kell felszámolnia önmagában mindazokat a törvénytelenégeket, amelyeket elsősorban az Isten akaratával szemben való engedetlenségével elkövetett.** Ilyenek mindazok a törvénytelen gondolatok, érzések, beszédek és cselekedetek, melyeket akár nem tudva, akár tudatosan, elkövetett az ember, és ezek következményeképp azok a hatások, amelyeket az emberi lelkekben, az emberi életekben, az emberi testekben okoztak, ezek nagyon súlyosak. Azután ilyenek az egész természetes világban, az élőlények világában okozott fájdalmak, szenvedések, kínzások és mindazok a meggondolatlan, felületes cselekedetek, amelyekkel nem hasznára, hanem kárára van az ember a világnak. Ha mindezeket számba veszi az ember, úgy találja, hogy nincsen senki bűn nélkül való, és mindenkinek nagyon nagy

szüksége van a bűnbocsánatra, a letakarásra. Mert a kis bűnökből lesznek a nagy bűnök, a kis tévedésekből a nagy szerencsétlenségek. A világi szenvedések mind megannyi figyelmeztető intései az isteni Gondviselésnek, hogy az ember gondolkozzon, ne éljen vakon, hamis célok, hamis látszatok után ne induljon boldogságát ott, abban keresni. Mert azért adta az isteni Kegyelem az Útmutatót a földi embernek, hogy ne járjon tájékozatlanul, hanem keresse az utat, amely elvezeti a vágyva vágyott boldogságba, vágyainak teljesevéhez. Ne önmaga induljon el az útvesztőbe, hanem fogadja el az Isten Küldöttét, Aki azt mondja: „**Én vagyok az út!**” Ezen az egyetlen úton lehet csak kijutni az útvesztőből, a sátán szövénnyéből, mellyel megfogja az emberi lelkeket, és amikor minden lelki erejétől megfosztotta: a kárhozatba hajtja. A fogak csikorgatása hallatszik már messziről, de aki elindul a visszavezető útra, az nem lesz elhagyva, azt nem tudja elsodorni a tömeg, mert annak segítő szárnyakat ad az Úr, Aki a bűnösöket hívja a megtérésre, hogy megmentse, és meggyógyítsa őket az életre. Most Isten veled!

A JÖVŐRŐL(*)

Nem lehet és nem is szabad a földi embernek mindenről tudnia, mert ez gátolná szabad választásában. Ha pedig nem adhatja ki magából belső lényegének hatásait, és nem láthatja annak eredményeit, akkor céltalanná válik részére az egész földi élet. Ezzel nincs tisztában még a legjobb ember sem, mert a célt mindig összetéveszti az eszközzel. A cél nem az, hogy a földi életben elérhető kívánatos dolgok megszerzését tartsa szem előtt a földi ember, mert ha el is érheti, az úgy is mulandó. Hanem az a cél, hogy a maradandó értékű javakat megismerve, azokat keresse, azokért munkálkodjék, hogy meg is szerezhesse. Ha a mulandót fel kell áldozni, azt szívesen megtegye, mert ezzel nagy gazdagságot és nagy előrejutást szerezhet magának. A föld emberei olyan gazdagságot és olyan hatalmat keresnek, amit - tudja mindenki - a halál úgyis elvesz tőle. De nagyon sokszor nem is várja be a Természettörvény rendelkezését, hanem dicsősége teljében, amikor

élvezni akarja, akkor veszíti el, mert a forgandó sors egyiktől elveszi, hogy a másiknak adja; aki legtöbbször visszaél ezekkel az előnyökkel. Ez mind a lélekre kirótt adóság, vagy próba, melyben vizsgázni kénytelen. Ha az emberek előre tudnák sorsukat, bizony kevesen volnának, akik hőiesen vállalnák nehéz feladatukat. Azért takarta le a végzet a jövőbe nyíló ajtókat sötét függönyökkel, hogy be ne tekinthessen oda minden akadékoskodó lélek, csak az, aki már bizonyos próbákon túlesett, és nem él vissza azzal, amit ott meglát. Vannak dolgok, amit egyeseknek jó tudni, és lehetne is rajtuk ezzel segíteni, mert könnyebbé lehetne tenni részükre a saját dolgaiknak megoldását, de az emberi természet gyarlóságán múlik, hogy mégsem lehet nekik semmit megmondani előre, mert éppen akkor rontaná el azt a sikert, amiért az egész élet szenvedését vállalta. Ugyanis vagy elébe vágna a dolgok természetes kifejlődésének, vagy kitérne a megoldások lehetőségére elől. Pedig talán éppen az a megoldás hajtaná a jobb lehetőségek felé. Tehát a földön nincs olyan cél, nem lehet olyan, amiért érdemes mindent feláldozni, hogy azt elérhesse az ember. Mert minden csak ideiglenes, és próba az emberi életben. Ezek csak eszközök a cél elérésére. Az eszközöket pedig csak az tudja jól felhasználni, aki megtanulja, hogyan kell azokkal bánni. Ilyen tanuláshoz kellenek a mesterek, akik már benne élnek, és nagy eredményekben gazdagok. Hiába a helyes ismeret, a helyes módszer és a segítség, ha a tanítvány minden jóra való igyekezete mellett is kérdőjel előtt áll. A nagy káoszt csak az tudja felbontani és kibogozni, aki ismeri ennek okát, ismeri az emberi léleknek minden hibáját, bűnét, gyengeségét és gyarlóságát, amivel ezt összebogozta, és a rosszat a jóval összekeverte. Hiába próbálja azt bárki kiegyenesíteni, rendbe hozni, az emberi lélek mélyére nem tud betekinteni, annak titokzatos kezdőpontjához nem tud eljutni, csak egyedül Az, Aki azt megteremtette, és a létbe hívta. Célt tűzött elébe, és megbízást adott néki. A teremtő Isten az, Akinek kezéből minden élő elindult a maga útjára. Hogy időközben a teremtmény beletévedt a homályba, és maga is homályos lett, az az eléje szabott tökéletességre vezérlő eshetőségben benne volt, de nem feltétlen szükséges, hogy eltévedjen, azonban lehetséges. Így

az emberi lélek is, az eltévelyedettek milliói között keresi a boldogsághoz vezető utat. Ezer és ezer lehetőséget eszel ki, dolgozik, fárad, hogy azt kidolgozza, tervez, gondolkozik; de mindennel olyan akadályba ütközik, ami áthatolhatatlanná teszi azon az úton a további haladást. Egyetlen út marad csak nyitva: az isteni Törvényhez való visszatérés, a kegyelem útja. De ez az út nagyon keskeny és szűk. Ezen nem fér el a gőgben felduzzadt emberi lélek a maga hibáival és bűneivel, tehát ezeket le kell raknia. Ezekről meg kell szabadulnia. Az ember nem képes önmagát megtagadni, mert az emberi „én”-be úgy bele vannak ezek növe, hogy nem lehet az „embert” bűnei és hibái nélkül el sem képzelni. Az ember mulandó alakjának meg kell halni. A bűnök és hibák kifejező formájának, a testnek, vissza kell térnie a porhoz, hogy a lélek valóságos világában tisztán láthassa bűneinek romboló hatását. Éreznie kell, hogy minden igaz és jó cselekedetével milyen szép és boldogító eredményeket hozott létre a lélek világában. Látja, hogy minden jóra és igazra való törekvést, milyen segítség és támogatás fogad, és érzi azt, hogy ez a bizonyosság. Ez az a rendíthetetlen alap, amelyre lehet építeni, mert ezt nem rombolja le az idő múlása, sem az átváltozás, sem a halál bizonytalanba szállító hatalma, hanem az örök jönnek folyton nagyobb és tökéletesebb kiteljesedése jelenti a jövőt részére. Minden jövő az isteni jóban és igazban lesz valósággá. Abban teljeseedik ki minden boldogság után való vágyakozás, és az Isten kezében van minden lélek részére az a tökéletes jelen elrejtve, amelyet minden teremtetten lélek sóvárogva keres-kutat, amikor az előtte ködbe takart jövőt szeretné megismerni. Ez a bizonyosság, amely mindenkire vár. Az egyik előbb, a másik később érik meg a hiábavaló keresések és csalódások után, hogy az egyetlen célhoz vezető útra rálépjen. Az egyik előbb, a másik később látja be, hogy a földi életek örömei, fájdalmai, megaláztatásai, felmagasztaltatásai, csak eszközök a sors kezében, hogy a célt elérhesse a földi ember. A földi élet is csak eszköz, hogy a mulandóból az örökkévaló felé léphessen át a lélek. **Mert a halál nem jelenti az örökkévalóságba való átlépést. Csak egyedül az isteni Törvény megismerése, az abban való élet, a bűnöktől, hibáktól, tévelygésektől való megtisztulás, megszabadulás az, ami az örökkévalóságot, a célhoz**

érést elősegíti. Mindennél fontosabb a földi életben az, hogy az emberi lélek el ne tévedjen a káoszban. Az eszmék, a vágyak, törekvések, a szenvedélyek, az áligazságok zűrzavarában szükséges, hogy idejében megismerje az emberi lélek az ő Megmentőjét, újjáteremtőjét, a bűnöktől és szenvedésektől Megváltóját, Akinek „hatalom adatott mennyen és földön”, hogy akit meg akar tartani, azt megtarthassa, és megszabadíthassa attól a jövőtől, amelynek neve kárhozat. Akinek neve be van írva az élet könyvébe, az ne féljen a jövőtől. Aki megfogta a Megváltó kezét, aki nem fárad el a könyörgésben, aki szívében hordozza az Úr szavait és ígéreteit, az ne féljen. Aki szófogadó gyermeke a mennyei Atyának, és engedelmesen hajtja meg fejét az Isten végzései előtt, annak nem kell félni senkitől és semmitől, mert arra van gondja az Úrnak. Azért én is azt mondom: ne féljete, ha sötétnek látszik is az út, de megvilágosodik, mert már közeledik a reggel derengése. Csak ne vegyétek le szeméiteket az előttetek járó Fényoszlopról. Ő ki vezet a sötétségből, hogy el ne tévedjete. Az Ő világossága elriasztja a baglyokat, a denevéreket, és egyéb éjjeli leselkedőket. Ti haladjatok abban az irányban, amiben ő vezet titeket, és kijuttok a káoszból, a zűrzavarból. Higgyete és bízzate! Most Isten veletek!

SZÜLETÉS NAPRA (Eszter december 13-án született) (*)

Az Úr mindenkire bizonyos feladatot bízott a földi élettel. Egyikre nagyobbat, másokra kisebbet. Ezt a feladatot meg kell oldani és el kell végezni. Természetesen, hogy hogyan és miképpen, azt az egyéni lélek adottságai és képességei szerint hajtja végre. De mindenestre minden cselekedeten, és ennek minden következményein rajta marad az egyéni lélek bélyege, mégpedig letagadhatatlanul és megmásíthatatlanul. Ennélfogva nagyon fontos az, hogy földi életünkön, és annak emlékein ne maradjanak nem kívánatos foltok, hiányok, vagy éppen olyan cselekedetek következményei ne maradjanak utánunk, amik miatt szégyenérzet és örök elégedetlenség gyötörhetné lelkünket. Ezért nagyon fontos, hogy az ember úgy éljen, abban a tudatban végezze el a

reá bízottakat, hogy ha bármikor visszatekint elhagyott földi életére, a jól végzett munka és a kötelesség teljesítése, mint kiegyenlített számla, ott álljon az első lapon, amelyet elszámolt a Természettörvénnyel. Hogy valaki az egyiknél-másiknál sokkal jobban és szebben élt, az nem jelent elsőbbséget, mert az nem jelenthet vigasztalást, sem valami több érdemet, ha valaki másoknál többet tud, és több ismereténél fogva már nem cselekszi meg azokat a botlásokat, melyekben az ismeretben gyengék elbuknak. Tehát nem jelent az ilyen dicsekedés semmit, sőt neheztelést von maga után azzal, hogy miért nem sietett segítségére a tudatlannak a maga tudásával. Mindenkinek a maga világosságával és bölcsességével az emberiség szolgálatába kell állnia, nem külön dicsőséget, hanem azért, hogy használjon. Ezt nagyon nehezen akarja megérteni a földi ember. Hogy tudniillik **mindenkinek ki kell vennie részét a munkából. Mégpedig önzetlenül, magáról megfeledkezve, a jót magáért a jóért művelje, mert csak ez, a jóban való önzetlen munka adja meg az ember életének értékét.** Az ilyen, önmagáról elfeledkező jóakarató munkának eredménye hozza meg az életnek azt a megalégedettségét, mely betölti az üres hézagokat, az ismeretek hiányát. Egy-egy ilyen élet-rész nagy lökessel tolja előbbre nemcsak az egyes emberlelket a haladás útján, hanem az összemberiséget is, mert a betöltött életfeladat, mindig egy lépcsőfokot jelent a felfelé emelkedésben. Az önző gondolkozás azt hiszi, hogy amiből neki személy szerint semmi haszna nincs, sem dicsőség, vagy elismerés nem jár vele, az nem éri meg a fáradságot. Ez a szűkkeblűség akadályozza meg az emberek nagy többségét abba, hogy mind az önmaga életfeladatát, mind a mások iránt való kötelességét betölthesse. Ezért kell az elmulasztott kötelességek betöltése végett több életet sivár egyhangúságban, sokszor elhagyatottságban eltölteni azoknak, akik önző természetüknek engedve, semmit sem képesek senki érdekében látható haszonnal megtenni. Ezek, az ilyen természetű emberlelkek nem viszik előbbre a világ és az emberiség sorsát. Inkább mind a világnak, mind az egész emberiségnek sorsában tehetetlenként szerepelnek, és **sokszor éppen ezek miatt a felhalmozódott mulasztások és a kötelességek elodázott, helytelenül való teljesítése miatt állnak elő azok a nagy katasztrófák**

az emberiség életében, amelyek kétségbeesésbe és istentagadásba viszik bele nagyobb részüket. Az emberek zúgolódnak és átkozódnak, a Gondviselés ellen lázadoznak, mert nem veszik észre az önmaguk életében is szokássá vált bűnt, és az igazságtól való eltévelyedést. Ezért vannak a nagy és tömeges szenvedések, súlyos megpróbáltatások, mert az igazságot és az emberi kötelességet száműzték az életükből. Mindent „leegyszerűsítettek”, anyagiasítottak, és az önzés szolgálatába állítottak. Amíg az önzés az „én” érdekeit védi és elősegíti, addig jogosnak és igazságosnak gondolja, de azonnal felháborító és jogtalan visszaélésnek tartja, amint azt más hasonlóképpen gondolja, és ezek szerint cselekszik. Ez az ilyen kiindulás csak káoszt és meg nem értést hoz létre azok között is, akik egy közös cél elérése érdekében kötelesek dolgozni, és egyetértéssel munkálkodni. A közös cél az egyes érdekeit is kell, hogy szolgálja, mert az erősek a gyengébbeket támogatni kötelesek, amíg azok is megerősödnek. A gyengébbek pedig nem uralkodhatnak az erőseken, mert az természetellenes. Az erősek sem uralkodhatnak a gyengék felett, mert az az isteni Törvénnyel ellenkezik, hanem igazságosan kell értékelni a jóban és igazban elért eredményeket, úgy az egyik, mint a másik részről. Igaztalan jogokat egyik sem követelhet a maga részére, mert az a rendet és a békés megértést zavarja. Mivel azonban az emberi lélek nagy fokban tökéletlen és hibás, minden jóakarata mellett is tévedésre hajló, esendő, azért tévedésének „időben” való beisméréssel és hibáinak helyrehozására való hajlandóságával az isteni Kegyelem bűnbocsánatot ígért az embernek. Az emberi lelkek is kötelesek egymás ellen tévedésből eredően elkövetett bűneiket megbocsátani egymásnak, hogy az isteni Igazság előtt megállhassanak. A kármában sokat emlegetett „jóvátévés” is ezt a kiegyenlítődést és engesztelődést, mint az isteni Törvénybe való beilleszkedést szolgálja. Tehát a káoszból való kibontakozást, mint célt tűzi az emberi lélek elé, melyet el kell érnie, melyben dolgoznia, munkálkodnia kell minden egyes embernek, aki nem akar a kárhozatba zuhanni. A kárhozat nem egy eljövendő lehetőséget jelent csak a földi ember részére, hanem egy már jelenlévő folyamatot, melyet minden lélek a maga téves, hibás elgondolásával, érzéseivel és cselekedeteivel indít el, sűrűsít meg úgyannyira,

hogy mint a sűrű út nélküli erdőből sohasem tud kitalálni, ha csak az isteni Kegyelem meg nem szánja. Ezer veszély és nyomorúság között folytatja útját az eltévelyedett lélek, mert hiába akarja a bűn következményeit másik bűnnel enyhíteni, az csak meghozza a maga szenvedésteljes eredményeit. Amikor minden jót és igazat kiélt a lélek, akkor következik be számára a katasztrófa. Amikor a pohár betelt, és csak egy cseppel szaporítsa is tartalmát a lélek, már kicsordul és elönti tartalmával az egész környezetét. Mi volna más azoknak a mérhetetlen szenvedéseknek az oka, mint az emberi lelkekből származó bűnös vágyak és törekvések megvalósítása, melyekkel mindegyik a maga kielégülését szeretné elérni? Megtéveszti a lelket az a lehetőség, melyben szabadon ténykedhet. Bár ez is csak látszat, mert a Természettörvény szemet szemért, fogat fogért igazsága fennáll, és kérlelhetetlen szigorúsággal az utolsó pontig behajtja követelését azon, aki igaztalanul cselekedett. A teljesen megátalkodott emberlélek tudatlanságában nem hisz ezekben az igazságokban, mert téves elgondolásaival képtelen megtalálni a kivezető utat bűneinek összevisszaságából. Képtelen beismerni tudatlanságát, mert gögös és ellentétes törekvéseinek nem kedvez az igazság. Így megmarad hitetlenségében, azaz a kárhozatra vivő útról nem tér le, amíg a Törvény ereje nem kényszeríti. Akkor már kevesebb a lehetősége, hogy bűneit szaporítsa, mert cselekvési szabadsága korlátok közé lett szorítva. Az isteni Kegyelem hosszútűrő és irtalmas. Minden lehetőségen végig vezeti a bűnös lelkét, hogy megmentse az életre, mielőtt a bűnök következményei megmerevítenék, és az örök sötétségbe száműzetésbe küldené. A Szeretet az, aki áldoz, aki tűr, aki folyton önmagából ad, és semmit nem kér, csak engedelmességet az embertől. Az isteni Szeretet sokat elnéz, és sokat megbocsát, sokat ad, mindent feláldoz, hogy megmentse az emberi lelket a kárhozattól. Nem büntet, csak ha az emberi lélek elfordul tőle, akkor magára hagyja bűneinek következményeivel. Ilyen magára hagyva látszik lenni a világ mostan, de **aki kér, annak adatik, aki zörget, annak megnyitják**, most is és örökké. Most az a feladata a hívőnek, hogy világosítson az éjszakában, és a megtérőnek szabadulást hirdessen. A gonoszok között is hű ma-

radjon, és igaz az isteni kijelentésekhez. A rosszat ne fizesse rosszal, és ne éljen vissza soha a bizalommal. Az Istennek van gondja a Benne bízókra és megadja, amit kérnek. Álljanak oszlopként az igazság mellett, és ne tévelyegjenek az egyéni igazságukban, melyet magukban kialakítanak, mert az Úr számon kéri mindazoktól, akikre valamit bízott. Most mindenkire van valami bízva azokból a drágaságokból, amelyeket e világ hatalmasai megtapodtak, és most is taposnak, de mindenkinek el kell számolni cselekedeteiről az isteni Törvény előtt. Azért ne tévesszen meg senkit azoknak látszólagos eredménye, akik eltértek az isteni Igazságtól, mert mint a sötétben felvillanó villámfény, úgy világosodik meg minden. És akik hűeknek ítéltetnek az Isten Törvényében, azoknak sok bűnük eltöröltetik, és sokat bíz rájuk az isteni Kegyelem ezután. Most az Úr nevében én is üdvözöllek kislányom ezen a napon, amikor felvetted a föld nehéz terhét azzal a feladattal, melyet vállaltál. Az Úr megáldotta munkádat, és türeledet azokban a lelkekben, akik rajtad keresztül az én lelkem világosságánál megtalálták az utat a mi Urunkhoz. Sokan várják, hogy megláthassanak abban az öltözetben, melyet az Örökkévalóságban viselni fog a lelked azon a napon, amikor itt fogsz megszületni. Addig legyél jó és türelmes gyermeke az Úrnak, Aki bőszéges áldásával koronázza be szenvedésekben gazdag életedet. Isten veled!

FARAGJÁTOK LE A TEST HIÁBAVALÓSÁGAIT(*)

Van egy nagyon rossz szokása a földi embereknek: az ilyen ünnepi előkészületeket olyan nagyra méretezi, hogy az erejét meghaladja. A külsőben nagyon igyekszik rendet teremteni, de ezzel az igyekezettel a belsőről elterelődik a figyelem, és hovatovább - mint cél - a külső lebeg ott az ember előtt, és egyszer csak azt veszi észre, hogy az egész ünneplés a test ünnepe lett, a lélek rovására. Így siklik le az irányról az emberi figyelem, hogy végre mégis csak az ellentétes célt szolgálja a testen keresztül. Nem szabad csodálkozni ezeken az eredményeken, gyermekem, mert a test az test. A lélek az más célért él a földön, és ha az ember az ő külön lelki céljaira nem vigyáz nagyon az életben, akkor az egy

elég rövid idő alatt átsiklik a test céljai szolgálatába. Most, ezekben az időkben (Rákosi-korszak) nem is szólok semmit. De már ezek az idők is a bűn következményei. Jóllehet, aki a földön él, nem vonhatja ki magát teljesen a földi szokásokból, de amennyire csak lehetséges, tompítsa annak parancsoló hatalmát. Már egyszer régebben felhívtam a figyelmet az elfajult karácsonyfaszokásoknak a leépítésére. Nem talált tetszésre, tudom, mert láttam és hallottam. De egyes érettebb lelkeknél komoly mérlegelés tárgyát képezte és kedvező eredménnyel végződött. Vajha az ember le tudna mondani arról a sok fölösleges, de szerinte fontos dologról, amivel az életét nehezíti! Ha élete követelményeit egyszerűsíténé, és csak a szükségesre szorítaná le, nem könnyebb és gondtalanabb lenne-e az élete? Nem adna tápot az irigységre és a vetélkedésre. Ezeket a hiábavalóságokkal túlterhelt földi dolgokat vetette el a szerzetesi alakulat, mely szintén bizonyos túlzásokba esett, de ezektől eltekintve, nem egészen oktalan és céltalan az ezek felett való gondolkodás, mert a világtól elvonulva bár, mégis a világ jobbá és igazabbá nevelésén fáradozva élni le egy életet, az nem utolsó dolog. A világ hiú dicsőségét megvetve, lemondani az élet nyújtotta tisztább örömökről is, csak azért, hogy a lélek figyelmét le ne kösse a látszatos jónak és szépnek a testen keresztül érezhető hatalmas vonzása, ami valójában mindenki részére meghozza a biztos csalódást. Mert meg kell hoznia, hogy a lélek teljesen és tökéletesen elfordítsa tekintetét a bűn káprázata felől, hogy az isteni jóban és igazban keresse és találja meg élete célját. Ebben dolgozzon, önmagát ebben tökéletesen kiképezze, és a világra szellemileg és erőileg ebben az értelemben tudjon hatást gyakorolni, s így az anyagot ebben az irányban alakíthassa át. Hogy a lélek ezt keresztülvihesse, nem feltétlenül szükséges testét a klastromokban felettébb sanyargatva, túlzásba vinnie ezt a törekvést. Mert a célját akkor sem érheti el, ha testét a máglyán elégeti is, de a lelkében élő vágyakat még nem tudta lefokozni és semlegessé tenni. *Ezt egyedül csak a lemondással lehet elérni. Lemondani a nem feltétlen szükségességről. A mértékletesség mindenben, az egyszerűség, a türelem, a békesség, az elnézés, az engedelmesség, szelidség és jóakarát - még a rosszal szemben is - ez az a nagy tudomány, amit oly nehéz megtanulni és gyakorlatba*

átvinni. A földi ember napról-napra újabb kísértéseknek, próbáknak van kitéve. Mindez pedig nem azért van, hogy elbukják, hanem erőt vegyen bűnre hajló természetén és diadalra vigye az isteni igazságot a saját lelkében. Lefékezze elfajult lelki természetét, és ezzel utat nyisson a magasabb, az isteni erők beáramlásának, melyekkel megtelítődik a lélek, s így magasabb rendű világosság, nagyobb tudás, szétáradóbb hatóerők birtokába jutva hatványozott eredményekkel gazdagodva fejezhesse be földi életét. A hangsúly itt már nem csak a földi élet befejezésén van, hogy azután majd boldogabb lesz, hanem már a földön is elérhet egy bizonyos boldog megnyugvást és lelki békességet. A megvilágosodott lelkű ember bölcsességre jut el, ahol a kisebbrendű földi dolgok már nem okoznak nagyobb fájdalmat. Lelki szemeivel a valóságot látja, és nem esik kétségbe, mert a valóság az a bizonyosság, amelynek nincs lejárata, nem veszti értékét, az idő neki dolgozik. A földi értékek elveszíthetők. A hatalom, a dicsőség, minden semmibe vész. Az igazság, a való dolgok értéke megmarad és tovább hat. Életeket, sorsokat formál, világokat teremt. Boldog ember az, aki lelkét az igazságban meggyökeresítette, akinek gondolatai, érzelmei és cselekedetei nem ellenkeznek az igazsággal. Ha szenved is megpróbáltatást, de minden szenvedése újabb diadalt jelent az igazság hatalmában. Mert minden sikeres próba, újabb nyeresége az eszmék világában, mely hatásaiban kiszámíthatatlan nagy eredményeket hoz létre. A földi élet bizony munka. Hatalmas erőhalmazok felszabadításának nagy munkája ez, amit az embernek kell elvégeznie, hogy az anyagot a jó és igaz szolgálatába állíthassa. Az emberi léleknek telítve kell lennie az isteni igazság világosságával, és a szeretetből jövő jóakarattal, hogy a reá kiszabott munkát jól végezhesse el. Ebben gátolni látszik az ellentétes törekvés, mely a tudatlan lelkekben megnyilatkozik és szembehelyezkedik, akár rosszakarat, akár a tudatlanság és meg nem értés formájában. De ellentétes érzéseik és törekvéseik nehezzé teszik a munkát. Az anyagba száműzött ellentétes szellemi elvek hatásai ezek, melyeket a teljes szellemi világosságra még el nem jutott emberi lelkek magukévá tesznek, és ebben igyekeznek dolgozni. Mert tévesen azt hiszik, hogy elvesztett

boldogságukat így találhatják meg. Ez a tévelygésük bünné fajult... De „...**nem tudják, mit cselekesznek.**” **Amikor a tömeg megmozdul, az sohasem tudja, mit cselekszik, mert mindig vak eszköze a tudatos rossznak,** aki tudja, hogy mit akar, de a félrevezetéshez szükséges hazug színekkel festi szépre és igazra az ő rejtett céljai szolgálatában felhasznált gondolatot. *Ez ellen volt a te küzdelmed is. Azzal a sok szenvedéssel megszínésítetted az igazságot, és érthetővé vált sok homályos dolog, amit idáig sokan nem értettek.* Nem vezett kárba abból semmi, mert nem sokára meg fogod látni annak nagy hasznát, nemcsak szellemi életedben, hanem már földi életedben is. Azért legyél jó reménységben, mert az Isten megáldja minden fájdalmadat, és megtöri a kígyó fejét, hogy erejét veszítve az igazság törvényének hódoljon. A jó Isten minden éjszakára felhossa a reggelt, és a reggelben megszűnnek a félelmetes árnyak. Ez a reggel következik el a te életedben is. Most legyél békességben, az Úr kezében van a te sorsod. Isten veled!

A TÖKÉLETESÉGRE VEZÉRLŐ ÚT(*)

Nem kell mindig a sötét festékhez nyúlni, hogy azt a bizonyos jövőt még sötétebb színben tüntessük fel, mint az a maga valóságában van. Az élet nem a boldogság verőfényes napját hozza a lélek részére a földön, mert nem is hozhatja annak a részére, ki az igazságot és a magasabbrendű érzéseket hordozza lelkében. A földi élet, mint már olyan nagyon sokszor mondtam, nem végcél, nem jutalom és nem beteljesedés. A beteljesedés nem a földön van, a földi élet csak vándorlás a cél felé. Keresés, mely nem ér véget egy földi élettel, hanem mindaddig cél nélkül való vándorlást jelent, amíg az emberi lélek meg nem találta a maga letelepedési helyét, ahová az isteni Gondolat és Akarat elejétől fogva rendelte. Ez pedig nem egy földrajzi helyhez van kötve, sem egy bármilyen bolygónak a szférájához, ha nem a lélek alaptermészetéhez, mely annak egyéniségét, munkakörét, természetének megfelelő formában való megjelenésben juttatja érvényre. Így, ebben önmagát fejezve ki, a legtisztább kikristályosításban helyezkedik el oda, a nagy mindenségben, ahol éppen ő hiányzik, ahol éppen

óra van a legnagyobb szükség, mert minden gondolatával és minden megmozdulásával betölti azt a hiányt, amit semmivel és senkivel nem lehetett betölteni. Ott megtalálja helyét, és érvényesülését és ebben elérte célját és boldogságát. A földön azért nem lehet még csak tartósabb pihenőket sem tartani, mivel a sokféle természetű csoport szellem fajokat és nemzeteket alkot, s mint-hogy ezek mind céljukat tévesztett bukott szellemek, így mindnyájan azt hiszik, hogy itt, ebben az átmeneti, bukott világban fogják megtalálni azt a meglelégedést és boldogságot, amit keresnek. Pedig itt senki sem találhatja meg, mert a föld és az ehhez hasonló bukott világok annyira szegények az igaz jóban, hogy ami van bennük egy kis látszatos szép és jó, az csak úgyszólván kóstolásképpen van adva azoknak, akik már annyira felfejlődtek, hogy értékelni tudják. Az ellentétes elvekbe belesüppedt szellemek azonban mohón vetik rá magukat ezekre, mert azt hiszik, hogy ha az igazságot megkerülve megszerzik, az már az övék. Ezért a kis örömért sok szenvedést vesznek maguknak, amíg megtanulják, hogy amit nem törvényes, igaz úton kapnak az élettől, azért sok szenvedéssel kell fizetni. Amikor már ezzel tisztában vannak, és már sem erőszakkal, sem ravaszsággal nem igyekeznek a föld javai után kapkodni, akkor az isteni Kegyelem próbára hívja elő őket, vajon ha megkapják az élettől, de a még tudatlan és a rosszba belesüppedt lélek elveszi tőlük ezeket a féltett javakat, amit jogos tulajdonuknak érznek, milyen érzéseket vált az ki a lélekben?! Megtalálja-e a minden jónak adójában vigasztalását? Mert többé nem csak az anyagi javak vonzzák már azokat a lelkeket, akik felismerték az élet igazi értékeit, hanem sokkal inkább a lélek értékei, amelyeket mindinkább kínosabban nélkülöz a lélek, minél többről le tud mondani a külsőben, a testnek kedvező dolgokról. Ha a szeretet, a békesség, a harmonikus együttérzés, a megértés mind hiányoznak az életből, akkor a sír felé való vándorlás egyre terhesebbé válik, mert a lélek úgy érzi, hogy nagyon magára van hagyva, a maga erejére van bízva. Azért nagy a hiányérzete, mert az élet küzdelmeiben kifáradt test óhajtja a pihenést. Érzi, hogy nem képes a további erő kifejtésre. Előáll a nagy kérdés: mi lesz velem, ha erőim teljesen elhagynak?! Ez a látszólagos magárahagyottság gyengéden, finoman, mindinkább

a lélek belső világa felé tereli figyelmét, és a külsőtől mindig jobban eltávolodik, hogy új észrevételekben fedezze fel énjének azt a részét, amit talán addig nem ismert. A bizonyosságba beleékelte valakit, aki különbséget tesz a jó és a rossz között, az igaz és hamis között. Ez a valaki kezd előtérbe lépni, és szemlét tart a múltak felett. Ha nem kedvező az eredmény, nagy lehangoltság és szomorúság következik be a lélekben, és mivel sehonnan sem remélhet semmi kedvezőt, mert az igazság most már nem részrehajló, így bizonyos fokú igaz bűnbánat alakul ki a lélekben, és belátja tévedéseit és bűneit. Mindjobban elterelődik figyelme a külsőről, életigényei egészen kevésre csökkennek. A lélek megbékül mindennel, és a hit világába tevődik át minden vágya és reménye, mert érezi, hogy ott folytatja tovább szellemi életét, ahol abbahagyta születésével. Ez a folytatás lehet, hogy nyereséggel, kezdődik, de lehet az is, hogy veszteséggel. Aki tudatosan kezdett el magán dolgozni a megismert isteni Igazság szerint, és lelkében valamennyi eredményt ért el, az a megbizonyosodás folytán nyugodt és derűs lelki hangulatban folytatja további útját, mert „érezzi”, hogy az isteni Kegyelem vele volt, és vele van mindig. Megbékélve hajtja fejét álomra, mert tudja azt, hogy ami itt hiányzik, és ami hiányzott, azt máris magában hordja, abban a vágyban, mely a lélekben felébredt. Amikor már a jót, az igazat a lélek el tudja magában képzelni, és a kísértést leküzdve nem nyújtja ki kezeit, hogy azt az isteni Törvénnyel ellenkezve a magáévá tegye, hanem a lemondással inkább szenvedve, áldozatot tud hozni az igazság érdekében, az máris megnyerte azt, amiről lemondott, sokkal eszményibb és sokkal tökéletesebb valóságban. Azért senki ne kételkedjék a jó és igaz eredményeinek megvalósulásában, mert mindenben kiteljesedik az igazság, ha nem is abban a formában, ahogyan azt a földi ember elképzeleli, és magának kiszínezi. De sokkal célravezetőbb és biztosabb formát nyer az isteni Törvény elrendezésében: mert az tökéletes. Vannak nagyon sivár és egészen örömtelen életek. Nem azért, mert annak a földi embernek „nem jár” más, mert csak erre tette magát érdekessé, amint ezt a felületes tudású spiritisták a maguk igazságot kutató lelkükben kialakították. Vannak, akik egészen hideg szívvel mennek el a mások szenvedése mellett, mert „ezt vállalták”.

Szerintük ez egészen rendjén van, mert aki vállalja a szenvedéseket, az elég erős is hogy azt eltűrje. Aki valamit vállal, az mindig valamiért vállalja azt. Mindig az igazság, a jó, a szép kiszabadításának az érdekében „vállalják” a szenvedéseket, mert a tévelygések és bűnök törmelékei alatt szenved az igazság, és jaj annak, aki csak egy mozdulattal is, hozzáfog, hogy azt kiszabadítsa. Így, aki nem helyesli a tévelygést, és nem huny szemet a bűnök tombolása felett, az már szembehelyezkedett. Aki ezzel szemben, a maga egyszerű jó és igaz elgondolása szerint él és cselekszik, noha nem is kárhoztatja a bűnöst, az ellentétes irányt követők azért mégis megütköznek benne. Nem egyszer történik meg az, hogy az ellentét a közömbösöket, akik még nem tudtak irányt választani, hanem a jót a rosszal összevegyítve gondolkoznak, nyeri meg magának, hogy a jóra és igazra törekvő embert üldözze és szenvedtesse. Sokszor az egészen közömbös lélek akaratlanul, talán éppen kényelemszeretetből, olyan cselekedetekre hangolódik, amit önmagától sohasem cselekedett volna meg. Éppen a jót, az igazat sújtja, talán egy elhamarkodott ítéletével, vagy egy ilyenhez való hozzájárulással. De mindegy bármivel, a szenvedést előidézte, és a szenvedések visszahatnak. A jóra törekvő lélek megtisztulva és megigazulva felemelkedik a föld porából, de a szenvedések itt maradnak! Azért a szenvedéseket enyhíteni, a megbezett lelkeket - amennyire lehet - kímélni, ez a kötelessége az Úr útján haladó léleknek. Ezt diktálja a szeretet. Még az ellenséges érzülettel lévőeknek sem rosszat tenni, inkább a jót juttatni érvénybe, hogy azok is megtérhessenek. Ez a tökéletességre vezető út, amit Isten a szenvedések és megnemértések káoszából mint egyetlen szabadulási lehetőséget jelölt meg a földi ember részére. Az embernek szabadságában áll ezt a lehetőséget mellőzni, semmibe venni, sőt visszautasítani is, „de nem szabadulhat ki innen, amíg meg nem fizet az utolsó fillérig.” Tehát aki önként fel nem veszi vállára a keresztet, annak kényszerből kell hordoznia, és nem rendel az Úr az ő segítségére egy cirenei Simont, aki levegye a terhet vállairól. Az önként, „vállalt” engedelmisség megrövidíti az utat, az isteni segítség megkönnyíti a terhet. Mindenki részére csak ez az egy út van nyitva a szabadulásra, azért boldog az, aki jókedvvel Istenben bízva várja az út végét, mert Isten könyörülő

és szerető Atyánk, Aki nem szűnik meg a segítséssel azokhoz, akik bíznak Őbenne. Minden útnak végére ér az ember, különösen ha már annyira közel van, hogy már a végét is látni, akkor újult erővel indulhatunk. Isten veled!

II. RÉSZ(*)

LAJOS SZELLEM KÖZLÉSEI

A következőkben olyan Személyiség megnyilatkozásait adjuk közre, **Aki Eszter legközelebbi hozzátartozója: duálja.** Kettejük számára a XVII. században tragikusan végződött találkozásnak és annak súlyos következményeinek máig érvényes hatását Eszter önéletírásában, a Médiumi Élményekben, nagy vonalakban ismerteti. Ott szó van arról is, hogy az isteni Kegyelem Lajos Szellemet Eszternek, mint médiumnak védelmére rendelte. Miután az ismert körülmények miatt (egyesületek feloszlata, gyülekezési tilalom) Magyarországon az 1940-es évek közepétől megszűnt az egyesületi élet, így a szellemi közlemények szinte kizárólag az „íróórák” füzeteiben láthattak napvilágot. Ezekben az alábbi írásokban Lajos színes és vonzó egyénisége, sok-sok szenvedés érlelte bölcsessége, széleskörű ismeretei, ízes magyarsággal párosulva bővölik el a nyitott lelkű olvasót. Tájékozásul utalunk azokra a közleményekre, amelyek bizonyos témákkal foglalkoznak, hogy ezzel is rámutathassunk azok jelentőségére. Így pl. a Médiumi Élmények kiegészítésül szolgálnak. A hit rendkívüli fontosságát Lajos saját életei sorsában tapasztalta meg. Több írásában orvosi tanácsokkal látta el Esztert. Egyik korábbi életében ugyanis orvos volt. Ismeretei máig érvényesek. De bármiről ír is, Lajos munkásságának legmegragadóbb vonása, hogy az igazságokat saját szenvedéseinek tapasztalataival, következtetéseinek eredményeivel demonstrálja. Írásain keresztül megismerhetjük egy sok mindenben átment, gondolkodva kutató, vergődő lélek szemlélődéseit. Egy kétség és remény között őrlődő, jóra törekvő, szép érzésű lélek intim világát. Magam, aki évtizedekig élhettem Eszter közvetlen közelében, társalgás közben az ő elbeszéléseiből sok - írásba nem foglalt - történetről és részletről

is értesültem, s megvallom, nem egyszer mély meghatottságot érzek Lajos írásainak olvasása közben. Ezt azonban gyakorta feldehíti a jóízű magyarsággal párosult finom humor és a frappáns képi ábrázolásnak is beillő hasonlatok találó volta. Kérlek kedves Olvasó, fogadd szívedbe, amit a következő lapokon olvasol, gondolkodj azokon, s meglátod, hogy nem csak szép, érdekes és mélységesen bölcs, hanem gyakorlatias is az, amit ezek az írások tartalmaznak.

Agárd! Budapest/Cleveland, 1989

Pné Vay Valéria

MINDENKIRE SZÜKSÉG VAN(*)

Az isteni titkos tervek szerint, melyeket alkotott, ki tudja miért, mivégett - azonban bizonyos, hogy valami olyan célból, hogy az ő akarata teljesedésbe menjen - kellett, hogy létrejöjjön a mi találkozásunk. Ha csak egy kis szegecske, vagy egy kicsiny szilánk helyét töltjük be, akkor is nálunk nélkül nem egész, nem teljes, és nem fejezi ki azt a gondolatot, azt a célt, melyet a teremtő Isten elgondolt, ha mi hiányzunk ebből a folytonosságból. Tehát szükség van reánk a nagy mindenségben! Nem az a gondolat a megnyugtató és boldogító ebben, hogy szükség van reánk, hanem az, hogy szükség volt a folyamatosan haladó teremtésben. És ez a szükségesség hívott elő a létbe, mely előre vetített sugárzásával készíti elő a helyet az eljövendő létben is; éspedig minél előbbre halad a kiteljesedés, annál nagyobb szükség lesz reánk, mert annál feltűnőbb a hiányosság, minél inkább kezd a Teremtő gondolata kialakulni a szellemi és az anyagi világokon. Azért szükségesek a nagy áldozatok a tévelygésekbe és bűnökbe alámerültek érdekében, mert nagyon kirívó az ellentét a két irányt követők között. Hogy ez a nagy eltérés ne legyen érezhető, **azért egy-egy nagyobb tisztulási folyamaton keresztülülesett világban, az úgynevezett selejtes anyagok és létrehozóik eltávolíttatnak a világtest belsejéből. És a megtisztult világ rohamosan fejlődésnek indul, terhétől megszabadulva, lökésszerűen emelkedik fölfelé.** A boldogság mámorában nem gondol senki többé az

elmúlt sötét árnyékokra, mert az új élet új célokat tűz eléjük. **De egy fejlődési turnus után kezdenek hiányozni bizonyos színek, bizonyos hangok, bizonyos illatok, bizonyos összekötő kapcsok, melyek kutatásra biztatják a boldog világok lakóit,** és kutatásaik eredményeképpen a régen száműzött világok lakói - mint új felfedezések - ott állnak előttük a maguk elmaradottságával, nyomorúságukkal, bűneikkel, és ennek rabszolgaságával együtt. Végre megtalálták, amit kerestek! És a hiányszíneket, hangokat beleillesztik érzéseik és gondolataik folytonosságába, és az bármilyen szép és boldogító volt is ezek nélkül, de így teljesebb lett. Ezért a „teljesebb” elnyeréséért új munkakör válik szükségessé. Az elmaradottabbakért dolgozni, fáradni, felsegíteni, hogy ezek is kiegészítő részei legyenek az isteni gondolatnak, mely minden hézag betöltésével nagyobb boldogságot sugároz szét, és több örömforrást nyit meg részükre. Ez képezi azután minden léleknek a nagyobb boldogság elnyeréséhez vezető utat. **Segíteni, segíteni, adni, adni! A feleslegből, a gazdagságból, a szegénységet felemelni. Amíg az emberi lélek kénytelen nélkülözni a békét, a szeretetet, a megértést, a pihenést, az örömet, a boldogságot: addig kényszernek tűnik az áldozat azokért, akik még a bűnökből és tudatlanságukból kifolyólag csak fájdalokat és szenvedéseket okoznak a náluknál jobbaknak és nemesebben gondolkodóknak.** Ezeknek igazuk van, ha elkülönülnek és - ha nem muszáj - nem dobják magukat áldozatul az értelmetlen és vad szenvedélyektől fűtött alantas csorda lábai elé, hogy őket eltapossa, és velük együtt megsemmisítse a földi életükben elért eredményeiket. **Azonban, aki nem térhet ki az ilyenek elől, az legyen bátor és elszánt, ne legyen gyáva, és ne alkudozzon a gonosszal, hogy az győzelmet arathasson felette, ne adja el az igazságot azért, hogy a gonosz egy darab csontot dobjon neki jutalmul.** Ne hivatkozzék senki, sem a hitével, sem a jóságával, sem az igazságával, sem elért eredményeivel, mert ez mind csak arra való, hogy az ellentétet felingerelje maga ellen. **Csendben hinni, békén túrni, a jóságért semmit sem várni vissza. Igazság szerint élni és cselekedni, de nem az embernek a maga kialakított igazsága szerint, hanem az isteni**

igazság szerint. Nem lehet azonban várni, hogy a fejletlen felebarátunk szintén így cselekedjék, mert az ő útja még lehet kanyargós és az igazságtól eltávolodó. Ha az embernek módjában van őt visszavezetnie, módja van az igazság megkedveltetésére, tegye meg. De ha nem lehetséges, akkor térjen ki előle, vagy védekezzen ellene. Kerülje az alkalmakat, melyeket kihasználva, új kísérések elé állíthat. A jóban való eredmények, az isteni kegyelem gyümölcsei az életben. Mivel pedig a földi ember nem tudja soha, hogy mennyire voltak azok lelkének hasznára, jobb, ha titkon ad érte hálát Istennek, és kéri, hogy azokat az ő lelkének javára fordítsa, nehogy a kísértő elvehesse az ő lelkétől annak hasznát, mielőtt azokat - mint valóságos eredményeket - élvezhetné. Itt a földi életben, bármilyen nagy legyen is a lélek készsége a jóra, a test béklyója fogva tartja, és könnyen kísértésbe viszi a legszebb elgondolással, a legtisztább szándékkal. Nagyon sokszor a legnagyobb önfeláldozás is a szellemi gögbe és a túlhajtott önértékelésbe viszi az ember lelkét. Mert nem bírja végig azzal a szeretettel pótolni fájdalmai okozta erővesztéseit, mellyel az ellentét tábora felé útnak indult, hogy azt az igaznak és a jónak meghódítsa. Az ilyen lélek azután abból merít erőt, ami még megvan a saját lelkében. Kénytelen a saját megvigasztalására, a maga cselekedetét oly nagyra és értékesre láttatni, hogy abban elmerülve, feledje a bántalmakat, melyeket sokszor a képzelt nagy áldozatkésztségéért kapott. Azért mondom azt, hogy jól teszi az, aki kerüli az összeütközést a gonosszal, mert **a földön még nehéz a kényszeráldozathozatal.** A földön többé-kevésbé a bűn sebesültjei vannak próbára téve, vagy vezeklő, szenvedő, vagy pihenő és munkát vállaló szellemek vannak testesülve. Mindenkinek elég a maga terhe. Azt leolvasztani, és attól megszabadulni, vagy türelemmel elhordozni: az a legnagyobb feladat. Az erős és bölcsességben előrehaladott szellemek, ha felveszik az emberruhát, azok megküzdnek a testen keresztül behatoló ellentétes hatással, de ezek is a világ zajától elvonulva tartják meg szellemi életüket. Az ilyenek élete is áldozat, de ez az áldozat nem kényszer, hanem a fejlett lelkiség kifejezője. Azért **csak az adhat, akinek sok van. A magamét nem adhatom oda.** Csak az isteni kegyelem adhat

erőt, hogy megküzdhessek az utamba kerülő fenevadakkal. Amikor ezek a világok is olyan bővelkedő, gazdag világok lesznek, mint amilyenekből lesugárzik az a tökéletes szeretet, amelyből egy kicsiny sugár a lelkünket áthatja, és a menny boldogságát érezteti velünk, akkor már könnyen tudunk áldozni azokért, akiket elvisz a nagy vihar. Isten veled!

AZ ESHETŐSÉGEKRŐL(*)

Mindig, minden bűn az anyagért, a dicsőségért és előnyökért történik meg. Egészen ritka eset az, ha valaki az igazságért harcol, vagy magát feláldozza. Természetesen, hogy az emberek mindig találnak szép és tetszetős takarót a valóság gondos elpalástolására, de ez mindig így volt, amióta a sátáni eszmék elvegyültek az igaz eszmék közé. Ne félj tőle, már hiába erőlködik, az élete is nagyon cérnaszálon lóg. Az Isten nem engedi meg a további gonoszságot. Ők már hiába próbálkoznak, a vége az lesz, hogy ebbe szakadhat bele a további látszat keltése és vele együtt zuhan a mélybe, ahonnan nem tud feltámadni. **Mert mindennek van egy kirendelt lehetősége, amikor kedvező lehet a jóra; és van, amikor a rosszra kedvező csak az eshetőség.** Az az idő nekik volt kedvező és akkor nagyon jól tudtak volna előrehaladni is a jóban, de mivel azt a gonoszra használták ki, így, amikor az ő idejük lejárt hiába próbálkoztak a rosszal is, ez már nem sikerült. Az igazságtól elfordultak és, amikor az igaznak kedvezőbb volt az eshetősége, amikor ők lemaradtak, mert az természetes, hogy nem kapnak segítséget tőle. Egy ilyen lemaradás már elmaradás is, mert már mint a kaleidoszkópban, másképpen osztódnak el a lehetőségek. Ezekben pedig már nem lehet nekik - és másnak sem - behelyezkedniük. Sőt, még ha valamiképpen úgy alakulnának is a lehetőségek földi formái, akkor sem találkoznak harmóniában, mert ez csak: látszat. Olyan ez, mint két egymással találkozó vonat az állomáson. Az egyik beérkezik, a másik indul ugyanakkor. Ezért mondom én sokszor: próbálkozhat, de minden derékban törik ketté. Ez mind csak arra jó, hogy az emberek gondolkozzanak az igazság csalhatatlan számtörvénye felett, amely, ha

egy-egy pillanatra megtörik is és az igazságnak ideig-óráig szenvednie kell is, de fordul egyet - vagy akár csak egy felet is - a kerék és már aki fenn volt, lekerül a szennybe, a sárba. A másik fordulót már hiába várja, hogy ismét felemelkedhessen, a helyzet már más és a következő fordulónál már ismét más. A kerék nem egyhelyben mozog, mert az út változik, és amíg a sáros úton ment, addig sáros lett, a keréknyomban felgyűlt esővíz lemosta a sarat és azután jöhet szép köves út, és a kerék megszáradva jut előre. **Azért senki nem bizakodhat el a földi sikereiben, mert a sors kocsiját láthatatlan és kiszámíthatatlan erők hajtják.** A szerencse nem lehet senki szolgája, csak jótevője. De aki bölcs és okos, az élet kedvező ajándékai felhasználásának dolgában, az megtakarítja azokat a kedvező eshetőségeket és akkor szerzi be magának a szükségeseket, amikor az élet elébe hozza azt. Akkor fordulhat a kerék fel és le, előre vagy hátra, rendezett ügyeivel az igazságban, mindig megállja a helyét, a kedvezőtlenben is. Isten veled.

AZ ÁTÉLT FÁJDALMAK ÉS A MEGBOCSÁTÁS(*)

Mindenkinek meg kell ismernie az igazság megdönthetetlenségét és részekre való oszthatatlanságát, mert **csak egy igazság van: a szeretet igazsága.** Aki egyszerűen ez ellen vétkezett, az nem követelheti, hogy a szeretet csak azért hozzon mindig és folyton áldozatot, hogy a vétkező tovább megmaradhasson bűneiben és továbbbomolhasson és árthasson, mert az úgy esik jól a tévelygésben és bűnben meggyökeresedett léleknek. Mindennek megvan az ideje és határa. **A határon túl nem mehet senki, mert ha már túlment azon, akkor már a másik törvényhez tartozik. A kegyelem határain túl, a következmények való-sága állja útját, a bűnökben elmerült szertelen léleknek.** Nem mindjárt megtorlásra kell gondolnunk abban, ha a megsebzett lélek nem kívánja, nem óhajtja a bántást okozó társaságát és elkülöníti magát a többi bántások lehetőségét nyújtó alkalmaktól. Ez tulajdonképpen kitérés. Azonban van rá eset igen sokszor, hogy nem lehet kitérni, mert mindegyiknek olyan a beállítottsága, hogy ilyen kivételes megoldást nem választhat. Ilyenkor a gyengédebb,

a finomabb érzésű lélek ki van szolgáltatva az erőszakos durvább léleknek. Ekkor történnek meg a legszomorúbb dolgok, melyekre sok életre kiható következményei vannak. A kiszolgáltatott, gyengébb nem vág, de nem is vághat vissza hasonlóval, mert nincs rá lehetősége, tehát túri a bántalmakat, de nem azzal a beleszúrós fájdalommal, mint aki tudja, hogy érdem szerint jár az neki, hanem azzal a benső lázongással, amely már az igazság törvényét sietteti, hogy mihamarább térítse észre a bűnöst. Nagyon tökéletlen lélek az, aki igazságtalanul valakinek a lelkében fájó sebet üt, akár szavaival, vagy cselekedeteivel teszi ezt, aki valakit megkárosít, vagy igazságtalanul bánt, megaláz, mert ezek mélyen beleszúrnak a lélekbe és nem gyógyulnak könnyen. Hiszen alig van olyan az életben, amit helyre tudna az ember hozni, ezért ha valamit ki akar javítani, ha tízszeresen adja is vissza az érzéseket nem tudja meg nem történné tenni. Azért **lappangva ott marad a lélekben a nyoma az átélt fájdalomnak és félelemérzés, bizalmatlanság, óvatosság bátyázza körül a megtérővel szemben is a lelket. Ez nagyon természetes is. Az ember nem lehet nagyobb az Istennél, Aki a bűnbeesett emberpárt kizárta a paradicsomból és a megtérés útján haladókat megpróbálja, megsanyargatja, hogy hitüket ezek által megerősítve, ellenállóbbá tegye őket a csábítással szemben. Mert a csábítás nem kívülről jön soha, hanem belülről, a lélek természetéből.** Tehát nem olyan egyszerű a bűn következményeitől való szabadulás, mint azt sokan gondolják. A tévedésektől származó következmények is visszaneznek és rosszálló tekintettel figyelmeztetnek mindenkit, hogy ez többé elő ne fordulhasson. De **a bűnökké fajult és megátalkodottsággá kövesedett bűn következményei halálos kimenetelesek.** Csak a teljes megalázkodó, engedelmességgel, belátással és megbánással juthat az ember előre, hogy a megbocsátás ajándékát elnyerhesse, akár feltételesen is. Ez nagy dolog és senki ezt jog szerint nem követelheti. Mert, aki vétkezett, annak nincs semmiféle joga, csak kegyelemből kapja, amit kap. Azonban a bűnben megfeneklett emberek, éppen ezért nem félnek a Törvény végzetes hatalmától, mert rosszul hisznek, nem a teljes igazságban, hanem látszatnak gondolják azt is és

úgy hiszik - tévesen -, hogy bizonyos eljárással majd elintézhetnek mindent, mert a megbocsátás is törvény. Pedig nem törvény, hanem kegyelem! Akinek az Úr akarja, annak adja, akinek nem akarja, attól megvonja, amíg arra meg nem érett. Így áll a dolog ezekkel a bűnbe tévedett emberi lelkekkel. Isten veled.

A BŰNBE ALÁMERÜLT LÉLEK SORSA(*)

Vannak az életnek, sokszor olyan következményei, ami elől nem lehet és nem szabad kitérni. A jó Isten szelíd jósággal távolítja el egyesek minden gonosz szándékait, hogy beláthassák bűneiket és az Ő törvénye ellen való törekvéseiket és belátásuk nyomán megérhessenek a megtérésre. Azonban, aki már annyira eldobott minden segítséget és annyira maga akarja kierőszakolni a sikert, az már egészen közel jár a meredek széléhez és nem tudja észrevenni sem azt a pillanatot, sem azt a mozdulatot, amelyet már nem tud akaratával irányítani, mert elvakulva, bátran cselekszik és egyensúlyt veszítve zuhan a veszébe. Ha az embernek a rossz nagyon jól sikerül, akkor egy pillanatnyi örömeit, egy rövid győzelmi mámorért, nagyon hosszú szenvedéssel kell megfizetni. Az első pillanat mámore sem éri meg ezt az igyekezetet, azt a sok lemondást és törekvést, amit egy ilyen áldatlan ügyben oda kell áldozni. Hát még, ha a következményekben csupa kudarc, csupa megszegés jön utána? Az isteni törvény ellen emeltek kezét, az Igazságot megcsúfolták, a sárba a szennyes hazugság sarába akarták fojtani. Az azonban - mint olyan, ami nem egyszerű vele - újra csak felemelkedett és ők maradtak lent a hazugságban. Mivel nem tudnak semmiben - ami némileg is igaz volna - megkapaszkodni, hogy emelkedhessenek, tehát hazudnak lehetetlen dolgokat, csak hogy árthassanak. Ezzel azonban úgy járnak, mint aki a síkos meredeken, valami önmaga által beszúrt forgácsba akar belekapaszkodni és úgy próbál kimászni a mélyből. Ez azonban nem sikerül, mert az kiszakad és vele együtt esik vissza. Ilyen a bűnbe alámerült lélek sorsa. Itt a cél már csak vagy a következmények által eltemetve lenni, vagy a teljes belátás és megtérés lehet. Ezzel, még ha bocsánatot nem is nyerhet, de a maga lelkében békét teremthet. Isten veled!

AZ ELÉGTTÉTELRŐL(*)

Nehéz, ha alantas gondolkodású emberek ellen kell magunkat védeni. Ha az ember maga szenved el ezeket, és módjában van elégtételt szerezni magának, úgy mégis, valahogyan könnyebb elviselni, mintha azt látjuk ilyen helyzetben, akit szeretünk. Az elégtételt úgy értem, hogy minden becsületesen gondolkozó és érző embernek vannak magasabb, nemesebb céljai az életében, amit szeretne elérni. Nem marad meg gondolkodásával az abra-kos-tarisznya mellett, azaz, nemcsak a testi vágyait akarja kielégíteni, hanem a lelki vágyait is, ha azok nem is szárnyalnak messzebb, mint hogy a gyermekeit az élet útjára úgy állítsa be, miként azokból is tisztességes és kifogástalan jellemű embereket faragjon. Az emberi lélek természete nehezen tud belenyugodni az igazságtalanságba és addig fúrja-faragja elméleteit, amíg valahogyan kihozza az igazság kiteljesedését, akár belátásban, akár büntetésben, vagy magában a szenvedésben, amit a gonosz elkövetőjének kell eltérni. Ezek az elintézések azután megnyugvást hoznak a léleknek, mert érzi a **Törvény erejét és hatalmát maga felett, mely törvény nemcsak büntet, hanem óv, véd és jutalmaz is, ha arra megvan a lehetőség. Ezt a törvényt minden becsületes irányban haladó lélek tiszteli, féli és szereti.** A gonosz irányt követő lelkek nemcsak hogy nem tisztelik és nem szeretik, hanem egyenesen gyűlölik és ellene cselekszenek, ártani akarnak, mert félnek tőle. Fölébe akarnak kerülni, hogy hatalmat gyakorolhassanak rajta. Ez azonban, ha egyszer-másszor sikerül is nekik, nem tartós siker, mert az első fordulónál lehullanak a hatalom meghatározatlan és kiismerhetetlenül szeszélyes formáiról. Az igazság azonban, bármilyen hatalom támadja meg, mindig kisiklik alóla. Azért nem akarják a gonosz irányt követők elismerni az Igazság Törvényét, mint legfelsőbb hatalmat, mert akkor nem tehetnének ellene. El kellene ismerniük azt, hogy az Igazság elleni cselekedeteik nem jogosak és így törvénytelenek. El kellene ismerniük azt is, hogy a rossz, amit ők elkövetnek, megérdemli a rossz következményt. Ez viszont annyit jelentene, hogy

le kellene mondaniuk arról az úgynevezett „emberi méltóságukról”, amellyel annyiszor megszegyenítették a törvényes úton haladó egész emberiséget. Így inkább megtagadják az igazság hatóerejét, behunyják szemeiket: ne lássanak és ne hallják az ítéletet, amely felettük elhangzik. **Az igazság szerint élni, nagy megnyugvást és biztonságot jelent. A szeretet is csak ebben a némileg is biztonságos talajban, mint egy körülkerített kertben tud csak fejlődni.** Mivel ez az egyetlen értéke az életnek, nem könnyen engedi át az ember a törvénytelen irányt követő kalandoroknak, hogy az eddig elért eredményeitől megfoszthassák. Érttem én ezt nemcsak az anyagi, hanem főleg a lelki eredményekre, sőt főképpen azokra, mert a biztonságos fejlődés alapjait nem annyira a külső, mint inkább a belső, lelki eredmények teremtik meg. Itt van az a bizonyos pont, ami több, mint a gazdagság, több mint az egyén érdeke, mert ezért mindent, sokszor még az életet is feláldozzák azok, akik ennek a nagy horderejű dolognak a lényegét megértik. Minden kicsinynek látszó beszéd, vagy cselekedet, ha ennek a szolgálatába van állítva, értéket jelent és az egyénhez fűződő érték dicsőséget jelent. Ez itt ismét ütközőpont annak, aki még nem magáért az értékért, hanem a velejáró külön dicsőségért cselekszik. **De az igazságban élő emberlélek el tudja hordozni a dicsőséget is illő alázattal és tud előljárni az emberek előtt anélkül, hogy hátradobálná egyéniségének kellemetlen járulékait.** A fejlett emberszellem, mindig valami megbízással kerül a földre és így valami vezető szerepet kell vállalnia, amelyet egyéniségével be kell töltenie. Ha igazán fejlett és a lényegét nem cseréli fel a látszat formájával, akkor sokat tehet a köz érdekében és a Lényeg ereje és hatalma nemcsak a látszatvilágban dominál, hanem a valóságos életben is jelentős állomást jelent a fejlődés útján. Amikor célt ér, magasabb értékű munkát bíznak reá a Gondviselés Angyalai. Azért az eszme, a cél kell, hogy mindenekfelett lekösse az ember figyelmét, így minden tudását és erejét annak az ügynek a szolgálatába állítsa, amellyel őt megbízták. Nem lehet az ember teljesen ment azoktól az erőktől és hatalmasságoktól, amelyek a kiteljesedést sürgetik. **Nem nézheti közömbösen, hogyan szedik szét, hogyan rombolják le az**

ellentétes célú és akaratú emberek azokat a nehezen megszerzett eredményeket, amelyeket sok erővel és fáradsággal, türelemmel és bizakodással, szenvedve összegyűjtött. Tehát minden erejét és tudását összeszedve harcol az ellentétes akarattal. *Ebben a harcban minden kis eredmény, amit elértünk, elégtételt jelent, amely igazolja a mi törekvésünk valóságát és törvényességét, amiért nem kell szégyenkeznünk és nem kell visszatérve belátnunk helytelen felfogásunkat. Az ilyen elégtételekkel ismét jelentősen megszorodik bizodalunk és abban a hitben, hogy jól és becsületesen megálltuk a helyünket, megnyugszik a lelkünk, mert érezzük szenvedésünk, harcunk nem volt hiábavaló. Az én elégtételem ez volna, ha én vehetném fel a harcot a kifiamodott, félrefejlett gondolkodású kortársaimmal én minden követ megmozdítanék, hogy ezeket belátásra kényszerítsem. Ha nem lehet eljutni velük idáig, akkor megbélyegezve hadd fussanak a világban az eszelősek útján lefelé. Ez azonban még beteljesedik, csak nehéz nézni a meglőtt galamb vergődéseit. Majd megtudják, hogy mi vár rájuk, aligha hirdetnek ilyen tévelygést egyhamar, ha belekóstolnak abba az eredménybe, amelyet mindannyian maguknak főztek. De egy sem szabadulhat, amíg el nem fogy a keserű ital, amit csak egyre szaporítanak maguknak. Isten veled!*

KÉTSZÁZHUSZONÖT ÉV TÁVLATÁBÓL(*)

Angyalom, már jó ideje nem írtam veled, mert mindig valami olyan akadály jött, ami miatt nem juthattam az íráshoz. Meg azután a Vezetőd azt mondja, ne legyek olyan fősvény, hiszen az örökkévalóság olyan hosszú, hogy ezt a kis lemondást könnyen megtehetem. Igaz, hogy hosszú, de az még most nincs itt és az a kétszázhuszonöt esztendő, ami közénk állt és elválasztott, az itt van és nyúlik végeláthatatlan határokig. Ezt érzem, mert most ez az úr az életemben. Azt az eljövendő időket csak a hitem és reménységem szálain érzem közeledni. Bár ezt a szálát erősebbnek érzem, mert ez az Istenhez vezetett, és az Isten olyan nagyon sokat adott nekem, amiért legyen Neki hála és dicsőség mindörökké. A reménység szálain minden olyan bizonyos előttem, mintha máris megvolna és benne élnek, ezért bírom könnyebben

elviselni a várakozás idejét. Mintha máris letűntek volna a válaszfalak a múlt és a jövő között, csak egy rövid előkészület lenne valami nagyszerű eseményhez, ez az ideiglenes állapotom. És mindezt a reménység mutatja így, ilyen közelnek, ilyen bizonyosnak: a hit szerint. Ha a hitem fáklyája kialudna, a reménységem is szétmálna, csak a rideg valóság képe meredezne elejém. Ez pedig rémületes, szegény és bizonytalansággal telített valóság lenne, mert én egyszerre úgy elgyengülnék és úgy esnék össze, mint a por és hamu, ha a szél megfújja. Látod, én így állok itt melletted, Angyalom. Amíg hiszek, addig lemondásra is telik a lelki erőimből, mert gazdag vagyok. Enyém az örökkévalóság kimeríthetetlen tengere, telve kincsekkel és az élet kimondhatatlan és kiaknázhatatlan mennyiségű boldogság-esélyeivel, amely az ígéretek csillogó megvilágításában áttekinthetetlen bőségével várja a lelkemet, de időközönként mégis, ha egy kicsit elfáradok, kénytelen-kelletlen mostohásan mérem a lemondást, mert szűken érzem az erőmet. Egy-egy kis beletemetkezés az álnok valósághitétbe, megpihentetik a lelkemet és elfelejtem, hogy te és én közöttem 225 év időbeni távlat van, és a te különböző életeid emlékei talán eltemették az énhozzám tartozás megmásíthatatlan érzését. *Mert az együtt-haladás, együtt-küzdés, a megértő szeretet, olyan hatalmas vonzerőt gyakorol a lélek érzelmi alakulására, amit nem egykönnyen tud áthidalni. A közös emlékek, az együtt átélt szenvedések is nagy vonzerőt gyakorolnak a lelkekre; hát még ha együtt örültek, együtt voltak boldogok?!* És ilyenkor, amikor ezeket elgondolom, mindig szeretném az időt tolni, sürgetni előre, hogy ez a kétféle életforma megszűnjék közöttünk, hogy legyenek közös élményeink, közösen átélt történések emlékei a lelkünkben. Nemcsak azok a kínos és szomorú emlékek, melyek ezt az szétválást eredményezték, hanem Ilyenféle, mint amelyeket Palival közösen éltetek a Vezetőnk által megvilágított bölcseltek taglalásai és az együtt átértett örömök olyanok, amelyekre itt is bizonyos béke szállja meg az ember lelkét. Ezeket látom egyszer-egyszer megcsilogni egyik-másik lelkében, amikor Palival találkozom. Egy kis nyugtalanság száll meg ilyenkor, mert úgy érzem; te még most inkább ezekhez tartozol, mint hozzám.

Bár ezek tudják, hogy én vagyok és ki vagyok, mégis az emlékekben másképpen van elrendeződve. Én, bár hozzátok is tartozom, de a Vezetőd után hozzád más tartozik. Nem fáj, csak egy árnyékot borít a szívemre, hogy nem a te kortársaidhoz tartozom. Ezt az árnyékot oldja fel az írás. Ez hidalja át a múltak ködét és a jövő ígéretföldjét. Ilyenkor érzem, hogy valóság vagy a részemre, nemcsak álmokép a jövő bűvös kertjéből, hanem eleven lélek, aki várja az élet igazi kiteljesedését. Nagyon szép ez mind édes angyalom és az Isten, tudom, minden ígéretét valósággá teljesíti, mert érzem, mennyi jót cselekedett velem; de vannak idők, amikor elfáradok a várakozásban. Főképpen olyankor, ha soká nem beszélek veled és azok, akik nem régen jöttek át és azok is, akik régebben itt vannak, beszélgetnek egymással rólad, rólatok. Ilyenkor úgy érzem, mégis nagy hibát követtem el, hogy nem siettem előbb az Istenhez és adtam át magam annak a sodrásnak, mely talán feléd hajtotta volna életemet, hogy előbb találkozhatunk volna. Így is jó, de szegényebb vagyok. Az ígéret beváltása visszavonhatatlanul közeledik, de ha többet írsz, könnyebb az idő kivárása. Isten veled!

A SORS KIDOLGOZÁSÁRÓL(*)

Bizonyos dolgokat csak nagyon nagy körültekintéssel lehet eredményesen elintézni, mert az ellentétes emberi természetnek nem kell sok, hogy robbanjon és amikor robban, akkor az egész lelki tisztátalanság széjjel freccsen, olyanra is, akinek nincs köze a dolgok elmérgesítéséhez. Ezek a dolgok már lejárában vannak és nincs sem haszna, sem értelme az ilyen felismérlésének, mert az ember nem ura sorsának, sem a mások sorsát nem irányíthatja a földön. Csak támogathatja az úton, taníthatja, jó akaratúlag figyelmeztetheti azt, akit szeret, de el nem háríthatja azokat az adott akadályokat az útból, amelyeket a végzet állított eléje. Ezt számtalanszor tapasztalhatjátok a földi életben. Mert a lélek olyan meglévő körülmények közé állítódik, melyekben vagy el kell végeznie valamit, vagy próbát él, vagy tanulnia és tapasztalnia kell olyan dolgokat, amelyekben még járatlan. **De azért lehet segíteni, meg lehet könnyíteni az élet terhét szeretettel, azonban**

más irányba terelni nem lehet. Mindenkinek úgy indul, olyan irányt vesz az élete, amelyben találkoznia kell azzal a jóval és azzal a rosszal, amelyekkel összeforrva egyet képez. Az események nincsenek előre kialakulva a sors képében, de az esélyek mind a jóra, mind a rosszra készen állnak. Ezeket az eshetőségeket egészében az adott körülmények, másrészen a lélek adottságai teremtik meg, **de nem mint megmásíthatatlan, előre elrendelt eseményeket, hanem csak mint eshetőségeket.** Az ilyen eshetőségeket a lélek a maga leküzdött, vagy csak részben leküzdött ellentétes vagy megtisztult erőivel alakíthatja, formálhatja, hogy magának ebből a legjobb eredményt érhesse el. Mert bármilyen furcsának tetszik is a megállapítás, mégis úgy van, hogy bár senki sem térhet el kijelölt sorsának útvonalától, mégis alakítja, formálja a maga képére és hasonlatosságára azt a kis világot, azt a kis környezetet, ahová bele lett ékelve. A lelki forma, a lelki irány ráüti bélyegét az ember minden kicsiny, jelentéktelennek látszó cselekedetére, minden eljárására és elgondolására, és ez mutatja meg az ember igazi lelki énjét. Ez ellen hiába tiltakozik bárki, ez olyan, mint a fényképezés. Ennek alapján következik a valódi eredmény kiszámítása. Ahogyan a fénykép arányai egybeolvadnak, a jóban, vagy a rosszban; a gyengeségben, a tévelygésben, a felismerés után a belátásban, megtérésben, vagy a makacs megátalkodottságban; úgy azt a formát alakította magának a szellem. Azt a sorsot formálta jövőjeként, amelyet mind a szellemi életben, mind a - későbbi - földi életben is, mint vezető vonalat kell követnie. Azt mondhatnám talán, hogy ez a „karma” vonala. A kegyelem azonban nagyon sokat enyhít ezeken a sokszor kiálló szegleteken, azoknak a magukat igazán megtagadó, alázatos lelkeknek, akik mélyen megbánták tévedéseiket, bűneiket és igyekeznek magukat az isteni törvényhez hozzáalakítani. Sokszor nagy önmegtagadással és lemondással is, csak igen keveset sikerül az embernek elérni. De az a kicsi naggyá lehet, a kegyelem megsokszorosító számtörvényében. Ez az a titok, amibe nem lehet beletekinteni, mert a sok igen gyakran kevésre olvad le. **Azért nem számíthatja ki senki munkájának értékét, mert az akarata nem jöhet számításba.** Az ember akarhat és sokszor ta-

lán földi szemmel nézve nagyon szép eredményt láthat, de szellemi megvilágításban az egészen kicsire zsugorodik össze. Ha nagyon figyelmesen szemléljük az ilyent, rájövünk, hogy sokszor egy alig észrevehető kicsiny belső akadály vetette rá árnyékát a nagyra és szépnek látszó cselekedetekre. Tehát nem a nagy és szép cselekedetek felhalmozása a további cél, hanem ennek a kicsiny, belső akadálnak az elhárítása a soron következő munka. Ez a kicsiny, de nagyon érzékenyen beletapadt, tévelygésre való hajlandóság az oka az árnyéknak, amely minden szép erényt elhomályosít a lélekben. Azért néha kemény küzdelmekkel és meg hasonlásokkal teljes életet kell vállalni, amelyben a szépen kiformalódott erények úgyszólván teljesen félre állítódnak, hogy a kicsiny, de igen kiszögélő hibás része a léleknek teljesen kidomborodhasson. Így voltam én is. Az én szenvedésteljes régi életemből mindig maradt egy fájó meghasonlás a lelkemben. Mindig ki elégítetlen maradt a vágy; a bizalomteljes szeretet hasonlóval való viszonzását érezni. **A bizalom, a hit nagyon kell a szeretet-hez és a szerelemhez.** E nélkül örök nyugtalanság, háborgás és elégedetlenség a lélek sorsa. **Ha minden bizonytalan és csalfa kétszínűség csupán, akkor minek az egész? Csak gyökér nélküli fa az érzelmi élet és a gonosznak van igaza, aki kihasználja az adott pillanat örömet és - nincs tovább.** Nem hisz, nem vár semmit. Én ezt a könnyelmű, léha érzést nem éreztem és nem is akartam érezni. Én hittem valami nagyobb, mélyebb, igazabb érzésben. Az Istennel, baráttal, asszonnyal, gyermekkel nem tudtam felületesen érezni. Mégis csalódnai kellett majd mindig. Abban a megnyugvó, békességes belső feltétlen bizalmon épült szeretetben nem igen volt részem és meghasonlott lélekkel záródott le ebben a tekintetben majd mindegyik életem. Ez nyomot hagyott és ezen a nyomon egy egészen törvénytelen érzésre való hajlam sarjadt ki a lelkemben. Valami keserű irigység, megalázottság és gőg keveréke, mely bizonyos kemény bosszúval párosulva félelemmel töltött el valahányszor megalázottságomra gondoltam. Azért elhatároztam: távol tartom magam a családi élettől. Ezt csak az ész gondolta így ki, a szívem mindig beleakadt a kivetett horogba. A gyanú azonban mindig bennem élt, a legmé-

lyebb érzéshullámban is; hol édigérőnek hittem a boldogságot, hol meg eltemetve éreztem magam egészen. Mindig az volt a baj, amikor hittem. És annyi lemondás és csalódás után, mint a szomjas vándor a tiszta forrásvíznél, úgy teleszívta magát a lelkem a bizalom, a hit és a reménység érzésével, amikor a legutolsó életemben veled találkoztam. A gyanúnak még árnyéka sem látzott. Vakon hittem, bíztam és reméltem, mert benned nem is aszszonyt akartam látni, hanem valami túlvilági tündért sejtettem. Ez volt a lelkemnek nagy akadálya. Ezért az érzésért mindent feláldoztam, nem az eszemmel és nem is az érzéseimmel, hanem mert benne volt a sorsomban. Az eszem nem gondolkozott, a szívemben összedőltek, kavargtak az érzések, káosz volt a lelkemben. Erény, bűn, fájdalom, csalódás, félelem, keserűség, diadal, kielégült bosszú, vakmerő szembeállítás Istennel, kegyelemmel, hittel, tagadással, emberekkel, ellenséggel baráttal, - mindenkivel. Amíg ez lecsillapodott és belefáradt a lelkem, már jött a halál. Mindig vártam, óhajtottam a halált, de amikor már éreztem, hogy erőm fogy és nem lehet visszatérni, akkor a nagy érzés kerekedett felül, téged látni, csak egy utolsó jó szót hallani tőled, hogy minden tévedés, félreértés volt. Te az vagy, aki voltál és szeretsz. Ezt óhajtottam és vártam, mert üzentem. Ez volt az utolsó érzés és ez jó volt. mert megnyugodtam abban, hogy a másvilágon a lelkem felkeres, akár az égben, akár a pokolban, mert te voltál a sorsom, a végzetem. Az is maradtál. Megjártam a mélységeket érted és most járok a szellemi bölcsesség különböző lépcsőin. Nem én találta meg, hanem Isten adott vissza téged. A te végzeted sem más: a legszebb erények mellett az a kis sötét pont, amiben megakadt a sorsokat alakító és előkészítő törvény. És pedig nem azért, mert vétkeztél és most visszaadja a karma, amit elvettél az igazság törvénye ellenére, hanem, hogy előkészítse a lelkedet arra a minden hiányt betöltő boldogságra, amire akkor még mind a ketten éretlen szellemek voltunk, minden erényeink, igyekvésünk és vágyakozásunk ellenére is. A környezetünk - akár ártott, akár csodálkozott, akár szánakozott, akár megértett, akár elítélt: ha mi nem bántottuk, bosszút nem álltunk, rosszal nem fizettünk - éppen úgy elmarad mögöttünk, mint a vonat füstje, minden kritiká-

jával, pletykájával együtt. De a szép emlékek, az érzésközösségben együtt töltött idők, a szeretetnek vázlatos megörökítései, azok tovább élnek, kidolgozva, színesítve a lelkekben. Ezek a vázlatok egyik másiknak a részére, valamikor még nagyon értékes emlékeképek lesznek, mert ha eltéved a lelke az érzések kaotikus rengétegeiben, hazatalál a kép után. Mert nem azért nyílnak meg az életek ilyen színes vetítései a tévelygő emberek előtt, hogy abból színházat csináljanak, hanem azért, hogy okuljanak. Az élet szomorú színház, mert a szereplők elhiszik, hogy a szerepük örökké így marad. Pedig senki nem az, akinek hiszi és látja magát; főként nem az, akinek képzeletben magát. Amint a függöny legördül és a lámpák kialusznak, ki-ki a maga fizetését megkapja. Az egyiknek palotába vezet az útja, a másiknak fűtetlen szobába. A földön minden sors csak szerep, melyet jól kell megjátszani, mindent a maga idejében el kell végezni. És akkor: jön a valóság. Isten veled!

A HIT PRÓBÁJA(*)

Az élet hányattatásában nem azoké a győzelem, akik úgy kiesnek a rosta szeméin, mint én is kiestem, hanem azoké, akik mindenben keresztül győzedelmeskednek a hitükkel. Mert **a hit ereje mindennél hatalmasabb erő**. Bár nem látható - mint azé a kis finom moháé sem - mégis kikezdi a legkeményebb köveket is és szétmállasztja, felporlasztja, a maga céljának eszközévé alakítja át. Ilyen a hit ereje is. Bár az ember nem tudhatja, mi megy végbe a láthatatlan világban, de mégis megtörténnek a csodák, amely szerint a hit erejével a hegyeket is el lehet helyükből mozdítani. Az Isten az Ő megtorló büntetését sohasem úgy végzi el, mint azt az emberek saját elgondolásuk szerint elképzelik. Isten nem siettetni senki részére végzetének beteljesedését. Ő ráér várni, Ő az Örökkévalóság. **Akit az Isten meg akar büntetni, arról leveszi az Ő gondviselő kezét. Azt nem inti, nem óvja, hanem hagyja a maga tökéletlenségében elmerülni**, annál is inkább, mivel úgyszólván hiába lenne minden. Az emberi lélek úgyszólván hallgat Rá, mert a szellemi része bemohásodik, nem lát, nem hall, nem érdeklődik semmi után, ami a szellemi életnek bármiféle nyomára vezetné.

Ezért eltokosodik az anyagban és a szellemi része teljesen hozzáférhetetlenné lesz. Ez az eltokosodás egyben a legnagyobb büntetése is, mellyel az ember önmagát bünteti. Az ellentétes irány teljesen elveszi mindentől az érzékelő képességét és a folyton nagyobb telhetetlenség, mint egy zsarnok, úzi, hajtja a legnehezebb és leglehetősebb célok elérése felé, amíg teljesen fel nem őrlik minden szellemi ereje és értelme elsötétedik. Akkor már önmaga hajtja bele magát a legkilátástalanabb körülményekbe és bezárul mögötte minden ajtó, ahonnan bármi segítség jöhetne. A szerencsétlenségek nem a külső körülményekből származnak, hanem a belső lelki és szellemi túlzásokból. Sok áldozatot követel a bűn, amíg felismerhetővé válik a többi ember előtt is. A világ egy darabig elnézi a bűn és bűnös garázdálkodását, mert amíg vannak emberek, akik úgy gondolják, hogy őket nem érintheti az a veszély, ami az egyeseket talán nagyon is érzékenyen talál és a bűn széles mederben való elterjeszkedése lesújt, addig még nagylelkűen meg is bocsátja a bűnösnek „tévedéseit”, de egyszerre más szemmel tekinti ténykedéseit, amikor közvetlenül az ő eleven húsába hasít bele az a tévedés. **Mert másként viselkedik az „ember” addig, amíg más szenved valamitől és más a véleménye akkor, ha ő neki kell szenvednie. Ez is az emberek nagy felületességének bizonyosága, hogy nem tudják a szenvedőben önmagukat látni.** A szeretet nagyon laza összeköttetéséről tesz ez tanúságot. Ezért terjedhet a bűn olyan akadály nélkül és ezért nehéz a szeretet kötelezettségét megértetni az emberrel, mert a szeretet áldásait igen kívánatosnak és rokonszenvesnek látja a maga részére, de a szeretet áldozata és kötelezettsége már teher, amikor neki kell valamit áldozni és szeretné lerázni magáról, mert **a legtöbb ember még csak az önző szeretetig tudott eljutni.** Ez árnyékolja be a leghörszöttebb és legtisztább eszmék követők lelkét is. És borzasztóan meglepődnek az emberek, amikor ilyen nagy szerencsétlenség szakad rájuk. Ezek a dolgok nem az egyesek bűneiből, hanem a kialakult gondolkozásmódból következnek, amely apáról fiúra száll megdönthetetlen szokássá válva, és az emberi lélek alacsony ösztöneinek, felületes gondolkozásának a még alacsonyabb rendűben való visszatükröződései, ellentétes hatásai, melyeket ha nem szorít korlátok közé a hatalom, akkor mint a

féke törött kocsí a lejtőn, úgy rohan vesztébe az a csoport, amely megindult lefelé. Az Isten nélkül, a belső szellemi megértés nélkül, az árvíz keresztül zúg az életet fenntartó, gabonát termő vidékeken is, nem kíméli meg a szeretetet nyújtó boldog otthonokat sem, hanem ha gyenge vályogviskó volt, kikezdi azt és összeroppan a víz hatására, de aki erős terméskövekből és szilárd alapra épített, ilyenkor látja hasznát. Mert az árvizeket a természet ismét visszaszorítja medrükbe és hiába rombolta le a világot az ár, nem diadalmaskodhat felette. A folyó folyó marad és halad tovább. A kiáradt vizeket felszárítja a nap és beissza a föld. **A természet igazságaival nem dacolhat az áradás időhöz kötött, felfuvalkodottsága.** A kis vályogépületek összedőlnek, de épül helyette más. Az erős terméskövekből épült házak pedig keményen ellenállnak tovább. **A hit próbája ez kedvesem.** A gyenge hit is, a maga találékonyosságával megismeri a kivezető utat és arra az időre elmenekül a veszélyeztetett területről, de ismét visszatér. Azonban aki azt hiszi, hogy mindig ladikkal fog járni, az egyszer csak a sárban feneklik meg és sehogyan sem fog hazatalálni. Nem szabad az isteni dolgokat az emberi számítás szerint megmérni és aszerint gondolkozni, mert az Istennek mindenkire van gondja, aki hiszi és féli az Ő törvényeit. Mindenkinek megadja a szükségeset. Azonban, akinek ezek felett van és nem a jóra használja, az bárki légyen is, keményen fizet érte. De legkeményebben azok, akik a kiáradt vízben, mint a bódult halak, azt hitték: övék a tenger, övék a világ. A szelek szárítanak, ha csípősek is. Az eszes és jó ösztönűkre hallgató halak pedig megkeresik a folyó medrét és sietnek vissza és ezek megélnék. A többit megfogják azok az emberek, akiknek az árvíz elvette a kenyerüket. Nem mindegy az élet a halaknak sem. De ezt csak azért mondom, mert hogy az emberek között is vannak eszesek és balgák, akik mint a halak azt hiszik, hogy a folyó medrében soványabb a táplálék, de ha kimennek az addig ismeretlen területre, dúsan megélnék. Lehet, hogy kis ideig, de aztán már nem tudnak visszatalni. A jó Isten megóvjá, megvédi azokat, akik öreá bízzák magukat és megadja a mindennapi szükségeset a kőházban rekedt embereknek és nem nélkülöznek. De amint az árvíz elmúlik és az utak járhatókká válnak, megindul az élet és az árvíz előntötte területeken bőséges

termés lesz és gazdagabb lesz a kőház tulajdonosa, mint volt, mert nem kell új házat építenie, addig is cselekedhet mást, hasznothajtóbbat. Isten veled!

A LELKI REZGÉSEKRŐL(*)

Mindegy, hogy milyen a papír: az a fontos, hogy milyen az érzés és milyen a gondolat, melyet szavakba önt a te lelked földi gépezete. Magam is megdöbbenem az első időben azon, hogy amit és ahogyan gondolom, azonmódon íródik le és amint egy vetített árnyék a falon, úgy jelenik meg a szavakban, a papíron. Ha nem helyesen és nem pontosan jelenik meg, akkor valami zavar van, vagy a te lelked tükrében nem tud kialakulni, mert idegenszerű. A szavak sem mindig pontosak, de azért jók, mert ahogyan összehangolódnak a két lélek, a szavaknak kialakulása is gyorsabb. Olyan az, mint egy önműködő készülék. Az embernek sem kell a szavakon gondolkozni, csak egészen ritka esetekben fordul az elő, hogy azok a keresett szavak, melyekre éppen szükség volna valamely gondolatnak a legáltalóbb kifejezésére, nem jelentkeznek azonnal. Így van ez is. Ilyenkor az a szellem kénytelen maga megkeresni a szavakat a saját emlékeiben és levetíteni az idegen lélekbe. Ha sikerül: akkor ki tudja magát rendezni fejezni, ha nem: akkor minden erőlködés hiábavalóvá válik. Megjegyzem, ez igen nehéz dolog és csak egészen az anyagi világhoz tartozó szellemek tudnak ilyenrel érvényesülni. A gondolat-átadás is nehéz az olyan nem egyező lelkitermészetűek között, de ha megvan egy közös vágy és közös akarat, akkor az átadás meg van könnyítve az írásban, mert a kézmozdulatokkal is nagyon hozzá lehet segíteni. A kézmozdulatokban is van tudattalan beidegzett gépiesség, amelyet mint a lélek sajátosságát alig lehet utánozni másnak. Azt mondhatná az ember, hogy ez is az ének egy visszatükröződése. Ezt a tudattalan mozdulatokat lehet befolyásolni a szellemnek az ő akaratával. Az ember annyira esendő, gyenge lélek, hogy a maga részére sokszor a legnagyobb bajokat csinálná értelmetlenségével. Ha pedig nem tud előre bizonyos dolgokat, nem ijedezik, nem képzelődik és főképpen nem árthat magának oktalan kapkodásával. Vannak dolgok és események,

melyeket nem mint bizonyosságokat, hanem csak mint eshetőségeket láthat meg az ember. Ezeket el is lehet kerülni, de kizárva nincs, hogy megtörténnek. Csak az eshetőségekkel lehet számolni, mert sokszor csak egy hajszálon múlik, vagy egy érzelmi hullámmáson, hogy az eshetőségei fölé tud-e emelkedni vagy alámerül. Például: ez az esemény, ami téged érdekel, bizonyos, de az időben érik ki. Olyan, mintha ti megálltok a vasúti síneken és látjátok a gőzgép füstjét, de mivel nem tudjátok milyen sebességgel jön, így nem számíthatjátok ki, mikor ér ide. Éppen ez okozza sokszor a szerencsétlenségeket is, mert mindenki azt hiszi, hogy ő bizonyosan át tud még előtte menni, mielőtt a vonat odaér. Ilyen elszámításokból történnek meg a nagy bajok az életben is. A gondolatok befolyásolása, az érzések lassúbb, vagy hevesebb fellángolása, ezek - mondhatnánk talán - kozmikus behatások alatt állnak és párhuzamosan futnak be egy gyűjtőpontba. Ez az a meghatározott esemény, aminek időre kellene meglennie. Azonban, ha abban az időben nem történhetett meg, akkor ismét a következő ilyen összetalálkozás eshetőségét kellene megvárni. Azonban ennél a találkozásnál - ha megtörténik is - már más hatások is közbeszólnak és vagy egy nagyobb, vagy egy egészen elenyésző, vagy egyáltalán semmi nem jut érvényre abból az előre vetett árnyékú eseményből, amely az első lehetőségben még nagyon erősen éreztette volna hatását. Az elmúlt események nagy hatással voltak egész lelkiségedre, így más irányba terelték az egész gondolatvilágodat. Ez most egy más lelki réteget hozott mozgásba, ez is befolyásolja mind a lelki, mind az anyagi sorsodat, de ami bizonyos, azt nem változtathatja meg, csak vagy előnyösebben, vagy hátrányosabban alakítja ki. **A lelki rezgések (lásd atomfizika!) igen nagy befolyással bírnak bizonyos kialakulásokra, azért van a Szentírásban külön felemlítve az, hogy mindenre csak jóval lehet felelni. Mert ha a gonoszra hasonlóval felel a lélek, akkor az felhízik és még gonoszabbul vág vissza. Így a bántalomnak soha nem lesz vége. De ha a jónál elvész a gonosz ereje, akkor nem tud tovább támadni a gonosz. Az ilyen rezgésekkel megszűnnek a következményekkel járó harcok is és egy jobb csillaghatás érvényesül még akkor is, ha nem tartozott születésénél fogva azokhoz az erőkhöz. A léleknek a rezgése**

teremti meg a jelent és a jövőt, mert minden diszharmonikus rezgés - hasonlókkal egyesülve - tömeggé válik és uralkodik a lélek hangulatán. A hangulat pedig már magával ragadja az egész lelket. Ebben a hangulatban pedig sötét és bizonytalan a lélek mozdulata, kételkedő, rosszat feltételező, aggodalmaskodó, félelmet és rettegést magában felkeltő, gyanakvó, zárkózott és bizalmatlan, túl óvatos. Ennél fogva hideg, rideg, sokszor rosszindulatú, mindent félreértő, félremagyarázó, kellemetlenkedő természetével minden jóindulatú segítőkészséget belefagyaszt azokba az emberlelkekbe, akik szívesen vállalnák a szeretet áldozatát is magukra, ha megközelíthető volna. A lélek mindig mélyebben süpped bele ezekbe az önalkotta állapotokba, mert nem képes önmagától kiemelkedni belőle. Ezért igen sokszor nagy változásokat magukkal hozó, különleges események adódnak az életébe, melyek kényszerítik régebbi, önalkotta lelki diszharmonikus érzéseit feladni, hogy a jobbnak helyet készítsenek. *Főképpen azok válnak ilyenekké, akiknek lelkében sok a törvénytelen törekvés és a törtetés azok érvényesítésére, de már minden oldalról csak sikertelenség és kudarcok érik.* Az emberek nem értik meg - természetesen, hogy nem érthetik - ezért mindenkit ellenségnek tart. Az ilyen meg nem értett lélekben az érzések csupa hamis és eltúlzott rezgéshullámzásokat okoznak még akkor is, amikor már önmagában feldolgozta és kiirtotta törvénytelen törekvéseit és a vágyait is más irányba terelte, de a lélek szenvedéseinek nyomai megmaradtak. **A bűnből való gyógyulás természetes folyamatához tartozik ez a lassú, akadályokkal teljes út, melyet minden léleknek meg kell járni, akinek kevés hite van, mert az ember nehezen tud lemondani az önmaga túlértékeléséről.** Mindenkinél fontosabbnak tartja önmagát és nehezen tudja beleélni magát az általánosító nagy törvénybe. És ha kevés hite van valakinek, az nagyon szenved annak hiányát. **Azért minden szenvedőnek nagyon fontos a hit**, mert a hittel óriási haladást tud elérni, de hit nélkül olyannak látszik sorsa, mint a kátyúba ragadt szekér. Amíg az ember maga akar, addig hiába minden, mert az ember csak önmagából indulhat ki. A hit azonban szárnyakat ad és feljebb emeli a lelket. *A hittel és meggyőződéssel elmondott imádság a leg-nagyobb harmónia világába emeli fel a lelket és innen az*

isten környezetből, hatalmas erőmegek indulnak el, hogy az imádságban kért lelki és szellemi javak az imádság útján szabadbá vált rétegeken keresztül a kérőhöz jussanak. Ezek az erők letelepednek a lélekben és körülölelik az egész lényét. A testi életben is érvényesítik hatásukat és napról-napra mind jobban átalakítják az életet. A kozmikus erők hatásait közömbösítik és felülemelik a lelket azokon a nehezen áthidalható ellentétekben, melyeket a lélek nem ért még a saját sorsában, de Isten iránt való engedelmességből elhordozza azokat, lázongás és zúgolódás nélkül. Ez a harmonikus élet, mely felemel és megbékélteti az embert az étellel, mert ez nem vár a földi étlettől semmit, ami az embernek valami kiváltságos boldogságot jelent. De eljön egy nap, amikor váratlanul betoppán az öröm, az Isten áldása és ez már mindent jelent. Kegyelmet, büntől való feloldozást és az Istenben való élet békéjét, nyugalmát és a legnagyobbat, amit az ember nem is tud még kellőképpen értékelni, a kétségektől való megszabadulást, a bizonyosságot. Ami nem félelmetkeltő, hanem boldog beteljesedése minden reménynek. Isten veled!

JAJ A SZELLEMI IGAZSÁGOK ÚTJÁN DICSŐSÉGET HAJSZOLÓKNAK(*)

Ti most a megdohosodott földi formák átváltozásának idejét éli-tek, és az elmúlt nagy forgatag előjeleit mutatta annak a nagy vihar-
nak, melynek el kellett következnie. De azért bármilyen nagy is a vihar, le kell csillapodnia, ha nem is nagyon sok időre, de egy közepes idejű emberöltőre szünetelni kénytelen a szenvedélyek-től fűtött lélekcsoport, mert azok az elemek, melyeket felhasznál-
tak és felhasználni kénytelenek: kimerülnek a szenvedésben. A természet a maga háztartásában minden eshetőséget számon tart és nem engedi túlfűteni a kazánt, hogy robbanás ne álljon be. Még vannak nehezen gyúló fahasábok, még az eredeti nedvek fenntart-
ják a törzset és ha kedvező nedves az idő, kihajtanak, megmutat-
ják, hogy életképesek. Ezeket még elültetik, ha ki is csavarta, és ha meg is szaggatta gyökereiket a vihar: ezeket még munkába ál-
lítja a végzet, utolsó próbára hívja elő a természet. **Hála a jóságos**

Istennek, ez a vihar már nem talál itt a földön sokakat, akik most együtt vagytok, mert aki most megérti az idők nagy jelentőségét és igyekszik magáról mindent elhárítani, ami lelkének kárára van, az védett helyről tekinthet vissza a földi küzdőtérré. Sokan boldogan adnak hálát azért, hogy idejében megismerték az utat, melyen kimenekedhettek az égő városból. Mert a Sodorna város pusztulása semmi volt ahhoz, ami majd lesz. A szomorú az, hogy csak azok menekülhetnek meg, akik az angyal szavát megértik, akik lélekben figyelnek a felsőbb világokból jövő hangra. Igen, csak azok hallják meg, akik megtértek az egyetlen igaz útra és nem csak szájukkal, hanem legbensőbb énjükben fellángoló lelkesedéssel dicsérik és hálaadással magasztalják az Istent. Az ő legbensőbb meggyőződésükkel elismerik az isteni Bölcsesség mindenekfelett valóságát és boldogan engedelmeskednek az ő törvényében lefektetett igazságoknak. Nem félelemből, nem rettegésből, nem ravaszkodva, vagy tettetésből, hanem igaz és őszinte megértésből és hála szeretetből. Mert jaj annak, aki belekóstol a szellemi igazságok hatalmas erejű munkájának gyümölcsébe és félredobja azután, mert érezi, hogy az jó és kívánatos ugyan, de nagyon meg kell rágni, hogy azt a lélek megemészthesse. Nagyon át kell tanulmányoznia, hogy a lélek a maga egyéni hasznát megtalálhassa benne. Azért mondom, jaj azoknak, akik belekóstolnak, azaz elkezdenek foglalkozni vele és azokat a kiváltságokat és ígéreteket nagyon is óhajtják megszerezni maguknak, de bűneiket nem hagyják el, hanem inkább dédelgetik, magukat meg nem alázzák, inkább másokat aláznak meg, hogy a maguk képzelt erényeit kidomboríthassák. Mindezt tudatos számítással végzik el és élvezik ezeket a kierőszakolt dicsőségeket, melyeket színházi világításba helyeznek. Ezek, ha semmi nagyobb bajt nem okoznak is, akkor is elvették jutalmukat, mert a valódi értéket elkótyavetyélik, ha jót cselekedhetnek is. Ezeket a szellemvilágba betolakodókat nem védik a szellemi törvények, nem segítik és nem támogatják. Az ilyenek magukra vannak hagyva, egyik-másik révedezve, megbánóan tekint vissza földi életére, mert mint egy óriási sziklahegy ott állnak azok az elkö-

vetett bűnök, melyeknek kemény és áthatolhatatlan csomója elzárja előttük az utat. Ez a sziklahegy az ő lelkükből tömörült ilyen áthatolhatatlanná, elveszi előlük a kilátást és elreteszeli az utat. Egymást biztatják, erősíteni igyekezve, de mindig kevesebb eredménnyel. Senki nem siet segítségükre és a sziklahegy egyre jobban sűrűsödik, mindig több és több rakódik elejbük, mert azok a beszédek, melyeket elhitettek és elhívésre találtak: azok megkövesedett hazugságok. Nekik eléggé süt a nap, mert van világosságuk, de izzadnak is bele! Száraz, eső nélkül az érzésviláguk, de ha megered az eső, elmossa az egyetlen pihenőhelyüket is, mert a sziklahegyről, mint egy vízesés, úgy zuhog rájuk majd hideg eső, mely eláztatja lelki ruhájukat és fáznak tőle. Ezt a nehezen megmászható sziklahegyet kell nekik elhordani, nem bocsánatkéréssel, hanem komoly munkával kell ezt felörölni. Ebben még azoknak is részt kell venni, akik még a földön élnek, akik még magukat megalázva tehetnének valamit értük és magukért. Ha nem cselekszenek semmit, az nekik nagy baj lesz, de azoknak az elbizakodott, médiumoknak nevezett képzelődőknek még nagyobb, mert a bűnt mentegették és fel is magasztosították, ezzel megerősítették őket bűneikben és tévelygéseikben. Erőtelennek tették az isteni Törvényt és egyre jobban erőtelenítik, így nem félnek semmitől és nem tudnak az igazság útjára rátalálni. Ilyen dolgok vannak az egyházakban is és hosszú lejáratú ezeknek a kibontakozása. Emberi szenvedélyek cikázó villanásai, rémületet okozó kirobbanásai, az égiháborúkhöz hasonló feszültségei ki-kiengesztelődnek és lecsitulnak ilyen leszámolások szenvedésteljes forgatagában, mert a lélek kénytelen megtapasztalni hová vitte túlhajtott akarása. **De akik az Isten útján ilyen nagy visszaesést mutatnak a világnak és a gyenge hitű lábadozóknak, azoknak szigorú törvényük van. A reménynélküli szenvedés ideje hosszú és vigasztalan. Isten veled!**

A SZELLEMI ÉLETET A FÖLDÖN KELL MEGKEZDENI(*)

Minél szorosabbra préselik bele a skatulyába az életet, annál nagyobb a feszítőereje és amikor már azt hiszi az ember, hogy nem

fér semmi belé, akkor nyomódik szét a skatulya. Az emberi sor-sok alakulásai nagyon érdekesek és sokat lehet tanulni belőle - sőt kell is tanulni -, ha az ember urává akar lenni a sorsának. Nem pusztá beszéd és szavak halmaza az a törvény, amiről a Vezetőd oly sok ismertetést ad le az embereknek, mert ha csak felényire átalakulhatna egy-egy lélek egy testöltés alatt, már olyan nagy és erős hatás mutatkozna a földön, hogy a következő földrejövetel alkalmával már nem ismerne rá a lélek saját magára. De így nagyon szórványos a javulás; egy-egy lélek alig lép valamit előre. Akik már erre be vannak állítva és fogékonyak a hitre, nem annyira elmaradottak, mint akik csak most kezdenek majd hinni, akiknek még a külsőségek kellenek. **A lélek belső természetének kell megértenie az ő maga javára valót. Ez pedig már csak a felébredt szellemű embernél fordul elő.** A szenvedő lelkek, akik minden világosság nélkül bolyonganak az alantas életek fokozatain, nem felébredt szellemű egyének, csak a lelki fejlettségük szerint csoportosulnak és a testöltés alatt, tapasztalatok útján tanulnak egyet-mást és inkább lelki ösztönük vezeti őket, mint szellemi gondolkodásuk folytán leszűrt bölcsességük. A lelki fejlődés a fontos a földön. A lélek pedig csak a testen keresztül jut okuláshoz. Ha megüti magát: fáj; ha jólesik valami, akkor örül. A harag és a bosszú jóleső eredményt ígér neki, azért a vágyakat szítja. És sajnos ez a felgerjedt lelki életkedv természetévé válik, amit le kell vetnie, ha a szenvedésektől szabadulni akar. Le kell vetni a hírvágyat, az önértékelésnek minden árnyalatát, hogy a magasabbrendű élet birtokába juthasson. Mert a szellemi életcél az egyetemes nagy életnek a törvényével azonos kell, hogy legyen. Azért a földön alig lehet beszélni szellemi törekvésekről, csak lelki törekvések vannak az embereknek, mert a jót sem magáért a jóért cselekszik, hanem a saját dicsőségükre. Az ilyenek még nehezen fogják fel a Krisztusi nagy áldozat óriási hasznát és erejét; csak az egyéni üdvösség eléréséhez való eszközt látják és keresik benne. Pedig, amíg az emberi lélek így, ilyen beállításban látja a Golgothán történt eseményt, addig nem tudja megérteni az Isten nagy kegyelmét. Addig szenvedni kell, hogy minden önös lelki törekvés leválhasson róla. Nehéz nagyon eljutni idáig a hitben élőknek is, hát még azoknak, akik a test érzésszférájánál nem

tudnak tovább jutni. Azért, amíg itt vagy, addig önkénytelenül is szenvedni kell azoktól, akik még nem tudnak az érzések tisztább magaslataira eljutni, hogy téged megérthessenek, ők a hasonlók csoportjában erősek, de minden erősségük romba dől, ha a valódi, a szellemi igazság egyetlen sugara bevilágítja lelkük barlangjait és rádöbbennek jónak és igaznak hitt bűnös cselekedeteikre. Isten veled!

A FELTÁMADÁSI ELŐESTE EMLÉKEI(*)

Azt én neked nem mondhatom meg, hogy mikor lesz, de ebből még meg fogsz gyógyulni és csak egészen könnyű eltávozásod lesz, nem fogsz rá számítani sem, sem nem gondolkozol majd felette, mert az álom idején történik és álmodni véled majd a benyomásokat, amiket az első időben szerzel. Azért neked nem kell semmitől sem félned, csak egészen nyugodtan tegyed Krisztus kezébe lelkedet. Meg fogja őrizni annak kincseit és feleleveníti mindazt a szépet és jót, amit életedben szereztél, és az veled együtt megelevenedik egy szebb és boldogabb világba. Te eléggé kivetted a részedet a szenvedésekből és eleget gyakoroltad a türelést, azért meglátod boldog élet vár reád. Nem mondom azt, hogy én is minden igyekezetemmel azon leszek, hogy az életedet boldoggá és megelégedetté tehessem, mert az úgy hangzana, mint aki valami nagy fontosságot tulajdonít magának a más életében. Én csak arra törekszem, hogy az én közelségemmel a hiányokat pótoljam, mert tudom, hogy sok hiányok vannak a te mostani életedben is; bár nagyon sokat kipótol az az ismeret, melyet Isten kegyelméből szereztél, de a gyakorlati életben igen szegényesen vagy elbocsátva a földre. Azért akarok minden tanulmányaimmal készen lenni addig, hogy legyen megfelelő felkészültségem egy boldog élet megalapozásához. A mostani ismeretem és tudásom is szép eredményekre biztat, de én a teljes békét, a teljes hitet és azt a csorbíthatatlan reménységet szeretném magaménak tudni, melyhez nem férhet a kétkedés árnyéka sem. Nagyon boldog és végtelen hálás vagyok, hogy a jó Isten lehajolt az ő könyörülő kegyelmével hozzám és fel-emelt az én elesettségeből. Az a nagy kegyelem, hogy a Vezetőd meglátta az én lelkem mély sebe

alatt a felfelé emelkedés lehetőségét, az már maga egy külön üdvösség, melyet csak az ő Szentlelke irányíthatott. Mi lett volna, ha mindez nem így történt volna? Az a feltámadási előeste emléke, csakugyan az én feltámadásom is volt. Milyen értelmetlen és tudatlan voltam, amíg az őrszellemem fel nem fedte az isteni végzést előttem. Mohó vágyakozásomban azt hittem, ha elhagynád a földi életet és egy új életre készülhetnék el, melyet együtt élhetnék veled, az volna a minden boldogságok végcélja. Nem láttam az élet árnyékos oldalát, melyben ezer veszély les a lélek igaz örömeire, hogy azt mint a vérengző vadállat felfalja. Nem láttam, hogy ezek a fenevadak az emberi lélekben rejtőzködnek. Óh milyen vak az ember, amíg csak kívülről látja az életet. Addig nem látja, hogy a bűnök és az Istennel szembenálló ellentétes természete a legnagyobb ellenségei. Nemcsak a más lelkének a szörnyei, hanem a saját lelki tökéletlenségéből előállott fogyatékoságai is mint az örvénylő víz sodorják lefelé a szenvedésbe. Azóta, amióta veled vagyok, óriási távolságba jutottam régi énem felületes gondolkozásától és az érzések vaskos, mohó, türelmetlen akarásától. És ez olyan nagy és boldogító öröm részemre, hogy ki sem tudom szavakban fejezni. Mennyire örülök, hogy nem kellett neked engem ebben a lelki tökéletlenségemben látni. Olyan ez, mint ha valaki rongyos, piszkos ruhában találkozik azzal, akinek tetszeni akar. Szeretne inkább elrejtőzködni, nehogy meg kelljen mutatnia azokat a csúfságokat, melyek miatt szégyelli magát. Így voltam én is akkor. Még nem voltam felöltözve abba a lelki ruhába, melyben hozzád méltó öltözetben jelenhettem volna meg. Nem tudtalak volna boldoggá és megelégedetté tenni, ha a világ dicsőségét és gazdagságát lábaid elé raktam volna is, mert **a te lelked azt az eljövendő, bölcsességben járatos, nyugodt, csendes és szellemi világosságban élő valakit kereste volna, amilyenné nekem egyszer lenni kell. Mert hiába az idéetlen nagy szeretet és szerelem is, ha nincs meg a lélekben annak helyes elosztása és nem ott és nem úgy alkalmazza ezeket, ahogyan azt kellene.** Én nagyon hálás vagyok a Vezetődnek is, aki az én őrszellememmel együtt a leghelyesebben oldotta meg a sorsomat. Most már nem kellene elrejtőzködnöm előled, mert a

lelkembe belevilágított az isteni igazság fénye és sok mindent látok, amit nem láttam, sok mindent felismerek, amiről fogalmam sem volt. Azt mondhatom, sokkal többet tanultam, mintha öt életet éltem volna át a Vezetőd nélkül. És ezt mind az az első feltámadási előeste adta, melyben az isteni kegyelem új irányba állította életemet. Hányadik volt ez vajon azóta? Igen, szép sorozat, szép és igazán drága gyöngysor, fénylő sokszínű ragyogásával... és én meghatva állok meg mindig az Úr üres sírja előtt, mert látom az emberi lélekcsoportjainak nehéz szenvedéseit, amíg el tudnak jutni lélekben odáig, hogy felismerjék Krisztus szenvedéseiben a saját sorsukat, hogy feltámadhassanak. A magam nagy kerülő útja jut eszembe és ezzel az Isten nagy kegyelme hozzám és az egész emberiséghez. Milyen kemény csapások kellene, amíg leválnak a dudvák és kihálnak a lélek szörnyei, hogy az isteni szeretet sugarai behatolhassanak a lélek rejtett sebeihez, hogy meggyógyíthassa őket és felöltöztethesse a mennyei ruhákba azokat a rongyos koldusokat, akik maguk akarnak királyok lenni, de moslékon élnek, mert száműzetésben vannak. Boldog vagyok, hogy az Isten Lelke engem megtalált, megdorgált, de nem dobott el magától, hanem szolgálatába fogadott, munkát bízott rám és nem is utolsót, hanem bizalmi munkát. Azért én boldogan állok meg az üres sír mellett, mert az onnan eltávozott Megváltóm nekem mindent adott amiről azt hittem, hogy örökre elveszett. Nagy ünnep ez nekem, az Úr dicsőséges feltámadásának emlékünnepe, mert Vele együtt én is feltámadtam az isteni Kegyelem megismerésére. Isten veled!

ÉLETTANI MEGVILÁGÍTÁSOK(*)

Tudom, hogy nagyon meg van viselve az idegrendszered, de azért ne búsuljál, mert ez meg fog javulni. Nem mondom, hogy egészen meggyógyul, mert sajnos nagyon el van hanyagolva és nagyon kényes helyen van csoportosulva, azért nem lehet egészen radikális kezelési módot alkalmazni, de lassúbb és enyhébb, rendszeres kúrával mégis meg lesz az eredmény. Igen, én látom, de azért nem lehet huzamosabb ideig erőszakosan támadni a bőrt, mert az - egy pillanatra úgy véli az ember - egészen önálló életet él. A

bőrnek nagyon fontos a tisztaság és a kellő mennyiségű zsiradék-felvétel, hogy védekezhessen az élősvi baktériumfélék ellen. Maga a bőr is termel ki ilyenféle izzadmányokat, de az sokszor kevésnek bizonyul. Azért nagyon jó, ha az ember maga is segítségére siet a tisztasággal. Ezek bizonyos élősviek, melyek már elfajzottak az eredeti fajtájuktól, de elég veszedelmesek ahhoz, hogy kedvező talajban feléledve elsokasodjanak és feléljék a bőr legértékesebb nedveit és ürülékeikkel megfertőzzék a szöveteket és gyulladást okozzanak, mert megmérgezik a vért és újszerű élő képződményeknek készítsék elő a talajt, melyek gombaszerű alakban terjeszkednek szét. A belső szöveteket erősíteni kell és a nedveket is jó ellenőrizni, az evéssel-ivással és több élettani dolgok felvevésével, ami egyensúlyban tartja a nedvek képződését és milyenségét. Ugyanis ha az ilyen képződményeket bizonyos mérgek meg is ölik, jöhet helyettük más. Meg az is megtörténik, hogy nem egyformán halnak el a bőrbetegség okozói, hanem egy időre tetszhalottá válnak és újra felélednek, ha nekik kedvező nedvképződés indul meg a test szöveiteiben. Azért nehezen lehet a bőrbetegségeket gyógyítani. A sugárzások és a kénalakulatú vizek igen jók kívülről és belülről is, mert ezekben bizonyos lassú mozgású élet van, ami kellő kapcsolódásokkal gyorsan hat az élő szervezetre. *Amire azt mondják, hogy „vitaminok”, azok nem megholt anyagok, hanem élő erők, melyek nem jutottak még külön kifejezési formához, hanem csoportokban folynak át a növényi és állati életekbe. Az ásványi életben is megvan, de kötött formában. A léleknek is ilyen felszabadult életerőkből van a teste, az emberi test is ezeknek a tömegét szedi fel.* A test betegségei is ilyen megromlott erők szétesési és átváltozási folyamatát mutatják, melyek felett a lélek törvénye uralkodik. Vagy összhangba hozza az erőket és az gyógyulást jelent, vagy elernyed az összetartó életelv és akkor szétesik a test: ez a halál. Igen, minden ellentétes élőnek van nagyszámú ellensége a földi erőkből és ezek sugárzásában, így minden betegséget lehet gyógyítani, amíg a lélek erői bírják és akarják, mert az ellentét a halált hordozza, az élet pedig küzd ellene, mert az életnek céljai vannak. Az ellentét véges elv, a jó és igaz végtelen. Azért az ellentétes türelmetlen, erőszakos és támadó, mert tudja, hogy kevés ideje van, hogy célját elérhesse, de

a jó és igaz Istenben él és célját el fogja érni. Nagyon szép a dolgok mélyére látni, de amíg csak a szenvedés jut el tudatunk világosságáig, addig nem érünk rá kielemezni ezeket. Isten veled!

AKIK EGYÜVÉ TARTOZNAK(*)

Minden eljön szépen sorjában kedvesem. Az élet napjai most már gyorsabban múlnak, mert rövidebbek és esemény is kevesebb lesz. Még egy szép alkonyatod lesz és mielőtt egészen beállna az este, teljes megnyugvással készülsz a pihenésre. Az pedig nem olyan pihenés lesz, mint ahogyan a fáradt ember nyögve és ösztörve keresi az ágyat, hanem azzal a megelégedéssel lesz telve, mint amikor az ember elvégezte a munkáját, örömét találta benne és azután mindent elintézve készül a holnapi nap örömére, mert megkapja a fizetést és az elismerést. Így, ilyen érzésekkel, jól megérdemelt nyugalomba vonulsz és átálmodod magad a valóság világába. Én előre látom, majd milyen boldog leszel, amikor minden életeiden keresztül visszatérsz azokhoz az emlékekhez, melyek hozzám és ahhoz az érzéshez fűződnek, amit ugyan most is bizonytalanul imbolygó formában hordozol a lelkedben. És az a félbemaradt, megcsonkított, sírba hanyatlott élet feltámad és folytatódik, tökéletesebb formában. Büntől és tévedéstől megtisztulva, megigazulva lépjük át a mulandóság törvényébe kényszerített élet határait, hogy az örökkévalóság határtalan világában szabadon lebegve egyik örömből a másikba ébredjen nagyobbodó tudatunk. Az élet a földön is szép, pedig rabságban él a lélek, olyan szűk és szegényes a mozgási lehetősége az embernek, annyi kényszerűség fojtogatja a lélek szabadság utáni vágyakozását. Olyan nagyon nehéz a test a betegségekkel és az öregséggel együtt, hogy elfáradunk és óhajtjuk a halált, mert lelkünk a szabadságra vágyik. Ez a szabadság sokszor még a bűnös léleknek is jobban esik, mint a testi rabság. Ha azonban ezt nem egy olyan korlátozott szabadság követi, hanem valóságos, akkor az öröm leírhatatlan. Én is nagyon boldogan élném az életemet már ha nem volna minden vágyam abba az egy pontba belesűrítve, hogy csak veled akarok lenni, csak együtt tudom az élet szépségeit élvezni, mert te vagy az én lelkemnek az a bizonyos prizma, akin keresztül

minden szép és minden jó megváltozik,, átformálódik, tökéletesedik és felmagasztosul. Az Isten így teremtette az én lelkemet, én nem tehetek róla. Neked nagyon jónak és nagyon igaznak kell lenned, hogy én is jó és igaz tudjak lenni. Neked nagyon boldognak és megelégedettnek kell lenni, hogy én is boldog tudjak lenni, mert a te lelked sugározza az én lelkembe az örömet és boldogságot Te vagy a valóság, én csak a tükör, aki azt tükrözi vissza, amit te érzel. Ezért nem tudok én, az én boldog szellemi életemben sem egészen boldog lenni, amíg téged szenvedni látlak és segíteni nem tudok, mert két különböző világban élünk. A te hited és Istenbe vetett reménységed az összekötőhíd eközött a két világ között. Te a viharos tengeren kétség és remény között várod a hajó partra érkezését, hogy szilárd talajon érezhesd magad. Én szintén sokszor sok izgalmak és félelmek között várom a hajó közeledését a part felé, mert akkor már tudom, hogy nem érhet baj, mert akkor már velem leszel és nem érhet hozzád semmi, ami árnyékot vetne életedre. De amíg két világban élünk, addig két különböző sorsunk van. A kétféle sors kétféle eshetőségekkel való küzdést jelent és kétfelé kell küzdeni is azokkal a belsőre ható erőkkel, melyek messzebb hajtják el egymástól az összetartozókat. Ha az egyik erősebb, annak kétszeres munkája van másikért. Isten vedled! (Így van a P felesége is. Igen nagyon boldogan szorította meg, kezemet, azt mondta, neked küldi ezt a hálás kézszorítást, mert nagy szép és nagy változást tapasztalt.)

A BŐRRŐL ÉS A BETEGSÉGEKRŐL ÁLTALÁBAN(*)

Angyalom, ma nagyon fáradt és idegileg kimerült vagy, nem jó lenne-e, ha a mai íróórát nem tartanád meg, mert úgyis kicsit késő van. Nem, nem venné semmi esetre sem rossz néven, mert sok munkája mellett nem nagyon fog megörülni, ha egy nehezen kezelhető eszközzel kell neki vesződni. (Vezetőnknek.) Igen, ez meg fog csendesedni, ha kívülről semmi izgató hatás nem éri. Tulajdonképpen ez nem is egy olyan komolyabb betegség, ha veszszük, de valójában mégis komoly tünete a testi közérzet leromlásának, mert az idegek túlérzékenysége maga is annak egy tünete, mely a komoly nagy ok és okozat mellett mint kísérőjelenség

maga is tud kellemetlen szimptomákat előidézni. *A bőr tele van mindenféle mirigyekkel, a nedveket átszűrő finom készülékekkel, amelyek nemcsak a vért, hanem a levegőt is átdolgozzák. Rezgésekre beállított fény és egyéb sugárzások át szűrésére, delejes és villamos áthatások felvételére. Itt a bőrnek nagy szerepe van, mert mindezeket közvetíti a test belső részei felé. Az idegeknek itt egészen sajátos nagy feladataik vannak, mert a külső hatásokat befelé és a belső hatásokat kifelé kell közvetíteni, s mindezeket a tudattól függetlenül végzik.* Azt lehetne talán mondani, hogy magának az embernek semmi köze mindezekhez, mert tudatlanságával csak elrontaná, mint ahogyan azt meg is teszi. Ebben megakadályozza az embert a fájdalom és a különböző betegségek. Az embernek vissza kellene mennie a büntelenség állapotába, hogy ezektől mentes legyen teljesen. Az általánosító törvénnyel együtt bizonyos közösséget vállal mindenki a nagy egésszel és így mindenki szenved mindenkiért, mert a mások bűneinek következménye kifejlődésében továbbregő hatásokat teremt, melyek nem közvetlenül ugyan, de közvetve, teljesen ártatlan embereket is sújthatnak és sújtanak is, mert beleavatkoznak sorsukba és vagy indokolatlanul előrelendíti azoknak jóra vagy rosszra való törekvését, vagy gátló akadályul szolgálhatnak ebben. Ezért legtöbbször a jobb, a finomabb szenved a durvább emberektől közvetlenül, közvetve pedig azoknak bűneiből származó következményektől, mert mint mondtam, **minden betegség a testnedvek elfajulásából áll elő, mert minden nyomot hagy a vérben és a szövetekben.** *Ebből törvénytelen fluidumok származnak, ezek már törvénytelen, azaz elfajult anyagokká válnak, de életet hordoznak magukban, melyek megromtják az egészséges, vagy törvényes élet anyagait.* A betegségek keletkezésének ez a kezdete, amikor már meg van és rendszeren kifejlett állapotában van, akkor már fertőz a hasonló természetűek között. Később már nem csak a hasonlókra, hanem mindenkire veszélyt jelent. A bőrön keletkező betegségek is ilyen általánosán közös jellegűek. Egyiknél több, másiknál kevesebb ellenállásra találnak, a természet szerint. Mivel te inkább a passzívabb természethez tartozol, így hamarabb megkapod az ilyent, de nehezebben szabadulsz tőle, mert a kemény ellenállásra nem vagy beállítva, így azokat a szereket sem

bírja a természeted soká, melyeknek hatásai ellentámadásba mennek át. Ez így van. Azért van a te életed átítatva a betegségek egész sorozatával és ezért jelentkeznek azoknak a gyengített szerkeknek olyan gyors hatásai, mert ezek jól harmonizálnak a te természeteddel. Az erőszakos külső hatás letör, a gyenge belső hatásra kinyitja a belső életvilág a kapukat, mert az neki hasonló. (Eszter ekcémában szenved.) Próbáld meg belülről kezelni hasonlóval és akkor jobb lesz. A fontos, hogy megnyugodjon a bőridegizgalmad. A kénes dolgot nagyon jónak látnám, de ha lehet belsőleg is. Csak keveset használj belőle. Isten veled.

ÉLETUTAK(*)

Angyalom már vártam, hogy mikor gondolsz rám és mikor adod át magadat az én befolyásomnak, mert amíg te gondolkozol, addig hiába kapcsolódom hozzád, nem érvényesül az én akaratom és gondolatom. Persze, hogy az nagyon is fontos, mert azon mennek át a gondolatok és az érzések is, és felveszik a médium egyéniségének azt a jellegzetességét, ami sokszor majdnem elmásítja a megnyilatkozó szellem egyéniségét is. Azért kell annak a szellemnek, aki valami fontosat akar létrehozni mindig ugyanazon médiumon keresztül gyakorolnia magát a beszédben és írásban és mindenféle megnyilatkozásban, hogy összehangolódjanak és minél jobban ki tudja fejezni magát általa. Ez az összehangolódás az egyforma lelkitermészetű szellemeknél a legkönnyebb, azért bizonyos lelki rokonság áll fenn a kettő között legtöbbször. Némi hasonlóság a törekvésekben az is sok rokonvonást mutat fel, de csupán az ilyen dolgok már nem kötik le a figyelmemet, kizárólag abban az esetben, ha külön figyelmeztetsz rája, akkor is a te érdekedben, mert ezek nagyon is kezdetleges dolgok. Az én észrevételem szerint, amikor már ti elkezdettetek, meg volt már érve az ideje annak az előjátéknak, ami már előre ki volt tervezve, csak te nem tudtál róla. Ha te arra az időre nem jutottál volna el odáig, hogy a vezetőd megnyilatkozhasson, akkor nem maradtál volna itt, hanem a szellemvilágban találkoztunk volna. Ott előkészítetek volna mindkettőnket a földi életre, hogy itt találkozhassunk. A szellemi munka arra az időre esett volna mindkettőnk részére.

Azonban ez jobb, egyszerűbb és ami a fő: biztosabb. Nem hiszem, hogy itt éltünk volna, de akárhol születünk volna, a próba igen nagy lett volna, mert a te felkészültséged is megmutatja, hogy nem volt nagyon könnyű az elindulás az életre. De hála Istennek, te eléggé megálltad a helyedet és az Úr megadta egy élet alatt, ami két életnek a feladata volt. Mert te azt talán nem is tudod, hogy ez az életrész, már nem annyira a te életed feladata, hanem azé, aki majd azután jött volna. Ha az ember megtagadja önmagát, amit sokszor meg is tesz a megtérés által, akkor sok olyan eshetőségnek elveszi az életét, melyet még tudatában nem is ismer. Igen, ez is olyan, amit az előbb mondtam, hogy a felkészültségednél fogva kemény életre voltál küldetve, de megálltad a helyedet. Nem kerested a könnyebbet és nem kerestél hatásokat, pedig megtehetted volna, mert értelmed elég volt ahhoz, hogy kedvezőbbre fordítsad. Ez mind annak a különleges helyzetnek a következménye, melyet a te életed hozott létre, de ez nem baj, a jó Isten nem hagyott el és nem is fog elhagyni, amíg a földön leszel. Azt majd meglátod, hogy nem várat magára soká, de akkor ne ijedj meg, mert nem érdemes. Az ilyen szigorúnak tűnő életpörök sok tanulságot rejtenek magukban és nagy eredményekre készítik elő azokat, akik ha kicsit is jól oldották meg feladatukat, sok mindent megváltoztatnak nemcsak a maguk részére, hanem mások részére is, úgy a szellemi, mint a világi életben. **A közönséges tanuló és vezeklő életekben semmit sem tud az ember megváltoztatni, de amikor már küldetésben van a földön, akkor már bármilyen legyen az az életkeret, átformalhatja az ő elgondolása szerint, de természetesen a jóban való bizonyos előhaladás után.** Azért nehéz megtartani azt, ha az ember tud valamit és látja, hogy a másik szenved, azonban nem segíthet rajta, mert az szabadakaratanál fogva nem úgy cselekszik, ami hasznára van, hanem éppen ellenkezőleg. Azonban ha nem tudja előre a dolgokat, akkor nem védekezik, hanem átszenvedí azokat a megpróbáltatásokat és végeredményben valamennyire mégis egy kis jóra való eshetőség jöhet ki belőle. Abban a régi életemben bizonyára így voltam én is. Az én őrszellemem is látta az én sorsomat, de még álomban sem sejthettem meg, mi vár reám, ezen akár jól, akár rosszul keresztül kellett esnem. Pedig ezt is meg lehetett

volna jól is oldani, ha valaki megfigyelmeztette volna a barátomat vagy engem és lett volna bennem egy bizonyosfokú léhaság göggel keverve és úgy hagytalak volna el. Ez is egy elégtétel lett volna, de pokoli kínokat álltam volna akkor is ki, de egyelőre a bosszú ki lett volna elégítve. Azután fordult volna az idő kereke és talán ismét találkoztunk volna, de ehhez nem volt elég lelki-erőm. De ha egy vízióban láttam volna azt, hogy sem az égben, sem a földön kétszáz évig nem találkozhatunk: valószínűleg megtorpantam volna. **Látjátok, mennyivel nagyobb a ti lelki biztonságotok, mint azoknak, akik nem tudnak abból semmit, amit ti tudtok?!** Hiszen az volna az igazi érdem, ha nem tudna az ember és mégis, a lélekben kiépült hit annyira erős és biztos volna, és az Isten iránt való bizalom annyira rendíthetetlen, hogy mindenben reá hagyná magát az isteni vezetésre. Akkor tudná igazán helyesen megoldani a maga életének problémáját. Ezt annál is inkább megtehetné, mert **úgy sem tudja önmaga kedvezőbbben megoldani, mintha mindenben betölti az isteni törvényt és szeretetből engedelmeskedik. Ezt szeretném minden földi embertestvéremnek mondani!** De sajnós, minden hiába. Ha meg is hallgatja, de nem követi, mert nagy benne az önmagába vetett bizalom. Tévelyeg, mert mindig azt hiszi, hogy úgy lesz jól, ahogyan ő gondolja. Pedig vak minden ember, még a legbölcsebb és a legigazabb is, amíg az Isteni Lélek meg nem világosítja. Ezzel teszik nehezzé egymás életét és ezzel rontják meg az Isten törvényét és ezzel zúdítyák magukra és másra is, a szenvedéseket. Ezért nehéz a földi élet, de a megtéretlen lelkeknek még sokkal nehezebb a szellemi élet, mert végtelen és reménytelen, amíg a belátásig el nem jut és megbánva tévedéseit, bizonyos megváltoztatási vágy nem lép fel a lélekben, hogy szeretné jobban csinálni, ha lehetne. Akkor jut bele a testöltés előkészítőjébe: persze tudattalanul. Óh ezek az idők azok, amikor a földön élők közelében élve ők is embernek képzelik magukat. És így tapadnak bele a testi fluidokba. Nem tudják, hogy mi vár rájuk, a lélek tudja, hogy próbát él, de azt sem tudja, hogy testben van. Ilyen a nagy átlag élete. Csak a megtérés Isten útjára, az választja el, az emeli ki a tömegeből az egyéniség önállóságára. Isten veled!

ÚJ UTAKON(*)

Ne csüggedjél el kedvesem. Az életed bár most nagyon nehéz és fáradtságos volt és egy kissé nem kívánatos is, de már egészen közel jutottál a sorsod megoldásához és ahhoz a boldog megelégedéshez, amit olyan nagyon nélkülöztél egész életedben. **Bizonyos feladatok hozzákötik a szellemet azokhoz a rétegekhez, melyekben erőt kell kifejtenie, hogy kiemelkedhessen belőle. Azután, ha már kiemelkedett, vissza kell fordulnia, hogy a kiemelkedés módjaira megtaníthassa azokat, akik vele egyenszerű fluidokban vergődve keresik a kiutat a szabadulásra.** Azért mondta a Vezetőd annak idején azt neked, hogy hiába keresnéd fel azokat az emberileg megalkotott vallásos alakulatokat, csoportokat, melyek neked rokonszenvesek, mert a krisztusi Eszme szolgálatában állanak, ezekhez bár az első pillanatban vonzódol és bizonyára ők is nagyon boldogan fogadnának, de az együtt- munkálkodás folyamán felmerülnének a differenciák közötted és közöttük, mert az a megépített bástyafal, mely az ilyeneket hibáikkal és erényeikkel együtt körülveszi a te ismereteidnek és a te fejlettségi fokodnak már szűk börtönt képezne. (Diakonissza akart lenni.) Lennének többen, akik felfigyelnének azokra a megvilágosodott gondolatokra és veled együtt éreznének, de ez már forradalmi jelenséggé tenné a te munkádat és félreismernének. Nagyon sok ellenséget szerezteél volna ott is magadnak. Ez a terület szabad és nagyobb feladatokat jelent feltörni a földet és úgy belevetni a magot, mint a megmunkált és az iskola által már előkészített talajba vetni el azokat az igazságokat, melyeket már sokan ismertek, csak nem értékelték eléggé. Ebben a te esetekben meghatározott külön módon kellett feltörni a talajt és úgy vetni el a magot. A te részedre ez nehezebb és fárasztóbb munka, de hálásabb, mert új utat törtél és új módszert alkalmazott az úgynevezett „sors” azoknak az igazságoknak az elfogadására, melyek bár előbb is megvoltak, de nem lehetett annyira közel hozni az emberi lelkekhez, mint ezzel a módszerrel. Természetes, hogy azok, akik a kitaposott úton jártak és lelkük ruháját belepte a por és a sár, irigy szemekkel tekintettek feléd, de amíg Pali élt, nem férhettek hozzád. Ezt a körülhatároltságot is irigyelték, mert abban valami

kiváltságosságot sejtettek. És most is úgy sejtik, hogy van valami különös, nem átlagos az egész földi megjelenésedben. Ezért szeretnének üldözni, de nem lehetséges, mert az isteni Akarat ezt meggátolja. Nem engedi porba dönteni a tornyot, hanem inkább kiépíti. Azért ne csüggedj el, mert az Isten ellen nem cselekedhet tartósan senki, akármilyen nagy felkészültséggel támadjon is, mert az isteni Kegyelem elfojtja a csapásokat. A világban már kint van egy csomó könyv és az emberek figyelnek a te munkádra. Az elmúlt években is csak a közvetlen kapcsolat szakadt meg, de abban a pillanatban fellángol az érdeklődés, amikor ismét a Vezetőd gondolatai jutnak az élre. Igaz, hogy az élet múlik és az erő fogy, de ezek már megalapozott és meghatározott irányban haladó eszmék, melyek összekötő kapcsot képeznek az isteni és az emberi célok között. Az emberek lelkei érzik ezt és hiányokat tölt be az életben a munkálkodásod. Ezért meglegedve jössz át a teljes béke és kiegyenlített szeretet hazájába. Isten veled!

AZ ÖNÉRTÉKELÉSÉRŐL ÉS A VÁGYÉLETRŐL(*)

Mindenki meg fogja látni azt a bizonyosságot, amelyet vár és óhajt, mert ennek így kell lennie, és így történik meg az, amit bár mindenki tud és érez, de mégis nehezen hisz benne, mert szeméi előtt az időben el van rejtve. Ez az elrejtőzködés teszi kétséssé és bizonytalaná az emberi sorsokat is a földön. *Ugyanis mindenki feljebb értékeli magát, mint amennyi érték van benne. Mindenki - igen kevés kivétellel - azt hiszi magáról, hogy jóval több erkölcsi tőkéje van, mint amennyit életében fel tud mutatni: vagyis valósággá tud tenni. Azért kellene a próbák és az eshetőségekben való bizakodások, hogy azok a képzelt valóságok a maguk értékére szállhassanak vissza és a túlszárnyaló gőgből valamit lekop-tasson az élet. Egyszóval az emberi lélek önmagára ismerhessen azokban az eredményeken, melyek törvényszerűen követik cselekedeteinket. Oh, mert más szemmel látjuk a dolgokat az elgondolásainkban, másképpen, amíg megcselekedünk és egészen másképpen, amikor már visszavonhatatlanul megtörténtek és az eredményeket összegezzük. Ebből a háromféle megítélésből szűri le a szellem azokat a bölcsességeket, melyeket nem*

vehet el tőle senki. Az egészen éretlen lélek, nagy vehemenciával veti bele magát az ösztöni vágyélet örvénylő tombolásába, mely a birtoklás nagy és erőszakos kielégítésében igyekszik magát kiélni. Ez van a vadállatok ösztöni megnyilatkozásában is előretolva és folytatva az alacsonyrendű embercsoportok természetében. Ez lassú, de igen lassan kopik, súrlódik le a legmagasabban fejlett lelki rétegeknél. Ahol már ez az érzés elhalványul, sőt a vágyélet is elerőtlenedik, csak a legegyszerűbb és legszükségesebb dolgok megszerzése és megtartása iránt marad fenn az igyekezet, hogy azt biztosíthassa az ember a maga részére. Ez nem zárja és egyáltalán nem zárhatja ki azt a törekvést: minél szebbet, jobbat és célszerűbbet előállítani munkájával a világon élők részére, ezáltal azoknak, akik vele egyidőben itt élnek, jobbá és megelégedettebbé tenni az életet. Mert az élet mindig újabb és újabb követelményekkel áll elő. Minél szélesebb rétegben ismerik fel az emberek az élet felhasználhatóságát, annál nagyobb igyennyekkel lép előtérbe az „élniakarás”. Tulajdonképpen itt van az ismeretnek, a tudásnak a legnagyobb hivatása: a megismert jó felé vezetni az emberek tömegeit, hogy ne kelljen a rossz felé vezető kerülőútról szenvedve, csalódva visszafordulni, hanem egyenesen a végokok kibontakozásához vezetni a fejlődő lelkeket. Amíg a birtoklás vágya tartja fogva az ember lelki érzéseit, addig folytonos harcok és szenvedések színterévé avatja a földet és az emberi életet. Addig erőszakossággal, ravaszsággal, hazugsággal igyekszik a kívánt javak birtokába jutni. De önmaga megszerzett értékeiből nem ad helyette semmit és így a természettörvény visszaveszi az elkobzott javakat, odaadja illetékesebb helyekre, a fejlődés előmozdító gondolatokba, eszmékbe kebelezi azokat be, mert **mindennek a fejlődést, a továbbhaladást kell szolgálnia.** Azok a szellemek, akik az öncélú birtoklás ösztöni érzéseiből már kigyógyultak, nem törtetnek azok után a lehetőségek után, melyek hatalmat, dicsőséget, hírnevet, vagyont, gazdagságot és könnyen megvásárolható örömeket kínálnak a földi ember életébe, mert ezek tudják és érzik azt, hogy **minden fénynek nagy árnyéka van a tudatlanság világában. Minden kiváltságért nagy árat kell fizetni, mert a földön semmi sem a miénk, min-**

den csak ideiglenes és mulandó, de azért van adva, hogy örökévaló értékeket szerezhessen rajta a próbák alatt a földi ember. Mert a próbák alá vettett lelkek élnek a földön. A próba pedig nem jelent pihenést, sem végleges érdemeket, jutalmakat, még a legjobbnak, a legigazabbnak az életében sem. A rengeteg vezeklő emberlélek örömmel nyomul a földi testesülés enyhületet kínáló lehetőségei felé, hogy kízó gyötrelmeitől szabaduljon és esetleg egy enyhébb és igazabb szellemi légkörben ébredhessen fel majd a test levetése után. A törvény összegezi mindazokat a gyengeségeket, hibákat és bűnöket, melyek miatt oly sok gyötrelmekben volt része és beosztja olyan életkeretek közé, melyekben ezek a bűnök és hibák ütközést szenvednek ugyan, de az ütközések nyomán keletkező sebeket a vigasztalás balzsamával kötözi be és a más oldalról jövő kárpótlással, a remények és vágyak beteljesedésével gyógyítja az isteni Kegyelem. Az ember szenved ugyan, de nem esik kétségbe semmi felett, mert a reménység feloldja a ködöket és megmutatja a távoli célt, mely mindig közelebbivé válik, minél többször tekint feléje hittel. Azonban, ha nem hittel tekint előre és nem helyezi reménységét az Istenbe, akkor a világ képe sötét és kietlen, mert ha a hit mécsese kialszik, vaksötétség lepi el az élet útját. A lélek eltéved önmagában, vágyai és ösztönei rengetegében. Szennved, de szenvedtet is, bosszút áll ott, ahol nem bántották. Igazságtalansággal fizet a jóért, üt-vág maga körül, mert azt hiszi, hogy ha mindent kiirtott, többé nem sebzi fel a lábát, többé nem csalódik. Ha elveszi a másét, nem kell nélkülöznie, ha ellenségét erőszakkal, vagy ravaszsággal harcképtelenné tette, többé nem kell féltenie hatalmát, életét és egyéb javait. Ez a tévedése eszeveszetté teszi és kialszik a tudás fénye, a megdondolás bölcsessége és vakon rohan a saját maga által felgyújtott erdőbe menedéket keresni. Belerohan az önmaga által felidézett tűzbe és az megemészti minden elgondolásaival, cselekedeteivel és eredményeivel egyetemben, mert ez a tűz a saját maga felett kimondott ítélet is és ezt is önmaga hajtja végre. **A földi élet két irányba ágazó út: felfelé és lefelé. A próbák elszennvedése és a hiányok pótlása az mutatja meg értékes volt-e az élet, vagy értéktelen. Ki hogyan oldotta meg lelki hiánya-**

inak pótlását, alulról, vagy felülről merített-e magának kár-pótlást. Az élet hiányossága válaszút elé állítja az ember lelkét. Aki lélekben szegény, az úgy veti magát az élet javaira, mint a vadállat a prédára. De aki gazdag, az inkább lemond ezekről, mert ha része van is ezekben, azokat akkor is mások szenvedéseinek enyhítésére használja fel. Mert sok a vezeklő, szenvedő, aki gyenge, erőtlén még a hitben és a reménységben. Ezeket felkarolni, ezeket támogatni, erősíteni, bátorítani és győzelemre segíteni a legszebb és sokszor a legnehezebb feladatok egyike. Az isteni Kegyelem ezeket keresi, segíti, hogy az ilyen megmentett kicsiny lelkek el ne tévedjenek, meg ne botoljanak, el ne essenek, hogy el ne vesszenek a forgatagban. Azért ne féljél semmitől, az isteni Kegyelem megkeresett és meg is mentett mindazoktól, amelyek az ő terveiben gátló akadályul lehetnének. A tévedések sorozatai összekuszálva, mint egy kibonthatatlan csomó, olyan-nak látszanak, de mindent kibontanak azok a hatalmas erők, melyek fel- gombolyítanak jót, rosszat egyaránt és mindenki az ő maga eredményeit aratja csak. Az Isten irtalmas, kegyelmes mindenkihez és mindenkinek vagy egy szál a lelkében, amit senki el nem szakíthat. Ezen a szálon visszatalál minden lélek az ő Teremtőjéhez. Isten veletek!

CSILLAGHATÁSOK ÉS AZ IDŐJÁRÁS(*)

Most már fordulóhoz ért az idő. Annak is van bizonyos fordulója, de sokszor kierőszakolják bizonyos csillaghatások az időjárást is és eltérítik a rendestől, vagy eltúloznak mindent. Ez (1950.) különben is olyan év, amelyben minden erősen kiütözik a meleg is, meg majd a hideg is megmutatja a fogát. Azért jó az ilyen eltúlzott időben mindenről gondoskodni előre, mert nagyon hullámzó az állapotok.

A BIZONYOSSÁGRÓL(*)

Igaz, hogy én a legteljesebb bizonyosságban élek, melyben pont-ról pontra valósággá lesznek azok, melyeket mint igen távoli lehetőségeket valamikor nem vettem figyelembe, mert akkor még

nem tudtam megérteni azokat a nagy jelentőségű „kicsiny” dolgokat, amik mint az óramű kerekei úgy szolgálják a nagy egész célját és ha egy is eltörik vagy megakad közülük, akkor meg kell állni az egésznek, mert nem tudja tökéletességre vinni a rábízott munkát. Isten rendelte így el és az isteni Elrendelés mindenkor és mindenben bölcs és utolérhetetlen. Az ember szeret okoskodni, kritizálni és ítélni, mert hibás elgondolásaival azt hiszi, hogy jobban tudja, vagy tudná a dolgokat elrendezni a természetben, mint ahogyan azok előtte megjelentek. Ezért aztán nagyon elbizakodottan hirdeti, hogy az emberi ész mindenekfelett való hatalom és érték. És éppen ilyenkor csinálja a legnagyobb bajokat, mind sajátmagának, mind az egész emberiségnek. Hiába mondja azt valaki, hogy: nem ártottam én azzal senkinek, ha hibáztam is, csak magamnak. Nem tudja azt senki megítélni, hogy egy rossz szavával, egy helytelen meghatározásával mennyi kárt okoz. Elsősorban természetesen saját magának, azután a vele közvetlen kapcsolatban lévőkön keresztül az egész emberiségnek. De ha az ember megérti az isteni Tervet és beleadja magát egész szívével, lelkével az isteni elgondolások törvényeinek kiteljesedéséhez, akkor megvilágosodik előtte a Mindenség életének célja és nagy elragadtatással, gyönyörrel szolgálja a nagy célt, mert többé nem a maga arasznyi létét látja fontosnak, ami kevés jóval, de sok rosszal van megtöltve, hanem az isteni Gondolaton keresztül megnyilatkozik előtte a saját létének titka és rendeltetése. Ennek a tudománynak birtokában „érzi” is azokat az érzéseket, melyeket az isteni Lélek közvetít az ő lelkéhez és ez átfogja a végtelenséget, az idő és tér korlátait elhagyva, benne él abban is, ami elmúlt és abban is, ami lesz. Így megszűnik a türelmetlen kapkodás az után, ami most még nincs, és elhalkul az emlékek félelemmel eltöltő visszhangja, mely a múltakból jön elő, hogy helyet kérjen a jelenben. Ez az a bizonyosság, amiben élni jó, megnyugtató, erősítő és bátorító, mert nem csak reményű, hanem bizonyos is felőle, hogy amit óhajt, amit vár, amiért dolgozik, azt el is nyeri. Sőt. sokszor annyira bizonyos, hogy úgy érzi a lélek, hogy az máris az övé. Annyira az övé, hogy arra már bizonyos előlegeket is ad a kegyelem, hogy az emberi lélek tudjon vele gazdálkodni. Ilyen előleget adott nekem a jó Isten abban, hogy engem temelleted osztott

be, amíg a földön élsz, hogy én vigyázhatok rád. Apró, kicsiny ügyeidet én intézhetem el. A Vezetőd és a te fluidodban van az én elhelyezésem. Természetes, hogy ezek olyan óriási előnyök, melyeket meg kell szolgálni. És én olyan nagyon szívesen szolgálok ebben, mert ez az én vágyam, a célom és az akaratom, már nagyon régóta. Ezért vagyok olyan nagy bizonyosságban. De vannak megpróbáltatásaim is: amikor téged szenvedni látlak. Ilyenkor nagyon érzem a jelen és jövő közötti idő benyomulását az életembe, mert szeretném megrövidíteni ezt az elválasztó hatalmat közöttünk. Még hálát adsz Istennek, hogy ebben a munkában megálltad a helyedet, mert ez végződhetett volna az igazság szempontjából sokkal rosszabbul is. Mert sajnos az emberek mindig csak a saját személyükön keresztül tudják a jót, vagy rosszat észrevenni, ezért olyan nehéz valamit a földön a jóban elérni, mert kevés az eszmékért lelkesedő. Ha mégis van, aki valamely eszméért sikraszáll, akkor is az egyéni dicsőségért és elismerésért, vagy anyagi előnyökért cselekszik. Ezért olyan nehéz a földön a lelkiekben való előrehaladás, mert ha van is valami jó eredménye az önzetlen és igaz cselekedetnek, akkor is az irigység és rosszakarat elgáncsolja az igaz embert. Azért sokan vannak, akik tudnának és szeretnének is bizonyos jó cél érdekében munkálkodni, de nem szeretnek és nem tudnak harcolni a gonoszokkal, mert ezek mindent letarolnak a maguk részére. Azért szötte össze a végzet a te sorsodat az eszme sorsával, hogy ne lehessen olyan könnyen függetleníteni egyiket a másiktól. Semmiképpen sem lett volna békességed ellenségeidtől, mert azok nagyon irigy lelkek, de meg is szenvednek érte, a kétségbeesésig. Nagyon nehezen jut az ilyen belátásra, csak akkor, amikor már nem tud újabb kitérő gondolatokat kihozni. Addig mindig magyarázkodik önmaga előtt is, mert az ilyenek mindig nagyon jónak tartják magukat, amíg csak rájuk nem szakad a ház. De nagyon bölcsen rendelte el a jó Isten, hogy nekünk nem így, a földön kellett találkozni. Azért a kis boldogságért nagy árat kellett volna fizetni. Az éretlen szellemek vágyakozása ez, és akik fokozatilag is közel vannak egymáshoz. Ezek egy kis vigyázással megúszhatják, de próba nélkül nem megy. Éppen azért sokkal jobb, ha mint szelle-

mek jutnak egymás közelébe, mert akkor nyitott kártyával játszanak. És ez valami olyan nyugalmat és békességet, felemelő és megszentelődő érzéseket terem a lélekben, amelynek nem kell elmúlnia, hogy szebb és jobb jöjjön utána, hanem ezeknek már csak ki kell töltnie, ki kell színesedni, mélyülni és erősödni. Az öregség hervadásos lemondása nem zavarja és nem áll közénk a test és az anyag tolakodó hatalma, hogy a figyelmet elvonja az érzések mindig változó szépségben való megjelenésétől. Az élet mindinkább felélénkül és vele az érzélemlátalág gazdagodó sokszínlű ragyogása. És az életnek ez a szép felfelé ívelése a fokozódó boldogságot hozza. Hogy mit cselekszenek, mit dolgoznak az ilyenek? Azt, amit itt. Tanítani, segíteni és a maguk életét szépi-tem. Új csodákra figyelni és a Természet nagy titkait kutatni. Mindent megtanulni, ami jó és üdvös és ezt továbbadni. Isten ved- led!

AZ EGÉSZSÉG MEGÓVÁSÁRÓL(*)

Vannak nagyszerű megoldások a természetben is, de az emberek életbeosztása nem igen túri meg a természetes megoldást és azért nagyon nehéz olyan összeegyeztető gyógyítást ajánlani, ami a legközelebbi lehetőségeket rejti magában. Mindennek van bizonyos lerakódása a vérben és a test szöveteiben. Idővel ezek hoz- zák létre a bajokat, amiknek már meghatározott nevük van. De ezek a meghatározott nevek csak közhelyek. A gyógyításban nem lehet oda összpontosítani minden műveletet, ahhoz a szervhez, amelyik beteg, mert ez úgyis csak helyi tehermentesítést jelent. A megbetegedésnek messzebbre és mélyebbre lenyúló okai lehet- nek és ha ezeket az okokat sikerül megtámadni, akkor okvetlenül válságok jönnek elő. A szervezet ezeket a válságokat mindig na- gyon megérzi, de ha sikerül az okokat következményeikkel együtt kiküszöbölni, vagy semlegesíteni a szervezetben, akkor nagy könnyebbség áll be. Természetesen az ilyenfélét azért nem szabad elhanyagolni, mert ha nem gyógyul meg az ember, akkor nemcsak visszaesést, hanem nagyobb rosszulletet is okoz ugyanaz a betegség. Így a te betegséged sem gyógyult meg, csak megkönnyebbült, vagyis krónikussá, visszatérővé vált. Bizonyos

okok ismét a felszínre hozhatják. Azért nagyon kell vigyáznod mindenre, mert ha nem is érzed olyan élénken és fájdalmasan, azért az lappangva van, csak a szervezet másféle erői féken tartják. Azonban, ha ezek az erők elfáradnak, bármiféle okból, az ismét előretör és hevennyé válik. Mit lehet tenni ennek elkerülésére? Megmondom. Először is természetesen nem fáradásig cselekedni, csak amíg jólesik. Eleget pihenni testileg és lelkileg. Azután enyhe ételek és italok. Fűszeres és nehéz húsokat nem enni, zsírozott dolgokat sem. Ellenben gyümölcsöt, főképpen paradicsomot nyersen, citromot bőven, mert azok a nedvek, amik a paradicsomban vannak, azok nagyon semlegesítik a vérben lerakódott salakot. Tejet és vaját, sajtót, aludttejet minél többet fogyasztani. Zöldfőzelékfélét egészen puhán, vagy áttörve. Az jó, ami nem túl savas. A paradicsomot nyersen áttörve, vízben főzött tésztával sűrítve leves gyanánt. Paradicsomból jó naponta egy kilót, minden formában, de leghelyesebb nyersen fogyasztani, az nagyon sokat javít a reumán. Lehetőleg bőre nélkül. Az izzadás könnyen meghűléssel jár, a nedvek megvastagodnak és kemények a forgók. Azért is kell többet pihenni, hogy a szívre ne rakódjon belőle, mert látom, hogy neked egy kis gyomorterhelésed is van. Csak teát, vagy egészen gyenge maláta-főzetet egyél, pirított kenyérrel. Lehet egy pár kanál tejet is beletenni, nem kell más. Krízisek nélkül nem megy semmi és az maga egy-egy betegség. A szervezetnek le kell győznie az idegen anyagokat, mert ami nem szolgálja az egész szervezet célját, az már idegen anyag. A betegséget okozó csirák és mérgek, a váladékok, azok mind idegenek akár kidobta azokat a szervezet, akár lerakódtak. Idegen az és tehetetelt jelent. A szférákban is van minden, ami itt, csak nem összekeverve a jó a rosszal, hanem külön-külön. Mindenminden van, sokkal szebb és jobb azoknak, akik az Istent szerették és az ő parancsolatainak engedelmeskedtek. Azért nem volt nekem külön büntetésem, csak nem tehettem azt, amit akartam, mert az én sorsom véges volt, megszakított és minden csak addig ment, amíg azt az időt elértem és már más jött az életembe. Isten veled!

A MEGHALÁSRÓL ÉS A HALÁL UTÁNI ÁLLAPOTOKRÓL(*)

A halál gondolata nagyon komoly dolog a földi ember előtt, de ha szorosán vesszük, maga a halál pillanata már nem annyira félelmetes, mint inkább az, amíg az ember odáig eljuthat. Egyiknek, másiknak nagyon sokat kell szenvednie. Ezt nem lehet az ember földi értelmével kiokoskodni, hogy miért az egyiknek könnyebb, a másiknak nehezebb a testtől való elválás. Az embernek sok mindről nincs fogalma sem, hogy mi hogyan van, de azért szeretnek beszélni, mintha valamit tudnának. A halál a testnek, az ember földi feladatához tartozó természetes járuléka és mint ahogyan senki nem tud emlékezni születésének pillanataira, éppen úgy nem emlékezik a szellem a test meghalása pillanatára sem. Ugyanis egy igen jóleső álomszerű kábulat tompítja el az agyi központokat és nem figyelheti meg senki azt a pillanatot, hogy mikor történik meg a testtől való elszakadás. Az elalvás pillanatát sem figyelheti meg senki és így a tudatnak az egyik állapotból a másikba való áttevődése szintén áthidalhatatlan. Az ember életének utolsó pillanataiban lassan régebbi énjének vezető, vagy kiemelkedő emlékeiben időzik és mivel ez már átdolgozott emlék, jól érzi magát, megnyugszik mindentől, mert ösztönösen érzi, hogy semmi rossz nem történik vele. Ha álomból megy át az ember abba az állapotba, mely az ébrenlétnek felfokozott tudatát jelent, az a legjobb, mert nem izgatják semmiféle riasztó gondolatok. A test melegében még sok delejesség megmarad és azzal is köti a szellemet, de csak a saját életmelege. Soknál ez az állapot a teljes tudatnélküliségben történik, de azoknál, akik a testben is az isteni Törvények szerint éltek és hittek a halál utáni életben, azok hamar felébrednek, de nem bírnak tudatával annak, hogy tulajdonképpen miféle állapotban vannak. A földi sík felől lezárulnak az észrevevő szervek, csak lassan nyílnak meg a szellemi háttárok és mindig több és több bontakozik ki a lélek előtt. És lassan tájékozódik a szellemi állapotában. Ha van egy messze kiható sugárzású médium a közelben, akkor azon keresztül tud tájékozódni a földi eseményekről és így megismeri állapotát. De ha vannak

olyan szellemi hozzátartozói, akik már jól kiismerik magukat, akkor azok magukkal viszik és az első szellemi benyomásokat azokon keresztül ismeri fel az újonnan érkezett lélek. Soknak ez nagy örömet okozó esemény, de a legtöbbször fájdalmat jelent, mert nagyon idegen világban ébred fel, vagyis a földön jobb volt neki. Ugyanis ha életkörülményei kicsit kedveztek neki, akkor ha másképpen nem is, de egy kis ravaszkodással és csalással igyekezett jobb életet biztosítani magának. De ez a szellemi életben lehetetlen. Azért az ilyenek nagyon szegényen tengetik életüket, mert a rosszban kiképzett gondolatvilágukkal nem is tudják a jót felfogni és így meglehetősen buták és sötét értelműek. Ellenben akik az erkölcsös életben tudnak valamit felmutatni, azokra bizonyos próbaidő után bíznak már munkát és így haladnak, fejlődnek. **A főszűly az engedelmességen és a megbízhatóságon van. Az egyes jellem, a kitartó akarat, a törhetetlen hűség, szilárd elhatározás, ezek mind elengedhetetlen kellékek ahhoz, hogy valaki a szellemi életben boldogulhasson. Azon múlik minden, hogy a földön mennyit tudott elsajátítani ezekből.** Ha mind ebbe már valamennyire bele van nőve, akkor már nagyon hamar előrejut. A hazudozás, a kétszínűség, képmutatás és minden, ami az álnoksággal együtt jár, az nagyon aláássa a jövőjét mindenkinek. Már messzire figyelmeztetőek azok a képek, melyek mint a színházban a darabok, úgy játszódnak le a nézők előtt. Persze ezek mind valóságok, mert egyik-másik néző a saját életének emlékeit éli át. Ha nagyon tanulságos, akkor sokan nézik, ha kevésbé, akkor csak azok, akiknek részük van benne. De azoknak muszáj is nézni, mert kell, hogy magukra ismerjenek és ők is feldolgozzák részükét a tiszta igazság szerint. Ilyenkor kerül sor a tisztázásokra, helytelen értelmezésekre, feltételezésekre, oktalan gyanúsításokra, melyek sok fájdalmat teremtettek meg egyik-másik lelkében. Olyan ez, mintha valaki egyszerre látná magát és a másik embert az eseményekkel kapcsolatban egy tükörben. Ez sokak részére felmentést, de sok részére ítéletet is jelent. Az a rész nem világosodik meg, amiből a szemlélő részére nem származik tanulság, de a másinak, aki ezen a részen van érdekelve, igen. Hidd el, mire ide elérkezik, már mindenkinek van annyi alázatossága és lelki haladottsága, hogy megérti ezeknek a célját, hiszen

ez nem az alig megtért lelkek birodalmában van, hanem azoknál, akik tisztulni, javulni és előrejutni akarnak. **Azért az ember tanulja meg azt, hogy sohasem szabad mást mutatni, mást beszélni, mást cselekedni, mint ami az igazsággal megegyezik, mert eljön az idő, egy állapot, amikor nagyon szégyelli magát ezek miatt.** De vannak gyönyörű képek is, melyeket ez a tükör mutat. Ezeket a képeket külön megrögzítik és külön újra és újra mutatják, mint a színházban. Van sok ilyen külön élet, melyeket érdemes megnézni a maga hibáival, bűneivel, küzdelmeivel és végre felemelkedésével. Mindenkinek van ilyen folytatólagos életsorozata, de nem mindegyiket érdekes figyelemmel kísélni, mert még nem tudni, mikor és hogyan fejeződik be. A földön is ilyenféle célt szolgál a színház és az irodalom a maga költött alakjaival és eseményeivel. Sokszor túllícitálja a valóságot, mert olyan rikító színekkel dolgozik és annyira csoportosítja a jót és rosszat egy-egy személyben, hogy rögtön észrevehető a túlzás benne. Az ember pedig nem egészen szent és nem egészen ördög, amíg a földön él, mert vagy egy-egy egészen szép és gyengéd érzése is a sok gonosz mellett. És a legjobb, legtökéletesebb embernek is vannak nem egészen rokonszenvet keltő érzései és felfogása. Ezeket rendszerint kifejejtik megrajzolni. Az ember bizony gyarló és esendő, csak a kegyelem tarthatja meg és tisztogatja le lelkünkéről azokat a nem kívánatos, tökéletlenségből képződött, árnyékos foltokat, melyek eltorzítják lelki formánkat. Én tudom azt, hogy bármilyen keservesen küzdötte is fel magát a lélek arra a magaslatra, ha nem tiszta egészen, leeshet onnan. Azért legjobb az alázatosság és a szerénység, mert az ember nem lehet „jó” az isteni segítség nélkül. A tükör mindent megmutat és azért kell imádkozni, hogy mire odaállhat az ember, minél kevesebb legyen rajtunk a homályos folt és minél fénylőbb legyen az Istentől reánk sugárzó kegyelem. Isten veled!

ESZTER ÉLETÉNEK CÉLJA(*)

Igen, a te sorsod ez volt, mert neked nem az a cél volt eléjbed tűzve, hogy a magad lábán tanuljál járni, hanem az, hogy másokat segítsél járni tanulni. Úgy mondom, mert ha azt mondanám, hogy

tanítani kell másokat a járásra, akkor annak más árnyalata jön ki, de ha azt mondom, hogy segítsél, azzal többet mondok. Akik már kicsit tudnak, de nem jól tudnak, azok elméletben már eljutottak odáig, hogy tudják és értik az eléjük szabott feladatot, de még sem úgy cselekednek ahogyan kell, mert nem jól tudnak, csak felületesen és nagy vonalakban próbálkoznak. Ezeknek kell a segítség, a velük együtt élés. Azoknak az a feladatuk és céljuk, hogy az őket körülvevő keretekbe belenőjenek és azokat betöltsék. Neked a kereteken kívül is van szabadságod, hogy plántálhassál virágot és a keretek felé tereljed az eltévedt bárányokat. Ezeket a segítő eszközöket igen jól fel lehet használni arra, hogy a kívülmaradtak is megtalálják az utat. Ez a te utad meglehetősen nehéz és fáradtságos, mert az a nagy káosz, ami ebből támad, egy vásári zürzavart mutat. Még nem tudják a feladatukat, de már mindenki többet gondol önmaga felől, mint amennyi valójában és azt hiszi, nem kell a vezető, segítő és útmutató neki, mert ő már jobban tudja az utat. Hogy félrefogásaikkal mihez kapkodnak, az nem számít, de ők már az elsőségért küzdenek. Igen, a kívülmaradtak felületességével kitartóan keresik azokat a lehetőségeket, melyekbe beleakaszkoznak, hogy a segítség szükségességét elháríthassák maguktól. Azért nehéz a te szereped, mert bár a tanítás is kell, a példa is kell, de sem egyiket, sem a másikat nem fogadják el, csak a segítséget, de azt sem mindig, mert itt még a gőg hatalmas úr a lelkekben. Még nem tudják megérteni azt az ilyen fokozatú lelkek, hogy jobb engedelmeskedni, mint parancsolni. Jobb az embernek tanulni, mint tanítani. Jobb alázatosan meghajolni, mint a kényszer alatt összetörni. Mondom, hogy nem értenek meg téged, idegen vagy az ő részükre. Igen, de ez is egy életnek az árnyas oldalából való emlék, hogy annak idején, úgy egybe lett kapcsolva az életünk. Az a lélekben tett nagy önmegtágadás, mellyel az ő eltűnt vőlegényéhez kötötte magát, az nagyon megtetszett, mert erre is szüksége volt az én lelkemnek. Azonban arra is, ami az én apám lelkéből kiáradt, mert az a nagy és forró, odaadó szerelem, ami őt anyámhoz - a nálánál idősebb leányhoz - kötötte, szintén beletartozott abba a kialakított jövőbe, melyet a Gondviselés részemre kiszabott. Ez a két emberlélek, nagy vonzerőt gya-

korolt reám, mert a hűségnek és az önmegtagadásnak ezt a példáját nagy tisztelettel szemléltem, mert azok után az életek után, melyeket végigtapasztaltam, ez üdítően és erősítően hatott a lelkemre. Anyám talán öt évvel idősebb volt, mint apám, de főúri hölgy és nagy tekintély. Bár ezt nem lehet azzal a mértékkel mérni, mint a ti mostani életetekben. Apám csendes, mélyérzésű, rajongó lelkű, művészember volt. De akkor az ilyenfélékre keveset adtak az emberek, mert csak a vagyon, a cím és a rang, az volt az érték. Nagyon szeretett engem is és nagy fájdalom volt, amikor iskolába vittek messze idegenbe tőle, de belátta, hogy nem lehet másképp. Az én érdekemben, az én jövőmért lemondott jogáról. Ez a csalódás, ez a fájdalom tette őt azután ivó emberré. De anyám sem lett boldog, mert a végzet nem engedte, hogy több gyermeke legyen és velem sem lehetett együtt, mert félt az emberek pletykáitól. Csak azután, hogy a férje meghalt, azután vette fel a kapcsolatot velem. Azután tudtam meg mindent, hogy nem vagyok árva. Nagyon soká tartott, amíg megszoktam ezt a gondolatot, de végre mégis sikerült, de ez nem volt az igazi érzés azért soha. Csak a nagykorom tudta elhithetni velem, hogy van köztünk egymáshoz anyámmal. A büszkeség, a nagyralátás talán túl sok volt ehhez a próbához, de azért mégis a forma kialakult. A hit fontosabb mindennél. Aki hisz, az könnyebben tud boldogulni, mint aki hitetlen. Jaj, dehogynem, nagyon is elcsúszott, de ha azután még hozzáment volna apámhoz, valahogyan rendbe tudta volna hozni a dolgát, de így nem jutott közelebb ahhoz, akiért önmegtagadó fogadalmat ígért fel.

Ha most rendesen elintézi a dolgát, akkor közeledik hozzá. Van ilyen megtévesztő keretek a lélek számára, az ilyenekből csak hittel lehet kitalálni. Ilyen kivezető szerepeket vállalnak azok, akik már jól ismerik a járást. Persze nagyon nehéz, mert sokszor lehúzzák a terhek az ilyeneket is, de azért ha meg is botlanak, de nem esnek olyan nagyot, hogy ne tudjanak felkelni. Isten veled!

A KÖRNYEZETI RÁHATÁS TITKAIBÓL(*)

A nedvek megsűrűsödésével mindenféle bajok előállhatnak. Természetesen az ilyen betegségek alatt minden megváltozik. Az

idegek is nagyon szenvednek, különösen a túlérzékeny idegszféra még jobban, mint a normális. Nagyon nehéz az embernek megővni magát a betegségeket okozó dolgoktól, mert nemcsak az egyén maga lehet oka valamely bajnak, hanem belehathat egy egészen semlegesnek látszó másik ember is a saját tökéletlenségével és bűnös természetével. Ezért sokszor a túlfűtött szeretet és szerelem is bűnné válik bizonyos esetekben, mert igen sokszor nem lemondó és áldozatos érzéssel vonja körül szeretete tárgyát, hogy azt boldoggá tegye, hanem csak az a célja, hogy ő legyen boldog. Az önző jóakarát sohasem tud megelégedni azzal, hogy segítségére legyen a másiknak, hanem úgy akar segíteni, hogy a maga elgondolását érvényesíthesse, vagyis mindenben az erőszak - gyengébb, vagy erősebb mértékben - keres érvényesülést. Az erőszakos hatnivágyás: a gondatlanság, a tudatlanság, a felületesség és egyéb tökéletlenségből származó ténykedések folytán is rengeteg betegséget idéznek elő az emberek, megkeserítve egymás életét. Bűn és bűn, gonoszság és tudatlanság karöltve jár, hogy az emberi életet borzasztóvá és nehezen elviselhetővé tegye. Mert ha még a szeretettel is lehet szenvedést okozni, miért ne lehetne a gonosz és rosszindulatú érzésekkel és cselekedetekkel? Hogyan maradhatna el a tisztán rosszakaratú ténykedésből származó gonosz eredmény? Az embernek sokat kell tanulni és tudni, hogy egy kicsit jobb életet teremthessen önmagának és környezetének. Az emberek azt hiszik nyers önzésükben, ha ők a saját részükre - akár becsstelen úton is -, de megszerzik a jóléthez szükséges dolgokat, hogy akkor azt már meg is tarthatják. Ez tévedés. A jóléthez sok minden kell és az anyagi javakban való bőség mellett igen sok és nagy hiány támad, melyeket semmivel sem lehet pótolni. Ilyen az egészség is. A betegség és halál valóságos réme az emberiségnek, főképpen a hitetleneknek. Azért az Isten útjára való helyes megtéréssel sok betegség meggyógyul minden külön gyógyszeres beavatkozás nélkül is, mert megtisztulnak azok a lelki csatornák, melyeken keresztül addig megakadt a természetes erők jótékony beáramlása. A lelki erők rendes vérkeringése megindítja a természetes erők átsugárzását is és igen hamar meggyógyul az ember magától. De a gyógyszeres kezelésnél is

szükséges bizonyos lelki átadás és hit ahhoz, hogy meggyógyuljon valaki valamilyen komoly betegségből. Mert ha javul is testi egészsége az egyikből, már jön a másik. Sőt, sokszor ha valaki más tér meg és imádkozik a betegért, akkor is meggyógyulhat, de ennek is van törvénye. A lelki megjavulással és megtisztulással sokszor jön gyógyulás és pedig nem is valami misztikus csodát kell alatta érteni, hanem természetes folyamatot. Az ideges és rossz természetű emberek környezete meg van fertőzve, hasonlóvá lesz, mert az idegeik kifáradnak és kisebb lesz az elhordozó képességük. Ha a fő ok valamiképpen megjavul, vagy eltávolítják a közelségükből, megnyugosznak a kedélyek és meggyógyulnak a környezetben az emberek. Azért ha az ilyen mérgező akkumulátor kikapcsolódik - talán több is volt ilyen - akkor a család, a környezet egészségesebbé válik. Jobb atmoszférát teremt maga körül. Igen, ez olyan dolog, ami bővebb kifejtésre szorul. Minden bizonyos fluidokon keresztül megy véghez és senki sem tudja ezen túltenni magát. (Valószínűleg egy Amerikában történt megnyilatkozással kapcsolatban mondja a következőket:) Annyi bizonyos, hogy ha te ott lehettél volna, sokkal jobban kidomborodott volna az ő egyénisége, de így nem tudott, mert nagyon nehéz az idegen ország, idegen emberek, idegen gondolatok, idegen médium és idegen módszer. Ez annyira kivetkőzteti egyéniségéből a szellemet, hogy nehezen tudja érzéseit és gondolatait kifejezni. Az emberek, mint mondtam nem szeretnek semminek a mélyére nézni, azt hiszik, hogy ha a dolgok mibenlétét kutatják, akkor követnek el valami nem törvényeset. Pedig sokkal jobb volna, ha ezeket keresnék, mint ostoba gőgjük és önzésük irányításán indulnak el a boldogságot keresni. Amikor fejükkel a falnak mennek, akkor látják, hogy a fal nem likadt be, de az ő fejük nagyon fáj és ilyenkor hamar sietnek a bűnbocsánatért, hogy el ne kárhozzanak. Ez is borzasztó tévedés és egyben már bűn is, mert erőikkel a bűnt valószínűleg meg, a bűn pedig már él és szövi a jövő jelenét. Az ilyen életek nagy áldozatok árán tudják csak a következők feltartóztatni, de ezt: természetesnek veszik. (!) Ez nem természetes, hanem természetfeletti. Isten veled!

A HIT ÉS ANNAK HELYES GYAKORLÁSA(*)

Az úgynevezett karmákkal igen sok függ össze. Azonban ez nem mindig az egyén karmája, hanem az összességé és majdnem mindig az szenved meg, aki segíteni akar a tömegeken. Akár szánalomból vállalja ezt a munkát, vagy a saját erejének növeléséből, akár egyéni „jóvátétel céljából merül alá valaki a tévelygések világába, a földnek cselekvő erőforrásává kell, hogy váljon és pedig úgy, ahogyan és amibe belehelyezkedett. Ez nem mindig tudatossá vált akarat folytán jön létre, hanem a lélek fejlettségi foka szerinti beosztásban. Mert hiába hiszitek azt földi emberek, hogy a szellemek mindent csak szeretetből tesznek, nem. Még a legmagasabb szellemek sem mindig abban találják örömüket, hogy a tévelygő emberek csetlő-botló próbálkozásaihoz segítő kezet nyújtsanak. Ez nagyon téves feltevés és ez a vakhit sok csalódást okoz. A segítség mindig a hitre való vezetés eszközeit nyújtja az embernek. *A hit pedig mindig az igazságot keresi és sejtí, várja, mert csalódní nem akar.* Az ilyen csalódásoktól mentes hitet hordoz lelkében, az nagyon bölcsen rendezte be belső lelkivilágát, mert az keveset hisz, de azt nagyon erősen alátámasztja. Az Istenben való hit magával hozza annak kiépítését és az isteni Kijelentések kutatását, ennél fogva az élet megjavítását és a cselekedetekben való megpecsételést. Azért ezt élő hitnek nevezik. Van látszatos hit, mely szép és csillogó ugyan, de nem cselekszik, vagy ha cselekszik, akkor nem jól, nem helyesen. Ha a szegényeknek ad is, nem azért, hogy az igaz jót érvényre juttassa, hanem saját énjének felértékelésére teszi, amit tesz. A szívnek nincs köze hozzá, csak az észnek. Azután akinek csak a szíve beszél és az eszt nem használja, az ilyeneket kihasználják az élősdiék és mire az igazi célhoz jutna, az Istenben bízó szegényekhez, már nincs mit adnia. Sokféle árnyalata van a jónak, amíg áldássá válik. Isten veled!

A HIT ÉS IGAZSÁG SZOROS ÖSSZEFÜGGÉSE(*)

A sok szenvedésben és csalódásban elfárad a lélek és már mindentől fél, ami bizonytalan, ismeretlen a részére. Az ember nem

tudhatja mi jöhet elejbe, mivel találkozik. De éppen itt van a hitnek biztató lámpása, amelynek segítségével, ha nem is messze, de valamennyire mégis el lehet látni és tájékozódni az ismeretlenben. És ha az ember nem is látja, mégis vannak olyan hatalmas segítő erők, amiket éppen a hit vonz, mert a hit mindig az igazságot feltételezi, azt keresi, azt sejt, azt akarja megrögzíteni mindenütt, mindenben. Igazság nélkül semmi sem állhat meg. Ha sikerül is a hamisságnak valamennyire megvetnie lábát a föld rögeiben, ha az anyag el is takarja a valóságot egy időre, de lekopik minden a látszatos világ ábrázatáról, mind a szép, mind a csúnya, s csak a valóság marad meg, amit vagy elkerülnek, vagy magukhoz ragadnak az emberek. Nagy harcok folynak emiatt az emberek között, mert a kívánatosnak látszót mindenki szeretné, de amiért nehezen meg kell dolgozni, azt elkerülik. Az igazságért pedig igen sokat kell dolgozni, túrni és szenvedni. De van egy erőssége a léleknek: a hit az igazság erejében. Ez egészen komoly és rendíthetetlen valami. Az isteni Jó kiáradása folyton teremt, alkot, rendez és dolgozik. A pozitív erők, melyeket az igazság mint bizonyosság magából kisugároz, mint hatalmas mágnes magukhoz vonzzák azokat az erőket, amiket az igazságot kereső emberlélek magából kivetít, mert érezi, hogy vannak nálánál nagyobb bizonyosságok, melyeket nem az ő akarata és cselekvése hozott létre. Tudja, hogy van egy mindenekfeletti Hatalom, Aki tökéletes igazat képez. Ez a hit még nem tudja, hogyan, miképpen fog csatlakozni, miben és hogyan fog megnyilvánulni ez a kapcsolódás, de érezi, hogy meglesz. Minél tökéletesebb ez a megérezés, annál erősebb a hit. Ez pedig keresi a kapcsolatot, felkészül reá és ha ez a felkészülés bizonyosságot tud magából szétárasztani, akkor nagyon szépen behajtja a maga sugárzásával azokat az eshetőségeket, melyek úgyszólván „kezére játszó” a hitben megvilágított dolgokat. Nem teljesen talán, de mindig közelebb vonzza őket. Ha én is hittem volna, olyan mélyen, mint most, nem lett volna két-száz év távolság köztünk, mert hamarabb megéreztem volna a bizonyosságot és tisztábban kialakult volna a jövő képe előttem. **A hit nem egy tétova bizonytalan valami, hanem bizonyosság.**

Erőket bocsát ki, erőket mozgat meg, a gyengébb ellenállásokat

felemészti, az erősebbekkel harcra kél és legyőzi. Az aktív ténykedő erők támadó és hódító jellegűek; a passzív magába zárkóztak a kitartáshoz szükséges szívós ellenállást fejtik ki. A hitnek is az ellenállásra késznek kell lennie, hogy olyan igazságokhoz ne kapcsolódjék, amik nem életképesek, mert csalódhatnak és ez lefokozza a hit erejét. Az isteni Akaratban való megnyugvás, passzív-ságában is az erős hit felülkerekedése a látszaton. A hit erőssége és rugalmassága legyőzi a hamisság erejét és diadalt arat a hazugság alkotta igazságokon. Ez az a nagy titok, melyet nehéz megfejtetni, amíg kívülről nézzük az élet eseményeit és történéseit. Az igazság sorsa is, melyet az Úr a kezébe helyezett el, az is felível a magasba, de mindennek el kell érnie a kulminációját. Isten veled!

A SZERVEZET KIFÁRADÁSÁRÓL(*)

Nagy válságokon keresztülmenve a pihenés nagyon jó lenne, mert sok erő pazarlódik el az életerőknek felfokozásával. Ez egy elégségi folyamatot idézett elő a testben, mely alatt a megtámadott részek mintegy védekezésül, sietnek új erőket és új nedveket kitermelni, amelyek ellenállnak az elégségi folyamatnak. De ez, az életerőnek ez a felfokozott tevékenysége kifáradási okoz a szervezetben, az agyban pedig bizonyos lustaságot csinál és pihenés utáni vágyat kelt. A lelki megrázkódtatások is nagyon megviselik az idegeket. Nagyon ajánlanám a bodzavirágot és az akácot teának mézzel, víz helyett, lehet bele egy nagyon kicsi bort, vagy citromot vegyíteni és állandóan meleg lábvizet, hogy az egész testben felajzott tevékenység kellemes megnyugvásban tudjon az alvás idején befejeződni. Ne fáradj el és ne erőltess magad semmire. A füled is még a meghurutosodott nyákhártyák hatása alatt van. A mirigyek is nagyon duzzadtak, de ha nem kellemetlen neked, akkor üljél meleg gőzben - de nem erős melegben - 5-6 percet, azután fürödjél jó melegben, de az is öt-hat perc legyen és úgy a langyosban lehet 10-15 percet időzni és utána kijönni, pihenni. Semmi esetre sem szabad elfáradni, mert akkor nem tud az életerő megküzdeni a feladattal. Ne lakjál jól, inkább többször egyél keveset. Isten veled!

A HÍVŐ ÉS A MEGGYŐZŐDÖTT EMBER KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉG(*)

Angyalom, látom hogy a mindenféle kevert célú és sorsú fluidumok nagyon kavarnak és igyekeznek, amíg a maguk apró ügyes-bajos érdekeiket védik, addig olyan mozdulatokat tesznek, amivel a nagy és egyenes utat behányhassák mindenféle egyenetlenséggel, hogy járhatatlanná tegyék azt mindazok részére, akik szeretik az egyenes, könnyen áttekinthető utat. A te szereped ezek között az összehányt buckák között semmi más, mint a tiszta, egyenes útnak a megmutatása, melyen keresztül egy kis türelemmel és jóakarattal mégis elhagyjátok a buckákat és gödröket és kijuthat mindenki az egyenes útra. Mert **mindenkinek el kell jutni egyszer a teljes megismeréshez és beismeréshez, hogy összekuszált életeinek nagyobb eseményeit ledolgozza magáról és egy nagyobb lendülettel feljebb emelkedjék a szellemiség síkjaira.** Szinte csodálkozom rajta sokszor, hogy ennyi ismerettel és ilyen sok bizonyosságával a túlvilágnak sokan csak itt tartanak. Egyhelyben topogva azt hiszik, hogy valami nagyot és hasznosat cselekedtek. Én nem tudom magam teljesen beleélni a ti helyzetetekbe, mert én úgy gondolom, hogy én ezzel az ismerettel és tudással elkerültem volna azt a sok szenvedést okozó tévedést és bűnt. **Elvégre mégis csak különbözik egymástól a hívő ember és a meggyőződött ember gondolata, érzése és törekvése.** Én hittem egy elvont lelki továbbélésben, ami bizonytalanságával és felfoghatatlanságával távol állt az emberi elgondolás szerinti lehetőségektől. Azért, mivel elképzelhetetlen volt, nem tudott olyan megingathatatlan erősséggé bizonyosodni a lelkemben. A földi élet, a maga valóságával nagyon is mélyen belevésődött az egész ideg és lelkivilágomba. Maga az életem bizonytalanságának tudata, az árvaság, a szeretet nélküli gyermekkor, a rideg ifjúkor - amíg téged meg nem ismertelek - nem igen vonzott ide, ehhez az élethez, csak: a mesék világa. A színes képzeleték tündérországa felé éreztem vágyat, hogy minden nehéz akadályokon keresztül is oda eljuthassak. Mert úgy éreztem, hogy valahol ez megvan, meg kell neki lennie. Ha nincs meg, akkor fel kell

fedezni, vagy meg kell teremteni, de szinte követelte a lelkem azt, hogy ilyen legyen. Szerettem a természetet, mert azt hittem, hogy vannak hópehely tündérek, vannak virág tündérek, vízitündérek és vannak gonosz sárkányokba bújtatott tündérek, akik a rosszat hozzák a világba. A hit magasabb világosságában, az egyházi előírásokban is hittem, és az Úr Jézus nagy áldozatát alázatos szívvel magasztaltam, de meg nem értettem teljesen, mert az embert annyira értelmetlen és lelkileg faragatlannak tartottam, hogy ilyen áldozatra nem láttam érdemesnek, mert céltalannak láttam. Hiszen úgyis mindenki tovább vétkezik. Mivel nem értettem, nem is foglalkoztam vele kimerítően. Rábíztam a lelkemet az isteni vezetésre. Amíg a kamaszkor homályos sejtéseim átestem, addig ezek az elképzelések tartottak valami lelki egyensúlyban, mert féltettem a lelkem sorsát az elkárhozástól. Tanultam, mert tudni akartam mindent. A lelkemben feltorlódott miértekre választ vártam a tudománytól. De nem sokat tudott megmagyarázni. Azután, hogy fordulóhoz érkezett a sorsom és az árva fiúból egyszerre valaki lett, akinek mindene és mindenkije lett egyszerre. Nem tudtam megérteni, hogyan, miből lettem egyszerre előkelő, de nem is érdekelt, mert mivel nem értettem a dolgot, nem is hittem teljesen a valóságnak. A nevem nagyon tetszett és az a tekintély, ami ezzel járt. A többi semmit sem jelentett. Amikor az érettségi után öregapám birtokain töltöttem a nyarat és lóháton bebarangoltam a nagy pusztaságokat és fáradtan lefeküdtem, azt gondoltam, mennyivel jobb lenne, ha nem volna olyan sok és nagy birtoka öregapámnak. Szinte nem hittem el, hogy az az enyém lesz. Nem kívántam, nem éreztem a birtoklás örömét. Nem volt ilyenféle vágyam és sokszor tehernek éreztem, amikor a rangomhoz méltó viselkedést emlegették: hogy ilyen-olyan úrnak kell lennem. Szerettem és vonzódtam a szegény emberekhez. Jobbaknak láttam őket, mint az urakat, akik sokszor embertelenül bántak velük. Amikor lehetett, közbenjártam az érdekükben. Eszembe sem jutott, hogy az talán jó cselekedet, mert az olyan természetesnek éreztem, hogy így kell. Mégis nagy jósnak tartották. Amikor katonának kellett menni, az öregapám nem győzött oktatni, nehogy valami paposkodással szégyent hozzak rá. Nem is hoztam

azzal, mert a szolgálat megváltoztatta sok gondolatomat és érzésemet. A kevély úri fiúkat sokszor olyan rettenetes butának láttam, hogy szinte örültem, hogy nem úgy neveltek. Láttam, hogyan maradnak le mögöttem, mert minden gondolatukat csak a könnyelműség és a tartalmatlan élet foglalta le, amíg mi tanultuk, amit kellett. Már irigykedtek, már mindennel ellenünk fordultak, árulkodtak, bosszantottak, annál jobban emelkedtünk, mert ez volt az ismertetőjük. Amikor a teveled való ismeretség megkezdődött már nagy volt a rangom, mindenki elmaradt mögöttem. A bátyád is szinte nagy megtiszteltetésnek vette, hogy az összes lányok között te, és egyedül csak te voltál, aki lekötötte az érdeklődésemet. Akkor kezdtem a társaságba járni. Akkor tanultunk meg táncolni a barátommal együtt. Akkor lettem egészen magyar érzésű, addig mindig kritikus szemmel néztem sok mindent. Ezt a változást nagy örömmel vették a fiúk és nem túlzok, ha azt mondom, hogy valósággal ünnepeltek, mert az nekik előnyöket jelentett. Amilyen nagyon felemelt a sors és amilyen nagy és fényes jövő állt előttem, olyan mélyen zuhantam le, anélkül, hogy valakinek valami bajt, vagy bármi rosszat cselekedtem volna. Ez volt az én óriási, kifogyhatatlan mennyiségű kérdésem: miért kellett ennek így lenni?! Hiszen én senkiét el nem vettem, igazságos voltam és inkább jó és belátó, mint szigorú és rideg. Miért?! Miért érdemeltem ezt meg az Istentől?! Az én boldogtalanságom olyan rettenetes volt, hogy azt áthidalni semmivel sem lehetett. Mondom, ezt már tudom, de akkor nem láttam visszafelé, csak előre. A homályos múlt be volt fedve, mert nekem több hitet és nagyobb alázatosságot kellett volna a lelkemben hordozni. Igen, a kicsi bűn, a nagy és szép erények mellett úgy meghúzódik, hogy senki nem veszi észre. Ügyet sem vet rá senki. De jön egy akadály, ami-ben pont ez a kicsi, de makacs, bűn akad meg és ez töri ki a nyakát az embernek. Minél jobban kiemelkedik valaki a tömegből, annál jobban célta-
blája a gonosznak. A gonosz érzésű emberek értik a módját, hogy hogyan némítsák el a morgást és méltatlankodást. A jó irányú ember legtöbbször maga lesz az áldozat. De mindent a javunkra fordít az isteni Kegyelem. **Hinni kell a jónak végső diadalában! Ha az ember tudná, hogy ez annál közelebb van,**

minél nagyobb és erősebb hittel és ennek megfelelő cselekedettel dolgozza fel mindazt az akadályt, amit a gonoszság elene felhalmoz, akkor nem rendülne meg és nem cselekedne botorul és céltalanul, hanem Istenben bízva haladna az Isten útján előre, imádkozva és reménykedve és ezzel mindig jobban magához vonzza a kiegyenlítődés lehetőségét. Minden ellentétes eloszlik, mert a jó Isten, ha megengedi is a gonosz kifutását, de a végső győzelmet a jónak adja, vagyis a jó felé igyekvő léleknek. Azért mindenki higgyen és az igazság győzelme nem marad el. Isten veled!

FÁRADTSÁG(*)

Mind a betegséggel, mind a fáradtsággal bizonyos erők és hasznos anyagok égnek el, melyeknek a vérben és a szövetekben bizonyos salakja, vagy mondjuk hamuja marad vissza. Ezek, mint hasznavehetetlen anyagok nem jelentenek már olyant, ami ellen a szervezetnek harcolnia kell és így ezeket, mint semleges holt anyagokat hol ide, hol oda csapja a véráram és ahol kevesebb a mozgatás, oda leülepednek. Ha az ideget lepik el, vagy az ideget védő finom hártáéhoz közel vannak, akkor nagyon fájdalmas gyulladást is okozhatnak. Ha a szövetek közé ékelődnek be, akkor izzadmányokat váltanak ki. Ha az izomzat hártáiába tapadnak, akkor reumát, köszvényt és más daganatot is okoznak. És ha sok van belőlük, nagy zavarok is előállnak. Rendesen, mindig van kísérője, vagy ő maga a kísérlet, ha más bajok felborították az egyensúlyi helyzetet. Ne ijedj meg, egy kis hülés jött a fáradtsághoz. Nagyon jót tenne egy meleg fürdő és amikor az egész test jól fel van melegedve, egy pálinkás, kámforos bedörzsölés. Azután fekvé maradni vagy egész éjjel, vagy ha nappal fürdött, akkor utána vagy két óra hosszát pihenni. Jó ha mindig melegen tartod magad és nem fáradsz sokat. Könnyű és nem sok táplálkozás, langyos-meleg fürdő, de nem sűrűen és rendes melegen öltözködni. Igen, ha nem örömök között futva, de a szomorúságokkal megrakodva is csak elmúlik az idő és mi ha nehezen is, de mégis végéhez érünk a hídnak, hogy a másik életet megkezdhessük. A lélek nem öregszik, csak egy bizonyos idő után megáll azon a ponton,

amihez kötődött és se előre, se hátra nem tud jutni, mert elfáradt. Isten veled!

A MEGTÉRETLEN LELKEK HIÁBAVALÓ AKARÁSÁ- NAK KÖVETKEZMÉNYEI(*)

Én is veled imádkoztam és kértem Istent, hogy a nehéz és terhes próbák elmúljanak, megszűnjenek feletted és mindazok felett, akik megértik és cselekszik az Isten akaratát. Mert valóban, csak az a földi életnek igaz értéke, amennyit - ha nem is teljesen, de valamennyire - az isteni Akaratból, az isteni Törvényből megváltottunk. Hiába akarja az ember a maga értelme és akarata szerint a legjobbat, ha az isteni Tervbe nem tud, vagy nem akar beleilleszkedni; legnagyobb áldozata is hiábavalóvá, értéktelenné válik és nem éri el vele lelkének azt a javát sem, amit minden fáradság és erőlködés nélkül elért volna. Ez különösképpen senkinek nem érdeke, mert nem a dolgok értékétől függ, hanem azok a személyek, akik az ilyenben érdekeltek, azok vonzatnak össze bizonyos érzések és vágyak szerint és a történések egymásba kapcsolódása kiváltja belőlük azokat a meglévő rosszakat, melyeknek ellent kellene állniuk. Ezek a próbák, melyeken csak feltétlen erős hittel és megvilágosodott lélekkel lehet eredményesen túljutni. Azért ne hidd, hogy ellenségeidnek boldogságot adott, főképpen nem az a fordulat, amibe belebuktak. Ez nagy lelki gyötrelmet jelentett részükre, mert látták, hogy tehetetlenné váltak. Ők nem így akarták és nem így gondolták a dolgok kimenetelét. Sokkal könnyebbnek hitték tervük keresztülvitelét és azért izgatta és izgatja ma is fantáziájukat annak a lehetőségnek felismerése, melyet megfoghatnának és azon feljuthatnának arra a magaslatra, ahonnan leestek. *Nem azt tekinti a Törvény, hogy te, vagy bárki megérdemli-e vagy nem azt a sorsot, amiben szenved, avagy a gyönyörűségben úszik, hanem hogyan viseli el. Ez a fontos a léleknek önmaga számára. Mit vált ki belőle?! - A te esetében belőled fájdalmas csalódást, szenvedést és egészséges védekezést a gonosz támadással szemben. Bennük ravaszságot, irigységet, bosszúállást, gőgöt és konok ellenállást az igazsággal szemben. Az a kis győzelem, amit az igazság megkerülésével elérték,*

módfelett felhizlalta kevély elbizakodottságukat és elvesztették lelki egyensúlyi helyzetüket és egészen letértek az Isten útjáról. Nem gondoltak a következményekre, a jövőben meghúzódó eshetőségekre, vakon rohantak a prédának, hogy teljességgel kielégülhessen minden aljas érzésük és vágyuk, hogy szétdarabolhassák és megemészthessék a nekik ellenszegülő akarat-nyilvánulás lehetőségeit is. Ezzel ők nem csak elbuktak, hanem meg is semmisültek abban az eszmében, mely a krisztusi elveken alapult. Az érzések dominálnak, azok az indító rugók. Hogy ki mit mond és hogyan mondja, az csak külső burok és azon keresztülhat a belső lényeg. Ők szenvednek a megalázottság tudatában, de ez a szenvedés nem teszi jobbá vagy igazabbá őket, mert még nem jutottak el cselekedeteik mérlegeléséig. Ha odáig eljutnak és lelkük felismeri az önmagukban való rosszat, akkor a kínzó szégyenérzet és önvádtól való gyötrellem az teszi őket jobbá és belátóbbá. Hol vannak ők még attól?! Nagyon súlyos az ő esetük, Te könnyebben vagy minden szenvedésed mellett is, mert az önvád nem gyötör és nem kell szégyenkezned sem önmagad, sem mások előtt. Amikor teljesen lezáródik ez az ügy, te felül maradsz, mert lelki fajsúlyod akkor is kiemelkedik a csoport felett, ha alulmaradtál volna is a földi mérkőzésben. De nem maradhattál alul, mert maga az elv és nem a személy volt a fontos. Az elvet te képviseltesd, mert lényegedet az teszi ki, az adja meg személyes énednek azt a keretet, amelyen belül kifejezi magát. Ezért nem lehet büntetlenül támadni ezt, mert a külsőben is képviselve van a belső lényeg. Ezzel nem azt mondom, hogy te tévedhetetlen vagy és soha hibát nem csinálsz, hiszen ez velejár a földi gúzsba kötött lelkeséggel, de nem cselekszel olyant, ami leszállítja az elvek értékét. Abban az esetben, ha te is hazudtál volna, vagy valamiben csakugyan igaza lett volna annak, aki vádolt, akkor már nem maradtál volna felül, hanem egy színvonalban lettél volna: ember az emberrel. De így a magasabbrendű lélek az alantas emberrel áll szemben. Így minden visszahull elindítójára és vissza is kell hullania, mert ha arra nem hullna, ismét egy ártatlannak kellene szenvedni miatta. **Mert ha minden csak elmúlna nyomtalanul, akkor a gonosznak sohasem kellene szenvednie és így sohasem ismerhetné meg tetteinek következményeit, azaz önmagát, a**

valódi formában. Azért mondom én azt, hogy az isteni Akaratba, az isteni Törvénybe való bekapcsolódással érhetjük el egyedül a kötöttségből való felszabadulást. Ez pedig engedelmesség nélkül lehetetlen. Az alázatosság a legszebb, ámde a gőgös lélek részére a legnehezebben hozzáférhető erény. Ezzel minden teher könnyebbé válik, minden keménység megolvad, minden kiálló dudva felszívódik és megszűnik. Minden élesség és hegyesség megtompul, minden kötelesség teljesíthetővé válik. Így a hiányok pótlódnak, a homályosságok megvilágosodnak és az élet kitöltődik jóval és igazzal. A jó eredmények részben, vagy egészben felhasználhatók az új élet megalapozásához. Új élet, új remények, új gazdag lehetőségek a jóra, csupa szép és harmonikus eshetőség a jövő távlatában, melyeket elérni nem nehéz, csak az ellenálló akadályokat kell kikerülni, vagy megküzdeni velük önmagunkban. Bízad az Úrra! Ő megküzd a harcot az ő angyalaival, akik a jóhoz kapcsolódva diadalra segítik az igazak ügyét. A tiedet is diadalra segíti, mert nem engedi, hogy a hívő megszégyenüljön az ő Istenében való hitében. **Mert az Isten nem azt nézi, ki hogyan érdemli meg a kegyelmet, hanem hogyan fogadja és hogyan becsüli meg azt.** Ha énnálam is azt nézte volna, hogy én hogyan, mivel érdemlem meg, akkor még ma is tévelygéseimben hagyott volna. De megkönyörült rajtam és megkeresett, meggyógyított és megépült a lelkem. Te is megépülsz még és boldog hálaadással sietsz örömmel az Úr zsámolyához, hogy dicsérjed és magasztaljad mindenért, amit át kellett küzdened és szenvedned, mert csillogó drágaköveket fogsz találni, amikor lehajolsz, hogy a követ eltávolítsad, amiben megbotlottál. Isten veled!

AZ ESHETŐSÉGEK KIHASZNÁLÁSÁRÓL(*)

Az eshetőségekben is vannak végzetszerűségek és vannak olyanok, melyeket az ember szabad akaratával kikerülhet, mert „ha” ezt meg nem cselekszi az ember, akkor az eshetőségek egész sorozata lemarad, mert idejét mülja. Hiszen ha minden rossz eshetőség érvényt szerezhetne, akkor nem volna az egész életnek célja, mert a kegyelemnek és a javulásnak nem maradna semmi szerepe. Pedig nagyon is van és az a

„ha” igen nagy fordulatokat okozhat. „Ha” megteszem a kötelességemet, nem jut rés, amelyen az ellentétes hullámzás befolyhat az életem elhatárolt egyéni szabadságába. „Ha” helyesen oldom meg azt a feladatot, amellyel megbíztak - akár a végzet, amelybe beleszülettem, akár az elért sikereim folytán az emberek bizalma, vagy éppen a láthatatlan Gondviselés - akkor a körülöttem le-folyó életalakulás a gondviselésszerű „jó” eseményeket hatványozódva hozza bele az életbe. Nemcsak az enyémbe, vagy az enyémekébe, hanem sok emberébe, mert megtermékenyítette a természet erőit az én szellemem azokkal a „jó” elvekkel, melyeket a magam ítélőképességével igaznak és jónak látok. Nem én hoztam ezt létre, nem én teremtettem, csak felismertem és jónak láttam, mert az isteni „Lélek” azt velem közölte és én: megértettem. Hogy miért velem közölte és miért nem azzal is, aki pont velem ellenkező véleményen van és ellenkezőképpen cselekszik - és ezzel bajt és veszedelmet hoz önmagára és a világra - az azért van, mert a Világlélek szívveréséhez hasonló erősugárzásnak pillanatában nyitott és elfogadó lélekkel álltam bele a megújító, megtisztító hullámzásba. Ez hatotta át a lelkemet, szellememet és bennem egyenesülve tovább hullámszik gondolatok, érzések és cselekedetek formájában. Ezzel egyidejűleg az eredmények is új formát nyernek, talán egy fokkal jobbakat, szebbeket, célnak megfelelőbbeket, mint amilyeneket tegnap én - vagy bárki más - magából kihozott és az életbe beállított. Ez a fejlődés, a haladás törvényébe való beleilleszkedés a tanulás és a gyakorlati munkálkodás által. De „ha” én nem vagyok elfogadó állapotban és nem nyitom ki lelkemet ennek a megvilágosító és megtisztító sugárzásnak, nem keresem a kapcsolatot a nálam jobb és nagyobb tudással rendelkező hatalmakkal, hanem azt hiszem tévesen, hogy én vagyok a központ, én tudok mindent a legjobban, akkor mint a bezárt és elsötétített ablakú szoba, olyan a lelkem, az életem. Nem hatol be a világosság, a megújító sugárzás. Csak a magam elkoptatott gondolatai és érzései és mindinkább idejétmúlt törekvései nyomulnak előtérbe, azok akarnak érvényesülni, hogy a mindig mélyebbre süppedő anyagiás önzésben élhesse ki magát. Ez pedig mindenki másnak bizonyos fájdalmat és szenvedést jelent, mert **az önzés mindig más kényszerű lemondásával és az erőszakos**

hatalomnak érvényesítésével jár, amellyel mindig csak a saját akaratát igyekszik betölteni. Ez pedig betölthetetlen és kielégíthetetlen. Az önzés nem ismeri a mértékét, és a határát, hogy meddig mehet, meddig terjeszkedhet vágyaival. Ez az irány nem vezet sem a lélek, sem a test boldogságához, mert romokat csinál és mindent összekuszál, ahelyett, hogy kiegyenesítene. Minden önző ember szoros börtönt épít magának, melynek foglya marad egészen addig, amíg csak a szenvedésekben fel nem ég az utolsó szál is, mely ellentétes természetének maradványa. Küzdelem és harc az élet javaiért: ez a cél az emberiség nagyobb részénél, pedig ezt megszerezni a leghálátlanabb feladat, hisz úgyszólván elveszti az ember. És minél többet gyűjtött össze valaki, annál szegényebb a lelke. Valakitől még a mindennapi kenyeret is elvenni, az meg egészen nyomorult állapotot idéz fel. Az ember azzal vétkezik a legtöbbet és a legnagyobbat, hogy a sorsát nem akarja béketűréssel viselni, pedig úgysem változtathatja meg, mert végzete annál hamarabb utoléri, minél nagyobb elhárító mozdulatokat végez. Becsületes munkával, hűséges jóakarattal és türéssel hamarabb kivez az eshetőségek hínáros állapotaiból, mintha vadul nekilát a csillogónak látszó, de iszapos jövő megszerzésének. A csillagok sugárzása is lehet jó, vagy rossz. Így lehet a legjobb eshetőségek mellett is egészen rossz eredménye az életében valakinek, mert a lélek azt maga dolgozza olyanná ki. Azonban az Isten megáldja és megszenteli az igazak szenvedését.

HATÁROZOTT LÉPTEKKEL ÉS IMÁDKOZÓ ÉRZÉSEKKEL HALADJUNK A JÓ FELÉ(*)

Nagyon jó, ha mindenre időben és okosan elkészül az ember, mert a váratlan események csak a nagyon jó fordulatoknál hatnak kedvezően a lélekre. Bár az emberek nagyon szeretnek meglepetéseket rendezni, de ez valahogyan nem egészen komoly irányban haladó lelkesítésre mutat. A meglepetések mindig előhoznak valamit. Valamit kedvezően, vagy kedvezőtlenül tüntetnek fel pillanatnyilag az ember előtt. Sokszor a legjobb meglepetéssel is csak közepes örömet érhet el, míg ha valamire számít, akkor vágyakozik is

utána. Ez az érzése a lélek mélyéről jön és bizonyos meghatottságot vált ki. Az események is csak gondolatok, amíg meg nem válnak a cselekedetekben. Olyan ez, mint amikor az ember rálehel a fagyos ablaküvegre, megformázódik a belső gondolat és érzés szerint, leolvasni azonban csak az tudja, aki a gondolatot a rezgésekről is le tudja olvasni. Erre is gondolnak azok, akik a körülvevő aurából már látják, ami következik. (A következőkben Eszter egyik P.P.-val kapcsolatos álmára céloz, melyben E. P.P. halálát látta és kétségbeesve így kiáltott: „Csak még egyszer beszélhettem volna vele, ez nem történik meg így!”...) Azt nem úgy álmodta, ahogyan volt, hanem ahogyan lenni kellett volna akkor. De az az idő elmúlt azzal a javulással, amit akkor maga elé vett. Éppen ezt akarom ebből kihozni: az figyelmeztetésnek volt adva, mert lehetőség volt rája, de nagy volt a kegyelem is, hogy elfuthasson mellette. Azért volt minden, hogy kiteljesedhessen az az akarat, melynek megvalósításához a talajt előkészítették azok a hatalmak, Akikre a Gondviselés ezt a feladatot bízta. Minden a maga útján haladt előre és az emberi halogatáson csúszott el. Az embernek nagyon határozott irányban kell megtenni lépéseit, ha előre akar jutni, mert az ellentétes akarat olyan hatásokat válthat ki az emberi lelken keresztül, amellyel azután nagyon nehéz megküzdeni. Azért kell az embernek sokat imádkoznia, mert az imádság által olyan erőkkel tud összekapcsolódni, melyek védelmet nyújtanak az ellentétes benyomások ellen. Mert az ember úgy körül van véve mindenféle gondolatok és érzések tömegeivel, mint a levegővel. Ezek ellen nem tud mással védekezni, mint hogy ő maga nem engedi be a hasonló gondolatokat a lelkébe. Az éterikus világ ódja telítve van az isteni Lélek folyton áldó és megszentelő erejével és kegyelmével. Ezeket magunkhoz vonzani, ezeken keresztül az isteni Kegyelem erejével kapcsolatot nyerni, legnagyobb ajándéka életünknek, mert mindent megtaláltunk, amire szükségünk van. Jöhet jó, jöhet rossz, minden úgy fordul, hogy az nekünk jó: a legközelebbi jó, amit elérhetünk. Éspedig sokat és hamar elérhetünk, mert az Isten meghallgatja az igaz, lelkünkben elmondott imát. Bármilyen mélyen sújtott is le a vihar, azok az erők felemelnek és még egy hajunk szála sem görbülhet meg, ha ez a kegyelem körülvevett. Isten veled!

ASZTROLÓGIAI HATÁSOK; VÁGY, SZENVEDÉLY, LEMONDÁS(*)

Angyalom, ... régen volt az, amikor én földi ember voltam. Elfelejtettem a földi felemás életet és a maga természetes valóságában láttam mindent. De a veled együtt való élet közelebb hozott a földhöz és a földi szokásokhoz és azóta nagyobb megértéssel tekintek a ti életetekbe is bele. Nagyobb együttérzéssel bírálom meg azokat a - talán árnyékot borító - kijelentéseket és cselekedeteket, melyeket a szellemi törvények szerint, sokszor elvetni valóknak találunk. Te tudod, hogy veled szemben semmit sem tudok szigorúan venni, mert ha fáj is egy-egy szúrás, amit muszáj megérezni, mert nagyon elevenen érzek mindent tőled - azt azért hamar meggyógyítja egy kedves szavad, egy igaz érzésed és én megbánom minden, talán túlzó kívánságomat. Nem tudom angyalom, ez, azt hiszem **egyéni fejlettségi fokozattól és a lelki természet mineműségétől is függ, hogy ki mely oldaláról fejlettebb.** Mert ahogyan azt ti is már tudjátok, az, amit az állatöv tizenkét részének osztottak be, az mind a tizenkettő benne van az emberben és a lélek összeállításában. Ez legvégül mind egybeolvadó egészet képez, de amíg az egész nem teljesen kifejlett, addig részekre van osztva. Ezek szerint uralkodik benne egyik vagy másik természete. De amint összhangba került a fejlettebb fokú természetekkel, már továbbhalad a következő jegyek magasabb fokozatához kapcsolódva. Azért nagyon nehéz valakinek a jellemét pontosan megállapítani a jelzett idő szerint, mert nem mindig pontos az idő és percenkint változnak azok az összhatások, melyek talán éppen egy egészen jelentéktelennek látszó kis égitestnek talán pillanatokra csak, de elég erős hatásának van kitéve, mert van egy része a lelkében, amely nagyfokban egyezik annak az égitestnek a természetével. Vagy éppen ellenkezik a kettő és addig kell találkozniuk, amíg a lélek figyelmét felkeltik azok a jelenségek, melyek kedvezőek vagy nagyon is kedvezőtlenek. Minden felett el kell haladni mindenkinek, nincs senki kivétel és mindenkinek végig kell küzdeni azokat a hatásokat, melyek az

egyéni lélekben új megállapításokat hoznak létre. **Mozgás és haladás a cél, hogy a lélek természetéből mindig új szikrázás jöhessen elő.** Vannak, akiknek lelkéből a tudásvágyat, mint szikrát csiholja ki az ütközés és vannak, akik sokat nélkülözték a szeretet nyújtotta megnyugvást és új erőforrást nyit részükre, ha ebben a boldogságban megfürdethetik a lelküket. **A szeretetben való élet nagy megnyugvása a léleknek,** és a nyugodt kedélyállapotnak is olyan kifogyhatatlan tartaléka ez, melyet nem lehet kimeríteni. Azért nem olyan könnyen lehet elérni, mint azt sokan gondolják. Az egyszerű, tudatlan ember azt hiszi, hogy erőszakkal is ki lehet csikarni a szeretetet és bizalmat valakitől, hogy magának nyugalmat és békességet biztosítson: de ezt nem lehet. **A szeretet a szenvedéllyel keveredve sok bajt és veszedelmet okoz,** nem csak az emberi életben, hanem megrontja a szellemi életet is. Azért jó, ha az ember idejében megszokja a vágyait és kívánságait mérsékelni, nehogy a teljesülhetetlen vágyak miatt a lelke sokat szenvedjen. **Jó, hogyha az ember megtanulja a lemondás nagyszerű erényét,** mert ezzel urává lehet vágyainak és szenvedéllyé nem fajulhat semmiféle érzése. Mert sokkal jobb, ha az ember maga irányíthatja vágyait, mintha a vágyai uralkodnak felette zsarnoki módon. **A szelíd, csendes vágy, mint a hamu alatt a parázs soká kitarat és végül is teljesedésbe megy.** Mert minden jóra való igyekezet és igaz törekvés eléri célját, ha csakugyan olyan cél érdekében történik, ami az Isten törvényével egyezik. Ha pedig nem egyezik, akkor az a szerencse, ha nem érheti el, mert valamit lerombol a lelkünkben, amit már nagy fáradtsággal felépítettünk, így még messzebb estünk attól a boldogságtól, amire nagyon vágytunk. **Csak olyan cél felé érdemes törekedni, amelynek elérése nem ütközik az isteni törvénnyel.** Ha az ember idejében megismeri az isteni törvényt és szép érzésekkel közeledik az isteni igazság felé, hogy engedelmesen meghajoljon előtte, ha még olyan nehéznek tűnik is előtte a lemondás, mégis meg tudja cselekedni és ez kimondhatatlan nagy előhaladására szolgál mind testi, mind szellemi életében. **Jó az, megszoktatni a lelkitermészetünket a lemondáshoz, mert amiről lemondunk, az már a mienk, mert nem az uralja a lelkünket, hanem lelkünk lett úrrá afelett.** A csábítás nem fog rajta és nem válik

játéklabdájává a szeszélyes sorsnak és az eshetőségeknek, hanem egyenes irányban haladhat előre az ember. Ez a földi ember előtt száraznak és öröm nélküli életnek látszik, de ez nem így van. **Azok az örömök, melyek csalódást okozhatnak és végül megunttá válnak, azokról kell csak lemondani,** de a lemondással a gazdagabb világ ajtaja tárul ki lelkünk előtt és mindenből az értékesebbet találjuk meg, amiről már nem kell lemondani, mert ez már magától értődő és természetes. Ilyen természetes az én életem melletted és a Vezetőd mellett és sokszor úgy érzem, hogy ő minden elmulasztott és sóvárgott atyai és anyai, baráti szeretetet pótol. A legnagyobb bizalmat, amit lélek a léleknek adhat, azt Belé helyezhetem, mert igaz és maradandó, megingathatatlan elveivel és bölcsességével, mint egy örök szikla úgy áll mellettem. Akihez támaszkodni jó és biztonságos. Az ő lelkéből látom Krisztus arcát legtisztábban előragyogni és valósággá lenni. Ez mind annyira természetes, és valóságos, hogy azt én az örökkévalóságban sem kívánom másképpen. Te pedig Angyalom, szintén annyira én vagy, annyira egyforma az egész lelked velem, hogy mit kívánhatok mást, mint hogy ne legyen másképpen. Eltekintve attól, hogy te a földi testben élsz és lelki, testi harcaid félelmeid és szenvedéseid vannak. Ezt az állapot-változást sokszor majdnem türelmetlenül várom és óhajtom, mert ebben szenvedek. De tudom, hogy minden kis idő, amit csak félig tölthetek veled egyoldalú bizonyosságban, ez bár lemondást jelent most, de a másik oldalról nagyobb bizonyosságot, hogy nem kell már soha többé elválni. Minden kis fordulat új ragyogásban, új színpompában mutat meg egymásnak bennünket és mindig abban a formában, amelyre a legnagyobb szükségünk lesz. Így nem lesz hétköznapi, megszokott az egymás közelsége, hanem mindig új, mindig érdekes, mindig mélyebb és titokzatosabb, élénkebb és elevenebb lesz az élet és szebb, érdekesebb és gazdagabb. Ezért érdemes lemondani és engedelmesen várni, mert egész bizonyos, hogy mindig közeledünk hozzá. Isten veled!

AZ IGAZSÁG SÉRTHETETLENSÉGÉRŐL(*)

Az események egymásba kapcsolódása megteremti azt a pontot, amelyen túl nem lehet gondolkozni vagy tervezni semmit, hanem csak a cselekvés következhetik. Akármilyen eredménnyel végződjék is a dolog, mégis el kell kezdeni. Ez az az úgynevezett „végzet”, ami ellen nem lehet semmit tenni. Emberileg ugyan másképpen rendezné el az ember, de olyan váratlan fordulat jöhet közbe, ami minden számítást halomra dönt, a sorsfordulatoknak majdnem mindig ez az okozója. Ezért nem lehet azt előre sem eltervezni, sem pontosan végrehajtani, amit az ember akar, mindig és mindenben kell hagyni egy bizonyos részt azokra az eshetőségekre számítva, ami előre nem látható okokból következhetik be. Igen, ez az a lehetőség, ami úgy követ minden szép és igaz érzést, mint az élősdű tengeri állatok a hajót. Így követnek minden igaz és jóratörekvő emberlelket a pokol élősdű férgői, hogy felfalják és megsemmisítsék minden igaz és jó eredményeit. Az igazságnak azonban mégis győznie kell, ha akármilyen besározva érkezik is be a célhoz, mégis el kell érkeznie a jutalomosztáshoz. De jaj azoknak, akik az igazakat háborgatták, jaj és százszorosan jaj azoknak, akik besározták és bemocskolták az igazságot, mert még ha nem is tudatosan cselekedték ezt, akkor is nagyon kivesszik részüket az Igazság Törvényétől, mert semmiféle cselekedettért nem jár annyi szenvedés, mint az igazság elferdítéséért és az igazság bemocskolásáért. Mert az igazság visszavág. Nem úgy, hogy bosszút áll, hanem az árnyéka mindennek ott marad annak a lelken, akitől kiindult. Ugyanaz van rajta, amit másnak akart cselekedni: annyi, mintha magának cselekedte volna. Ezt nem lehet sem lemosni, sem levakarni, ezt csak végig lehet szenvedni, de akkor is csak halványodik egy kicsit. Ha a próbán újra megcselekszi: újból szenved, de még erősebben. Meghiszem azt, de nem itt már, hanem egy nagyszerű új világalakulásnál, ahol apró mérges állatkák milliói várják őket, hogy halálos mérgeket beléjük engedjék. A kínok kínjával kell megfizetniük nemzedékről nemzedékre, életről-életre ezekért a dolgokért, melyeket most olyan természetesnek és magától értődőnek tartanak. Így dolgo-

zik a Természettörvény. Csendben, lassan, de biztosan és kikerülhetetlenül. Ha az emberek tudnák ezt, jobban vigyáznának az igazsággal. Isten veled!

A FÖLDI ÉLET HELYES BETÖLTÉSÉRŐL

Vannak sorsok, amelyek könnyebb és tisztább utakon vonulnak át, de ez nem azt jelenti, hogy az úgynevezett karma szerint nincs levezekelni valójuk - mint azt az ilyenek hinni szeretik - hanem azt jelenti csak, hogy vagy pihenő életet él: amikor a bűne le van takarva és erőgyűjtés végett egy ilyen könnyűnek látszó utat fut meg a lélek; vagy próba életet él és akkor pazarolja el a hat munkanapon megszerzett kis vagyonát a tetszetős és kívánatosnak látszó szerepben. Előttetek áll az életnek fény és árnyoldala, csak az okot nem látjátok: mindez miért van. Miért születik az egyik már egy kiképzett, kívánatos, irigylésre méltó helyzetbe és miért a másik a nehéz küzdelmekre. Egyszerű a magyarázata ennek is, mert akinek már lehet küzdeni, az már tudja lélekben azt is, hogy miért. A hasznavehetetlen embereket nem tudják semmiben alkalmazni, így a lélek is, amíg nem fejlődött ki annyira, hogy hasznavehető munkás lehessen, addig vagy dajkálja a sors, vagy jól leejti, vagy az úgynevezett csapások pörölye alá kerül az ilyen és bizony a sok kedvező után elég kemény leckében van része. **De ez sem a dolgok fontosabb része, hanem az, hogy a lélekből milyen szikrát lobbant ki a jóval, vagy rosszal való ütközés. Felismeri-e a jóban vagy a rosszban azt, amire neki szüksége volt, vagy van.** Mert nem mindig az a jó, ami a földi életben kívánatosnak látszik és nem mindig rossz az, amitől az ember szabadulni szeretne. Mindenkinek meg kell tanulni dolgozni, munkálkodni a jóban és igazban, hogy amikor valóban munkát bízhatnak rá a Gondviselés Angyalai, azt csakugyan jól végezze is el, mert akkor hibázza el a legtöbb ember a dolgát, amikor azt „hiszi”, hogy tud valamit elméletben, de a gyakorlatban még nincs jártassága. Azért igen sokszor meg kell ismételni egy-egy feladatnak elvégzését, hogy jó - minél tökéletesebb jó - jöhessen ki belőle. Azonban nehogy azt gondolja valaki, hogy a keretek mindig ugyanazok maradnak körülötte, mert ez nagy tévedések kiinduló pontja

lehetne és már csak a keret kedvéért is rengetegen pályáznának az ilyen feladatra. Nem akarok senkit tévedésbe ejteni; **a földi élet nem érdemszerinti következmények igazságos elosztása - mint azt a pogányok hirdetik - hanem az érdemeket megszerző alkalmak kihasználására adott kegyelmi ajándék, azaz próba. Tanulásra, javulásra adott lehetőség és egyben vizsga is, hogy megértette-e az élet célját.** *Hogyan használta ki az adott alkalmakat. Előtanulmány ez mind, amiben a lélek beleadja önmagát és az eredményt is önmagában találja meg. Nem az a fontos, hogy kiről hogyan vélekednek a földi emberek, hiszen akkor a hanyagságot és felületességet elnéző emberek a legjobb lelkek volnának az ilyen természetű alattvalók előtt, de csak addig, amíg valamelyiknek kára nem származik belőle. Tehát az igazságos szigorúság nagyobb és messzebb kiterjedő jóság, mint a felületességet elnéző gondatlanság. A felettébb való igazságosság pedig egy megfeszített húr, ami előbb-utóbb elpattan és visszavág, mert a túl kiélezett igazság már igazságtalanság. Azért nem fontos, hogy az emberek milyen véleménnyel vannak egymásról, hanem az a fontos, hogy az isteni Igazság tökéletes Törvényébe beleilleszthető-e az én igazságom?! Ha nem illeszthető bele, akkor még csi-szolni kell rajta, hogy az elgondolásaim és cselekedeteim hasznavehető eredményeket hozzanak ki az összesség részére. Már csak az az első, hogy megbotránkozást, kárt fájdalmat ne okozzak senkinek. A felületesség, gondatlanság miatt emberéletek estek áldozatul, tengernyi munka és fáradság veszett kárba és ezt nem is lehet rosszakaratnak minősíteni, csak a lélek tudatlanságából származó rossz eredmények. Ilyen eredményekkel a lelkek alkalmatlanok a munkára. Tehát a tömegmunkának pontos elvégzése idomítja a lelket a gondosság megtanulására. A rosszakaratú ténykedés szembehelyezkedés az igazsággal. Az igazságtalanság pedig önmagában egyenetlen és önmagát pusztító fejlemények forrása. Ebbe a káoszba veti bele magát a lélek, aki már valamennyire meg tud állni a lábán és bizonyos egyensúlyi helyzetet tud teremteni magának. Ez a rengeteg tökéletlenségből és határozott rosszirányú ténykedésből létrejött rossz eredmények tömegei ütköznek, kavarnak, örvényeket alkotnak és bizony sokszor*

lesodorják a mélyre azokat, akik meg akarják mutatni az ütközések okát azoknak a szédült lelkeknek, akik már elvesztették egyensúlyukat. Ezek közül ha csak egyet is sikerült kimenteni a káoszból, már nem volt hiábavaló a vállalkozás. Ez nagyon szép munka, de nagyon fáradtságos és szenvedéssel járó, tehát ne csodálkozzál azon, ha csak ilyen volt az életed, de már egészen közel van az a jutalom, melyet a jó Isten félretett részedre, hogy a káoszból egy nyugodtabb és békésebb parton köt ki élethajód és akkor elmaradnak az ütközések, bizonytalanságok, félelmek és rettegések. Vannak az életnek jutalmai is, melyeket egyeseknek még földi életükben, egyeseknek csak haláluk után oszt ki a végzet. Neked jut a földi életre is belőle, mert éppen nem kívánod. Nem múlik el nyomtalanul a lelki szenvedés, ráüti bélyegét a lélekre és a testi szervezetre is. Isten veled!

A MÉDIUMI MUNKA FELELŐSSÉGÉRŐL(*)

Mondom, ne féljél, az Isten megmutatta idáig is, hogy nem hagyott el és nem is fog elhagyni téged. Ha nehéz volt is az élet, de nem elviselhetetlen és jó Atyánk mindent a javunkra fordít és megáldja azt a munkát, amit mellette végezel. Most már én is látom, hogy nem lehet másképp, mert így is nagyon sok a visszaélés vele, hátha még ilyen sok nem kívánatos csomagolásban nem volna, mennyire ellepnék az élődi emberek ezt a hivatást. Akár van, akár nincs tehetsége hozzá, egy parányi kis elismerésért mindenre képes. Ebből látható, hogy milyen éhes vággyal veti rá magát az emberiség a dicsőségnak vélt káros lehetőségekre is, csak kitűnjön, csak feltűnjön és kiemelkedhessen a nagy átlagból, mert ösztönével érzi, hogy az ilyen kiemelkedéssel sok és nagy lehetőség birtokába juthat az ember. A pillanatnyi káprázat elragadja a képzeletét és azután már könnyű dolga van a sátánnak. A rövid kábulat ideje hamar lejár és azután jön a kínos valóra ébredés. Igaz, hogy ezekkel a lehetőségekkel sok mindenhez közelebb jut, de kérdés az, hogy valódi értékek-e azok, amelyeket mohón összeszedett. Nem-e ha ilyenekkel töltötte meg tudatát, már nem jut az igaz értékeknek hely a lelkében?! Ilyenkor aztán kénytelen el-

szórni ezeket, hogy elindulhasson a rendes úton előre. És nemcsak a médium csalódik meg, hanem azok is, akik vakon hittek a téves kijelentéseknek. Most már én is látom azt, hogy a médiumi munka milyen nagyon nehéz és felelősséggel járó megbízatás annak is, aki adja és annak is aki vállalja, mert a legjobb meggyőződése szerint a jót hiszi jónak lenni és egyszer csak meglátja, hogy nem úgy van, ahogyan azt ő jónak látta, hanem egészen másképpen. **Kell lenni egy csalhatatlan mérőszinórnak a médium lelkében, mert ha ez nincs kifejlődve, akkor a szellemi világban eltéved.** Mert nemcsak a földi ember lelke téved el ebben az áttekinthetetlen nagy sokféleségben, hanem maguk a szellemek is eltévesztik sokszor az utat. A felületesen gondolkodó szellemek sietnek leszögezni egy igazságot maguknak, hogy annál megmaradhassanak és kényelmesen elnyújtózkodhassanak. Ez mind külsőséges, látszatos bölcsesség, ami ugyan hasonlít az igazihoz, mégsem az. Minden léleknek más útja van a kibontakozáshoz és másképpen oldódik meg az ő kérdése. De **minden lélekben könnyen áttekinthető tisztaságban kell ragyogni az igazságnak, mellyel belekapcsolódhatik az egész nagy igazságába és ezzel az isteni Igazságba.** Amely fokban letisztultak a külső átlagból nyert téves és helytelen megállapításai és igazságai, abban a fokban válik alkalmassá a központi nagy igazság befogadására. Ezen pedig dolgozni kell, mert a felelősség terheli. Természetes, hogy ez mindig újabb és újabb ütközést vált ki az anyagvilágban és ezek az ütközések szenvedéssel járnak. Egyéni okokká sűrűsödnek ezek mind, mert különben nem lehetne támadni, de ezek az egyéni okok mindig a nagy egésszel függenek össze, mert az egyénben kell lejátszódnia annak az igazságnak, vagy hamisságnak ami benne van az egészben. (Nem tisztán fejeztem ki magamat, tudom, de majd máskor jobban kimagyarázom ezt is.) Bizonyos erények és bűnök, amíg személytelen eszmék csak, addig nem tudnak érzéseket kiváltani. A személy a maga megjelenésével máris rokonszenvet, vagy ellenszenvet ébreszt. A későbbi hatásokat éppen így váltja ki és bele kell, hogy élje magát mindenki a földi szerepébe, mert hiszen lényének egy részét képezi a szerep. Ilyen a médium szerepe is és sokszor látom, hogy igen nehéz, de nagyon értékes része az életnek. Tudom,

hogy ez mind lemarad rólad és mindezért megkapod a fizetést, mert nem azért vállaltad, hogy földi énednek ebből valami előnyt szerezzél, hanem a terhes szolgálatnak akarsz csak megfelelni becsületesen. Isten veled!

A HATÁSOK JELENTŐSÉGE(*)

Nem szabad átadni magad a reménytelenségnek. Nem olyan sötét a jövő, mint azt távolról látják egyesek. Igaz, hogy nem mindenkinek egyformán ragyogó az útja, mert a szélsőségekből hamar átcsap a szertelenségekbe az ember, de mindig van egy középút, amelyen haladhat és ez a kiegyensúlyozott életnek valódi kijelölt útja és célja. Ez tudja csak azokat az eredményeket kihozni, amelyre szüksége van az emberi világnak és az egyéni léleknek. Hiába dicsőítik és tömjénezik a lángészt és nagy kiemelkedő eredményeit, az mind csak pillanatnyi káprázata annak a gondolatnak és vágnak, ami az emberek lelkében megszületett, mert már eljött az ideje, de nem tudott testet öltetni. A lángész testbe öltöztette, azaz a gondolat látható formában megjelent, de ha az csak egy vagy kevés ember lelkében tudott kiteljesedni és azután elhal, akkor olyan, mint a koraszülött, nem életképes. De ha olyan érthető az, hogy másoknak is hasznára válik és kidolgozható anynyira, hogy sokaknak jó eredményt hozhat, akkor az üdvös és kívánatos. Minél általánosabbá lehet tenni azt a jót, amit kihozott valaki, ha nem is olyan nagyértékű az, amit adott, mint esetleg, amit más ad, de mindenki megéri és magáévá teheti, mégis gazdagabbá tette a világot, mint a lángész, aki homályos célú és csak kevesek részére hozzáférhető terméket adott át a világnak. A lángész kiemelkedik magasan az emberek fölé és kialszik hamar, önmagát felgyújtva, de a kiegyensúlyozott lélek a középúton haladva, körülötte minden aprólékos dologra figyelve, feldolgozza azokat, terveibe beiktatja és kihozza azt a jót, amit csak kihozhat. Azért végezhet többet és jobbat, mert mindent felhasznál. A jó Isten tervébe is Kedvesem, ilyen mindent felhasználó takarékos-ság van beiktatva, hogy semmi el ne vesszen ezen a világon, a földön. A hulladékokból is egy-egy egészet akar teremteni és a

léleknek mindig azt a részét hagyja vezető elvnek, amelyik a legfejlettebb. Nehogy tévedés essék ebben: van az embernek egy látható és egy láthatatlan énje. A láthatóban sok hiábavalóságok felsorakoznak, mert nem tudja, hogy azt le kell vetkőznie. A láthatatlan énje bölcsebb, és jobb, őszintébb, becsületesebb, mert leszűrt eredmények tömegei képezik ezt az ént. Ez vezet, ez irányítja az életében. Ha ez az én nem elég fejlettségre tett szert, akkor nem érdekli a lelki sorsa, mert homályba vész a belső tekintete. De ha bizonyos fejlettségre tett szert, akkor már van megsejtése bizonyos igazságokról, melyek lelki szellemi igényeit kielégítik. A fejletlen lélek beleveti magát a test örömeinek a hajszolásába és csak akkor tud kielégülni, ha minden és mindenki ezt szolgálja körülötte. A lélek részére ez borzasztó süllyedést jelent, s mert nem teheti rabszolgájává a világot, tehát minden más lelki félrefejlődések jönnek létre. Ezek már ellenkezésbe jutnak az egyetemes élet igazságaival. A hasonlók megütközése elkerülhetetlen és ennek következményei: a szenvedések is. Azért van az ellentétek világában annyi szenvedés, mert mindegyik azt hiszi, hogy neki sikerülni fog a szenvedések elkerülése. A bölcsességre szert tett lélek messzebb lát, többet érez és mélyebben behatol az igazság Törvényébe. Gyönyörködik benne, mert az igazság titokzatos szép és tiszta világa boldogságot teremt önmagában, tehát teremtő Hatalom. A jó önmagát megsokszorozítva, szépségben jön elő. De a rossz, rút és torz, félelmetes jelenségeket alakít. Ezek is valóságok, de nem kívánatosak. A jó és rossz ebben a törvényben találkoznak, hogy összeütközzenek és egyik a másikban hatásokat váltson ki. A rossz nem kívánja a hasonlót, mert nem remélhet semmit tőle, ami hasznára lenne. Azért bizonyos célok elérése érdekében szövetkeznek egymással a hasonlók, de akár elérik, akár nem, ez a szövetkezés felbomlik, mert az érdekek ütköznek. Nem állandó, mert nem lehet az. A jóval való ütközés által kell valami jobbnak és rosszabbnak kijönni, mint eredménynek és ezek választják el az embereket és szellemeket egymástól. Az eredmények mutatják meg, ki micsoda és mennyi értéke van és milyen fokozathoz tartozik. Az igazságot milyen fokban bírja. Isten veled!

AZ ÉLET REJTÉLYES OLDALAI(*)

Nem is fontos, hogy az ember a jövő árnyékos és nehéz állomásairól tudja mikor és hogyan következnek be azok, mert minden viszonylagos. Az ember sokszor át tud suhanni olyan igazán nehéz és félelmet okozó dolgok felett, amelyeket csak akkor ismer fel, amikor már tülesett rajtuk és akkor ad hálát az Istennek, hogy ilyen veszedelmes és borzasztó dolgokon minden baj nélkül átsegítette. Ha azután visszatekint, sokszor még akkor is olyan lehetetlennek tűnik fel a szabadulás, mert emberileg mérlegeljük és emberi eshetőségek szerint számítjuk; de **az isteni lehetőségek más törvény szerint vannak beállítva. Ez a „más törvény”** az, ami a lelkünknek békét, biztonságot és örök reménykedést, bizakodást, mint áldást permetez reánk. Ez ad új erőt, új lelkesedést és új hitet az elkövetkezendők eshetőségeinek helyes kihasználásához. Mert nincs az a rossz, amiből valamit a jóban be nem válthatna a lélek, ha megtanul türelemmel várni arra az alkalomra, amikor eljön annak a beváltási ideje. Mindennek eljön az ideje, csak az emberi lélek türelmetlenségén múlik az, hogy nem tudja kihasználni. Az isteni nagy elrendező; törvényben a legkisebb jóból is nagy és hatványozott eredményt hoz elő a jövő, ha a lélek maga is hozzájárul a maga hitével és szent meggyőződésével, hogy az Isten megadja néki, amit kér. Lehet, hogy amikor elérte azt, már nem is olyan fontos a számára, mert közben más kötötte le a figyelmét, mivel az időben haladó élet mindig újabb benyomásokkal vonja magára az emberi lélek figyelmét és a különböző változásokban elkopik az egyoldalú érdeklődése. De mégis meg kell látnia és tapasztalnia, hogy minden nagy vágyakozása és kérése megmozdít valamit és elindul egy folyamat, melynek értékét még nem ismeri ugyan, de mégis előáll az - vagy ahhoz hasonló - eredmény, amit óhajtott valaha. Ha ezt az ember kellőképpen ki tudja használni és a lélek bizonyos erőt, hitet és bölcsességet tud belőle a maga javára elraktározni a jövőre nézve, akkor beváltotta a hozzáfűzött reménységet. De ha ezeket nem tudta így kihasználni, hanem csak balgán átsiklik felette, akkor mindig kevesebbet ér el a megvalósulások terén. Ha a lélek attól fél, hogy a vállalt

munkát nem lesz képes elvégezni, akkor ezért egykedvűség, özszeroppanás lép az aggodalom helyébe, vagyis ez a tudatos énben így jelentkezett, mivel nem fejezhette ki magát. Az ember sokszor nem tudja, mi megy végbe belső lelki világában, mert a külső én tudata nincsen áthatva azoktól a szellemi céloktól, amelyeket testbeöltözése előtt magára vállalt, vagy amelyeket meg akar közelíteni, csak ösztönzést érez bizonyos irányban és ennek nem tud ellene állni, még ha értelmileg nem is tudja ennek okát megmagyarázni és ha nem is látja talán ésszerűnek és helyesnek, mégis enged a belső ösztönzésnek. Vannak az életnek ilyen rejtélyes oldalai is, de nem mindenkinél egyformán jelentkeznek ez és nem is mindig a magasabb cél érdekében történnek az ösztönzések, hanem nagyon sokszor az alacsonyabbak kötik le a lélek érdeklődését. De mindegy. **A szellem felelős tetteiért és azok eredményeiért.** Mert ha nem üti meg a törvényes mértéket, akkor feldolgozással járó szenvedések és fájdalmas csalódások mélyen belevészik a lélekbe azokat a tiltakozásra beállított tapasztalatokat, amelyek véget vetnek a további rossz irányban való fejlődésnek. Azért jobb az embernek semmit nagyon nem kívánni és semmit nagyon nem akarni, mert a felettébb való vágy és akarat elhomályosítja a lelki-én belső világosságát és nem tudja a helyes irányt megtalálni. A mélyen vallásos hívő emberlélek megtalálja a legközelebbi utat, amely „az isteni elrendezés törvényébe” kapcsolja be őt és az életét. Ha nem is jön nagy boldogság, vagy mondjuk szerencsének látszó jó az életébe, de szerény öröмок mellett egy nagy és békés megnyugvás igen. Lassan elfogy a keserű és új öröмокre készíti elő az isteni Lélek az ember lelkét. Mert sokszor egy-egy békén elhordozott szenvedő élet nagyobb eredményt hoz, mint egy - talán irigyelt - sikerekben gazdag. És ezt nem a halál oldja meg és nem a születéssel kezdődő új élet adja, hanem az Isten kegyelme, ami napról-napra megújul az emberi lélek részére. *A megtérés útján nem a kitaposott sorsok nyomai a mértékadók, nem az elhasznált történések formáiba töltődnek az események, hanem új formákat képez ki az isteni Gondviselés és új események formálódnak az Isten útján haladó emberlelkek sorsában.* Várjátok az isteni kegyelemnek napról-napra való megújulását

életetekben és igaz bizalommal és hittel kérjétek imádságaitokban ezt a Kegyelemet és bármilyen felhős legyen is az ég felettek, a jelen pillanatában, ez a kegyelem nemcsak megóv és megvédelmez a vihar zord tombolásában, hanem meleg, védett helyet biztosít mindenkinek, aki meglátja az Isten vezető kezét és követi útmutatását. **Bízzál és higgyél az Isten kegyelmében és megoldja a holnap gondját**, elrendezi az eseményeket és mikor túl vagy azokon, akkor látod meg, hogy ami emberileg sötét lehetetlenség, az az isteni Kegyelem szerint kézenfekvő, nagy és természetes lehetőség. *Vannak csak számtörvény szerinti igazságos kiegyenlítések és vannak kegyelem szerinti jutalmazások, ajándékozások. Ilyen a bűnbocsánat a megtérőknek, akik az Úr törvényében élnek. A szeretetből való áldozat több, mint egy életen át való panaszos vezeklés. Az isteni Akaratban való megnyugvás és engedelmes meghajlás több, mint egy önmagától való felajánlott áldozat.* Nagy titkok ezek és végére nem járhatók, ki nem kutat-hatók, mert ezek az isteni Kegyelem szentélyében vannak. Akinek az Isten akarja, annak adja. Azzal közli és mi nem tehetünk mást, mint mélységes hálával és szent örömmel lelkünkben mélyen meghajolva így tudomásul vesszük és boldogan mondunk rá Áment. Örüljél te is ennek, ne tekints vissza az elhagyott életút hepehupás zökkenőire, ne emlékezzél, ne nézz vissza emlékeidre! Tekintsél előre, az isteni Kegyelem gazdag bőség-szarujára, ahonnan eddig is több jó hullott reánk, mint azt még most fel tudnánk fogni és értékelni tudnánk. És ahogyan közeledünk a célhoz - amit Isten tűzött eléink - mindig több az ajándék, mindig értékesebb és bizonyosabb, hogy azt meg is tarthatjuk örökre. A jövő szép, a jövő gyönyörű, de adni kell érte valamit: az isteni Kegyelembe vetett hitünket és bizalmunkat. Ezt a hitet szeretném ha a te lelkedbe is belesugározhatnám az én lelkemből, hogy az új évben én is adhassak valamit ajándéku. Isten veled!

A ROSSZ HELYETT JÓT KELL CSELEKEDNI(*)

Sok függ valamitől, ami felett nem lehet úrrá az ember, bármennyire szeretné is efelett uralmát gyakorolni és ez az időjárás. Majd sok mindent mondok még az időjárás dolgairól. Megtudják azok,

akik az eltévelyedésben élnek és mozognak, hogy kinek mennyi része lesz a megbocsátásban. Aki legjobban számít rá, aki erre építi fel a maga fellegráit és így teszi erőtelenné az Igazság kijátszhatatlanságát, az már eleve mondjon arról le, hogy neki része lesz, vagy van a bocsánatban. *Az ember sorsa ugyanis nem a halál után dől el, hanem éppen az életében.* Ha életében meg nem tér és fel nem használja a neki nyújtott kegyelmi ajándékokat, akkor máris önmaga ítélte el saját magát, mert a halál után már egyáltalán nincs lehetősége a választásra és nincs szabadsága sem a jóra, sem a rosszra. Igen nagy idő telik el, amíg megtalálja a javulási lehetőséget a saját teremtette sorsából, mert amíg le nem forogja, át nem dolgozza azokat az érzéseket és cselekedeteket, amiket a földön megvalósított, addig benne él az örök jelenítés világában, mert *semmi meg nem hal, amíg a szellem meg nem vonja tőle a létezés jogát. Hiába szeretne tőle szabadulni, nem lehet, mert az lelkének egy részét képezi.* Ha az csak úgy menne, ahogyan azt az éretlen eszű emberek elgondolják, akkor olyan nagyon nagy káosz lenne az egész élet, hogy azt soha helyre nem lehetne hozni. A földön sok mindent ki lehet igazítani, de sokszor nagyon nehéz és majdnem lehetetlen. De a jó Isten minden ember lelkéhez azon az úton tud hozzáférni, amit senki nem tud, senki nem lát. *Minél nagyobb az emberben a beismerés és megbánás, annál közelebbi utat talál az isteni vezetés, hogy munkába vegye.* Minden rossz helyett jól kell cselekedni. Minden tévedést helyre kell hozni. Így, aki téves igazságokat hint szét a világban, annak először önmagának kell arról meggyőződnie, hogy nem így van; másodsor: neki is végig kell küzdenie a tévtanok által megfertőzött lelkek között az igazsággal járók nehéz harcát, hogy bizonyosságot tehessen. Mert mindenről bizonyosságot kell tenni, ami a lelket betölti, amit hisz és ami lelkesíti. Ha nem jól hisz, vagy helytelen dolgokról tesz bizonyosságot, meglátja a következmények kialakulásából és akkor már nincs visszatérés. De aki idején belátja és siet más útra térni és amit rosszul tett mindenáron helyesbíteni szeretné: annak a Kegyelem szerint lehetőség áll rendelkezésére. De ha már nagyon kialakult az eredmény, akkor már nem lehet feltartóztatni. Itt van az én esetem (régii életére célozva, amikor E találkozott):

ott volt az az idő, amit talán lehetett volna még a megtérésre felhasználni, de csak nagyon súlyos megaláztatások árán. Mivel nem vállaltam, mert az az én erőmet felülmúlta, tehát ilyen hosszú útja volt a szenvedésnek (csaknem kétszáz év). Látod magad is, hogy igen, van bocsánat, de a belátás mellett igen sok szenvedéssel jár a balfelé való elfordulás. **Az isteni Törvény kemény igazságát csak a Kegyelem oldja.** De amíg a lélek eljut odáig, az hosszú és nehéz út: telve rémekkel és szenvedésekkel. A lélekről le kell válnia annak a rozsdának, ami megbénította a jóra való fókonyosságát és az: a bűnös természet. Amíg ki nem alakul és felismerhetőségig nem fejlődik valami tévtan, addig lesznek, akik érvényre emelik. De minél magasabbra emelkedik az ilyen, annál nagyobbat bukik lefelé és vele azok is, akiknek ez tetszett. Az egészséges természet elbírja a téves megállapításokat is. Gondolj azokra, akik azért vették fel az emberi testet, hogy ezeket a tévelygéseket ledöntsék. Sokan meghaltak érte, azonban sokan fel is emelkedtek és meg is szabadultak a tévelygések elkerülésével a bűntől és ez nagy érték. Nagyon szép az ilyen élet és nagyon nagy eredményei vannak. Isten veled!

A SZENVEDÉS, MINT ESZKÖZ(*)

Óh, nem is úgy van az, mint ahogyan a rövid pórázon engedett elgondolású emberek kitalálják és elképzelik, hogy: csak annak jutnak ki a szenvedések és csalódások a földön, aki arra rászolgált egy másik életében. Az is van. De nem pontosan ugyanabban a formában jelentkezik a következmény, ahogyan okozta az illető, hanem egészen másképpen, sokszor egészen ártatlanul jut az ember olyan szenvedésekhez, melyekhez úgyszólván semmi köze sincsen. Hol volna akkor a kiegyenlítés nagy munkája? *Mert nem magára a szenvedésre van a fősúly fektetve, hanem az eredményekre. A szenvedés is csak eszköz a cél elérésére. Meg van írva, hogy az Isten nem gyönyörködik az áldozatokban, hanem a lélek engedelmisségében. Az áldozatok elmúlnak, mint minden, de a lélek nyeresége megmarad. Ez pedig a felfelé fejlődés a jóban és igazban. Azért nagyon fontos az, hogy az ember lelki természete ebben fejlődjék. A lemondás és odaadás, a hit, a bizalom*

Istenben: az Örök Jóban. Ennek az Örök Jónak a minél nagyobb térhódítása az életünkben és ennek terjesztése, még áldozatok árán is: ezek azok a mennyei igazságok, melyek nem érthetők. Csak a beavatottak részére nyílnak meg azok a titkos ajtók, melyeken keresztül jutnak el a teljes megértés és átérés birtokába. Aki ezeken átjutott, az többé már egészen másképpen értékeli ki a földi „karmát”. A csillaghatások is csak addig fognak, amíg valaki a föld légköréhez tartozik. Azután is megvan az irányuk, de mindig másképpen sül ki, mint azt az ember elgondolja. Erős szellemek a legerősebb próbákat is nyereséggel viszik keresztül, mert nem az számít, hogy az ember mit veszít az anyagi, testi életből, hanem mit nyer a szellemi, lelki eredményekben. Isten veled!

A BOLDOGSÁGHOZ VEZETŐ ÚT(*)

Az élet olyan, mint a tenger mély vize. Nem lehet teljesen kikutatni. És az emberi lélek nem is törekszik erre, mert csak a hatalmas erőtömeg érdekli. Pedig a gyöngyök nem egészen a legmélyén vannak, hanem a sekélyebb mélységekben. Az ember kicsiny élőlény a tengerfenéken. Millió ellenség üldözi és mégis időnkint fel-felbukkan és a napsugarak által megvilágított felszínre kerül. Ilyenkor látja, hogy van másféle élet is, mint a tengerfenéken. Azonban hiába látja, mert képesség nem adatott hozzá, hogy ott a napsütéses világos részen élhessen, mivel ahhoz más természetes kellékek szükségesek, mint amivel a tengerfenék lakói rendelkeznek. Hiába tud az ember sokat sőt mindent a szellemi életből, mégsem tudja elképzelni, annál kevésbé tudja megvalósítani azt az életet a földön, amit óhajt és kíván a magasabbrendű énje. Ha hiányzanak azok a lelki adottságai, amelyek ehhez szükségesek, nem bírja magára erőltetni, hogy fennmaradjon, amikor a súly lehúzza. Legelsősorban a súlyoktól kell megszabadítania magát, hogy felemelkedhessék és a maga erejéből fenn is maradhasson. Az emberi test nemcsak a természetes súlya szerint nehéz, hanem a lélekre gyakorolt hatása szerint még sokkal jobban lehúzza azt, mint az a súly, amit a föld vonzása szerint képvisel. Azok a kívánságok és képzetek, amelyek nemzedékről

nemzedékre kialakultak, a fluidokban és a sejtekben felhalmozódtak - azok mind kiélési lehetőségeket keresnek és kutatnak. Türelmetlen mohósággal vetik rá magukat a mindenkori jelenben a legkisebb lehetőség reménységére is, hogy azt elérhessék, mert azt hiszik, hogy akkor elérték a boldogságot magát és urává lehetnek az életnek. **A test nem lehet boldog, csak a lélek. És pedig csak úgy, ha a test kívánságai fölé tud helyezkedni. A testben kell megtanulni, hogyan nem szabad és hogyan kell majd cselekedni, amikor a boldogságot akarja elérni az ember.** Amíg a gonosszal valami kapcsolata van, addig nem lehet levetnie a fájdalmak és csalódások testét, addig hozzánőnek ezek észrevétlenül. Amíg hazugságot szól, addig nem láthat bele a ködbe és nem tájékozódhat ködországban. Amíg önző igazságot hirdet, addig nem szabadulhat a saját maga által alkotott fogságból. Amíg öli az életet, addig retteghet a haláltól, mert a halál nem felemeli, hanem lesodorja az örvénylő mélységekbe. A paráznaság, a törvénytelen életfolyam besodródása a törvénybe állított, rendezett életformák közé és rombolja, pusztítja ezeket. A mértéktelenség, a kicsapongás, a kilengés, a test kényeztetése, a lustálkodás, mind apróbb-nagyobb, erősebb és vékonyabb szálak, melyek a lélek kárára a szellemi erők elsatnyulására vezetnek. És megfordítva: lehet az ellenkezője is. A lélek túlzása is éppen úgy testhez és súlyhoz köti az embert. Azért az **isteni Törvény ismerete a boldogsághoz vezető út és azok szerinti élet minden túlzástól mentesít.** Ha az ember nem is tud sokat, de rábízta az életét Istenre és tanul, dolgozik a legjobb akarattal és helyesen cselekszik, akkor így megszabadul a súlytól, a testtől és amit a földön nem tudott, azt egyszerre megtanulja a napsugaras világban *A lélek megérzi az igazságot, ha törekszik rá és abban gyakorolja magát.* Akkor a szellemi világ előtt mint vezető jelenhet meg, de ha csak beszél, mert valamit tud, akkor üres, hazug marad a beszédje, eltűnik nyom nélkül. Isten veled!

CSELEKVÉSRE A FÖLDI ÉLET ADATOTT(*)

Mindenkiben vannak gyarlóságok, aki még nem jutott el a teljes megismeréshez. Márpedig azt mondhatnám, a földön alig jut el

még a legjobbnak tartott földi ember is a dolgok teljes megismeréséig, mivel a földi bizonytalanság, ha egyszer nem, de máskor annál erősebb ingadozásnak van kitéve. Nem is lehet az másképpen, hiszen azért vagyunk a földre küldve, hogy a megszerzett jó tudásával felfegyverkezve ellenálljunk a rossz csábításának és a kényszerhatásoknak, melyeket, mint nehéz próbákat, akadályul küld elénk végzetünk. Azonban ezeket nem is lehet próbáknak minősíteni, inkább olyan munkának, amiket el kell végeznünk magunkon és a hozzánk közel eső életkereten. Mert ha magunkban elvégeztük a munkát, az már a körülöttünk élő világra is kivetíti a maga formáját és ha ez a kivetítés jó és szép, akkor az visszahat ránk a földi életben. De még sokkal előbb a szellemi énlünkre és az eredmény az lesz, hogy ez-által szellemi és lelki valónk szebbé és jobbá válik, s így mind több szépet, jót és fen-ségeset tud befogadni, mint azelőtt. Ezt pedig nagyon megérzi a lélek, mert eladdig ismeretlen örömmel és boldogító érzésekkel gazdagodik meg. Erőinket ez nagyon felduzzasztja és cselekvésekre buzdít bennünket. A cselekvés pedig már bizonyos körülte-kintést és tudást kíván, hogy sikeres legyen, vagyis jó eredményt hozzon. Ezt a próbálkozást a jó Isten törvénye csak a földi testben, a porhüvelyben engedi meg, mert a szellemi életben nem lehet kísérletezni, próbálkozni csak úgy vakjában mint a szerencsejátékban, hanem mindenhez biztos kézzel és teljes ismerettel kell és lehet csak hozzányúlni. Elrontani nem lehet semmit, mert az olyan megbocsáthatatlan és jóvátehetetlen volna, hogy azt nem is lehet kimondani. Azért a szellemi életben csak azok végezhetnek valami funkciót, akik erre már bizonyos érdemeket szereztek. Még a legalsóbb fokokon is erős törvényes szellemek tartják fenn a rendet, mégpedig a legpontosabban. A földről odajutott emberek lelkei csak állapotvilágban élnek. Ez: az életnek csak visszfénye és addig tart, amíg a földön átélt életnek minden eseményét végigéli és feldolgozza az ő világossága szerint. Ez a folyamat bizonyos számtörvények szerint megy végbe és ha ez a feldolgozás befejeződött és jó eredménnyel végződött - azaz amennyi jó pontot annak a törvényes rendnek a sorába bele tudott illeszteni - , akkor annyi szabadság felett rendelkezik és annyival több erőt és világosságot nyer. De, ha nagyon kevés pontban tud a maga

természetének megfelelő légköri gyűrű törvényébe beleilleszkedni, akkor csak szegénységben él. De ha sokban megfelel a törvény rendjének, akkor gazdagnak érezi magát. De mi az a gazdagság a következő gyűrű szegénységéhez képest is?! Az igények egyre növekednek, a hiányok mindig jobban kiütözköznek, mert az élet folyik és szorgalmasan kell dolgozni, hogy ezeket a hiányokat pótolni lehessen. Dolgozni azonban csak az tud, aki megtanulta hogyan, miképpen kell minden esetben cselekednie, hogy az jó legyen. **A földön kell megtanulni azt, hogy az ember a legjobbat adja magából minden cselekedetében, minden beszédjében.** Ha így tesz és mindig, minden nap áttekinti az életét, s ha úgy látja, hogy valakinek rosszat tett, vagy önmagát módfelett felmagasztalta, akkor a következő alkalomra az legyen az irányadó, hogy jobban oldja meg az eléje adott feladatot. Mert ameddig ezt nem úgy oldja meg, ahogyan azt az ő fejlődési fokozata megkívánja, akkor elmarad. Ez az elmaradás igen fájdalmas dolog, mivel nálánál sokkal alsóbb osztályok közelségébe kerül és azok az ő fejlettebb lelkiségét nem csak kihasználják és visszaélnék vele, hanem az ő sokkal alacsonyabb érzés és gondolatvilágukkal úgyszólván üldözik és kétségbe ejtik. Csak a testi életben elrejtőzködve, a vérségi kötelék hatalmas vonzerejének segítségével lehet ilyen elmérgesedett gyűlöletet kiengesztelni és közömbösíteni, hogy egyszer majd szeretet legyen belőle. Azért nem szabad visszaemlékezni sem a lemult életekre, sem a szellemvilági életre az alsóbb rétegek lakóinak, mert még kemény és nagyon nehezen oldódó fluidok képezik a természetét. Így sokszor az ilyen igazán egészen érdemtelen lelkű emberek nagyon jó, - mondhatnám - kívánatos életet kapnak csak azért, hogy megismerjék a jobbat, a szebbet és az igazabbat, hogy azt szeressék meg és törekedjenek az elérésére. Persze, hogy ők ezt nem értik és jogosnak hiszik ezeket az előnyöket a maguk részére. A jó és becsületes lélek küzd és húzza az igát, és sokszor keserű érzésekkel szemléli ezt az „igazságtalanságot”. De ez ne keserítsen el senkit, aki már küzdő munkása az igazságnak, az hitére támaszkodva viselje sorsát hősiességgel, mert ezzel már előbbre van mint talán pöffeszkedő felebarátja, akit még most fog meg a háló, hogy valaha, valamikor valaki legyen belőle. Aki már

munkása lehet az igazságnak, az már hasznavehető „valaki”. Addig csak egy törtszám, egy jelentéktelen része a tömegnek, melyet az úgynevezett sors hajt és sűrít össze, hogy egybekovácsolva végeztesse el vele az alantas munkákat. *Ezért kell idejében megtérni az Isten útjára, hogy egyéniségünk számot tévő, jó munkára legyen beosztva az ilyen nagy osztályozásoknál.* Mert ebben semmi sem számít, sem az értelem túlfejlettsége, sem az érzelmi hangulatok színes játéka, hanem csak az, amennyi az igaz jó és amennyi az isteni parancsolatokkal szemben való engedelmesség. Azért mindennel vigasztalódjál meg, az isteni segítség nem marad el az igazaktól. Isten veled!

A ROSSZRA MINDIG FÉNY DERÜL(*)

Semmi nem maradhat titokban. Mindennek eljön az ideje, amikor teljesen a felszínre jut minden és akkor hiába a tagadás és a takargatás, el kell hordozni azokat a következményeket, melyeknek valaki elvetette a magját. És én azt mondom, mindenki súlyosan megbánja tettét, aki a másikat oktalanul bántja, mert jóllehet mindenki vétkezik az isteni törvények ellen, hiszen nem mindig tudja az ember, mikor cselekszik helyesen, vagy helytelenül még a legigazabb és legtisztább törekvéseiben is, de rosszakaratból való ténykedések még akkor is vádló hatásúak, ha annak az illetőnek, aki ellen cselekszi ezt, tudomására sem jut. Így azok a színleges bocsánatkérések és adások olyanok maradnak, mint azok a vetített képek, amilyeneket ti néztek. Azok tulajdonképpen nincsenek, csak látszanak. Valami meglévő dolgot, ami van, lemásoltak és levetítik a fényjátékkal, és ezt, még sokszor, azonos formában megcsinálják. De akárhányszor csinálják, az nem lesz valódibb és igazabb. Ez is úgy van, amíg az ember önmagából a legigazabb érzését bele nem adja, addig az nem valódi. Úgy megmarad az a lélek falán, mintha megrögzítették volna. (Egy konkrét, súlyos eset kapcsán mondja a továbbiakat:) Nehogy azt higgyed, hogy ők ezt nem tudják, miszerint ezt nem lett volna szabad megcselekedniük. Ezzel ők csak önmagukat és egymást igyekeznek megnyugtatni. Tudják ők jól, hogy milyen gonoszul jártak el veled szemben és az bátorítja őket, hogy többen vannak ott már, de Palival

már nem mernek szembeszállni, mert ő levette már szemükről a hályogot. Fokozatosan csúszik ki lábuk alól a talaj és amikor azt látják, hogy már hiába minden érvelésük, akkor kétségbeesve futkároznak, mivel úgy érzik, hogy nagy mélységbe zuhannak. Ez a mélység sötét és bizonytalan, félnek tőle. Azért nem akarják beismerni, hogy vétkeztek, mert akkor meg kellene önmagukat ítélni, de ők ezt nem akarják, ezért keresnek olyan okokat, amik szerint szintén ítéletre hívják ki maguk ellen a törvényt. Az igazság az, hogy nem akarják beismerni bűneiket. Nem akarják elereszteni azt a szálát, amit megfognak, de ez nem baj. Elszakad az magától is nemsokára. Ne búsulj, ez már csak egy kis ideig lesz így, mert már egészen a végéhez értél, egy roppanással ők elvesztik a szálát, mert elszakad és lezuhannak az ő képzelt igazságuk magaslatáról. A szál már igen vékony. Egymás után nem messze maradnak, de te tartsál ki erős akarattal és meglátod, nagy dolgot tartogat a jó Isten számodra még a földi életedben. Isten veled!

A MÚLT EMLÉKEI(*)

Angyalom, ... ezt a jó Isten nagyon kegyelmesen rendezte el, mert az akkori felfedezésem után már bizonyára nagy hévvel indultam volna a földi életbe való belépés felé. A spiritizmus, mint valami bűvös mágnes úgy vonzotta volna a lelki érzéseimet, mert a tudat alatt folyton égett volna a vágy, hogy veled találkozhassak. Én akkor még nagyon éretlen és fejletlen lélek voltam ahhoz, hogy az egészen komoly tárgyilagos tanulmányozásba bele kezdhettem volna. A lélekben megmaradnak azoknak a nagy örömöknek az emlékei, amiket átélt és ösztönszerűleg keresi azokat a lehetőségeket, amelyektől remélheti, hogy ismét megtalálja, ha nem is egészen azt, amit valaha átélt, de legalább hasonlót. Így én is ebben kerestem volna sokszor az én vágyaim beteljesülését, főként azért, hogy téged megtalálhassalak, azután meg a szellemek világát, ahol annyi jóban részesültem. Az én sorsom azonban nagyon komplikált lett volna, mert nagyon sok lelkemben felmerült elmentmondással kellett volna megküzdenem. Amíg téged meg nem találtalak, folytonos nyugtalanságban lett volna részem. Akkor, csakis akkor, nyugodtam volna meg egészen, de ezek a folytonos

háborús veszélyek örökké rettegésben tartottak volna, hogy el kell válnom tőled. Ez így sokkal jobb. Nem is lehet összehasonlítani. Most én így, a teljes lelki fejlődést elérhetem melletted, amíg te a földön élsz és amikor eljössz, nem leszek terhedre, mert segíthetek mindenben, amíg te teljesen kipihened magad. Én sok mindent látok, de nem tudok ellene semmit tenni, mert ezt vállaltad azzal a munkával, amit magad elé vettél. Nem mintha ezt az ember előre tudná, hogy minden hogyan alakul, mert akkor még kevesebben ajánlkoznának az ilyen nehéz feladatra, hanem ez csak úgy meghúzódik a dolgok mögött, mint a nádasban a kígyók, békák. Az ilyen munka szép és a lélek nagy, szent áhítattal készül rá, mert mint ahogy a nádasban megcsillog a víz tükrében a nap-sugár, úgy fel-fel csillog az isteni Kegyelem külön nagy ajándéka a lélek előtt, mert az valóban nagyszerű és gyönyörű, eredményekben gazdag életet ígér. Az útra készülő lélek nem látja a közbeeső fáradságot, szenvedéseket és csalódásokat, csak a diadalmas érkezést látja maga előtt. Mert azt teljes erővel hiszi, hogy mindenben keresztül a lelki értékek birtokában tér meg szellemi hazájába. **A lélek úgy érez, úgy gondolkozik, mint lélek. Azonban, amikor megszületik, már a föld légkörének terhe nehezdedik rá és az emberi test kényszer körülményei az érzékeken keresztül lekötik figyelmét.** Ekkor már fokozatosan veszti el szellemi életének emlékezését és az emberi élet kezdi érdekelni. A test fenntartási ösztöne nagyon erősen belenyomul az érdeklődés központjába és az új benyomások után a tájékozódás nagyon sok figyelmet von el a lélekből. Ez most már mindig tovább terjed, mert a célhoz segítő eszközök is kezdenek a tudatba nyomulni. Ilyenkor még el-elfeledkezik a testi életről és álmában a szellemi társaival foglalkozik, de később már a látottak és hallottak új világában időzik álmaiban. Így lassan, észrevétlenül csúszik át az egész érdeklődés a fizikai sík felé, hogy az asztrálvilágában feldolgozza azokat a hatásokat, amik voltak, amik jelenleg vannak és amiket maga előtt lát a lélek a jövőben. Az anyagi élet eseményeit, történéseit a lélek szimbolikus képek alakjában dolgozza fel és úgy tárja a szellemi tudat elé, hogy az el tudja benne igazodni, és a testi én is lásson belőle valamit, s így annakidején majd ne ingadozzék, hanem határozott irányban

induljon. Én is sokat álmodtam veled még mielőtt ismertelek vagy láttalak volna, egész kicsi fiú koromban. Ezt már megírtam neked (Médiumi élmények), hogy mindig azt hittem, tündérleánnyal álmodtam. Szentül meg voltam győződve: a mese egyszer valóság lesz. Csak a végét nem álmodtam meg. Talán nem is így kellett volna annak lenni? Az Isten nem így akarta, csak mi, vagy a környezet rontotta el, vagy együttesen. A jó gyenge volt, nem tudott megküzdeni a sok rosszal. Nem tudott az áldozatig elmenni. Lehet, ha elmentél volna odáig is, anyád gögje, büszkesége akkor sem tudott volna megnyugodni. *A lélek hibái és bűnei a testben kiütkeznek, mert azt hiszi ez, hogy a földi élet a valóság.*

Ez az a megtévesztő hatalom, amit a hitnek le lehet és le is kell győznie. Ezért nehéz próba a földi élet, **ezért téveszti el az ember a célt, mert az eszközt előbbre helyezi.** Ezzel kell tisztában lenni és ezekhez kell az a nagy lelki erő és szellemi világosság, hogy ez a tévedés meg ne zavarja az életet. Ehhez a küzdelemhez adja az Isten az Ő kegyelmét, ezért adta az ő szent Fiát, a Krisztust, hogy mint világító nap, nekünk, embereknek világítson, hogyan tegyünk, hogyan járjunk az életben. Mert ha helyesen cselekszünk, akkor nagyon nagy nyereséggel térünk haza, a szellemi hazánkba, de ha elhibázzuk, akkor vesztesek vagyunk. Az Isten segítsége nagyon, de nagyon szükséges, mert önélküle semmik sem vagyunk. De ha valami nagy eredményt elértünk, akkor is az övé a dicsőség, mert olyanok vagyunk a nagy teremtettségben, mint egy láthatatlan porszem. De az Isten dicsőségének a ragyogásában csillogó aranyszemecskék, vagy gyémánt-szilánkok lehetünk és későbben megnövekedünk és szikrázó nagy gyémánt is lehet belőlünk az Isten Országában. Jó így, ahogyan az Úr elrendelte felőlünk. Már nem messze van a vége ennek a színjátéknak, aminek szereplője lettél. Amit az Úr reád bízott, azt tartsad meg, mert el kell számolnod nyereségedről. Veszíteni valód nincs már, amit el lehetett veszíteni, azt már elvesztetted, most már csak nyerni lehet és ezt, az értékesebbet már meg is nyerted. A jó Isten megsegített és még tetézni is fogja, csak higgyél és bízzál őbenne. Isten veled!

AZ ASZTROLÓGIÁRÓL(*)

Az asztrológia nagyon szép tudomány, de nagyon nehéz, mert nem biztos az idő és nem biztos a számítás, mivel a körülbelüli időre nem lehet pontos számítást csinálni. És még valamit: nem lehet az órákat egészen pontosra állítani és az első lélekzetvételt sem tudja senki észrevenni Igen, én ezt már nagyon sokszor próbáltam átnézni, de te már akkor túlestél a kezdet nehézségein. Mert az is határoz, ki hogyan áll ellene azoknak a hatásoknak. Az egészen a lélek egyéni haladottságától függ, hogy mennyire tud a rossznak ellene állani és mennyire tudja a jónak hatásait befogadni. Amely fluidokba belegöngyölik és a testen keresztül, mint egy szemüvegen át, úgy látja az ember a világot, a dolgokat. Azoknak a hatásai rajzolódnak bele a lélek felvevő lencséjébe. Tulajdonképpen ez az új én, a munkaruha. Ezen keresztül, mint egy külön szűrőn, úgy jelenik csak meg a belső én, a szellemi én fokozata: vagy letompítva, vagy felerősítve a lélek burkolata által. Nem a belső szellem az, aki ezekbe beletalál, hanem a belső lélek külső rétege, amelyben azok a leküzdeni való hibák és kiforratlan hajlamok vannak, amik még nincsenek átdolgozva. (Ha nagyon erős az egyéni lélek, akkor a másét is átveszi, részben, vagy egészen is.) Ezek a hibás részek le vannak takarva, amíg a szellem pihen a maga megszerzett jó és kedvező eredményeiben. Addig ezek nem élnek, csak a testöltésben kerülnek elő. **Ezekre hatnak a csillagsugárzások.** A szellem a maga belső világába vonulva szemléli a hatásokat és osztályozza az eredményt. Ha az rossz, akkor nyugtalanságot érez és keresi azokat az okokat, amelyekből ezek származnak. De vannak egészen az anyagba ágyalt szellemek, akik nem is ébrednek fel egészen, csak valamennyire. Ezek azok az úgynevezett lelketlen emberek, akik nem érzékenyek sem a jóra, sem a rosszra. Az egészen anyagi, önző, irigy, bosszúálló, kegyetlen, hatalomra törő lelkek, akiknek minden eszköz jó, hogy céljukat elérjék. Ezeknek a testöltés leginkább próbául van adva, hogy megismerjék önmagukat. Mert a léleknek minden Törvénnyel ellenkező ténykedése annyit jelent, hogy ugyanazt éli végig, amit ő mással cselekedett. Nagyon nagy igaz-

ságra tanító dolog ez és **az ember nagyon megjegyzi az igazságot, amikor neki abból a rövidebb jár, akkor követeli, hogy vele igazságos legyen a sors. De amikor neki több és kedvezőbb jut, akkor egyáltalán nem követeli, hogy a jobbat megoszthassa.** A szellemi öntudat pedig a különböző énjei és életketei közötti eredményeket összegezi és abból tudja a maga igazi énjét kialakítani. Ez az ő igazi énje, s ha még gyenge és bizonytalan, kialakulatlan, akkor még sok életéken és próbákon kell keresztülesnie. Mondom, ezek a csillagállások - minden egyes - hat a maga kapcsolata szerint, de nem minden esetben egyformán jól, vagy rosszul, hanem aszerint, amilyen az a bizonyos lelki keret és beállítottság. Ez részben a felvenni, részben a lecsiszolni valótól függ, mert a szomszéd hatások sokszor erősebb összhatást fejtenek ki, mint maga az adott percben uralkodó csillag, vagy éppen ez az összhatás oszlik szét és a következőét jobban vonzza. Mert a lélek maga is szívesebben vonzódik a maga vágyainak megfelelő sugárzásokat felvenni. **Az erők, amiket a lélek magára szedett, ezek tartoznak a sugárzások alá.** De egyiknél erősebben, másiknál gyengébben hatnak. A földi erők nagyobb uralkodása nagyobb hatás. A szellemi erők túlsúlyban való uralkodása gyengébb ugyan az anyagban, a testben, de nagyobb a lélekre nézve. Ami kedvez a lelkiekben, az kevésbé kedvező az anyagiakra. **A hit és a jóra való nagy akarat és vágy felülemeli az embert és még a rossz csillaghatásokat is korlátozza.** Ezek arra jók, hogy az ember kikerülhesse a próbákon azokat az ütközéseket, melyek bizonyos visszaeséseket okozhatnak. Isten veled!

AZ ÓVATOSSÁGRÓL(*)

Angyalom, éppen azt szerettem volna megmondani, hogy olyan ismeretlen emberekkel ne álljál szóba, akiknek nincsen olyan múltjuk, amivel valamiképpen igazolhatják magukat, mert az emberek világában is kell valami nyomának lenni a szellemi én fokozatának, fejlettségének és felkészültségének, melyet ha ismerünk, tájékozódást nyerhetünk annak szellemi kilétéről. Nagyon sokan vannak a képzelgők és magukat felettébb nagyra értékelők,

akik éppen olyan elhullott kalászkok ugyan, mint a többiek, de azal a különbséggel, ahogy egyik-másik csak bennmarad a gereblye foga között és végül is megmentettek kéréjébe kerül. De akik már teljesen önálló életet akarnak élni és nem tudják másképpen elképzelni, mint hogy ők vezető és irányító szerepet töltsenek be, azokat nem lehet semmiféle közösségbe belevenni. Amikor az ember átlépi az anyagvilág kapuját, akkor az ember jobbik énjé lép előtérbe és szigorúan bírálja a testi életben elkövetett hibáikat. Az alacsonyabbrendű énünk ott már tele van félelemmel, de azért a Kegyelem letakarja emlékezésünket, ha az már valamenynyire felismert hiba és bűn. Az Isten nagyon jó és kegyelmes, de a szembenállókkal nem gyakorolja azt. Én is abban hibáztam, hogy nem mertem hinni és bízni abban, hogy az Isten megbocsáthatja a vétkeket, mert az igen nagy bűn volt (a régi életében párbajban okozója lett véletlen barátja halálának), de nem akarok rá már emlékezni sem. Isten veled!

A TITOKBAN ELKÖVETETT ROSSZ KÖVETKEZMÉNYEI(*)

Most minden sötétben élő és prédára leső állat merészebben jön elő, mint a rendes időkben, de éppen azért éberem örködjek mindenki a maga lelkének indulatai és hajlamai felett, mint máskor, mert azt nem szabad szem elől téveszteni, hogy még a legsötétebb éjszaka után is megvirrad és akkor a legeldugottabb dolgok is láthatókká válnak. És akinek cselekedetei nem bírják el a világosságot, az, ha még olyan sötétnek látszik is az éjszaka, jobb ha nem engedi szabadjára elgondolásait, mert eljön az idő hamarabb, mint gondolja, és szégyenkezni, félni és rettegni fog cselekedetei és beszédei miatt. **Nem lehet és nem szabad az embernek még az ellenségei háta mögött sem olyan dolgokat cselekednie, ami miatt szégyenkeznie kell. Annál kevésbé szabad a barátai háta mögött.** Mert ennek hihetetlen furfangos és kínos következményei vannak. Akkor már minden hiába, ezt bárhogy szeretné is valaki eltitkolni, az minden következményeivel együtt csak annál inkább előjön és mindig akkor áll eléjbe, amikor a legjobban óhajtott és várt boldogságot és szerencsét rontja széjjel. Igen

drága kis kielégülése ez a léleknek. **A titokban elkövetett és álcázott rosszakaratú cselekedetek árnyai félelmetesek, mert titkos úton, ravaszul és mindig váratlanul állják útját a javulni akaró léleknek.** A bosszú egyáltalán nem használ az ilyen dolgok megfékezése céljából, mert csak szaporítja és földuzzasztja a következményeket. A becsületes és nyílt tisztázás, még ha veszteséggel járjon is, minden körülmények között a legjobb. Nagyon sokan gyöker nélküli életet élnek majd, mert hit nélkül a lélek összeroppan, ha az alapot képező anyagi élet elmúlik, megszűnik részére. Ez pedig nagyon soknál így lesz. A hit nélkül való élet nagyon ingoványos talaj és nem tudja soha az ember, mikor süpped el és nem talál szilárd talajra. Ha az együttesben szükséges a lélek rendben tartása, akkor olyankor, amikor nem lehet táplálékhoz jutni, csak az elraktározottakat kell elővenni, akkor még jobban szükséges, hogy az ember nagyon vigyázzon. Mert az ordító oroszlán ilyenkor jobban lesi a prédát. Isten veled!

AZ ÉLET NAGY ÉRTÉK(*)

Angyalom nagyon fáj az én lelkem, ha látom a te összetört, reménynélküli lelked fájdalmát. Drága életem, angyalom, ne sírjál a te édesanyád miatt! Ő már kezd lassan ébredezni, de még félálomban van. Nem szenved. A felsőbb énje most már kezdi összeszedni földi élete értékeit, hogy mire a teljes ébredése lesz, az egész énben ébredhessen fel. Nem akarja a Vezetőd, hogy gyorsan öntudatra juthasson, mert nem ismerné fel állapotát, de ha fokozatosan szivároog át az öntudata, akkor nagyon boldogan fogadja azt, amit a jó Isten segítségével a Vezetőd neki jutalmul készített. Még gyenge, mert szenvedő állapotban élt és úgy is jött át a lélek. Kicsit meghasonlott az étellel és ez elvette a lelkének színes oldalát, vagyis a színes része a lelkének homályossá lett. Ő élénk részt fog venni a földi szférák változatos életében és nagy erőket fog megmozgatni ezzel. De most pihen még és kellemes, álomszerű állapotban lassan fogja a tudatában felfogni megváltozott életének eseményeit. Akkor majd ő is gondolkozni fog azon, hogy mi a valóság körülötte: az-e, amiben él és boldog, vagy az volt-e a valóság, amit az öregségében átélt. Akkor fog néki eszébe

jutni minden, az utolsó napjai és minden és akkor fogsz te is eszébe jutni és mindenki. Akkor fog megismerni engem és a Vezetődöt. Addig csak az édesanyját ismeri, de nem tisztán őt sem. Úgy hat hét múlva már azt is tudja majd, hogy ő már nem testben él mert addig csak azt érzi hogy jól van, nem fáj semmije. A szíved egy egészen nagy megterhelést élt át. A delejes erők lecsökentek és az élet iránti vonzódás is, azért nem engedte a Vezetőd, hogy írjak. Most épüljél meg és térjél vissza az életbe, még van egy kevés munkád kedvesem. Azután te is együtt leszel velünk és nagy örömmel áldjuk a jó Istent, hogy mindenben átsegített. Az életünk itt kezdődik, addig csak vándorok vagyunk. De a jó Isten mindenkit elvezérel a boldogságra. Isten veled!

*

Angyalom, ma ismét én vagyok itt, mint hűséges örök és vigyázod, de azért ne gondold, hogy terhedre akarok lenni, csak tudom, hogy a Vezetőd nem jön, mert üzenetet hagyott hátra. Azt üzeni neked, mint szófogadó kislányának, ne legyél nagyon szomorú és bánatos, anyukád szépen halad előre a gyógyulásban. A Szüle van mellette, jó helyen van és jó dolga van. Ha szépen megerősödik, elhozza, de most még nem ajánlaná, mert ha hirtelen rádöbbenne, hogy ő már nem a testben él, nagyon rosszul esne neki és fejlődésében visszaesne, mert a te fájdalmadat ő is nagyon átérezné. Ő is sokat van veled (valószínűleg a Szüle, Eszter szeretett nagyanyja), mert szedi össze az itt maradt fluidokat és most ő is többet foglalkozik elhagyott életével, mint azelőtt. A Vezetőd nem igen hagyta őt sokat itt időzni, csak az üléseken vehetett részt, mert a földi emlékek mindig legyengítették őt is. Úgy lehet azt érteni, hogy neki is sok olyan kiegyenlítetlen problémái maradtak, amit még úgy sem tudott volna teljességgel megérteni és feldolgozni, de most ha a földre jön, akkor már nagy felkészültséggel fogja belévetni magát a megoldások lehetőségeibe. Az az élete neki is szenvedő, vezeklő élet volt, éppen mint a te anyukádnak, de a te anyukád most nagyon sokat tanult és ez az élete többet tett ki eredményekben, mint ha csak úgy, az általános életéből hármat, vagy négyet elvégez. **Azért kellett neki olyan hosszú ideig (87 éves volt) élnie, mert ezzel több élet eredményeit akarta részére a Vezetőd megszerezni és biztosítani.** Ő most egy igen

kellemes pihenő állapotban fog élni és a hitét nagyon meg fogja erősíteni az, amit tapasztalt és látott, ahová az ő lelke vágyakozott. Onnan indul el majd az új életének próbáira, amit játszva le fog bírni, mert a hite erős lesz. Azt hiszem a mostani Szülével együtt jönnek majd le, mert ezt úgy néztem a lelki kapcsolatukból. Anyukád pihenő életet kap, Szülének nagy mediális képességei lesznek és nagy dolgokkal lepi meg a világot. Az a beosztása, amiben dolgozik most, úgy vonzza a földre készülő, testbe öltöző szellemeket, mint a mágnes a vasreszeléket. Az ő másik felére is így tud majd eredményesen hatni és az, aki most is neves emberi életet élt a tudomány művelésével, és meglehetősen anyagi formába öltöztette az eredményeit, most éppen az ellenkező irányban fog munkát kifejteni. Ehhez is kell az a nagy előkészület, amiben most is fáradozik. Még te is ottéred őket a szférában. Ezzel a testöltéssel majd, azt hiszem le is záródik az ő földi vándorlásuk. A korszak végére így tesznek pontot azok, akik ha nem is nagy dolgokat végeztek el, de lélekből annyira megvilágosodtak, hogy a szellemi értékeket nem cserélték fel a testi, múlandó dolgokkal. Ez nagy vigasztalást jelent minden földi ember részére, ha tudja azt, hogy nem vész el semmi azokból az értékekből, amiért túrt és szenvedett, lemondott és reménykedett. Az emberi élet gyors változataiban a legtöbb ember nem is tudja megszerezni azt a nagy bizonyosságot, amire szüksége van. De hajói felkészül, akkor hamarabb felismeri azokat a szükséges kellékeket, amikkel biztosabban belekezdhet az anyagi élet sűrűségében elrejtett értékes szellemi dolgok kiemeléséhez. Mert **az élet nem olyan kicsiny és értéktelen valami, mint azt sokan gondolják. Nagy érték az, különösen az olyan hosszú élet, mint a te anyukádé.** *Az a feleslegesnek tartott idő, amikor már a külső világgal érdektelen kapcsolatban áll a lélek, amikor már úgy érezi az ember, hogy nincsen semmi értelme az egésznek, akkor szabadul fel a szellem a világ káprázatának hatása alól és akkor már nem vár semmit a világtól, mert nem tud már semmit sem beváltani a hervadó test számára. Akkor a szellem már számolgatja azokat az eredményeket, amiket magával vihet és lassanként elszórja a hiábavalóságokat. Amikor az erők megtörnek és a romlandó elválík a romolhatatlantól, akkor már nincs is küzdelem. Simán húzódik*

*át a tudat a szellemibb vonal és kapcsolódik át a belső világ felé. Tulajdonképpen az is egy ébredés, a tudatnak egy része alszik csak ki a halálban, hogy egy másik részben felébredjen, jobban és tisztábban emlékezzék olyan dolgokra, amik összefüggenek a további fejlődés vonalával. Azért nehogyzt higyzjed, hogy az állapotvilág öntudatlan. Nem. Az álom sem öntudatlan, főképpen ha valami tisztánlátás állapotában időztk az ember lelke. Ez a valóság birodalmában való időzés; vagy betekintés a múltba, vagy a jövőbe. Ez a földi tudatnak csak jövő és múlt. A léleknek jelen ez is, az is, mert a lélekben úgy él. Azért nehéz ezt megérteni, mert a föld forgása következtében osztódik csak elmúlttá, vagy jövővé. A lélek mélyében megy ez véghez. Amikor te azt álmodtad, hogy Pali meghalt: te a valóságot láttad. De mivel te annyira kérted és akartad, hogy csak még egyszer beszélhettél volna vele, az nem történt volna meg így, ez az álmoképet tényleg megmásította. Hatóképes könyörgéssel azt az eshetőséget felbontottad és az isteni Kegyelem átváltoztatta, közelebb hozta a telkedhez és az ő lelke is megváltozott. Akkor ezt az eshetőséget letörölte a valóság változataiból és más valóságot írt fel a sors táblájára, még egy hosszabb lejáratú eshetőségnek nyitott alkalmat az isteni Kegyelem. **Az élet nem egy időhöz kötött valami. Az élet Istennél van. Ő adhatja és elvonhatja,** hiszen a legtöbb emberi élet nem öntudatos, csak állapotvilág. (Olyanféle, mint az álom.) Az élet: álom. Isten veled!*

VISSZAEMLEKEZÉS EGY ELMÚLT ÉLETRE(*)

Angyalom, tudsz örülni, ha nem is olyan jó kedvvel, nevetve, ha szomorú mosollyal kíséri is lelked a dolgokat, azért mégis jobb érzéssel, derűsebb beletekintéssel veszi tudomásul az ember a jót, mint ha a teher súlyosbodna a vállain. Én tudom mindezt, mert ha valakinek fáj a szíve a szomorúságtól és a bánattól (régli életére célozva; lásd Médiumi élmények), akkor az én voltam, mert azt hittem nem lehet ép ésszel kibírni. Sokat szenvedtem érted, mert a lelkem nem nyugodott bele soha az elvesztésedbe. Mégis látod, voltak idők, amikor kifáradt a lelkem és mintha szünetelt volna a fájdalom. Nem múlt el, csak kiállt, mint a fogfájás csak azért,

hogy nagy erővel ismét visszajöjjön. Sokszor már haragudtam magamra is, meg rád is és haragomban bosszúból azt gondoltam, ha elém jönnél, akkor sem néznék rád soha többé és hogyan megkínoználak, csak hogy fájjon. Ilyeneket gondol ki a szegény szenvedő lélek fájdalmában, de ez mind nem igaz. Ez csak a lélek belső mogorvasága. Bizony ezeket mind elfelejtettem, amikor megláttalak a Vezetőd és még egy pár ilyen tiszta szellem társaságában. Egyszerre a legigazabb érzések ébredtek fel bennem és boldogságom mellett a fájdalom is egyszerre. Sírtam és mosolyogva imádkoztam, tomboltam és féltem, hogy elriasztom azokat az angyalokat. Te is úgy tennél, mert az öröm nagyon megváltoztatja az ember kedélyét Most te nagyon el vagy lélekben fáradva, az idegeid túlságosan ki vannak merülve, azért azt mondanám neked, ha van valami álompor, vagy ilyenféle, jól teszed, ha azt beveszed, hogy aludni tudjál. Legalább egy jó éjjeli álmod legyen és azután ha megnyugosznak az idegeid, akkor jobban tudok neked átadni olyanokat, ami megerősít téged a hitedben. Most olyan vagy, mint a fonnyadt virág, nem veszed be a lelkedbe, amit mondok, átsiklik a figyelmed felette. Azért nem rendes az életműködésed sem, az epe, máj nálad ilyenkor megdagad és nem működik, azért fáj. De most igazán pihenjél, és aludjál. Isten veled!

A MEGTÉRÉSEL KÉPESSÉGEINK IS NÖVEKEDNEK(*)

Angyalom, nagyon örülök, hogy egy kicsit megnyugodva látlak. Mondtam ugye, hogy az Úr megsegít, hiszen nincsen semmi olyan okod az ilyen okozati törvényre, aminek ki kellene rajtad teljesednie. Azért, ha vannak is ilyenemű megpróbáltatásaid az életben, az nem mindig azt jelenti, hogy az isteni segítség elmaradt, csak azt, hogy beállítottságodnál fogva, alig lehetséges elkerülni az ilyesmit. Hiszen aki a kéménysöprők között forog, nem igen tudja elkerülni azt, hogy kormos ne legyen a ruhája, de azt sem jelenti, hogy most már mindig abban a ruhában kell járnia.

Ha nehéz is az ilyen gonosz támadások nyomait az életben kiegyengetni, azért vannak a jó Istennek kiválasztott munkásai, akiket felhasznál az ő segítségi céljaira, és ebben, Angyalom hinni kell! Mert ha az ember lelkéből ez a hit kitörlődik, akkor az ellentétnek könnyű bevenni a várat. **A félelemkeltés is hatalmas harci-eszköze az ellentétnek és nagyon sok esetben több sikert ér el az árnyak bevetésével, mint a valóság megszervezésével. Azért mondom én mindig: ne féljél a jövőtől! Akármilyen sötétnek látszik is messziről, a közelségben megvilágosodik minden és ki lehet kerülni a megásott vermetek, ha az ember vigyáz és nem veszi el a lélekjelenlétét.** Ezt is ki lehetett volna kerülni, ha azt a külső látszatot nem lett volna fontos megőrizni. **Az emberek a külsőben keresik a valóságot és azért csalódnak olyan sokat. Pedig a belső értéket kell először jól felerősíteni, hogy a külsőben is megállja a próbát.** *Nagyon sokat kell még az embernek csalódnia, amíg egy általánosító becsületes formában megjelenhet a földön, mert ez a cél. Ezért kapkod minden olyan eszme után, amit még nem ismer, mert azt hiszi, hogy ezzel jobba teheti az életét anélkül, hogy ő maga megjavulna. Ez nem egyéb, mint kegyes öncsalás, amit a valóság hiánya folytán kénytelen saját maga ellen elkövetni, hogy bűneiben megmaradhasson. Erre szüksége van, amíg fel nem ismeri rabszolgá sorsát a bűnök következményeivel való harcaiban, mert ez is olyan réteg az emberi lélek körül, amit nehezen tud levetni magáról, mert azt hiszi, hogy akkor teljesen védtelen. Ez mind a bűnök megtévesztő hatalma, de amíg bűnös az ember, sok ilyen tévedés uralkodik felette. Azonban, amikor megtér az Isten útjára, de nemcsak külső forma, hanem a belső lélek szerint, akkor már a tévedések rétegeit is képes lehántani magáról és a belső lényeg megerősödvé, valóságos eredményeket tud elérni. Ha ez mindjárt nem is nagy és dicső dolgokban nyilvánul meg, de át tud látni olyan dolgokon, amit a látszatban élő emberek nem is vesznek észre. Például: nem hisz vakon, nem lehet könnyen félrevezetni. Elővigyázatos és gondos. Belátó és megértő, de a hamisságot nem tűrő ember lesz belőle. Mi lenne, ha minden megtért lélek a gonosz és kapzsi emberek áldozata lenne?! **Nem szükséges az Isten útjain haladók között***

az élősdiék csoportja! Nem szükséges az igazak között a hazugok elhelyezkedése, a szerény és békességesekek között a bujtoatok és erőszakosok uralma! Nem azért rázza le magáról az ember a port, hogy ismét magára rakja, hanem azért, hogy megszabaduljon! Megtértek között az erények dominálhatnak. Mégpedig a csendesen munkálkodók eredményei azok az összetartó erők, melyek egyggyé tehetik az együvé valókat. Azok jelentik az egyházat, akik munkálkodnak benne és érte. Azokat az Isten kiválasztja és mindig eredményesebb munkára használja fel. Aki az ilyenek ellen vétkezik annak nehéz a megtérése, mert sokat kell szenvednie, amíg a rétegektől megszabadul. Isten veled!

A PRÓBA MIBENLÉTE(*)

A változások is szépen el fognak simulni, mert mindenki megnyugszik és ezzel a megnyugvással az események előtérbe jutása is sokszor elmarad. Azért az emberek sokszor csodálkoznak olyan dolgokon, amik biztosnak látszanak ugyan, de mégsem következnek be. Mi történt, vagy mi történik a kulisszák mögött, hogy a várt események nem jönnek elő? Ez nagyon egyszerű: azért nem jönnek elő, mert nincs ami kiváltsa. Azaz, dehogynincs, mert az megvan, csak a lélek kedélyállapota következtében nem jutott a forrpontra, hogy kilökődjék, megvalósuljon. Ez nem csak az egyénnél, hanem a tömegeknél is így van. Ezt segítik elő bizonyos csillaghatások mind az egyéneknél, mind a tömegeknél. Mindig mint eshetőséget úgy szabad csak tekinteni. Az eshetőségek burkolják be az ember lelki rétegeit, melyek egymásra hatnak. A belső és a külsőre, a külső a belsőre. A test és a testet éltető burok, vagy mondjuk fantom, nem teljesen a belső lélektől van irányítva, mert az úgynevezett okozati törvényeknek alávetett, előirányított séma szerint gépiesen végzi a maga munkáját. Ebben meg lehet akadályozni, de hozzá is lehet segíteni az egyéni léleknek. Nagyon messze nem tolhatja el az irányító törvényt, de mégis vagy felemelheti, vagy lesüllyesztheti. Ez az egyéni lélek fokozatától függ, hogy szabadságát hogyan érvényesíti, mennyit használ fel a neki adott erőkből és mire: testi, vagy lelki célokra?

Önös céljai és törekvései elérésére, vagy megosztja önmagát az összesség céljainak megközelítésére. Ezt ebben a mondatban leírni olyan nagyon könnyű és egészen megszokott megjelölése a dolgoknak. Azonban ez a maga valójában olyan nagy kérdés, amin az egész emberiség elbukik, vagy felemelkedhetik. Ezen van a hangsúly, mert ez dönti el az emberek sorsát; boldog, vagy boldogtalan állapotát. Ebbe van a mindenkori jövője beleburkolva: hogyan, mire használta fel a kapott életet, azokat az erőket és eshetőségeket, amelyek ezekben az erőkben benne szunnyadnak. Ezekért felelős az emberi szellem, mert a legrosszabbnak látszó emberi életnek is vannak olyan eshetőségei, amelyeket ha felismer és megragadja az alkalmat, akkor feljebb emelkedik és a rossz eshetőségeket ki is kerülheti. Viszont ha a rossznak enged utat, akkor a jobb eshetőségektől esik távol annyira, hogy nem tudja meg sem közelíteni. Az önös célok elérésére irányított lelki erők nem simulnak bele a törvénybe, a szeretet nem terjed szét a körülötte élők világára, csak befelé hajol. Így mindent és mindenkét a maga érdekeinek a szolgálatába akar hajtani. Kezdve az egészen értéknélküli dolgoktól, a legértékesebbekig, mindennek csak addig van jelentősége, amíg őt szolgálja. Az önös célú lélek nem ad, hanem elvesz mindent. Ha látszólag adna is valamit, a valóságban duplán veszi azt vissza. **Az öncélú életet élő ember élete nem jelent a világra nézve áldást, hanem átkot, keserűséget és szenvedést.** Lehet, hogy ezt egy életen keresztül végig tudja húzni, de lehet, hogy már rövid idő múltán elfognak ezek a lehetőségei, az úgynevezett „szerencse” nem kedvez neki és belezuhan a kedvezőtlen lehetőségek végeleáthatatlan hosszú sorozataiba. Mert az önmaga által megteremtett kellemetlen állapotok változatai tapadnak ahhoz a burkolathoz, melyben mind szellemi, mind földi életében megjelenni tartozik. Az ilyenek akár fenn, akár lenn töltsenek be hivatást a földön, akár szenvednek, akár vigadnak, nem kellemes útítársak és nem szereti őket senki. **Az önzetlen, az igaz, becsületes lélek az ő közelségével nyíthat adó, segítő, kiegyenlítő, elrendező, törekvő munkájával folyton jót ad önmagából a világnak, még akkor is, amikor türelmét veszítve büntet és fenyít, dorgál és neheztel, mert az igazságtalanságig nem megy el.** Ennek a kétféle irányú lélektípusnak

a megmozdulásaiból állanak elő a harcok, az ütközések. Így forrong az erők halmaza és ezek hozzák létre az eseményeket, melyek készenlétben vannak, de az emberi lélek kedélyállapota váltja ki és teszi valósággá azokat. Nem időhöz van kötve. A csillagsugárzások az egyénekre hatnak és az egyének összehangolódott gondolattársítása folytán a hasonlók egybeolvadva hozzák létre a tömegek lelkében azokat a kicsapódásokat, ami vagy jól, vagy rosszul hat az egyesekre. Egyszer a jobb, egyszer a rosszabb jut szerephez a földön, de **az isteni Kegyelem egyénenként segíti meg az embert.** A próbák abban vannak, hogyan viseli el az ember a jót is, meg a rosszat is. Vannak, akik a jó sorsukban is gonoszok. És vannak, akik a rosszban is jók maradnak. Ez az egyéni lélek fokozatától függ. *A jóban való kitartásnak nagy hatóképes ereje van a megátalkodott rosszakra nézve is, mert felbontja a villamos feszültséget. Azért mondja az Úr, ha valaki arcul üt téged, tartsd oda a másik arcodat is. Ez csak, mint példa van adva, de ez az irány az, ami felbontja az ellentétes eszmének erejét és hatalmát.* A jó Isten adjon minél több igaz és jó emberlelket a földre, hogy a világosság felbontsa a sötétség hatalmát. Isten vedled!

AZ IMÁDSÁGRÓL(*)

Minden elnémul és minden olyanná lesz, mint amikor a pap az oltár előtt befejezeti az imát és még nem mondotta ki az áment. Egy rövid csend után az utolsó szóval befejeződik az imádság egész értelme, mert az ámen egy szóval elismétli az egész kérést és hálaadást, mert az önátadásban megszentelődik a kérelem. Úgy legyen! Amikor bárki kéréssel fordul a magasabbrendűhöz, akkor tiszteletadással kéri és alázattal, mert mindent csak kérni lehet annak, aki rászorul másra. Az ember rászorul a másik ember jóindulatára, becsületes munkájára, hűséges kitartására és mindenre, ami jóindulatú és igaz, mert ezek nélkül nem tud semmi kiteljesedni, nem tud semmi befejeződni. Senki sem mondhatja el a földön, hogy mindezekre nem szorul rá, mert a hatalmasok is rászorulnak az alárendeltjeik hűségére és odaadására. Az ember ne higgye el soha magáról, hogy mindezek fölé emelkedett. Éppen

ezért, ha már az emberi élet nem lehet teljes az egymásra utaltság folytán az egymás jóindulata nélkül, mennyivel nagyobb szüksége van az embernek a mennyei Atya jóindulatára, segítésére és támogatására! Mennyire szükséges az isteni hatások előtt feltárni szívünk, lelkünk ajtaját, hogy szabadon áradhasson be a mennyei hatóerő és átjárja egész valónkat. Ezt, az imában való átadást, a magunk felajánlását az imádságban való teljes átszellemülést követi a kérelem, amit óhajtunk, amire vágyakozunk azzal a megadással, ha az Úr is úgy akarja, akkor úgy legyen, ámen. Mielőtt az emberi lélek ezt az átérzett, nagy odaadással átgondolt és befejezett imádságot teljesen befejezné, egy rövid szünetet tart, és akkor mondja ki a végszót, az ámenben. Ezt a rövid szünetet így értettem én, ezt a csendes átélést mielőtt az ember maga mögött becsukja az ajtót egy rövid pillantást vet az elhagyott helyiségre, mert a kép rögtön megváltozik, amint kilép az ajtón. A jelen olyan hatalmas a maga hatóerejében, hogy az elmúlt és eljövendő dolgok csak nagyon kicsi időre tudják lekötni a lélek érdeklődését. A jelen: nagyhatalom! És a lélek abban hibáz sokat és nagyon, hogy azt hiszi, a jelent a maga hatalma alá tudja hajtani és rendelkezhetik felette. Vagy, ami ma kedvező a részére, azt holnapra is biztosíthatja. Nem! A jelen meghozza és el is viszi magával mind a kedvező, mind a kedvezőtlen eseményeket és eredményeket, ha onnan felülről, az isteni Törvény nem biztosítja azokat a lélek részére. A ma szenvedői a holnap vigadozó boldogjai lesznek. A ma megvetettjei a holnap irigyeltjei lesznek, a ma kétségbeesettjei a holnap örömujjongóivá válnak, mert az idő forgása ad és elvesz, ismét ad, de sohasem ugyanazt adja, ami már volt. Mindig mást. Mert a lélek sem marad ugyanaz. A tegnapi lélek már nem élvezheti a ma nyújtotta örömeiket és a holnap lélek előtt már a ma öröme érdektelenné, megszokottá válik. Hogy a holnap örömet élvezhessük, a mai lelkünknek el kell készülnie, olyan részekre kell kinyílnia benne, ami még tiszta lapja a tudatnak, ahová még nem vésődött bele semmiféle hatás. Bár a lelkünk sok szép emléket dédelget - bizonyos időkben átélt öröme és boldogságok emlékét - de ugyanazt ugyanúgy már nem élhetjük át, mert más hatásokra van a lélek beállítva. Azért én azt mondom: okosan

és bölcsen kell élni a jelent, hogy a következő jelenben ne a megbánással és az önváddal küzdve kelljen az adott alkalmat tölteni. Olyan a földi életben a lélek, mintha valami farsangi bolondok mulatságában időzne. Senki sem a maga formájában jár, de azért ez érdekes és nagyon hasznos. A valódi énünk csak a test levetése után tűnik elő. Sehol semmi kényszer, semmi erőszakos hatás, mindenki a hasonló, titkos énjéhez valókkal van körülvéve. Isten áldása kísérfen téged!

A VALÓSÁG ÉS A KÁPRÁZAT(*)

(Eszter közelmúltban elhunyt édesanyjára vonatkoztatva:) Már nagyon jól van. Eleven és nagyon érdeklődik minden iránt, de még nem jutott el a teljes öntudatos énnel az egyensúlyi helyzetéhez. Sokat vívódik magában, mert már bontakozik valami sejtés benne, de még nagyon bizonytalan. Már nem messze van a teljes ébrenléthez, de még csak lassan szivárogo át tudatába a valóság. Mert nagyon soká volt testben és sokat szenvedett. Ennek a kellemetlen emlékezésnek fel kell szívódnia, hogy a jó, a maga mindent átható erejével le tudja kötni azokat a fájó emlékeket, amíg azok szépen meggyógyulnak, mert ezek olyanok, mint egy-egy seb a lélek eleven testén. A földi élet áttekintésénél úgyis felszakadnak azok és ha van olyan ok, ami miatt azok a törvénytelen-ségek és igazságtalanságok, mint okozatok álltak elő, akkor abból nagy tanulságok és bizonyságok jutnak előtérbe. Ha ilyen ok nincs, hanem a jónak és igaznak birtokában minden támadással szemben hűen kitartott a lélek az élet harcában, akkor az nagy előmenetelt és ezzel kapcsolatban nagy világosságot, örömet, boldogságot jelent a lélek számára. Azért mondják sokszor az emberek, ha igaz jóssággal találkoznak: fizesse meg neki az Úr!, mert valóban: ezt a földön senki nem tudja megfizetni érdem szerint. A fizetésért, a dicséretért végzett munka a legjobb lehet, amit egy ember a földön elvégezhet, mivel mind az egyik, mind a másik nagyon nagy ambíciót ébreszthet a lélekben, mert látja és élvezzi munkája nyomán a hasznót, amit az hajt; de aki ezek nélkül a kilátások nélkül is a legjobbat adja embertársainak és a világnak, csak azért, mert nem tud más lenni, mint igaz, becsületes és jó,

annak az Úr éppen úgy megfizet, olyan hűségesen, mint ahogyan az ilyen lélek minden emberi dicsőséget mellőzve a jót magáért a jóért cselekszi. Akit még csak a hiúsága indít a jó cselekedetekre, hogy az emberek felnézzenek rá, az ezért a felszínes jóért elveszi a fizetést. Kielvezi az emberek által kapott magasztalást és nincs tovább. Azonban, aki elvonulva az élet külsőségei elől és magában a jóban és igazban találja meg lelkének kielégülését és azért cselekszi a jót, mert nem tud a rosszban örömet találni még akkor sem, ha talán testi énjének kára, vagy szenvedése származna is a jó követéséből; az ilyenek ebben a világosságban nagyon nagy boldogságra ébrednek fel ebben a világban. Mindennek van egy valódi és igaz és egy visszás formája, ami az igaznak csupán másolata, vagy mondjuk vetített képe. Az egyik a valóságos, az az igazi, a másik pedig semmi: csak káprázat, ami a megtévesztésre van felhasználva. **Aki a valóság szerint él és cselekszik, az attól a valóságtól meg is kapja az eredményt, de aki a látszatra épít, az a semmit találja meg.** A te anyukád a jobbik részben dolgozott, fáradott és türte az élete zordságát, mégsem tudott más lenni, mint becsületes és igaz. Hogy voltak neki is hibái és tévedései: az bizonyos. A legjobb emberek is tévednek. Ezek a tévedések azok, amik a nagy világosságban borzasztó nagynak látszanak. De a felismeréssel és a megbánással meghalványulnak és a lélek a maga fokozott, kitartó, jóban való munkásságával végül is az isteni Kegyelem segítségével eltakarhatja és meg is szüntetheti annak előretörését. Az ilyen szűk korlátok közé szorított, eshetőségekben szegény élet, nagyon kifárasztja a lélek erőit, de gyorsan újból megtelődik és mivel edzve van az akadályokkal való harcokban, nagyon kitartó tud lenni. Majd meglátod te is, milyen nagyszerű munkakört fog ő betölteni és az kedvére való lesz neki. Isten vedled!

AZ ÜDVÖSSÉG CSAK KEMÉNY MUNKA ÁRÁN ÉRHETŐ EL(*)

Most ez egy kicsit nehéz idő neked, mert a külső nyomás is nagyon sok erőt von el és a belső lelki fájdalom is kimerítette a lel-

kierőidet. De azért ne engedd elhatalmasodni a lelked felett a bánatot és az úgynevezett megpróbáltatásokat. Mert ha egy-egy időre el is fogja lelki szemeid elől a látóhatárt, azért a felhők eloszlanak és ismét kisüt a nap. Igen, az Isten Kegyelme gondoskodik róla, hogy azok, akik az Ő útjain járnak, ne kelljen megköszölniük a moslékot, amit a föld nyújt. Végeredményben a földi élet nem a boldogság hazája, hanem a lélek vizsgatételeire adott hely és alkalom. Itt a salakos világban minden előkerül a lélek belső természetéből a felszínre, mert igen sokan, akik már kegyelemben élnek, nagyon magabiztosak abban, hogy ők már tiszták és fedhetetlen jelleműek, de a próba megmutatja, hogy kiben mi lakik. A gyengeségre való hivatkozás nem lehet mentsége senkinek sem, aki tudja azt, hogy mit, hogyan kellene cselekednie és nem cselekszi, vagy éppen ellenkezőleg tesz, mint ahogyan köteles volna. **Nem mindig a nagy dolgokon bukik el a lélek**, hanem a kicsiny árnyalati dolgok azok a megtévesztő kísértések, melyeken felborul sok nagyon szép eszmének és igazságnak a sorsa és véle együtt annak az emberléleknek a sorsa is, akire az rá volt bízva. Esetleg a maga akarása szerint, erején felül nagy fába vágta a fejszét. Nagy dolgoknál sok szem néz fel rá és már csak hiúságból sem mer rosszat cselekedni a rábízott eszmével. De a kicsiny mellékúton, hamar megenged a lélek a maga részére egy kis hamis úton való félremagyarázást. Hova-tovább ez megszokottá válik az emberek előtt és már természetesnek tartják, sőt úgy gondolják sokan, hogy az adott helyzeteket ki nem használni egyenesen bolondság volna. Pedig **az embernek nem az emberek előtt kell becsületesnek lenni, hanem az Isten és az önmaga lelkiismerete előtt**. Az emberek előtt való tisztesség csak külső máz, tartalom nélkül. Az lekopik minél hamarább, ha a belső nem tartja. Mert jönnek az irigyek, az erőszakosok, a másokat eltiprók, akik azért szeretnek másokat ócsárolni, hogy magukat felemelhessék és a föld nyújtotta dicsőségben megfűrészthessék a lelkeket. Ezek előtt semmi sem szent, semmi sem elég tiszta, hogy be ne mocskolnák. Az ilyenek akkor boldogok, ha éppen a legbecsületesebb és legigazabb embereknek a jóhírnevét, sárba tiporhatják. Mindenkit a saját rosszaságuk szerint ítélnék meg, ha van

arra valami lehetőség vagy nincs, az nekik mindegy. Ezek olyanok, mint a sárban megfürdött disznók, amelyek kijövet megrázzák magukat és körülöttük mindent besároznak. Ezek nagyon veszélyesek a többi, jóratörekvő emberre nézve. Azért amennyire csak lehet, az ilyenektől óvakodni kell még akkor is, ha megtérést mutat, sőt ha valamely haladást tud is a jóban felmutatni, mert nem lehet tudni, mikor borul fel lelki egyensúlya és mikor fordul meg, hogy visszatérjen elhagyott bűneihez. A rágalmazás, a pletykázás, a legveszélyesebb bűnök közé tartoznak, mert nagyon nehezen tud leszokni róla, ha valakinek a lelke ebben valami kielégülést talál. Ezek azok az emberek, akik mindenbe beleavatkoznak, ítéleznek, feltételeznek mindenkiről mindent és kikezdi a legigazabb, a legjobb szándékú ember becsületét is. Mert minden jó és igaz mögött azt a bűnt vélik megtalálni, amivel az ő saját lelkük és életük tömve van. Azért mondom ezeket, hogy az emberek előtt való tisztesség és becsület csak annyi, mint a be-aranyozott ékszer. Szép, de nem sok értéke van. De ha az Isten előtt becsületesnek és igaznak van az ember lelke minősítve, akkor jöhet a rágalom jöhet a rosszakaratú gyanúsítás, az csak bepiszkítja, de bármennyire akarja is lecsiszolni, lekoptatni a külső szint, az tiszta arany marad mindvégig. Ha az aranyat eltemetik is a földbe és fényét el is veszíti, bármikor találhatnak rá, egy enyhe törléssel ismét fénylik és ragyog. Az Isten előtt minden a maga valóságában jelenik meg és boldog az, akinek lelkéből az igazság ragyog elő. Mert mindenkinek le kell vetkőznie a tettetés álarcát, az önalkotta képzelgést önmaga értéke felől. Az Igazság Tükre mindenkinek megmutatja, hogy ki ő és mennyi értéket tud beváltani az örök igazság törvényében. Azok szerint lesz gazdag, vagy szegény. Óh, milyen sokan csak azért vannak itt a földön, mert az igazban és jóban annyira szegények, hogy semmit nem bízhatnak rájuk az Isten kegyelmének hordozói. Azonban a rosszban annyira meg vannak terhelve, hogy egymás közelsége a legnagyobb szenvedést jelenti egymás részére. Itt a földön a hasonlók egymással szövetkezve, veszedelmet jelentenek a haladottabb lelkű emberek részére. Ez képezi a nagy megpróbáltatást, mert a rossznak a rosszal együtt lenni nem jó, de a jobbnak a rosszal összekötözve lenni nagy szenvedés, de egyben nagy munka és áldozat is.

Ez az áldozat meghozza a maga eredményét a valóság világában, mert bár szenved és békétlenkedik, de mindig jobban letisztul lel­kéről az anyagvilág köde és tisztábban látja a dolgok lényegét. Belátja az ember, hogy azzal mennyi szép és jó felszabadul az ismeretlenből. Megérti az isteni Akaratot és önként keresi azokat a megoldásokat, melyeket addig nem ismert. **Az üdvösség elnye­rése nem kényelmes várakozás a menny előcsarnokában, ha­nem kemény és fáradságos munka a lélek részére. A világon minden, életet hordozó, formában élő elvnek feszítenie kell azt a rögöt, mely fogva tartja, melyből a világosság felé tör.** A léleknek is ki kell törni abból a tudatlanságból, az abból fakadó tévelygésből és bűnökből, amik újra és újra és újra visszahatnak rá, szenvedések formájában. Szabaddá kell tennie önmagát az anyag hatalma alól és ezzel szabaddá teszi az anyagot, mely erővé minősül és szolgálja a lélek céljait. A lélek célja pedig a szelle­mi célok megközelítése, ahol már minden a tökéletes jó kiteljesedé­seben érte el fejlődésének értelmét. Ez a szabadság, ez a boldog­ság, ez az Élet! Addig csak szenvedünk, morzsolódunk, őrlődünk az Igazság Törvényének malmában. De amint az első isteni sugár rávetítődik a lelkünkre, már tudatos irányválasztással hozzákap­csolódunk a világossághoz. És ez a világosság már hitet, reményt, örömet és szeretetet, bizakodást és erőt ad, mert megtaláltuk az életünk célját, az Isten felé való közeledést. Amilyen fokban kö­zeledünk, úgy oldódik le a homály lelki szemein­kről és mindig többet látunk meg abból, ami addig rejtve volt, mert a tudatlanság köde eltakarta. *A földön ezek még a hithez tartoznak, de a szel­lemvilágban ez már tudomány! Akik a földi életben nem tudtak hinni az isteni Törvényben és egyáltalán az Istenben, azok itt tu­datlanok és nem használhatók semmire, mert sötétségben élnek. A hívő emberek delejes sugárzása nekik olyan, mint a nap fénye. Vonzza őket és az ilyen szellemcsoportok sötétsége ezért hat a földön élők lelkére és levertséget, kétségbeesést és kételkedést okoz. Sok félreértést, balhitet, félelmet hoz létre. Ezért kell sokszor imádkozni, hogy az ilyen befolyások hatását gátolhassa az imád­ság ereje. Kitartóan hinni, bízni és reménykedni ez a legnehezebb árnyakat is átvilágítja, felbontja, és sietteti a jónak kiteljesedését.*

Az Igazságban élő ember lelkét nem győzheti le a homály hatalma. Isten veled!

AZ ÁLLAPOTVILÁGRÓL(*)

Angyalom, nagyon fájó érzésekkel emlékezel meg mindenkiről, akik neked kedvesek voltak a földi életedben, pedig neked nem volna szabad, hogy úrrá legyen a lelkeden az elmúlás gondolata. Nem a halál gondolata borzasztó kedvesem, hanem maga az élet, a múlandó élet viszi el azokat, akik feltűntek egy-egy pillanatra életünk derűs egén, s a következő pillanat már tovasodorja tőlünk, ismeretlen messzeségbe. Az élet, a maga zordságával rendelkezik felettünk, amíg a földön, a bizonytalanságban élünk. Amíg nem tudjuk, honnan jöttünk és hová megyünk. Merre visz vezeklő utunk, hol ér véget vándorlásunk, hol fogunk kikötni és milyen lesz a folytatás. Mindez nagyon szomorú, nagyon keserű tudat a lelkünknek. De amikor a lelkünk már valamennyire függetleníttette magát ezektől a bizonytalanságoktól és megértette az isteni célokat velünk, egy végtelen boldog megnyugvással adja át magát ennek szolgálatába, mert nagyon nagy megnyugvás az, ha tudjuk, hogy nem történik velünk semmi rossz, ha nem küzdünk az isteni Akarat kiteljesedése ellen. Az pedig, hogy mi az isteni Akarat: sokféle formában előttünk van. (Eszter édesanyjára nézve:) Már kezd sok minden után érdeklődni és szeretne már valamit tenni, de hogy ő már nem a földön él, azt még nem tudja. Az utolsó idő még nem nyílt meg részére. Az utolsó tíz év még le van függönyözve a tudatában. Már megismerte a Palit és nagy örömmel vette, hogy felkereste, de még úgy tudja, hogy mindketten élnek. Nem fáj semmije, úgy érzi, hogy meggyógyult. Ez az az állapotvilág, amit számtalanszor hallottál. Ez az, amit te is álmodban végigéltél. A múltakból visszatérő emlékeket éli át megjelenítve az ember. Majd ha teljesen megerősödik és megnyugszik mindenben a lelke, akkor fogja a teljes valóságot megtudni. Az emberi lélek természete kicsit hasonló a pehely természetéhez: ha örömben boldogságban van része, akkor felduzzad, kinyílik és a legkisebb részecskéje is külön-külön életet kezd élni. Szétterjesz-

kedik és ebben a terjeszkedésében megszínesedik, sőt ragyogó fények, mint kis szikrák kezdenek villódzni. Ezek ismét szétpattannak és így sokasodnak. Az élet mindig elevebb lesz és mindent a legnagyobb érdeklődéssel tekint át, mert az mint egy képet meg rögzíti. Ez az emlékezés. Azután, mint egy tekerccset, félreteszi, hogy alkalomadtán elővehesse. Ez csak a lélek anyagában történik. A szellem eszköze a lélek, vagy mondjuk talán úgy, hogy a testét képező burok, melyet akaratával úgy alakíthat, ahogyan akar - természetesen nem mindenki. Ez az akarat nem mindig tudatos, hanem olyan, amire ti azt mondjátok, hogy „beidegződött”. Így, ami jólesik azt szívesebben, ami nem, azt kevésbé rögzíti meg ez a „beidegződés”, mert az nem tölti el örömmel. Azért megrögzíti, de félreállítja sokszor a tudat, sokszor maga az a lelki törvény, amelyhez tartozik. Mikor a szellemnek a sorsszerű feldolgozáshoz szükséges, akkor ezek is felnyílnak, mert az Igazság erre kötelezi, de mikor mindenből levonta a tanulságot és mindent a maga helyére tett, mindent a maga értéke szerint bírált el, azután nincs már rá szüksége és bezárja a kellemetlen átéléseinek emlékezését. Ez már csak a teljes tudatú állapot szabadságában van így és amíg ez be nem következik addig ez is önműködően megy véghez, vagy esetleg őrszellemének rendelkezése folytán. Mert nem volna az jó, ha az emberi léleknek egy sok bajjal végigküzdött élete után is egyszerre csak az jutna eszébe, hogy mi okozta a szenvedések nagy részét és kezdené elgyengült állapotában is a késői bánat keserű könnyeit magában lenyelegetni. Ha valaki már átment a sok szenvedésen és erősen feltette magában, hogy a felismert hibát, mulasztást és bűnt nem fogja elkövetni és valójában megutálta azt, akkor ez lezáródik, mert készül az új próbák diadalmas legyűrésére. Az az „utálat” nem csak szó a lelkében, hanem valóságos átérzése annak. Ha valaki bármennyire szeret is valamit és abból sokat eszik és elrontja a gyomrát, bizony még a látása is undort vált ki az emberben. Így van a lélek is azokkal a bűnökkel és hibákkal, amik miatt sokat szenvedett. Az emberi lélekben a szenvedések, csalódások, a kétségbeesések, rettegések, félelmek mind bizonyos összehúzódásokat, zsugorodásokat okoznak. Elcsenevészedik, meggyengül és elkedvetlenedik. Reménytelenül rója az életet és fásult, közönyös lesz minden iránt.

Azért adnak sokszor a nehezen haladó, a rossztól még mindig meg nem tisztult lelkű embereknek aránylag jó, sőt kellemesnek mondható életkörülményeket, hogy felkeltsék bennük a jó iránti érdeklődést és a javulás útjára terelhessék azok a szellemek, akik bizonyos küldetést töltenek be. Ezek az emlékek ébren maradnak és még sok idők és életek lefolyása után is nagyon élénken felújulnak és serkentőleg hatnak a szellemre, hogy keressen, kutasson a dolgok mibenléte után. Az álmok sokat elmondanak a belső én kiléte felől, mert ha másképpen nem az álomban éli át a lélek azokat többé-kevésbé hiányosan, vagy a külső énből átütő friss emlékekkel megkeveredve. Vannak, akiknek szükségesek a fájdalmat okozó emlékezések, hogy gyorsabb javulási iramba kapcsolódják bele, mert másképpen lemarad a saját csoportjából. Mert vándorok vagyunk, amíg a tiszta szellemi hazánkat meg nem találjuk, ahol már békét és boldog pihenést élvezünk. Az ilyen nehéz életek után a jobb és kellemesebb emlékek, mint egy oázis, úgy elevenednek meg a lélekben, hogy abban felüdülve megpihenjen és megerősödve kezdhesen hozzá további munkájához. Ez pedig az eltöltött élet eredményeinek összegezése szellemi szempontból. Ezen mindenkinek át kell esnie. De hogy ehhez hozzákezdhesen, ahhoz bizonyos lelki felerősödés kell. Igen, te is át fogod élni az eltöltött életed minden eseményeit, jó és rossz emlékeidet és mindent át fogsz világítani az Igazság világosságánál és az eredmények szerint értékelní fogod. Ebben az őrszellemed is részt vesz. ő fogja elbírálni, ő fogja összegezni az eredményt is. Mi már mindenünket elvittük innen, egynehányan szintén az utolsóira jönnek. Hogy befejezzem az állapot leírását, mindenki többé-kevésbé állapotban él, amíg a teljes világosságban meg nem tud jelenni, mert ha megvilágosodik előtte minden, akkor meg az a kép terheli, amiben elhibázta a dolgát, s hogy pihenjen, elzáródik időnkint a teljes valóság. Én most már egészen világos állapotban élek, mert nem gyötörnek az emlékeim, nem félek a jövőtől, mert nagy ígéretet hordozok a lelkemben. Így te néked sem kell félni semmitől, Isten megőrzi a Benne bizókat a veszedelem idején is. Most az Úr békéje legyen veled!

A GONDVISELÉS ANGYALAINAK ORSÓJA(*)

Minden emberlélek egy rejtély, amit ki kell bontani azokon a titkos eszközökön keresztül, melyeket csak egyedül az isteni Gondviselés Angyalai ismernek. Azoknak kezében van az úgynevezett sors orsója, melyre felgombolyítják azokat az eredményeket, melyből az egyéni léleknek vagy végérvényességű, vagy csak átmeneti életekre szabott ruháját szövik meg. Sokszor a lélek kinövi egy élet alatt ezt a ruhát és akkor másikat is kap kisegítésül. De ez a ruha sokszor nem egyenlőképpen telik meg. Az egyik részen a lélek képességei annyira megcsökkennek, hogy hibás forma képződik és ennek következtében elcsenevészedik és nem tudja a kapott ruhát rendes megjelenéséhez használni. Ez a kérdéses eset is ilyen. Itt van egy csökevény, amilyen nagyon sok van a világon, de egy jól fejlett szellemnek a megjelenési formájához szabott ruha van rajta és ez megtéveszti magát a viselőjét is, mert azt hiszi, hogy joggal viseli. Igaz, hogy jogosan, mert úgy kapta, hogy mindenképpen belenőjön és harmonikus egységgé váljék a ruha értékével, vagyis azzal, amit az képvisel. A belső én azonban nem tud megmaradni azon a fokozaton, ahová ez a ruha kényszeríti nőni, ahová erőit kellene összpontosítania, így nagy harmóniátlanság képződik a testi és lelki én között. A lelki én fékje meglazul és forrongásba kezd, hogy kilökje magából azokat a leülepedett salakos erőket és ezzel hatásokat keltsen, mert mint minden megtévedt lélek, azt hiszi, sőt azt akarja hinni, hogy az az isteni nagy eredmény, amit ezen az úton ér el. Könnyíteni akar magán, kitör, fellázad és elárasztja érzés- és gondolat- világát a tévedés igazságának tetsző igékkal, beburkolja az igazság magába vett és felhalmozódott külső burkaival, és így akar a lélek felülkerülni az egyszerű és kézenfekvő igazságon, melyet a külső én megtanult ugyan és alkalmazza is, de a belső lényeg nélkül. Ez is a fejlődés egy folyamata és lehet, hogy egy erősebb és keményebb körülmény majd összébbszorítja ezt a burkot és akkor jobban bele nyomja a lélek belső természetébe azt a formát és kénytelen lesz a lélek a maga erőit ebben a formában fejleszteni. De az idő ehhez már előre van haladva és az meg van keményedve, így amit a

belső természet, mint törvénytelen dudvát magából kinőni engedett, ez megmarad és eltorzítja azt a Gondviseléstől kapott szép és harmonikus formát, amiben most tetszetős megjelenést érhetett el a fokozatilag fejlettebb lelkek között. Nagy visszaesést jelent, ha valaki az ünnepi ruhát bepiszkítja. Az ilyennek nagy dorgálás és csalódás a része és nagy büntetés, amíg a dudva: a bűn, lekopik róla. Anyukád már jól van és nagyon fájlalja, hogy neked még itt kell maradnod. Nem kíván eljönni, azt kérte, hogy én vigyelek el hozzá. Nagyanyáddal együtt igen boldogok. A földi életét is fájlalja, de még a gondolatát is kiveti, hogy újra jöjjön. Az órszellememe igen vigasztalja, hogy ő még kétszer annyit is pihenhet, mint amennyit itt volt, így megnyugszik a sok időre. Most még kicsit gyenge, de már jól van. Szeretettel gondol terád és sokakra, de nem kíván jönni. Most én sokszor megnézem. Igen szeret vele sokat elbeszélgetni. (P. Pállal valószínűleg.) Majd egyszer megálmodod, hogy itt voltál. Most Isten veled!

BECSÜLETESEN TÖLTSÜK BE HIVATÁSUNKAT(*)

Meg kell ismernie az embernek önmagát, a maga erkölcsi alávalóságát és ebben rá kell jönnie arra, hogy önmagától nem képes semmire. Tehát meg kell teremtenie egy olyan erkölcsi alapot, amire építhet, mert az aljasságokra nem építhet. Ez volt a pogány vallásoknak is az alapjuk, amíg egy jobbat nem találtak. Mindig volt az igazságnak egy olyan bázisa, ami bizonyos tekintélyeket teremtett meg, s ami előtt a közönségesnek nem lehetett szava sem, a maga mentségére. Ez a tekintélyekre épített hit volt az emberek lelkében az az alap, amihez támaszkodtak, amihez idomultak és az az ideál, amit igyekeztek megközelíteni. Ez lelkileg mindig feljebb emelte őket és a földi világban ez teremtett rendet, békét és kultúrát. Amikor ez az alap megrendült, akkor ez az egész összeomlott. Ez mindig egy-egy korszakot jelentett és a korszak végére kialakult az eredmény. Most is ez van folyamatban. A krisztusi hitnek, a jóságnak, az igazságnak, a szeretetnek a próbája ez és aki lélekben eljutott a legmagasabb megismerésig, az most egy új, magasabbrendű világnak a megalapozásához hordta a téglákat. De csak, ha a szívében és lelkében lévő érzések elérték

azt a fokot, amelyen már az önös érzések elhalkulnak. Vagyis: amit tesz, vagy érez, azt nem kizárólag a saját előnyeinek érdekében cselekszi. Tehát nem károsítja meg embertársát, hogy neki jobb legyen. Nem gyűri le azért, hogy ő feljebb emelkedjék. **Az Igazság Törvénye nem írja elő a nagy áldozatokat, de feltétlenül megköveteli azt, hogy az ember betöltse hivatását, amit vállalt, mégpedig jól becsületesen, és nem felületesen és hibásan.** *Miután pedig az ember ezt sem tudja a maga erejéből betölteni, szüksége van elnézésre és megbocsátásra. Ha erre szüksége van, akkor neki is meg kell bocsátania és el kell néznie bizonyos időkben és alkalmakkor embertársai hibáját és gyengéjét, akkor, ha az máskülönben jóakarátú és törekvő, becsületes irányt követő. De nem szükséges, sőt káros az elnézés és a felettébb való engedékenység a notorius, bűnös szenvedélyektől fűtött, felületes és könnyelmű emberekkel szemben, akikben nincs nemesebb törekvés és kárt tesznek, fájdalmat okoznak azoknak, akik a haladás gépezetében a maguk szerény munkájával, ha csak egy szegecskének a helyét töltik is be, de azt becsületes jóakarattal végzik el.* **Az emberek a krisztusi kijelentésekből mindent a maguk javára szeretnének elkönyvelni csak azért, hogy bűneik és hibáik ezzel elfedezhetőek legyenek.** Ezért nem tudják az üdvösséget elnyerni, akárhogy ostromolják is az Egeket érte. Az emberek hibásak és vétkesek egymás lelki elmaradásában is és azért vannak ilyen nagy és erős kirobbanások, mert az ellentétes érzések ütköznek egymással. Az ütközésből nagy szétesések következnek be. Ebből pedig új kiképződések alakulnak. Egy fokkal talán jobbak, igazabbak. Ilyen nagy forrongásban éltek most ti kedvesem. Ezt érzitek fájdalmasan, de azért ne féljél, ez nem érinti azokat, akik már elhagyták a forrongás okát és célját. **Az ok az, hogy az emberiség nagy része nem a szívében hordta a tekintélyre emelkedett eszmét, csak belső alantas lelkitermészetének takarójául használta fel, hogy következmények nélkül, szabadjára ereszthesse hibás és vétkes törekvéseit.** *Mert nem csak jogaik vannak bizonyos felfejlett embercsoportoknak, hanem kötelességeik is. Ha ezt elfelejtik betölteni, akkor azok a mulasztások, mint az elgazosodott kertben az értékes, hasznos növényt a gaz elnyomja, megöli, úgy nyomja el és öli meg a mulasztásokból*

származott rossz eredmény erőszakos felnövekedése azt a belső lényeg nélküli tekintélyt, ami elsőbbséget és kiváltságot biztosított azoknak, akiknek sorsuk szerint azt a formát a Lényeggel kellett volna betölteniük. Mert mindenkinek hüen és becsületesen kell betöltenie azt a feladatot, amiért a földre lett küldve, ha nem tölti be legjobb tudása szerint: nem juthat előbbre, bármennyire szeretne alantos sorsából kinőni, csak oda kell ismét visszatérnie. Bármennyire kívánja is az elsőbbséget, ha az isteni Törvény nem adja azt neki, hiába irigylí azoknak sorsát, hiába erőszakolja magát azok helyébe, a sors leveti magáról, mint a rakoncátlan ló a gyakorlatlan lovast. **Az ember nem idomíthatja sorsát, hanem csakis a sorssal egybehangelődve lehet érdemleges eredményt elérni.** Jó az, ha az ember ezt megérti és nem cselekszik az Isten Törvénye ellen olyan dolgokat, amiért elmarasztalja az Igazság ítélete. Mert akkor forronghatnak az erők, nem csapják le a lábáról és nem sodorják maguk alá, mert fel tud emelkedni, az isteni Kegyelem át tudja emelni a megduzzadt folyón is. Azért jobb engedelmeskedni, mint parancsolni, mert aki engedelmeskedik, az nem felelős az eredményért. Isten veled!

A MÉDIUMOK ÉRZÉKENYSÉGÉRŐL(*)

Angyalom... én sokszor veled érzem át ezeket a lelki gyötrelmeket, bár tudom, hogy ez nem előérzet, nem a léleknek egy alaprezdülése, csak az embernek a sötétben való tájékozatlanságától való félelemérzése. Ez is nagyon lekötő érzés, de mégis neked kellene tudnod, hogy én és még sokan, veled vagyunk és mint egy szent tüzet, úgy őrizzuk azt a közösséget, mely az egyik világot a másikkal összeköti. Azért követ el nagy bűnt az, aki mint ember élvezi ezt az összeköttetést minden áldozat nélkül és közel jut a megbizonyosodás által hitének megerősítéséhez és mégsem tekintí értéknek ezt a nagy ajándékot, hanem elpazarolja, elkoptatja, mint egy értéktelen rongyot, kiakasztja, mint madárijesztőt a közszemlére. Mi óvjuk és védjük ezt, mert a médiumi lélek olyan, mint a csillagvizsgálónak a nagyító lencse. Sokat meglátunk azon keresztül és nagyon sok szellem, akinek még le kell jönnie a földi

világba, abból él, abból tanul, hogy előképzettsége legyen. A Vezetőd sok lefektetett igazságából sokan tanulnak és készülnek az összeköttetésük útján. Azért rajzanak körül az érzések, a gondolatok téged, azért olyan érzékeny az idegrendszered, mert mint az áramokat vezető szálak, úgy van behangolva a felvételre a belőled kisugárzó lélek ereje is. Jóllehet, ezt le kell, hogy tompítsa a testi burok, de azért nagyon elevenen érzed a hatásokat. Mint mondom, ez nem a te éned akarata, vágya, vagy törekvése, hanem azé a természeté, mely éned egy hatalmas részét teszi ki. Ez egy úgynevezett „talentum”, melyet már régen forgatsz a kezekben, de ennyi hasznát még soha nem vetted, mint most ebben az életedben, mert akkor még nem érett meg annyira a lelked, hogy olyan nagy értékeket lehetett volna rábízni, mint ebben az életedben. Az Isten többeknek is ad ebből a különös átlátszó természetből, de olyan nagyértékű dolgokba nem lehet vele betekinteni, mert az ilyenek a felvételére homályos a lencse. Azért mondom, mi őrizzük és féltjük; embertestvéreid azonban, mivel nem tudják, hogy mit cselekszenek, hát nekimennek és a barackmagot akarják feltörni rajta. Mindenkinek meg kell fizetni érte, mégpedig nagyon keservesen, mert aki valamit tud, de nem jól tudja, az nagyobb károkat tesz, mint aki semmit sem tud. Ezért nagyobb a leszámolása is. A szabadságos idő is lejár egyszer mindenki részére és a sors nem mindig az az elnéző dajkáló hatalom, hanem néha bizony zsarnok, rabszolgatartó kényúr, aki előtt nincs megállása az „ember”-nek, akármilyen igaza van is, mert nincs és nem is lehet ott igaza, ahol az olyan sziklává sűrűsödött anyagokról van szó, hogy azt porrá kell törni. Mert még a vihar szele is hiába jön, az meg se mozdul, de ha porrá van törve, akkor már a szellő is megszede el tudja hordani. Azért ne vegyed túlságosan a szívedre az ilyen alsórendű erők fessegetődéseit. Az embernek nem lehet mindenki részére kinyitni a lelkét, mert az ilyen **vak és süket lelkek nem tudnak tájékozódni és mindent bepispítanak, még amiből táplálkoznak, azt is. A szeretet nem azt jelenti, hogy a gonosznak teljesen kiszolgáltassuk magunkat és kincseinket szétszóljuk, hogy azok kedvük szerint leigázhassanak bennünket.** Amíg nem tudjuk, hogy kivel van dolgunk addig nincsenek az elzárkózásra; és ha én nem közlök mindent mindenkivel, ez

nem jelenti azt, hogy nem szeretem egy bizonyos fokig. **A bizalmat nem lehet kieroszakolni, azt csak kiérdemelni lehet.** Az emberi élet telve van csalódással félreértéssel és ha a ki nem próbált lelkeket beeresztenék a kincses-kamrába, akkor mindenkinek hiábavaló lenne a szorgalma, az ügyessége, tanulása, tudása, okossága és bölcsessége, mert csak a bírvágytól fűtött emberek jutnának a meg nem szolgált javakhoz. A fejlődés megállna, mert nem biztosítaná senki és semmi az értéknek a cél szerint való felhasználását. Azért kell mindig egy központi értéknek lenni, ami megközelíthetetlen másnak, csak a teljes bizalomra érdemes, kipróbáltaknak. Azért én azt mondom, tartsad magad bizonyos távolságban, mint ember és mint lélek is, hogy a médiumi erők ne szenvedjenek az ilyen teljesen vad, lázongó lelkektől, mert az ilyeneket a sátáni erők veszik hatalmukba ilyenkor. Most Isten veled!

A SZELLEMEK RÉSZÉRŐL ADOTT TANÁCSOK(*)

(A szellemek részéről adott tanácsokkal kapcsolatban feltett kérdésre válaszolja a következőket:) Vannak, akik tudnak tanácsolni, de az nagyon kétséges eredményeket szül a szellemek részére, mert más az elgondolás és más a dolgoknak kivitele. Mert dolgokat megmozgatni az már annyit jelent, mint hatásokat kelteni és viszonzhatásokat elfogadni és azokat feldolgozva továbbadni és újabb, eredeti hatásokkal - esetleg még fokozottabb mértékűekkel - beleavatkozni a világ eleven életébe. Ez nagyon nagy felelősséggel jár. Az emberi hatásokat az emberek veszik fel, a szellemi hatásokat a szellemnek kell feldolgoznia és ezzel már átnyúltunk a felelőség terére. Az embernek itt van a ténykedési helye a földön. A szellemek ebbe nem avatkozhatnak bele büntetlenül, mert ezzel sokszor elvetik a sulykot és időelőtti próbákba sodródnak bele. Idő előtt, vagyis a sorrend szerint még nem érett meg a testöltése és azoknak a próbáknak az elviselésére, amelyekbe már beleavatkozott és így éretlenül kerül a földre. Természetesen nem hosszú életre. Sokszor időtlen koraszülött lesz belőle, vagy egészen nehéz életet kell leélnie, hogy engedelmessé tanuljon a lélek. Jóllehet ez is javára válik végtére, de megtakaríthatta volna a

születés és halál eredmény nélküli elszenvetését. Ez legtöbbször azoknak a sorsa, akik mindig szeretnek a mások sorsába irányító szerepet vállalni. A szellemeknek is megvan az a gyengéje, hogy szeretnek tanácsolni és befolyásolni másokat és a maguk képére és hasonlatosságára át akarják alakítani a világot, vagy legalább is a maguk környezetét. Azért mivel ez igen nagy felelősséggel jár, azok, akik már jól tudják, hogy ennek mi a következménye, nem igen szoknak földi dolgokban tanácsot adni. Ezért nem merek én sem mindenről beszélni, bármilyen jól látom is valaminek a kifejlődését, mert az emberek a maguk biztonságosnak látszó helyzetében - ha elébe vágnak valamilyen dolog kifejlődésének - éppen sokkal rosszabb eredmény következik be, mintha a maga természetes lefolyását hagyták volna végbemenni. A dolgok ugyanis legtöbbször meghozzák a maguk eredményét egy élet alatt, de az ember türelmetlen és nehezen tudja kivárni. Látod ez is ok a bölcs belenyugvásra, de ha ezeket te nem látnád be, akkor oktalanul mintegy követelnéd a sorstól, amit te kívánsz és akarsz. Pedig mindenre vannak bizonyos idők és alkalmak, amiket ki lehet használni jól is, rosszul is. A jó kihasználására való tudomány az isteni parancsolatokban benne van és egyben a mulandóval való bánásban bölcsességre is tanítja az embert, mert a mulandó dolgok csak előképei az örökkévalóknak. Előbb ezekben kell a vizsgát letenni, hogy az örökkévalók értékét megismerje az ember. Ha már tudja azt, hogy azok, amelyek elmúlnak csak szétfosló képek, amelyek nincsenek, akkor ha azok kedvesek voltak neki, már az igazi után fog vágyakozni, mert ez a sorrend a fejlődésben. Ha az emberek tudnák azt, hogy a virág, amely pompázik mindenütt és a szívet gyönyörködteti szépségével és illatával, honnan ered, hová tűnik el a hervadással, nem tépnének le egyet sem, hanem ápolnák, táplálnák, hogy minél tovább éljen. Ha tudnák, hogy azok a lélek érzéseiből támadnak és akiknek szép és tiszta, jó felé igyekvő szeretet érzései vannak, azokat sokszínű és finom illatú virágok veszik körül, mert ott tenyésznek azok a lelkek érzéseiben és abban a formában anyagiassá válnak. A gyümölcsök a cselekedetek anyagiassá kifejeződésai, ezek már a gyakorlati életben táplálnak, vagy elvesztenek, amelyeknek mérgesek és

pusztító hatásuk van. Az ilyeneket az emberek igyekeznek kiirtani, mert kárt okoznak. Éppen így **az isteni Törvény: ha soká vár is a kiirtással, de okvetlen kiirtja azokat a cselekedeteket, amelyeknek hatása káros, megfertőzi az élet tiszta előrehaladását a földön. Nem magát az embert, csak a belőle származó eredményt.** De ha az ember idejében megtér és becsületes, azaz az Igazság Törvénye szerinti cselekedetet tud felmutatni, akkor már nem esik a pusztítás törvénye alá. Az él, mert a gondolatai és cselekedetei felemelik a pusztulásra ítélték közül. Igen, az élet itt is ott is egy cél felé igyekszik: a megtisztulás és megigazulás felé. És én azt mondom, hogy jobb ha a test szenvedti át azt a folyamatot, mint a lélek. Ez a szenvedés az igazságért való és az már magán hordozza az áldozat lényegét. Mert a szenvedés kettőn áll: a létrehozón, a szenvedtetőn és azon, aki elszenvedti azt. Aki elszenvedti, az megszabadul attól minél hamarább, de jaj annak, aki szenvedtet, vagy okozója, létrehozója annak, mert nem szabadul meg addig, amíg meg nem kóstolja és el nem fogyasztja az ő lelkének termését. Ezek a tudatlanságból és felületességből létrehozott szenvedések addig tartanak, amíg az ember meg nem bánja és meg nem utálja bűneit és nem igyekszik megölni bűnre való hajlandóságát. Ez a megutálás nem csak szó szerint való, hanem a valóságban is. Mert csak akkor juthat el a lélek odáig, hogy önvádjaival ostromolja önmagát. És a szenvedés átsegíti azokon a megutálási folyamatokon, amelyen túl már megnyugvást talál. De amíg valaki igazságosnak találja a másokat szenvedtető cselekedeteit, addig ő maga a saját szenvedései elé siet. Isten veled!

A BIZONYTALANKODÁS JELENTŐSÉGÉRŐL(*)

Angyalom, igazán vártam, hogy hívjál, mert abban a reményben hoztam el anyukádat, hogy nekem is juttatsz abból az örömből egy keveset, amit te érzel, ha azzal szót válthatsz, akit szeretsz. Tudom, hogy fáj az édesanyád eltávozása körödből és tudom, hogy a szeretet ide vonzza hozzád, hiszen nagyon jól megértettétek egymást. Azonban engem sajnos nem ez az éned ismer, nem ez várja a találkozást velem, nem én fájok a lelkedben, ha egyedül

érzed magad a földön, és azért csak a legutolsó vagyok, akire gondolsz. (Valószínűleg Pálra céloz:) Igen, ez azért volt, mert ő is bizonytalankodott és ezt a bizonytalankodást kihasználja a sátán és szétválasztja azokat, akiknek együtt volna nagy feladatuk a földön. Ezért választott el minket is annakidején, hogy hosszú idő után találkozhattunk csak. Akkor sem úgy, ahogyan én a sok kínlódásaimban elképzeltem és kiszíneztem magamban, hanem egészen másképpen. Még csak nem is hasonlított egyik elképzelésemhez sem. Ki gondolna arra, hogy a találkozásnál az egyik nem emlékszik semmire!? Nagyon lehűtőleg hat az ilyen találkozás a fantázia után, de az olyan bűnös lélek, mint én, vajon mit várhat a sorstól? Bizony ez a találkozás egészen másképpen történt, mint előre elképzeltem: ha majd egyszer mégis találkozunk, így lesz, úgy lesz, ezt mondom, ezt cselekszem. Dehogy, nem mondhattam semmit, nem cselekedhettem semmit, mert nem lehetett. Így az emberek között sokan azt hiszik, hogy Pali már boldog életet él a volt feleségével és ott folytatódik az élet, ahol abbamaradt. Hát bizony ez nagy tévedés, mert nem a halál választja el az emberi lelkeket sem egymástól, hanem a bűn és a tökéletlenség és a bizonytalankodás. Az embernek a saját lelkében meg kell éreznie azt a bizonyosságot, amelyben erőket kell kifejtenie. Ha ez megvan, akkor jöhet a próba és az akadály, le tudja küzdeni azokat könnyen, játszva. De ha nem tudja megérezni, akkor az első kis szellő lecsapja a lábáról. (A régi életére vonatkoztatva:) Nem, csak azért anyám jobban szerette volna, ha más lett volna a választottam, mert öneki te túl világias és túl öntudatos voltál. Mulasztós és nagyon sokan törték magukat utánad és azt mondták, az ilyen leány nem egy férfinak való, mert nem lesz hűséges társa az urának. Ezt én nem hittem el, azért csináltam mindent végig, hogy megfeleljek mindenben hozzád. Ez azért jó volt, mert láttam mindent és mégis hittem néked, és ... nagyon csalódtam. De én most már tudom, hogy nem ott volt a baj, hanem a lélek büszkesége és haragos túlemelkedettsége, amit nem tudott félretenni a legnagyobb fájdalom mellett sem. Hol van az már?! A múltba süllyedt jelenek úgy elvitték azt, mint amikor a kő leül a víz fenekére és soha fel nem kerül. Amíg a lélek eljut odáig, hogy ez öntudatosá lehet benne, addig sokat kell szenvednie. Én már előzőleg sokat

szenvedtem és belevésődött a lelkem falába ez az igazság, de neked még azután is kellett szenvedni, hogy megerősödjék a lelkedben az a bizonyosság, hogy csak így lehet előrejutni a valóságban. (Pállal kapcsolatban:) Majd én is beszélek veled ezekről a kérdésekről, eljön majd annak is az ideje. Neki is most még tanulnia kell, hogy elkezdhesse a munkát. Abban a munkában van, igen, amiben a földön. Ő jó munkaerő, de nem mindenben tud még tájékozódni. Majd meglátod, milyen jól elhelyezkedett. Isten veled!

A BŰNÖK KÖVETKEZMÉNYEI(*)

Nem szabad azonban olyan annyira elkeseredni, hogy az ellentét olyan nagyon örülhessen, mert az ilyen felett gyors győzelmet sejt és újult erővel támad. Az Isten majd mindenre megadja a törvényes feleletet. Aki a dolgokkal visszaél, ám lássa annak következményeit. Azért, ha az ember nem is átokszerűen, de az igazságra való támaszkodással mondja ki a szót, akkor is ugyanaz, mert **az átokban sem az ember bosszúszomja az, ami a teljesedésbe viszi a dolgokat, hanem a megbántott igazságnak a visszavágása az, ami mint természetes következmény nyomon követi az igazságot.** Az emberek sokszor azt hiszik, hogy az történik velük, amit a másik ember bosszúja előidéz. Azért kérnek bocsánatot, mert azt gondolják, ezzel el is intéződik részükre a dolog. Hát igen, egy kicsi része megenyhül és talán haladékot nyer a következmények kialakulásának beteljesedéséhez, de amíg a saját lelkében az indítóokok meg nem gyengülnek, vagy el nem halnak, addig azok mindig fennállanak. Csak az időben tolódnak el, rövidebb vagy hosszabb módon. **Tehát aki meg akar szabadulni bűnei következményeitől, az idejében térjen meg az Igazsághoz. Legelőször az Igazsághoz, hogy megérthesse a Szeretetet.** *Az embernek ez a szó „Igazság” nem tetszik nagyon, mert öntudatlanul érzik azt, hogy itt valami nincs rendben. De nagyon nagy örömmel emlegetik a „Szeretet” -et, mert azt hiszik, hogy ezzel mindentől mentesülnek. Nagyon tévednek, mert a Szeretetnek még sokkal szigorúbb kötelezettségei vannak. Az igazi Szeretettel való visszaélés és annak kihasználása súlyosabb következményeket hoz létre, mintha csak az Igazság ellen vétkezik valaki. Ez már*

duplán és sokszorozva hozza létre azokat a következményeket, melyek a már megtért állapotban is nagyon súlyos, alig elviselhető terheket jelentenek a javuló és már jelentékeny haladást megtett szellemű emberek részére. Azért az ember sokszor alig képes felfogni az isteni Igazságot: hogyan lehetséges az, hogy éppen azok, akik már majdnem egészen jó és igaz lelkek és éppen azoknak jut ki a földön a mostohább sors. Azoknak kell az igazságtalanság és a megnemértettségek, a méltánytalanság alatt görnyedniük, akik már jók, igazak és nagyon megértik és értékelni tudják az igaz, törvényes boldogságot. Hálások tudnak lenni minden kis morzsáért, amit mostoha sorsuk juttat nekik. Szörnyűen igazságtalannak tűnik ezeknek sorsa, mert önkénytelen összehasonlítást tesz a lélek az úgynevezett sorskegyeltjeivel, akik gonoszak lévén, mégis ellátja őket az élet, mintegy lágyan dajkálva, mindent kívánságuk szerint, vagy még azon felül is, gazdagon ajándékokkal. És azok, akik értékes életet élnek, koldusként csak a morzsalékokkal kell, hogy megelégedjenek, amelyek az élet asztaláról hullanak alá. Ez nagyon keserűen visszhangzik mind-egyik szenvedő lélekben, de nyegle elbizakodást teremt a kegyeltekében és azt hiszik, hogy ők az érdemesek a földi előnyök élvezéséért. De fordul egyet a sors kereke és akik ma fent vannak, holnap lekerülnek, de nem tudnak az élet árnyékos oldalán tájékozódni. A léleknek meg kell tanulnia, miként tud boldogulni a megnemértettségekben, az igazságtalan bánásmódban. Az ilyenek szeretnék lelküket a szeretetnek enyhületet nyújtó melegében kinyújtóztatni, de nem lehetséges, mert a csalódás éles késként hasít bele az eleven lélek legérzékenyebb részébe. A lélek életében ez az a korszak, amikor mindazt, amit korábban nyeglén élvezett, most viszonzozza. Küzd, harcol, míg bele nem fárad és amikor már elfáradt szenvedésekben, akkor találja meg - mert már vágyódik rá - azt az Igazságot, ami az anyagi élet síkjáról áttereli figyelmét a lelki és szellemi sík felé. Ott új világ nyílik fel előtte és kezdi megérteni a szellemi igazságokat és bennük magát valahogyan kiképezi. A reménység, ami ezzel egyidejűleg betölti lelkét, új irányba tereli figyelmét és lelkileg fejlődik, szellemileg megvilágosodik. Az ütközések, csalódások formálják át érzelmeit fino-

mabbá, érzékenyebbé és akkor jönnek a nagyobb próbák, a nehezebb életek, a céltudatos vállalások, mert a valóságos békés, a valóságos értékes életek következményei feltartóztatják a tudatlanság idején elkövetett bűnök és hibák természetes következményeit és most már a jónak ismert dolgok tudatosítása és megvalósítása a cél. *Ezért vállalják a szellemek azokat a terhes életeket, mert tudják, hogy ezzel elébe vághatnak azoknak a terhes következményeknek, melyek katasztrófákat hozhatnak létre, nemcsak az egyénre, hanem egész nemzetekre, sőt világokra.* A szenvedések elhordozására leginkább azok hívatnak elő a földi létbe, akik már bizonyos előhaladást tettek meg az igazságban és a szeretetben. Ezek úgy el vannak hintve, mint a csillagok, szabálytalanul, de azért fénylenek a sok tompafényű életek között. Ezt a kis fényt is sokan irigy szemmel nézik, pedig mindenkinek el kell jutnia odáig, sőt még tovább is. Azért nagyon kellene vigyázni az embernek, nehogy olyanokat bántson meg, aki nálánál igazabb, jobb és nehezebb életet él, mert az ilyennek a fájdalma, keserősége olyan, mint amikor szikrát csiholnak az ütközéssel és ez a szikra lánggra lobbanthatja az igazságtalanul bántónak felhalmozott bűneiből származó villamosságot. Lehet, hogy úgy is kilobbant volna, de talán még váratott volna magára egy ideig az a következmény, ami azután nagyon megszorodva kifut és így idő előtt elborítja az életét annak, aki azt hitte kiváltságos életet él. A rossz nem tud és nem is akar más lenni, amíg be nem látja helytelen irányát és meg nem tér. Betelik a mérték és hamarabb telik be, ha azt bántja meg, aki őt nem bántotta. Azért gyorsabb és nagyobb a hatása az igaz megbántásából származó következménynek, mint a hasonlók közötti nagyobb ütközésnek. Ezt mindenki jól vesse eszébe és szívébe, mert az Igazság éles fegyver, azzal nem lehet a tudatlanoknak és a bűnösöknek vagdalkozniuk. Isten veled!

A JÓRATÖREKVŐKNEK NEM KEDVEZ A FÖLD(*)

Ha az Isten nem visel gondot az Övéiről, akkor a sátáni elvek követői és hordozói teljesen lehetetlenné tennék azok részére az életet, akik nem velük egybe valók. Mert ha egymáshoz is méltánytalanok és igazságtalanok, hogyan várhatja a jobbat, az igazabb

és becsületesebb elbánást az, akinek semmiféle érzése és semmiféle elgondolása nem egyezik és nem csendül egybe azokéval, akik a jót nem ismerik, nem követik és azt a részükre csak olyan nyereségnek tartják, amelyért nem kell hogy valamit adjanak, hanem csak úgy, kész prédának tekintik. Bizony idegenben jár mindenki a földön, akinek a lelkében igaz és jó érzések vannak, mert ez a föld nem kedvez azoknak. A föld törvénye ugyan kedvezne, mert minden ami jó és szép, az az igazságban élőkért van, de mivel a Vezetőd azt mondja, hogy mindenki próbát él a földön, így mindenki többé-kevésbé el is bukik, ki egyben, ki másban, de tökéletes formában alig megy át a szellemi életre. Azért van az, hogy senki ne dicsekedhessen; másik rovására. A testi burok a földi természetbe van be ágyalva és senki a maga erejéből úrrá nem lehet fölötte csakis a szellemi erő térítheti ki a maga útjából. Ez a szellemi erő hatalmas vonzást tud gyakorolni akár felülről, akár alulról irányítják; felsőbb-rendű részünkre a magasabb rendű erők hatnak, míg a testben lévő szellemek alsóbb rendűjére az alacsonyabb erők tudnak nagyobb hatást gyakorolni. Így a felsőbb-rendű erők is először az emberi szellemet kell, hogy meghódítsák és áthassák, hogy azon keresztül az alacsonyabb rendű rétegekre is irányító hatást gyakorolhassanak. Az emberek között ezen a téren is súlyos tévedések vannak elterjedve, amit azután nem tudnak az értelmükkel hová tenni. Mert ezeket pusztán értelemmel felfogni nem lehet. A szellemi „én” nem építhet, sőt nem is épít pusztán az értelemre, mivel az a magasabbrendű szellemnél csak egy átjáró út a szellemi „én” és az emberi én között. A magasabb rendű szellem azon igyekszik és fárad, hogy saját emberi énjét is, amennyire csak lehetséges, kitágítsa és messzebbható tudományokkal megtöltse, több oldalról jövő hatásokat is könnyűszerrel feldolgozhasson és belső tudását is kifelé hasznosíthassa és ezzel is képes legyen jó hatásokat kelteni. *De mindez nem megy csetlés-botlás, tévedés nélkül, melyet mindig a maga esendőségének tulajdonít, mert az nincs is másképpen. Ezzel nem zárja el a lehetőségét annak, hogy újra és újra tanuljon és próbálkozzék, mind tökéletesebb eredmény elérésére törekedjék. Ez volna az, amire azt mondják: „alázatosság”. Tehát az alázatosság a tanulékonytságot*

is magában foglaló erény. Ezért a felsőbbrendű énben válik tudatossá az emberi alárendeltség a szellemi befolyásolással szemben. Itt van a hitnek ősi helye minden lélekben egyformán, a magasabbrendű én fejlődésének kiindulópontja. Ezt használja ki az alsóbbfokú szellemi erők irányítója - a sátán - akképpen, hogy ezt az igazságot észrevevő szellemi és lelki érzőpontot bemohósítja, eltompítja a pusztán testi, érzéki hatásokkal és ha célját ezzel elérte, hamis képzetekkel elvarázsolja a jóról és rosszról való megkülönböztetés mérő-szervét és mindent a testen keresztül szemlél, azon keresztül mérlegel. Minél mélyebben csúszik alá a testen keresztül való szemléletbe, annál vastagabbak és tompábbak lesznek szellemi észrevevő szervei. Nem érzékeny többé a testen túleső dolgok iránt. De annál erősebben és durvábban nyilatkozik meg a lélekben az önzés, a telhetetlenség, a bírvágy és ha ezek nem találnak lehetőséget az érvényesülésre, akkor feltámad a harag, a bosszú, a kegyetlenkedésre való hajlam, a gyűlölet. A félreállítást nem tűri, mert erőszakosan diktálni, irányítani akar. hogy testi énjének felmagasztaltatást és előtérbe nyomulást lehetőséget szerezzen. Ezek a fő jellemvonásai az alantjáró szellemi énnel és persze - még a Végokot is eltakarni - az isteni felsőbbiséget tagadni, ez a befejezése, vagy sokszor a kezdete az alsóbbrendű én kifejllesztésének. A magasabbrendű én mindjobban és jobban Összezsugorodik, eltompul és mintegy erejét veszítve elalszik. Csak akkor rezzen össze, amikor egy nagy csapás, vagy a testi élet elvesztésének lehetősége közeledik. Ilyenkor kapkod, kétségbe esik, mert sem hite, sem reménysége nincsen, hogy a testi élet lehetőségein túlra tekinthessen. Ezért van az emberi lélek a földre küldve, hogy a testben elveszítse azt a biztos tudatot, mely úgy kering az igazság körül, mint a planéták a nap körül; és mint ahogyan ezek egymást el nem érhetik, épp úgy nem érhetik el az Istentől eltávolodottak az üdvösséget és a megnyugvást soha, amíg nagy lelki sóvárgásukban magukban sokszor felkínált lelki odaadásukkal a jó és igaz szolgálatába nem lépnek, amíg meg nem tagadják hatalmassá nőtt törvénytelen hajlamaikat, melyeket ugyan, mint szellemek, már nagyon elítélnék és szeretnének ezekből szabadulni, de ezek erősebbek mint jóra és igazra

való lelki beállítottságuk. Ilyenkor a Kegyelem ajándékainak segítségével csodák történnek, mert a kisegítő testi burkoknak leküzdött hajlamai nem engedik érvényesülni az elrontott lelki erőket, legalább is nem abban a mértékben, amibe ezek tartoznak. És a járókában töltött élet alatt megszokja a lélek énje a korlátot, a féket és letakart állapotában megtanulja az első betűit annak a tudománynak, melyből a maga boldogságát kialakíthatja. De amíg ezt elérheti, addig sokat elesik és sokszor véresre veri magát vergődéseiben. Az utolsó idők a legnehezebbek, mert már nagyon elfárad a lélek addigra és már érzi az óhajtott pihenés közelségét mint a szomjas ember, amikor érzi a forrás üde illatát - de még nem látja, még keresnie kell, nem tudja mikor találja meg és ez sokszorosra fokozza vágását és a keresés lázával reszketve nyújtja ki kezét utána, ezt érzi, aki nagyobb terhet érez, mert fáradt és gyenge. És jól van az, hogy ez így van, mert ez soknak felszabadulására, de többeknek ítéletére van így adva az Istentől, hogy azok, akik testben közel vannak: távol essenek azoktól a szomjat oltó forrásoktól és boldog pihenéstől, amit megtaláltak ugyan, de mégis elvesztették. Míg akik távol estek, közel juthassanak. Mert így lesz ez már nem sokára. A jó Isten elhozza az időt mindenki részére, hogy még a földön megláthassa mindenki az Igazságot. Isten veled!

A PRÓBÁHOZ MINDENKINEK ADVA VAN IDŐ ÉS ALKALOM(*)

Az isteni cél és akarat nem szenvedhet mellőzést. Mindenkinek meg van adva az idő és az alkalom a maga próbájához, de ha ez alatt nem tud a jóhoz kapcsolódni, azután már nem lehet, mert a feltorlódott akadályok útját állják a lehetőségeknek. Amíg ezeket az akadályokat el nem hordja az útból, vagy fel nem dolgozza, addig nem juthat hozzá még a lehetőségek megközelítéséhez sem. Ez legtöbbször vezeklő és nehéz életet jelent, melyek nem bővelkednek azokkal a kedvező próbákkal, hogy választásuk volna a jó és rossz között, hanem csak a nem kívánatos eshetőségek állnak rendelkezésre. Ez azonban magában nem rossz, csak nehéz elszenvetni. Nagyon sok egyszerű élet igen kívánatos a lelkileg

meggyötört embernek, mert addig ritkábban vannak lelki problémák. De **nem kívánatos az egyszerű életkeret lelki problémákkal súlyosbítva.** A te életed ugyancsak tág teret nyitott mind-egyik kérdésnek a megoldásához, ez azonban nem azért van így, mintha büntetésképp volna megkérgesítve kívülről, hanem azért, hogy nagyobb bizonyosságot nyújtson az igazság kiteljesítéséhez. Azért van segítő eszközökkel alátámasztva, hogy az hiányt ne szenvedjen, amíg a kérget a viharok csapkodják. Természetes, hogy amíg a vihar tart, a belső is szenved, mert finomabb erezete kívánja a vastagabb burkolatot védelem gyanánt, de amikor a vihar elmúlik, a kéreg is megpuhul és szép egyenletes simaságú lesz. Ez is benne van az isteni tervben, de ezt nem tudja senki, csak a Vezetőd meg én. Az is csak azért lett olyan, mert a külső érintkezésben nem lett kímélve, majd minden elmúlik és a fehér, virágzó fa koronája megmutatja, hogy minden érték megvan, amit a Vastag kéreg megőrzött. Isten veled!

A PRÓBÁK CÉLJA(*)

Aki nem lát bele a kaleidoszkópszerű életforma képződésekbe és hozzá még erősen akar valamit, az sohasem fogja megérteni azt, hogy az életben minden bizonyos nyomokat hagy maga után. S ha mégoly nagyon megbánja is valaki a bűneit, azért az nem nyeri vissza ártatlanságát, amíg csak a próbákon teljesen sértetlenül át nem jutott. **Nem azért kellenek a próbák, hogy az Úr lássa a mi erőlködésünket és vergődésünket, hanem magunknak van erre szükségünk, hogy megtisztulhassunk a bűntől.** Ezért vannak sokan tévedésben a földi életet illetően, mert halvány sejtelmek sincsenek a szellemi életről. Az emberek beszélgetnek az anyagtalanságról, pedig ez nem áll, hanem az anyagtalanság csak a sűrű anyagtól való mentességet jelenti, amely nehezen alakítható. Azonban az nagyon jó, hogy így van, mert a sűrű és vastag téveszme, mely a földi ember értelmét és érzelmét irányítja, sokkal nagyobb bajokat hozna a világra, ha gyorsabban lehetne alakítani a hibás elvek szerint az életet, a világot és az egész természetet. Mivel ez nehezen megy, azért sokszor inkább lemond róla az ember, semhogy fáradjon, kínlódjon miatta. Amit azonban

könnyebben meg tud cselekedni, azt nem mulasztja el, hogy meg ne tegye, vagy meg ne próbálja. Az örök kíváncsiság sarkalja erre, mert azt hiszi tévesen, hogy amit nem ismer, talán ott, abban dog-ság az ő részére elrejtve. Éppen ellenkező az igazság, mint amit az ember gondol. Az embernek „keresnie kell az Isten Országát és annak igazságát” és a többi ezzel együtt jár. **Az isteni birodalom az eszmények világa! Az van és létezik, akár hisz benne az ember, akár nem. Ez, az eszmények világa teremt, alkot új, eddig nem létező világokat, mert a végtelen térség magában az eszmében van, az eszme kiteljesedési lehetőségeiben!** Az emberi szellem, amikor önmagából akar teremteni, akkor is a saját eszméit akarja életképessé tenni, de nem teheti, mert ott áll annak véges volta az idő és tér fogalmában. Csak az Örökkévalóban létező adhat magából örökkévalót. Csak az örökkévaló, isteniből feltöltődött szellem tudja felfogni az isteni elveket, az isteni gondolatokat és ezek szerint csak az tud élni és alkotni maradandó értékűt. A maradandó alkotás művészetében eltöltött „idő” az örökkévalóságba torkollik. A szabadság korlátokat nem ismerő végtelenében megszámlálhatatlan formák képződnek, lehetőségek adódnak, amelyek mind jók és igazak, boldogítók, mivel az árnyak nem vetítődnek rá a lélek természetéből, mert azok ott már nincsenek. Az emberi lélek többé nem akarja önmagát viszontlátni a természet tükrében, hanem az isteni eszmék gyönyörűségeiben merül el, s ő maga tükrözi azokat vissza és ebben találja meg önmagát, rendeltetését és célját, mert benne is kialakul az isteni örökkévalóság nagy terve és ez: nagy és végső beteljesedése életének. Ráhagyatkozni az isteni Igazságra és az isteni Kegyelemre, amely nem látható és nem érzékelhető utakon és módokon vezeti ki a lelket a hiábavaló okoskodásokból, töprengésekből, amelyek mindenképp hiábavalóságokká válnak. Az élet bár nagyon rejtélyesnek látszik, azonban a belső lélek kisugárzó vágya, törekvése igen sokszor mégsem oda irányul, ahová jó volna eljutnia, hanem ami egyenesen ártalmára van, mert nem az isteni igazságot szokta keresni, hanem a maga igazságát. Isten vedd!

LAJOS RÉGI ÉLETÉNEK KULCSA(*)

Vannak az emberi életekben olyan titkok, amelyeket csak akkor ismerünk fel, amikor már mindenen túl vagyunk és mindent, ami hiány kitöltöttünk. De amikor a lélek idáig eljutott, már nem is érdeklí az ok, amiért azok a tünetek létrejöttek. Így volt ez az én eseteimnél is. Az a fő ok, ami miatt én olyan sokat szenvedtem lelkileg, az elhomályosodott egészen a lelkemben, s mindig a legutóbbi ok volt a mértékadó. Amit már régen elbeszéltem neked, hogy az utolsó előtti életemben milyen egészen lehetetlen helyzetbe kerültem. Az volt az utolsó erőfeszítése az én bűnömnek. Az a sok lelki szenvedés és aggodalom belegyökeresedett az én lelkitermészetembe és megült benne. (t.i.: a féltékenység) Addig nem is tudtam, hogy ilyen létezik, amíg meg nem ismertelek. Azután mindjárt elkezdett gyötörni. Hiába vonultam el a világtól, hiába akartam magamtól a gondolatokat is távol tartani, az a nyolc év, bár sokat lesimított a lelki borzolódasokból, de mégsem tudta semlegessé tenni az érzéseket a lelkemben. A féltés szörnyű érzés, mert az örök bizonytalanság, a fájdalom megőrli az ember idegeit. De nagyon is szenvedtem tőle, mert az a pillanat, amikor ott álltál előttem abban a titokzatos szépségben, amit olyan sokszor láttam már kisgyerekkorom óta álmomban, az olyan hatással volt rám, mintha valami külön világba csöppentem volna bele. Olyan mesébe illő, tündéri megvalósulás volt. Én, aki addig nem is voltam társaságban, mert csak a magam kis szűk határok között mozgó életét éltem és a tanulás és a két haza (osztrák apa, magyar anya) közötti összehasonlításból a különbözőségeket adtam össze, mindig oda kötve ki, hogy ha apám meghal, én visszamegyek a régi hazámba (Ausztria), mert ott jobb és békésebb emberek vannak, nem tudtam megbarátkozni az emberek természetével, s ez az egész gondolathalmaz és messzire való tervezés egy pillanat alatt megváltozott: mivel mindennél fontosabb az az addig megvetett hely és állapot volt, amiben addig éltem: szörnyű nagy összeköttetést éreztem egyszerre Magyarországgal, mert te itt születtél. Addig is magyarokkal voltam, de azután meg egészen azzá kellett lennem. De nem szerettem a magyar fiúkat, egyedül csak azt a szerencsétlen barátomat, aki úgy jutott bele ebbe a bajba,

hogy maga sem tudta. Az a nagy hasonlóság az álombeli tündérhez egészen elvette az eszemet és vele együtt jött a féltés, mert te már akkor nagyon felkapott, híres széplány voltál, aki után bomlottak, akik ismertek. Nagyon értetted, hogyan kell olyan reményeket ébreszteni, amit nem szándékoztál valósággá tenni. Táncolni és játszani úgy senki sem tudott, mint te. És engem az irigykedés majd agyongyötört, amíg én is nem tudtam táncolni. Azután jött a többi, azután már nem kellett irigykedni, mert én is tudtam, de amíg más hívott és másokkal táncoltál, addig nagyon szenvedtem. Lehet, ha nem láttam volna azt, hogy mindenki lesi a pillantásodat, nem szenvedtem volna annyira, de éppen ez volt az én szegény lelkem súlyos próbája. Milyen jó lett volna egy egész lakatlan szigeten, csak ketten lakni és ott leszokni erről a beteg érzésről. De nem így rendelte el az Isten. Ez az érzés a hosszú nagy szenvedések alatt lett csendesebb, de amikor ismét megtaláltalak a szépséges angyali szellemek között, nem tudtam kik ők és miféle hozzátartozók, de megnéztem az én nyomorúságos alakomat és szégyelltem magamat azért is, hogyan merem egy pillanatra is összehasonlítani magam veled és övelük. Ez volt az első felszámolása ennek az érzésnek. Azután láttam, hogy férjed van és más testben élsz. Ezek mind olyan déli szelek voltak, amelyek elkezdték a lelkemben ezeket a gyökereket szárítani. Végül bele kellett abba a gondolatba szokni, hogy sem az enyém, sem azoké a gyönyörű szellemeké nem vagy, sem a férjedé, hanem a teremtő Istené, Aki - ha akarja - odaadja azokat az érzéseket, amivel az én lelkemet boldoggá tudod tenni. Ebben a gondolatban megnyugodott a lelkem és láttam, hogy mindenki más és más érzéseket vált ki a másik lelkéből. Egyik sem az, amit én óhajtok. A nekem szánt érzések még nem jöttek elő. Nyilván az félre van téve és ezt nem veszi el senki és így én türelmesebben várom mint akármit, amit nem biztos, hogy elérhetek-e. Ez bizonyos, hogy elérhetem, mert megvan, de még nem bontakozott ki, mert nem érkezett el az ideje. A régi szép volt, de mivel köze volt a bűnhöz és a szenvedéshez, annak meg kellett halnia. De ami jön, az tiszta, makulátlan és igaz lesz. Az lesz az én hitem és Istenben bizakodásom jutalma. Azt nem veheti el a sátán, mert oda nem ér el. Azért nem vagyok türelmetlen és féltékeny, mert minden az Isten

kezében van. Ha az Isten odaadja, akkor megvan, ha nem adja, mert éretlenek vagyunk rá, akkor meg hiába minden. Most ugye sokat beszéltem neked a régi rossz életről, de majd beszélek a jövő szépséges életéről is egy kis idő múlva, amikor jobban elhíszed, mert már beteljesüléseket is fogsz látni. Isten veled!

A KÜLSŐSÉGEK ÉRTÉKTELENSÉGE(*)

Angyalom, a Vezetőd általában nem szereti, ha későig kell az időt húzni, azért én is azt mondom, jobb ha idejében elkezded az írást, mert nem is vagy annyira fáradt és jobban lehet kinyújtani azokat az erőket. Ha álmos vagy, akkor az mind behúzódik. Igen, vannak sokan némelykor és persze szeretnének valami életjelt adni magukról, és azt hiszik, hogy ha az akaratukat megfeszítik, akkor jobban észreveszed őket. De azért ne féljél, nem juthat senki a közeledbe, mert azokhoz a fluidokhoz senki sem közeledhetik a mi engedelmünk nélkül. (Valószínűleg P. Pálra vonatkoznak a következők:) Most majd jön nemsokára. Egy nagy munkájával készen lesz és majd mindent meg fog magyarázni. Anyukáddal is eltöltötte az idejének nagy részét, mert ő sokat foglalkozott vele. (Az ellenfelekről szólva:) Látod az ilyeneknek egészen külön szférájuk van minden helyen, ahol tömörülnek és együtt sülnek főnek, amíg egyszer rá nem jutnak, hogy eltévedtek. De amíg idáig eljutnak, addig sokat szenvednek. Ismerem ezeket a kopasz elméleteket. Ez nekik nagyon jó takarót jelent, hogy magukat érdekesebbé tegyék és ezzel kiemelkedhessenek az átlagból. De ha kiemelkedtek, akkor meg kell küzdeniük a maguk igazságaival. Mert nem lehet az elméletnél megmaradni, hanem azt gyakorlatilag meg kell valósítani és amikor belebuknak, akkor már nem mernek olyan felelőtlenül beszélni. Az ilyeneket csak a túlzásuk viszi bele ostobaságukba. Szeretnék a maguk részére a jövőt biztosítani, mert ösztönösen érzik, hogy erre majd rászorulnának, de nem lehet. **Az ember nem emelkedhetik önmaga fölé. Csak kinőheti régi elveit, igazságait és elgondolásait.** De amíg azokat kinővi, addig sokat és jobbat kell a maga énjében belátni és megtapasztalni, hogy a jobbnak helyt adjon. Mert amíg nem erősödött meg a jobban, addig az nem az övé. A beszédekért is felelősséggel

tartozik az ember, de a tetteiért még jobban. És jaj annak, aki a szépet és jót betanulja és ezzel hatásokat vált ki, felemelkedik az emberek előtt, de valójában nem úgy cselekszik, hanem ellenkező elvek szerint. Annak a részére azután nincs elnézés. Lerángatják róla ezeket a tetszetős külsőségeket és ott marad a valójában. A papokon van palást, reverenda, egyházi viselet; a bírókon talár és paróka, a katonának is megvan a maga egyenruhája, fegyvere és minden, az elveket képviselő eszköze, és benne az ember, ezeknek az elveknek a hordozója és megvalósítója, élvezi mindazokat az előnyöket, melyek ezeknek az elveknek kijárnak. Először: a megkülönböztetett tisztelet és elismerés, azután a tekintély és vele bizonyos hatalom, hozzá az anyagiakban való bővelkedés, az életigények kiszélesített lehetőségei. Ezekért törtetnek az élősdiék, akiknek a valódi elvekhez semmi közük sincs, amelyeket mások sok és nagy fáradsággal, szenvedéssel az emberiség szolgálatába helyeztek és ezért az idő meghozta - a hasonlók részére is - azt az eredményt, amelyet meg kellett hoznia. *De akkorra már akadnak túlzók, akik úgy tesznek, mintha ők jobban értenék a dolgok lényegét és a dicsőséget igyekeznek learatni. De a túl nagy buzgalomban nem tudnak annyira vigyázni, hogy a külső burkolat félre ne csússzon rajtuk és akkor meglátszik, hogy ez csak a palást és csak a paróka rajta és kilátszik a kopasz fej, megruhátlanodik, mert a mezítelensége is kilátszik. Így mindenki felismeri benne a törtetőt, a haszonlesőt és az akarnokot. Ezt megkopaszított ént azután kinevetik, nem nézik senkinek sem, mert értéktelen figurának tekintik.* Ezért már előre kopasz elvnek mondják, ha valaki valamit, jobban akar tudni és nem tudja megmagyarázni mi az értéke, az eredménye a jóban. Majd te is meglátod hogyan gyógyítják ki az ilyen túlontúl jó elméletekből az emberi lelkeket. Meg a számitó önzésből is, de amíg ezt nem tudják, addig játsszák a maguk színházi szerepeit, s végül ők maguk is elhiszik, hogy az úgy okvetlen a legjobb. A jó Isten úgy is nagyon sokat adott az emberi lelkeknek. A jó Isten áldjon meg téged!

A VÁGYÁLMOKRÓL(*)

Angyalom, nagyon jól gondolod azt, hogy a földi élet nem a harmónia és a béke hazája; és aki ide lejön, vagy le kell jönnie, annak nem a boldogság jutalma jár ki, hanem a megpróbáltatás, a vezeklés és a fájdalmas tapasztalatok jutnak. Azért ha az ember idejében felismeri a földi élet értékét és felismeri azokat is, amik néki javára vannak, akkor ragaszkodik azokhoz. Mert hiába van telve az élet csábító eshetőségekkel, hiába kívánja meg a lélek azokat: de ha tudja, azok nem a jót hozzák meg, csak a rosszat, akkor könnyebben ellene áll a csábításnak. Ha én is tudtam volna olyan tisztán látni a régi földi életemben mint ahogyan most látom a dolgok igazi értékét, én sem jutottam volna oda, ahová jutottam. De mindenkinek abban van próbája, amiben erősnek hiszi magát a lélek. Én is erősnek hittem magamat azokban, amit oly sokszor tapasztaltam. Erős is voltam, mert engem nem fogott meg az ügyesen kicsiszolt női rafinéria. Nékem nem volt gondolatomban sem, hogy valaha megnősüljek, mert lelkemben súlyos vádak és rosszallások voltak a női nem iránt elraktározva. Én úgy éreztem, ebben a tekintetben védve vagyok ez ellen a reám zúduló veszedelem ellen. De jöttél te, aki nem voltál nő és leány az én szememben, hanem egy nem ebből a világból való lény; valami félig emberi, félig angyali, vagy tündéri jelenség, aki csak az én részemre jött le a földre. Ilyen egészen elvonatkoztatott érzések és gondolatok uralkodtak a lelkemben és ezért tudott a kísértő annyira belevonni a próbába. Azért éreztem olyan kimondhatatlan gyötrelmesnek a csalódást. Azért kellett lemondani az életről is, mert az életnek a legnagyobb értékét igényelte a lelkem. Ez az érték már nem is ide, a földre tartozott. Ezért kellett előbb a nagy próbán átmenni, hogy meg tudjam közelíteni a nem idevaló értéket. Ez az érték nem mindig abban van, amit el akarunk érni, hanem magunkban van, melyet az isteniben felébredt szellemünk felfedez. Az emberi testben önmagára ismerő titokzatos énünk érzése, megsejtése a valóságnak, azaz, amit meglát valamiben, vagy valakiben, ami benne van egyedüliségében, senkihez sem hasonlít hatóságában. Ez a fényeknek, színek árnyalatainak végnélküli

gazdagságában kimeríthetetlen lélek a maga nagy egyedüliségében megteremtett eredményét véli megtalálni azokban az előtte megjelenő szépségekben jóságokban és igazságokban, amelyeket a neki tetsző formákban az élet elébe ad. **Nem azt szereti ilyenkor a lélek, aki előtte áll, hanem az önmaga által megteremtett vágyálmok testesített formáját.** Ezért csalódik minden szerelmes, amikor úgynevezett boldogságát elérhette. Hisz legtöbbször üres forma, a lényegének meg nem felelő külső burok az, amit szeretett. De **amikor éppen egyenlő a külső a belsővel, és lényege is azonos az én lelkem alkotta álmokképpel, akkor azt tovább akarja álmodni a lélek, mert vissza akarja vonzani a saját énjébe. Ezt nem lehet elfelejteni, és nem lehet pótolni senkivel soha.** Ezek a veszteségek nem mulandó természetűek, mert a lélekben örök szomjúságot okozó nagy sóvárgások maradnak vissza és nem tud békét, nyugalmat találni soha seholy, amíg meg nem találja isteni valójának tartozékát. Nagyon nagy titok ez, de eljön mindenkire egy idő, amikor megtalálja álmainak, vágyainak kiteljesült formáját és lényegét, akiben eggyé lesz mindé. **Ez, az egyben való kifejezése lecsendesíti lázas kereső türelmetlenségét, mert természete egy folytonos kiegyenlítetttség folytán hatalmas erőt hoz létre. Ezt az erőt pedig a tökéletesebbé váló alkotás szolgálatába állítja a szellem.** Ugyanígy van az emberi nagy félreállítás az isteni jótól és igaztól. Az isteni jó hiánya nagy űrt hagy a lélekben és nagyon nagy boldogtalanság az eredmény, amíg csak vissza nem tér. Az élet nem soká hagyja a hiányokat szó nélkül. De persze ezt az emberek nem látják, és nem tudják, amíg külső világukban élnek csak. Mint ahogyan a közönséges testi fogalmakban élő embernek nincs értése a magasabb szellemi törvényekhez, úgy a nagy érzésekhez sincsen, mert mindent a saját énjéből vesz elő, ez pedig, ha fejletlen, sem nem tudja, sem meg nem érti, sem meg nem érzi a lényegét. Isten vedel.

AZ ASZTROLÓGIÁRÓL(*)

(Az asztrológiáról.) Minden jelnek van egy egészen felső és egy egészen alsó rétege, amit nem lehet már hozzá számítani, mert az

már más törvényt ural. Az egészen alacsony fokon már annyira eltérő a természete, hogy nem is hasonlítható az alapfogalomban megjelenő jellemzéshez, valamint a felsőben is egészen eltérnek a nagy átlagtól. Az egész csak átmenet, de mégis együvé tartozik. A bolygóhatások az emberi szervezetre és az ún. étherikus testre hatnak, mely hatásokat a lélek a maga egyéni belátása és beállítottága szerint fog fel és dolgozik benne, vagy ellene. Azok a küzdelmek, amiket ez a benne, vagy ellene dolgozás létrehoz: a munka. Mert mindenből a jót kell kihozni és ez sokszor nagyon nehéz. Amikor egy-egy nagy munka befejeződik, azzal az eredménnyel, amely azon a fokozaton a legértékesebbnek ítéltetik, akkor egy másik lelki laphoz érkezik el az idő, hogy azt kell vagy csiszolni, vagy a napfényben csillogtatni az úton, hogy másoknak világítson. Amikor már minden lap fényesen veri vissza a sugarakat, akkor az egész egyben fejeződik ki és mivel minden része jó és a nagy Egészben betölti a Törvényt, - mivel ő maga is törvénné vált, - akkor már ennek a naprendszernek a polgárává vált. Hihetetlen nagy erők felett uralkodik és a hatalom óriási. Amíg azonban ilyen kicsinyes és töredékekből összeállított életeteket él csak az ember, addig minden hatásnak csak a legdurvább kifejezését érti és érzi meg. Az ugyanabban az órában-percben és ugyanegy helyen születettek sorsa és eredménye nagyon különböző lehet, mert a lélek és a szellemi érettség határozza meg azt. A kiindulások és a külső sorsok lehetnek hasonlóak, de maga a valódi eredmény eltérő, mert időközben az egyik jobban, a másik rosszabbul oldja meg feladatát. Hiszen ha előre meg volna az szabva, hogy minden jóra való igyekezet ellenére is a régi hajlamok győznek és a szellem nem vehetne erőt azok felett, akkor nem volna semmi értelme az egész földi életnek. Az tény, hogy aki miben elbukott, az abban bizonyos kísértésnek van kitéve a lélek természete részéről. Ez vonzza magához azokat a lehetőségeket, amelyek újra és újra kísértésbe viszik. De a szellemi tudatban kialakult igazság már vétót emel és nem engedi érvényesülni az általa elvetett és helytelennek ítélt dolgot. Ez tulajdonképpen a jóban és igazban való előre haladás. Ezután jön a megerősödés és a tovább haladás. Mert amíg a szellem nem ura a léleknek, addig

nem tudja, mikor tesz jót vagy rosszat, mivel a lélek hibás természete szerint vonzódik a bűn felé, hisz nem tudja, nem ismeri a magasabb igazság törvényét. Ha elméletben ismeri is, beszél róla, de nem követi, akkor ez mind távol áll tőle, mivel lelke nincs meggyőzve általa. Azért amíg a lélek csak kívülről szemléli azokat az isteni igazságokat, amelyeket hallás útján az értelmén keresztül közelített meg, bár szépnek tartja, talán lelkesedik is érte, de amikor a legkisebb kényelmetlenséget okozza, már terhesnek és keresztülvihetetlennek találja, akkor az ilyen ember még távol áll azoktól. Azért nehéz az emberi lélekben megalapozni és hathatossá tenni az igazságot, mert az emberi lélek önzésén megtörik a jó hatalma. De minden helytelen igazságból ki kell gyógyulni, így az önzés téves igazságából is. Tehát addig ütközik a hasonlókval, amíg más álláspontra helyezkedik és ez a más, önmagában kialakult igazság az isteni Igazsággal egybeforrva erős bástyát képez az alsóbb természet támadásával szemben. Így lassan legyőzi az alsóbbrendű ében felszínre jutott bűnöket és a szellem bevilágítja a lélek eddig ismeretlen hajlamait is és már az első vágy-megnyilvánulásnál elvonja onnan az erőket. A téves jónak ítélésből meggyógyul a lélek és a valódi és tartalmas jót erősíti fel természetében. Ez a folyamat nagyon sok és értékes élményt teremt és alakít ki az emberi életben, melyben nagyon sok tanulság tevődik össze a más lelkek számára is. Az ilyen értékes élményeket, egész életeket, küzdelmeket, szenvedéseket, örömeket, célhoz éréseket megrögzíti az örökké készenlétben lévő természetes felvevőkészülék és megőrzi pontosan az emlékezés. A szellem megőrzi az emlékeket és amikor akarja, átéli, vagy amikor szükséges, újra átélteti vele a fejlődést vezető őrszellem, ezek az összehasonlításnál nagy szerepet töltenek be. Tudom tapasztalásból, mert nagyon akartam felejteni; egyszer-másszor sikerült is, de ilyenkor nagyon sivár volt a lelkem. Nem fájt, de nem is voltam boldog. Nem voltam nyugtalan, de nem is jutottam előbbre. Egyszerre aztán, mint a villámlás, úgy hasított bele a lelkembe a múlt mozgalmas emléke és olyan elevenen éltem át minden pillanatát, mintha most a jelenben lett volna. A lélek nem felejt el semmit, csak amit nem talál értékesnek, fontosnak. De nekem minden

értékes volt, minden perce vagy boldog, vagy rettenetesen fájdalmas volt. Ezek az emlékezések hasonlítódnak most össze, amikor hosszúnak találom az időt. És sokan vannak, még ti közöttetek is, akik olyan sokat tudnak és mégis: tudva hibáznak, mert lelkük hibás természetét nem tudják legyőzni. Pedig, de nagyon szomorú szívvel szemlélik majd azokat az elhagyott állomásokat, ahol nagyon könnyen felszámolhatták volna ezeket a hibákat és tévedéseket. A mi életünk már lezáródik ezen a földön és új életkörülmények között folytatódik. Itt most gazdagoknak látszunk, mert sokat tudunk, de azokhoz képest szegények leszünk; de boldogok, mert nem esünk le és nem kell nélkülöznünk, mert mindenünk meglesz, amivel elkezdjük az örökéletet. Előttünk a végtelenség, amibe bizony csak hunyorgó szemekkel tudunk nézni, de megerősödik a látásunk és mindenben megtaláljuk örömünket. Széppel vesszük magunkat körül és a jó mindenből felénk árad. Az Úr nagy kegyelme áldást osztón nyugszik meg felettünk. A végtelenség levegője átjárja lelkünk valóját és megerősít, megvilágosít és mint meggyógyult, egészséges lelkek foglaljuk el a részünkre kiszabott pályát, hogy életünk és munkánk gyümölcsét átadhassuk az Úrnak, Aki megkeresett a mélységben bennünket és megmentett a szenvedésektől. Mert nem valami boldogok lesznek a föld lakói. De aki még siet javulni, az még megmenekülhet Isten vedel!

A DUÁLFELEK VONZÁSÁRÓL(*)

Angyalom, már nagyon várlak, mert már régen nem tudtam írni, csak akartam, de tudod, hogy nem jutott rá idő. Az idő pénz, azt mondják a földiek, így ha nagyon fősvényen méred az időt nekem, bepanaszollak kártérítésért. Hát úgyis sokkal tartozol nekem, de nem baj, majd valahogyan megfizeted az örökkévalóságban. Nem leszek irgalmas, ha nem is akarod, akkor is velem kell lenned, mert valamikor régen, az örökkévalóság kezdetén, egy gyógyó harmatcseppben egyszerre éreztük meg, hogy az Isten milyen jó, hogy minket ilyen nagy szépségeknek az ismeretére teremtett meg. És még valami nagyszerű dolgot fedeztünk fel magunkban: azt, hogy annyira egyformán látjuk meg az előttünk

megjelenő életet, egyformán érezzük meg mindennek a boldogító jelenlétét és egyformán siratjuk a hiányát. Nincsen te, meg én, csak én van, mert az én tükörképem vagy te és a te tükörképed vagyok én. Ezt a hűséges tükörképét keresi minden szegény halandó földi ember az ifjúság idején. Erről álmodik, amikor már sok keserű csalódáson keresztül megérti azt, hogy minél lázasabban keresi-kutatja, minél többször merül le az érzelmek kohójába, minél éhesebb vággyal veti bele magát a boldogság kierőszakolásába, annál inkább eltompulnak lelki érzékszervei és nem tud már különbséget tenni, nem képes felismerni, ki való hozzá, kit kellene elkerülnie. A finom lelki hatásokra már nem rezdülnek meg lelki húrjai, nem tud választ adni, mert a lélek csak a durva anyagban, a szem recehártyáján megjelenő kép hatására, érzékeny egy kicsit. A tetszetős külső, ami egy pillanatra a színek és formák kaotikus tobzódásában, talán valamennyire harmonikus összetételt mutat, már a szépség bizonyos feltételezését ébreszti a testi ember képzeletében és ebbe, a pillanatnyi megjelenésbe szeret bele a szegény, komoly cél nélkül lézengő földi vándor, és nagyokat csalódik, mert bizony a lelki érzéseik, vágyaik és törekvéseik egymással merőben ellenkezőek. Azért van olyan sok és nagy nyomorúsága ezen a téren is a földi embernek, mert nem tud várni türelemmel, amíg egy hozzá hasonló lélek vonzódásához érkezik el, aki ha nem is „egy” vele, de hasonló vágyaik és törekvéseik nyomán közeli céljaik lehetnek. Ez azért fontos, mert a hasonló célú szellemi-lelki törekvésekben találkoznak gondolatban és érzésben és egy-egy pillanatra megpihenhetnek küzdelmeik fáradtságától. Ezek a pillanatok kellemes közös emlékekké alakulnak, melyek hosszú időre biztosítják mind a két fél részére a lelki együtt haladás eredményeit. Ezek az eredmények új, tisztább és magasabbrendű célokat és törekvéseket tűznek eléjük és könnyebb az együtt haladás. Minden ilyen élet közelebb hozza egymáshoz az együvé tartozó, egymás vonzását már messziről megérező duálfeleket, hogy egy következő életben, vagy a nagy mindenség bármely pontján találkozzanak és azután együtt folytassák az utat felfelé. Azonban, ha még sok levetkezni való van lelkükön, akkor sajnos úgy szétszóródnak, mint a robbanóanyaggal telített kis ládika, és sok idő telik el, amíg ismét összevonzza őket az

isteni közös cél, amelyet a Teremtő tűzött elejbük a teremtés pillanatában. Mert nem az ő egyéni gondolatuk, nem is az ő megismert céljuk az, ami őket összevonzza, hanem az a tükös cél, az isteni tervben elhelyezett feladat az, amit egyedül nekik lehet és kell elvégezni, mert erre egyedül csak öök rendeltettek. Minél közelebb jutnak ehhez a célhoz és a feladat betöltésének lehetőségéhez, annál nagyobb az örömük és a boldogságuk. A lelkükben kiteljesedik valami, amit talán nem is tudnak felfogni, csak azután - később - tudják meg, hogy mi az, de mindig mélyebbre érnek teremtetésük céljához és egymás lelkének mélyén mindig jobban önmagára ismer mindegyik. Az elválás fájdalma, a találkozás bizonytalanságának reszkető féelme akkor múlik csak el, amikor már nagy utat együtt hagytak el maguk mögött, isteni megbízatásuk feladatának nagy részét együtt töltötték be jól és helyesen. Akkor már nem tudnak messze elesni egymástól, de nem is lehetséges. Így megbizonyosodnak az ö lelki törvényükröl, hiszen örömröl-örömrre lépkednek, boldogságröl-boldogságra ébrednek mindig, az élet és egymás lelkének kincsháza folyton érdekesebb. Senki sem érti meg a fél szellemet úgy, mint a hozzátartozó, ööt kiegészítő, másik fele. A külsöben csak az egész egység önmagát kifejező eredményét látják és értékelik, mert csak az az egységnek tökéletes kifejezője. Azért ez a kötelék felbonthatatlan. De amíg az ember eljut odáig, hogy az igazán hozzátartozó lélekkel találkozhat, de sok keserü fájdalmakat kell elszenvedni! De sok csalódásoktól sebes lélekkel kell a földi életet elhagyni! Istenem, de sokszor úgy éreztem, hogy éles török járkák át a szívemet, amikor én is a színek és formák kaotikus összevisszaságában az úgynevezett „szép”-nek hódoltam. Amikor még én is úgy hittem, ha nem adják hozzám azt a leányt, akit előkelö családjá és jónevelése szerint magamnak kiválasztottam, akkor valami nagy megaláztatás ér engemet. Nagyon sokszor megbántam és mégis, újra és újra beleestem ebbe a hibába. Nem tudom, ezért-e vagy más miatt, de mindig megcsalódtam. Még akkor is, amikor sokkal szegényebbet vettem feleségül. Most már tudom, hogy egy régi bün átka kísért addig, míg veled nem találkoztam, de lehet, hogy még akkor is az zavarta meg az életemet. De már tudom, hogy ez elmúlt és nem jön vissza az árnyék, ha a valóság megsemmisült. Én

már nagyon számolom a napokat, talán sok nap lesz belőle még, de nem nagyon sok év, mert a nagy nélkülözés ideje lejár most már és nekem is színes lesz az életem. Most már minden ki fog egyenlítődni és a nagy elszámolásnál nekem is jut egy boldog reménység, hogy amiért annyit lemondtam, annyit nélkülöztem, azt nem veszíthetem el. Mert bizony nem kerestem én senkit az én csalódásaim után, aki megértsen; eszembe sem jutott! Sőt! Bizonyos ellenszenvet éreztem minden lányos család iránt, mert tudtam, hogy öregapám után jelentős vagyon marad rám és az szemet szúr az eladósorban lévő lányok anyjánál. Nem, és nem! Én magam akartam élni anyámmal, ha öregapám meghal. És mégis! Olyan lettem, mint a holdkóros! Ismeretlen vidékeken, farkasos téli időben is mentem órákon keresztül lovon, csakhogy lássalak. Nem én voltam, hanem valaki más, aki ezt cselekedte. A lelkem mélyén felébredt tükörképed: az én lelkem másik fele. A kisgyermek álmainak tündére, akit a végzet mutatott meg akkor, hogy mire megnövök ráismerjek örök végzetemre. A végzet szépnek öltöztetett fel akkor,... de mindegy. Az a szépség elmúlt, mint a reggeli köd. A jó Isten azóta más, romolhatatlan szépséget adott és ez nem öltözet, nem színek és formák összeállítása, hanem valóságos szépség, mert az isteni jó és igaz törvénye alkotta meg lelked formáját. Ami szép van benned, az az Isten gondolata, terve, kialakuló, bontakozó formája. Ami zavarja ezt a harmóniát benned, azt leveted nemsokára. És lépkedsz virágról, virágra könnyű, színes lepkeszárnyakon. Az én lelkem érzései virágdökkkel várnak haza téged az örök nagy érzések világába. Isten veled!

A LELKI OLDALAK CSISZOLÁSÁNAK ESZKÖZEI(*)

Természetes, hogy már nem azzal a fiatalos lendülettel végzett munka lesz ezután, de mégis, a megállapodott értelem és a finom szűrőkön átszűrt érzelem indíttatása folytán értékes megállapítás társul azokhoz a gondolatokhoz, amelyeket a Vezetőd belead abba a lelki központba, amelyben kiformalódik emberi szavakká és mondatokká az az alapgondolat, melyet közölni akar. Ez azonban nem olyan egyszerű, mint azt az emberi agy elgondolja.

Ezeokról majd csak olyankor beszélek, ha majd te jól fel leszel készülve, mert egyszerű beszélgetésre könnyen lehet formát alakítani, mivel készen állnak a szavak, de valamit, ami nem a megszokott formát kívánja, az már nehezebben megy. A fáradság már nehézzé teszi az agyban való gyors alakítást, mert ezt mindenki úgy érzi, hogy a gondolatok önmaguktól jönnek. Azonban nem így van, hanem csak a lélek érzéseinek vibrációja váltja azt ki. Ez nagyrésztben a tudat alatt megy végbe, de az indítást a tudat feletti én irányítja. Ehhez a tudat feletti énhez kapcsolódnak a magasabb szellemek és azt befolyásolják. Így születnek meg a tudatos én képességeit meghaladó magasrendű értelmi nyilatkozatok. De a színezést legtöbbször a lélek adja hozzá automatikusan. Ez minden a rezgésszámok variációjának képessége szerint megy végbe. Ehhez szükséges, hogy mind a kettő, a szellem is, meg a médium is, tudjon vele bánni. Ez meglehet, hogy a lélekben megvan, de testben élő szellem sem tudja magát kifejezni, mert nem volt módjában azt kiművelni. Az ilyen lélek olyan, mint a csiszolatlan gyémánt. Nagy értéket képvisel, de még nem az, ami majd lehet belőle, ha el nem törik. Mert az is előfordul, hogy eltörik, nem állja a csiszolást. Az ilyen csiszolás nem tartozik a jó és kellemes életek közé, mert nagyon sok lelki gyötrelém között érik ki az a bizonyos szellemi bölcsesség, ami egy-egy csillogó lapjával hibátlanul veri vissza a reá vetített mennyei fényt. *Ilyen lapokat csiszol ki lelkünkben az a sok megpróbáltatás, amire mindig azt hisszük, hogy nem érdemeltük meg. Emberileg tekintve nem is érdemeltük meg, mert a szenvedést mindig csak a bűn megtorlásáért tartjuk igazságosnak. Pedig nem egészen úgy van, mert a bűn bünteti önmagát azokban a következményekben, melyek nyomon követik a történetekben. Az igazi nagy fájdalmak, amelyeket a lélek szenved át, legtöbbször azután következnek, amikor mára bűn törmelékei is el vannak takarítva a lélek emlékeiből. Mert ekkor már fel lehet használni ama bizonyos példaképeket, amit oda lehet és oda kell állítani azok elé, akik még nem ismerik a gyakorlatban azokat az erényeket, melyekről tudnak ugyan elméletben, de a gyakorlatban még idegen fogalom az előttük. Első gondolatuk az az ilyenekkel szemben: hogyan lehetne ebből a maga*

*részére olyan kedvező helyzetet teremteni, hogy azért megmarad-
hasson az emberek előtt abban a megbecsülésben, sőt talán emel-
kedjék is benne, és azért mégis, valamiből megrövidíthesse azt,
akit úgy néz ki, hogy kezére játszott az úgynevezett sors.* Ezek az-
után az adott helyzeteket kihasználják a saját előnyükre és annak
a hátrányára, akit végzete az ilyen környezetbe sodort. Az ilye-
neknek - finomabb érzései, igazabb elvei folytán - nem természe-
tes a még súlyosabb visszavágás. (Mert súlyosabban kellene visz-
szavágni, ha nem akarja, hogy alul maradjon....) Ezért a vesztes
fél mindig a jobb, az igazabb lelkületű ember. Amíg azután a kö-
vetkező fordulatnál már változnak az erők és a szerepek és egé-
szen más formát mutat a sors kaleidoszkópja. A sokat veszett és
sokat szenvedett lelkű ember eltűnik a föld színpadáról, s a maga
hazájában már mint kicsiszolt gyémánt ragyog a lelke az új érté-
kes foglalatban. Már nem a csiszológyműhely kemény pánccéljában
szened, hanem a többi drágakövek között szikrázik és szebbnél-
szebb színárnyalatban pompázik, ha az isteni fény reá vetődik. Mi
történik azokkal az emberi lelkekkel, akik örültek a könnyű pré-
dának? - kérdezed te is. Hát igen. Ez már nem olyan nagyon örül
a nyereségnek, az elharácsolts, könnyűszerrel megszerzett elő-
nyöknek. Mert amikor el kellett számolnia azokról, amit kapott:
a rendes, igaz úton szerzett javakról, akkor több volt, mint amit
az Igazság Törvénye becsülettel adott. Ezek mint feleslegek ott
vannak és nem lehet őket elhagyni sehol. Van ott nagy sürgés-
forgás, spekulálás: hogyan rejtse el, hogy fel ne fedezzék. Hiába
minden. A valóság minden spekuláló, magamentési gondolatok,
érvek ellenére is, kimutatja, hogy nem az isteni Törvény igazsága
szerint jutott hozzá földi életében. Tehát jogtalanul élt vele. **El-
lopta a másét!** Ez nem csak az anyagi dolgokra szól, hanem min-
denre, ami érték, ami az emberi lélek előtt kedves és értékes. Ebbe
beleesik az intrikálás, a pletyka, a rágalom, az igazságtalan kri-
tika, rosszakaratú ténykedés, ellenségeskedés, szerelmi hűtlenke-
dés, csábítás és minden, ami nem becsületes az isteni Igazság Tör-
vénye szerint. Aki bármit elvett másoktól, az rajtamarad, mert az-
zal nem számolhat el. Azt nem veszi le senki róla, pedig nagyon
panaszkodnak, hogy nehéz és szégyenteljes a másoktól elvett ja-
vakat hordozni. Ezt amikor megérik, mint a gyűlt kelevény, akkor

a lélek leszületik a földre és nem veszi el senki róla ezeket, hanem amíg ő tetszeleg benne, meghagyják rajta. Egyszer csak jönnek a nagy összeomlások, a hasonlókkal való ütközések, békétlenkedések, csalódások, fájdalmak, bosszúállások. Ha azonban megtért és békén eltűrte ezeket, akkor az isteni Kegyelem sokat letöröl ebből. De még hátra van a csiszolás művelete. Amikor már nincsen semmi ilyenre sem hajlama sem vágya, sem törekvése, hanem éppen ellenkezőleg: szeretne a jó és tiszta elvekben valami igaz jót cselekedni, akkor jön az ellentétes támadás. **Ez a tulajdonképpeni munka. A rossz ellenére is a jóban megmaradni.** Ez nagyon nehéz, de ilyenkor ad az isteni Kegyelem segítséget, hogy végig diadalra segítse a küzdő emberlelket, hogy elszabadulhasson a föld vonzásából. Senki nem menekülhet el ezek nélkül a küldetések nélkül, muszáj valami jót és szépet itt hagyni azok részére, akik még nem tudnak különbséget tenni a jó és rossz között. Isten veled!